MUCİZE BURADA BAŞLIYOR...

YILBAŞI AĞACI ÇİFTLİĞİ

LAURIE GILMORE

JUNO kitap

Noel'den nefret etmesine rağmen Kira North, kendini fazlasıyla sevimli bir kasabada, bir ağaç çiftliğinin yeni sahibi olarak bulur.

Bennett Ellis ise Dream Harbor'a tatil yapmaya gelmiştir; hem hayattan hem de bitmek bilmeyen "her şeyi düzeltme" arzusundan biraz uzaklaşmak için.

Fakat kaderin başka planları vardı. Kar fırtınası Bennett'i Kira'nın çiftliğinde mahsur bırakınca, Kira'nın buz gibi kalbi, peri ışıkları altında parlayan ağaçların arasında yavaş yavaş çözülür.

Çevirmen: İren Kori

JUNO kitap

ISBN 978-625-96376-9-3

9 786259 637693

@juno_kitap | KDV'den muaftır.

Yetişkin okurlar içindir.

Juno Kitap - 34

YILBAŞI AĞACI ÇİFTLİĞİ
Laurie Gilmore

Orijinal Adı: **The Christmas Tree Farm**

Yayına Hazırlayan: Nazlıcan Kabataş
Çeviren: İren Kori
Düzelti: Aylin Boz
Kapak Uygulama: Kübra Yeşilyurt Çakır

1. Baskı: İstanbul, 2025

ISBN: 978-625-96376-9-3

Copyright © 2024 by Laurie Gilmore

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Juno Kitap'a aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen çoğaltılamaz.

Yayınevi Sertifika No: 47887

JUNO KİTAP
Astoria Kempinski, Büyükdere Cad. No:127
A Blok, D: A1305 Şişli/İstanbul
info@junokitap.com
Tel: 0530 464 07 50

Baskı ve Cilt: My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F
Zeytinburnu / İstanbul Tel: 0212 674 85 28
Matbaa Sertifika No: 47939

Juno Kitap, Diyojen Yayıncılık'ın tescilli markasıdır.

YILBAŞI AĞACI ÇİFTLİĞİ

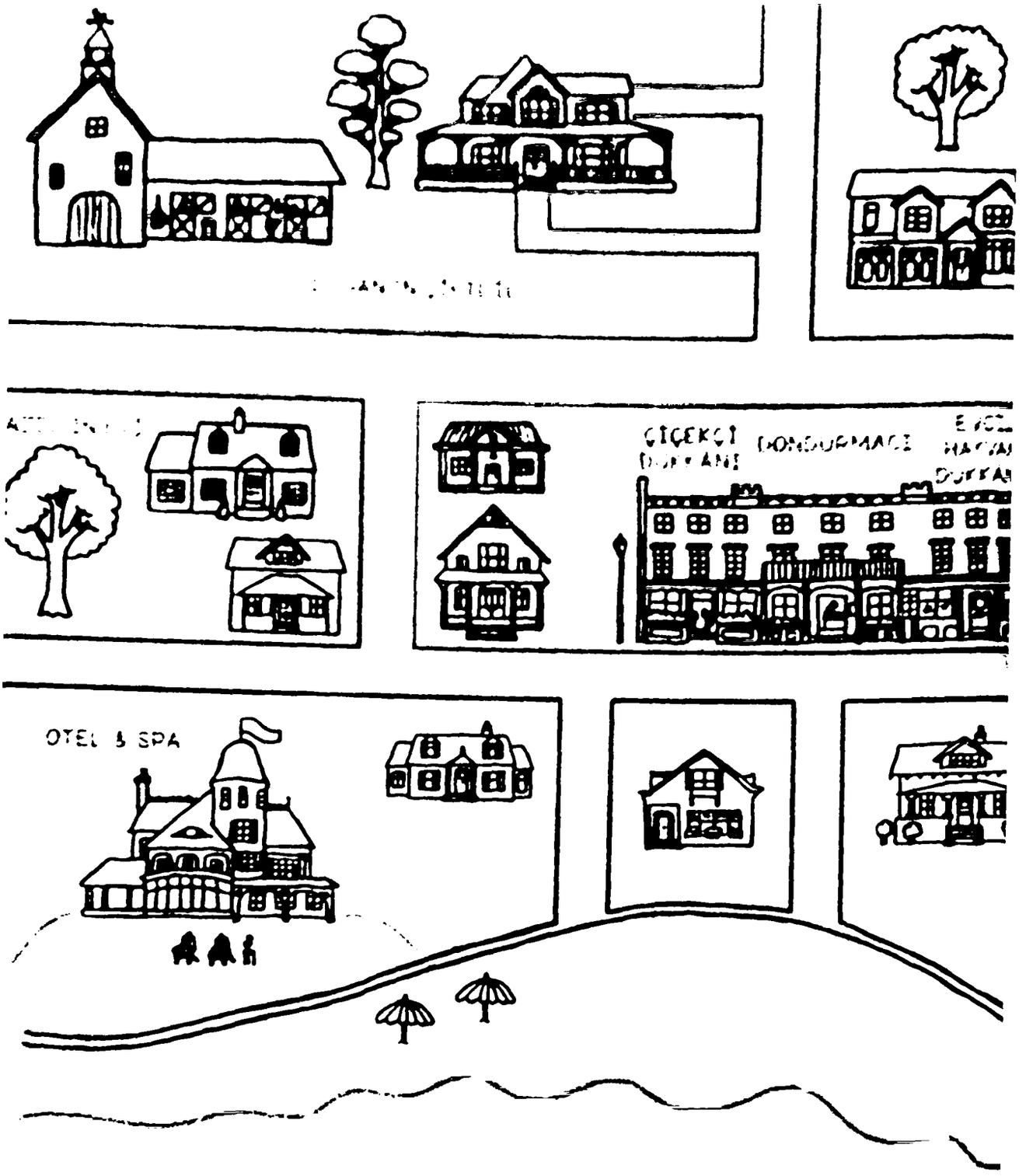
LAURIE GILMORE

Çeviren: İren Kori

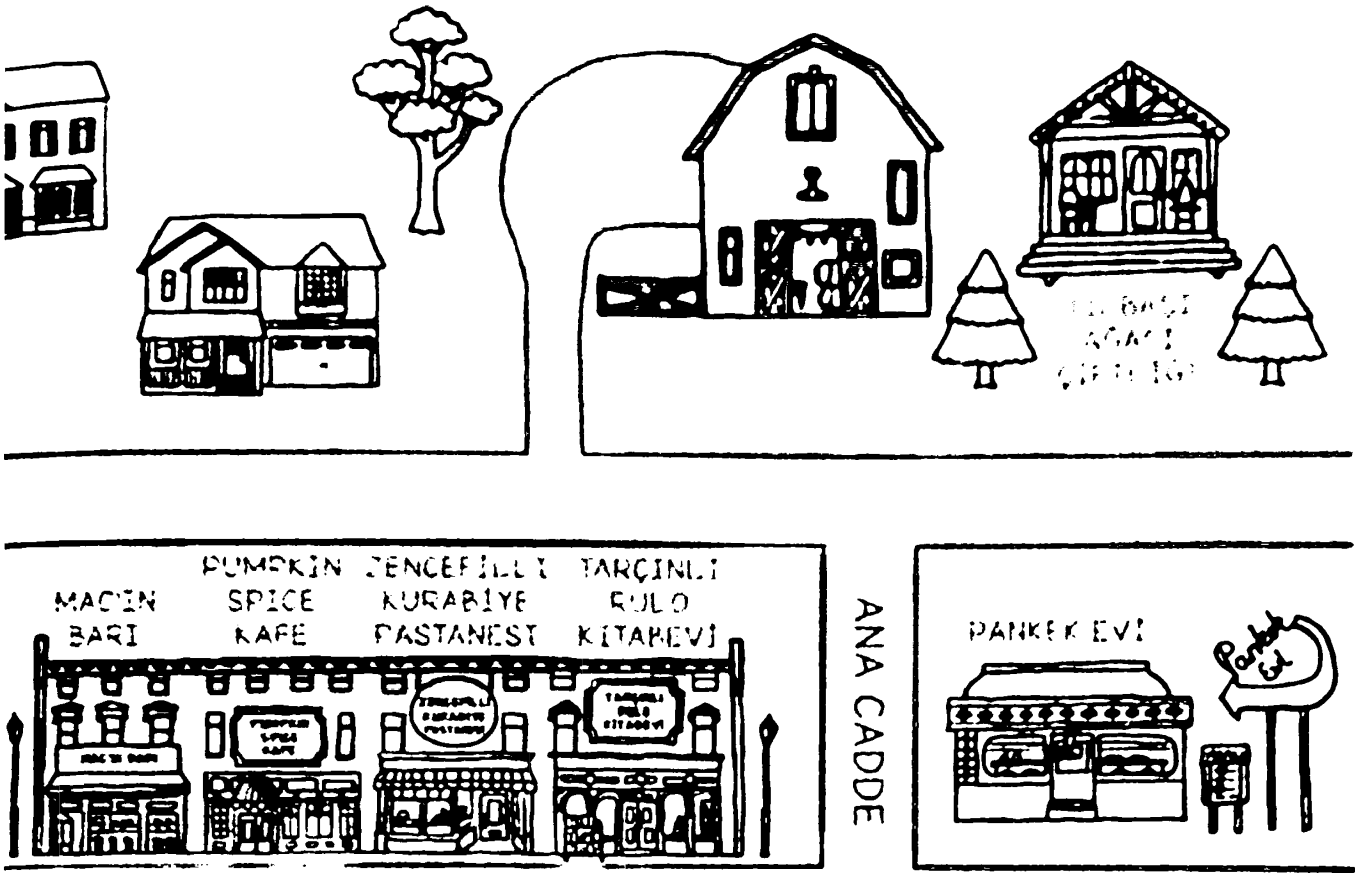
JUNO
kitap

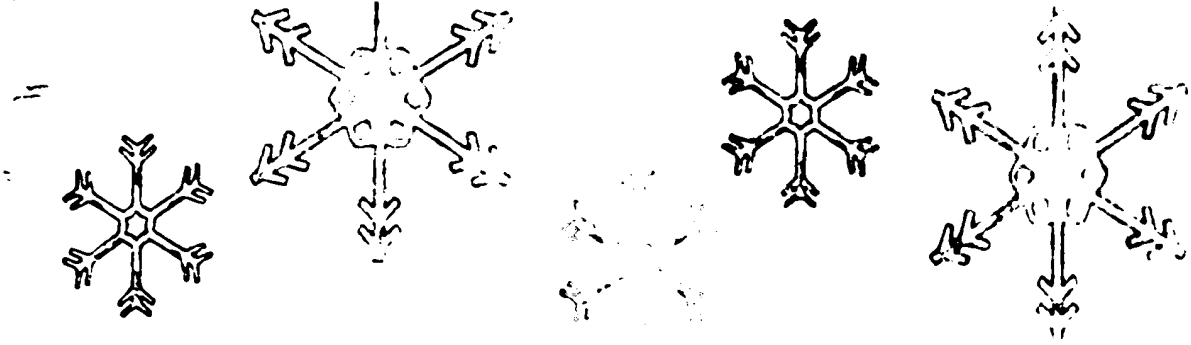

Romantik Noel filmlerinin
biraz daha ateşli olmasını dilediyseniz,
bu hikâye tam size göre.

DREAM HARBOR

MAC'IN BARI
PUMPKIN SPICE KAFE
CENGEFİLLİ KURABİYE PASTANESİ
TARÇINLI RULO KİTABEVİ
ANA CADDE
PANKEK EVİ
MARİNA
KASABA MEYDANI
BELEDİYE BİNASI
NOAH'IN TEKNESİ

Birinci Bölüm

Kira North, Noel'den nefret ederdi. Ne yazık ki bu, bir Yılbaşı Ağacı Çiftliği'nin gururlu sahibi olduğu düşünülünce epey talihsiz bir durumdu. Çiftlik, kendi iyiliği için fazlasıyla "şirin" bir kasabada yer alıyordu ve belli ki kasaba halkı da hâlden anlamayıp onu bir türlü rahat bırakmıyordu.

Son ziyaretçisinin arkasından kapıyı kapatırken derin bir iç çekti. George adında bir adam, kasabanın pastanesinden aldığı, birbirini tamamlayan tatlarda zencefilli Noel kurabiyeleriyle dolu küçük bir kutu bırakmış, yanına bir de kartvizit iliştirmişti. Üstelik birlikte iş yapma konusunda türlü imalarda bulunmuştu. Bu, hafta sonundan beri gelen üçüncü ziyaretçisiydi.

Belediye Başkan Yardımcısı Mindy Walsh, dün kasaba konseyi adına uğrayıp gelecek haftaki yıllık Ağaç Işıklandırma etkinliğinin bir el ilanını bırakmıştı; sanki Kira, yiyecek almak için kasabaya her gidişinde bu ilanlardan en az yarım milyon tane görmemiş gibi. Üstelik bu sabah da uyumlu Noel kazakları giyen çocuklarıyla koca bir aile çıkagelmiş, bir ağaç kesmek için izin istemişti. Onları geri çevirirken Kira, çocukların gözyaşlarını görmezden gelmek zorunda kalmıştı.

Her şey biraz fazlaydı. Sırtını duvara yaslayıp yere çöktü ve kurabiyeleri saran kırmızı-yeşil selofanı yırtarak açtı. Noel

Baba şeklinde bir kurabiye seçip kafasını ısırdı. Ne yazık ki yoğun muskat ve tarçın tadıyla birlikte dayanılmaz derecede lezzetliydi. Lanet olası adam.

Kurabiyeyi acele etmeden, keyifle ısırıklar alarak bitirirken soğuk hava arkasından içeri sızıyordu. Kapı buz gibiydi. Zemin buz gibiydi. Üç ay önce taşındığı, berbat ve eski evin her yeri buz gibiydi. Yumuşak bir pat sesiyle başını kapıya yaslayıp her şeyin yolunda olduğuna kendini inandırmaya çalıştı. Her şey gayet iyiydi. Sadece, hâlihazırda giydiği iki kazağın üzerine bir tane daha giyecekti. Daha kalın çoraplar bulacaktı. İnsanlar bazen evde şapka takardı, değil mi?

Kapının yanındaki eski kalorifer, yenilgiyi kabullenmiş gibi kısık bir inilti çıkardı.

Pekâlâ. Ayağa kalkma zamanıydı. Ayağa kalkıp işe dönme zamanıydı çünkü hiç görmeden satın aldığı o "ilginç çiftlik evi" aslında yaşam desteğine bağlı bir ısıtma sistemiyle ayakta duran, eski bir çiftlik eviydi. "Güzel manzaralı, dönümlerce arazi" dedikleri ise, herkesin sevdiği ama tamamen köhne bir ağaç çiftliğinden ibaretti. Üstelik Kira, burayı bir daha açmamaya yemin etmişti. Ama biraz para kazanmak ve evi onarmak için mecbur kalmıştı çünkü elindeki tüm parasını bu yeri satın almak için çoktan harcamıştı.

Kışı atlatmak ve iyi niyetli ama fazlasıyla meraklı bir komşusu tarafından soğuktan donmuş hâlde bulunmamak istiyorsa, burayı yeniden faaliyete geçirmeliydi. Hem de bir an önce. Şükran Günü'nden sonraki pazardı ve bu sabah kalbini kırdığı aileye bakılırsa, insanlar ağaçlarını kurmak için yanıp tutuşuyordu.

Kanepenin yanından geçerken bir battaniye kaptı ve çiftlik evinin eski sahiplerinin geride bıraktığı çok eski, ahşap yemek odası masasında duran dizüstü bilgisayarına yavaş yavaş yürüdü. Doğrusu eski sahipleri geride bir sürü ıvır zıvır

bırakmıştı. Kira garip yerlere saklanmış postalar bulsa da hiçbirini açmaya zahmet etmemişti. Yine de masa güzeldi. Çiftlik evinin estetiğine uyuyordu.

Bilgisayarını başparmağıyla açtı. Hâlâ kablosuz interneti yoktu. Geçen haftaki elektrik kesintisinden beri çalışmamıştı.

Lanet olsun.

Kablosuz interneti olmadan, cep telefonu sinyalinin de bu kadar berbat olduğu bir yerde, insanları nasıl işe alacak, bir internet sitesi kuracak ya da bu çiftliğe bir sosyal medya varlığı kazandıracaktı? Hem de iki gün içinde? En yakın sandalyeye çöktü ve ağlamamaya çalıştı. Ağlarsa muhtemelen gözyaşları yüzünde donardı. Gözyaşlarını tutmaya çalıştı ve yıpranmış bir battaniyeye sarılmış, kat kat giysilerin arasında sıkışmış hâlini; soğuktan ve ağlamaktan kızarmış burnuyla ne kadar sefil göründüğünü düşünmemek için uğraştı.

Hayatı kesinlikle böyle olmamalıydı.

Öncelikle, Kira yalnız olmamalıydı. Kız kardeşi burada onun yanında olmalıydı. Onun diğer yarısı. Onun çok daha becerikli, mantıklı, dengeli yarısı. İkizi ve doğuştan en iyi arkadaşı. Chloe böyle bir yeri asla bir hevesle satın almazdı. En azından gidip görmeden, her şeyi incelemeden asla kabul etmezdi. Chloe "Hiçbir şey yetiştirmekten, pişirmekten ya da kendi başına bir şey yapmaktan anlamıyorken neden New England'da bir çiftlikte yaşamak istiyorsun?" gibi sorular sorardı. Kira'nın cevap vermeye hiç hevesli olmadığı o sorular.

Çünkü bütün bu plan, fevri bir hevesten çok, yeniden başlayabilmek için atılmış son bir adımdı. Eski hayatından, eski benliğinden olabildiğince uzaklaşma çabasıydı. Düşüncesiz bir dürtü değil, kafasında olmak istediği kişiye dönüşmenin köklü bir girişimiydi.

Fakat Chloe onu yüzüstü bırakmıştı. Kaçmış ve *evlenmişti*. Ve *Danimarka*'ya taşınmıştı. Danimarka! Onca yer varken.

İnsan, ruh eşi yani diğer yarısı, yeni bir hayat arkadaşı bulduğunda ne yapardı?

Eh, görünüşe göre insan çok fazla çiftlik evi içeriği izler, her yönüyle bunun altından kalkabileceğine karar verir, sonra da bir çiftlik satın almak için vakıf fonu parasını kullanır ve sonunda hayatını mahvederdi. Tamam, belki bu planın biraz... fevri bir tarafı vardı.

Gelgelelim Kira'nın durumu buydu. Sefil ve yalnızdı. Ve gerçekten çok üşüyordu.

Kira elinin tersiyle yanaklarını sildi. Bu anlamsızdı. Bir şey yapmak zorundaydı yoksa kafasında canlanan, yatağında donarak öldüğü o görüntü gerçeğe dönüşecekti. Güç kazanmak için ağzına bir kurabiye daha tıktı, telefonunu aldı, battaniyeyi bedenine daha sıkı sardı ve arka kapıya yöneldi. Yeni botlarını giyip dışarı çıktı. Dışarısı, evin içinden bile daha sıcak olabilirdi. Kasım sonunda güneş zayıftı belki ama yine de faydasını gösteriyordu.

Bu dönemi atlatmak istiyorsa kuzey kışlarına alışması gerekecekti. Henüz kar bile yağmamıştı ama Kira şimdiden tamamen hazırlıksız hissediyordu. Georgia'da sıcaklık on derecenin altına pek düşmezdi, hele öğleden sonra hiç. Oysa bugün hava sıfırın bile altındaydı.

Kira fena kandırılmıştı.

Ağlamayacaktı. Şimdi olmaz. Ne arka bahçede aylak aylak dolaşan bir Dream Harbor sakininin sürpriz kutusundan fırlayan yaylı palyaço gibi birdenbire beliriverme ihtimali varken; ne de yatakta battaniyelerin altında tortop olana kadar beklerken.

Telefonunu havaya kaldırdı ve küçük bahçesinin hemen ilerisindeki ağaç sıralarının arasında yürümeye başladı. Yeterince uzağa giderse kuşkusuz bir sinyal yakalardı.Elbette kasabaya gidip kütüphanede ya da herkesin öve öve bitiremediği

o kafede de çalışabilirdi ama bu, insan içine karışmak anlamına geliyordu ve mevcut sinirsel çöküş hâlinde buna hiç hazır hissetmiyordu. Öyleyse, çizgili pijama altı, pasaklı eski kazağı ve kuştüyü battaniyesiyle arazide bir yürüyüşe çıkmanın işe yaraması gerekiyordu.

Önünde düzgün sıralar hâlinde uzanan ağaçların boyu, Kira'nın bel hizasından başının yarım metre üzerine kadar değişiyordu. Neyse ki son birkaç yıldır arazinin bir sahibi olmaması ağaçları pek etkilememişti. Biraz budama ve şekillendirme işe yarayabilirdi ama genel olarak gayet iyi durumdaydılar. Öte yandan ahır neredeyse çökmek üzereydi ve evin ciddi bir onarıma ihtiyacı vardı.

Ama önce para kazanmalıydı.

Para kazanmak için işçilere ve gerçek bir işe ihtiyacı vardı. Kira hayatı boyunca ne gerçek bir işte çalışmış ne de bunu yapmak istemişti.

Ancak buna kafa yormaya fırsatı kalmadı. Birden, dev bir siyah bulanıklık —arkasından iki küçük bulanıklıkla birlikte— hızla yoluna doğru fırladı.

Kira çığlık attı.

Köpekler havladı.

Onları takip eden adam birdenbire durdu.

"Elizabeth, buraya gel." Adamın sesi ciddi ve sertti; en büyük köpek mutlulukla adamın yanına koştu. "Aferin kızıma." Adam onun başını okşadı.

"Odie, Pudgy, buraya gelin." Aynı ciddi ses tonuyla diğer iki köpeğin dikkatini çekmeye çalıştı ama bunun için artık çok geçti. Kira çoktan ayağının dibinde kıpır kıpır hareket eden iki küçük köpeği sevmek için çömelmişti.

"Sizi tatlı şeyler sizi," diye mırıldandı. "Küçük melekler." Kabarık, beyaz tüylü ve bir tür Westie kırması olan en küçük köpek soğuk burnunu onun avucuna bastırarak heyecanla

soluklandı. Köpek yıllarına göre en az yüz yaşında olması gereken diğeri ise sarkık kulaklarının arasını kaşımasını beklerken dili ağzından sarkmış hâlde sabırla oturuyordu.

"Sizi uslu köpekler, ne kadar da tatlısınız," dedi Kira. Onları severken, okşarken ve bu sevimli bebeklerin mülkünde olmasına içten içe sevinirken o kadar keyifliydi ki adamı neredeyse unutmuştu; ta ki adam dibinde belirene kadar.

"Şey, bunun için özür dilerim," dedi adam. "Farkına varmadım... yani bu yeri terk edilmiş sanıyordum. Aksi hâlde köpeklerin tasmalarını çıkarmazdım."

"Sorun değil," dedi Kira. Hâlâ çömelmiş duruyordu ama artık diğer köpeklerle yaşanan aşk festivaline katılamadığı için mızmızlanmaya başlayan Elizabeth'e dikkatini vermişti. "Canım benim! Ne kadar güzel bir kızsın," dedi ona ve sanki iri köpek ona gülümsedi. Kira da ona karşılık olarak —günlerdir ilk kez— gülümsedi. Bu, gerçekten hoştu.

Ta ki sonunda ayağa kalkıp yavru köpekleri çiftliğine getiren adama bakana kadar. Kira'nın yüzündeki gülümseme kayboldu. Adam, ona hem şaşkın hem de dehşete düşmüş bir ifadeyle bakıyordu.

Kira o anda yıkanmamış saçlarını, kan çanağına dönmüş gözlerini ve "mont" olarak kullandığı battaniyeyi hatırladı. Öf! Bugün, bu kasaba, bu insanlar... Her yerdelerdi!

"Evet, şey, aslında ben bu çiftliğin sahibiyim," diyerek duruşunu dikleştirdi. "Yani sen izinsiz olarak mülkümde bulunuyorsun."

Elizabeth sızlandı ve Kira onun kulaklarının arasını kaşıdı. "Sen değil, tatlım. Sen bilmiyordun."

"Açık konuşmak gerekirse, ben de bilmiyordum," dedi adam, hafifçe sırıtarak.

"Bu nasıl mümkün olabilir? Bu meraklı kasabada herkes bunu bilir."

Adam omuz silkti. "Ben bu meraklı kasabada yaşamıyorum."

Kira kaşlarını çattı. "O hâlde burada ne işin var?"

"Ziyarete geldim."

Kira onun ses tonundan hoşlanmadı. Ya da yüzünden. Çok fazla... çok fazla... yakışıklıydı. Ama sevimsiz ölçüde geleneksel bir tarzda. Fazla simetrikti. Koyu renkli saçları fazla kusursuzdu. Sinir bozucuydu. Ve bütünüyle sıkıcıydı.

Fazla güvenilirdi.

"Eh, her kimi ziyarete geldiysen, sana artık bu arazinin bana ait olduğunu söylemiş olmalı. Yani küçük yürüyüşünde ya da her ne yapıyorsan, mülküme izinsiz giremezsin."

Adamın o rahatsız edici derecede kusursuz gülümsemesi biraz daha genişledi. "*Küçük yürüyüşüm ya da her ne yapıyorsam mı*?"

"Bilmiyorum! Şu yeleğin olayı ne? Görünüşe göre bir yürüyüşe çıkmışsın."

Adam şişme yeleğine, koyu renk kot pantolonuna ve yürüyüş botlarına baktıktan sonra gözlerini Kira'nın üzerinde dolaştırdı.

"Sen de bir battaniyeye sarınmışsın," diye gözlemde bulundu.

"Evet."

"Kalkmış benim yeleğimle mi alay ediyorsun?"

"Evet." Kira kollarını göğsünde kavuşturdu, gerçi battaniyenin altına gizlenmiş olduklarından adam bunu göremiyordu ama olsun. Duruşu cüretkârdı. Kira bunun bir etki bıraktığına emindi. Bu adamdan ve alaycı gülümsemesinden hoşlanmamıştı. Koyu renk kirpiklerle çevrili açık renk gözlerinden de. Cidden mi? Ah, daha sıkıcı olabilir miydi?

Kira genellikle alınlarında "kötü fikir" dövmesi olan —bazen kelimenin tam anlamıyla— adamlardan hoşlanırdı. Oysa bu adam, "annenizin Noel tatillerinde eve getirip uyumlu

pijamalarınızla ağacın altında sıcak çikolata yudumlamanızı istediği" türden bir erkeğe benziyordu. Son derece nahoştu. Açıkçası, her bakımdan düpedüz iticiydi.

Belki o kot pantolonunu dolduran kalçaları hariç.

Ancak bunun konuyla ilgisi yoktu.

"Yanlış anlaşılma için tekrar özür dilerim. Buradan ayrılıyoruz."

Doğru ya. Köpekleri yanında götürecekti. Tüh. Kira köpekleri *severdi.* Bakışlarını önündeki üç tatlı yüze çevirdi ve onların ne düşündüğünü neredeyse duyabildiğine yemin edebilirdi.

"Bari yürüyüşünü tamamla," dedi ağzından kaçırarak ve adamın şaşkınlıkla kaldırdığı kaşlarına aldırmadı. "Madem buradasın, köpeklerinin egzersize ihtiyacı var; onları bundan mahrum bırakmam."

"Köpeklere çok düşkünsün. Teklifini kabul ediyorum."

"Her açıdan insanlardan daha iyiler."

Adamın alçak sesli, derin kahkahası Kira'yı kesinlikle etkilemedi.

"Aynı fikirdeyim."

Kira ona kısa bir baş selamı verdiğinde adamın kendi yoluna gitmesini bekledi ama adam hâlâ bir bulmacayı çözmeye çalışıyormuş gibi ona bakıyordu.

"Ne var?" diye çıkıştı Kira.

"Sadece... Sen iyi misin?"

Kira iyi miydi? Adam bunu hangi hakla soruyordu? Sırf battaniyeye sarınıp dışarıda amaçsızca dolaşıyor ve sanki sihirle çalışacakmış gibi telefonunu havada sallıyor diye, Kira'nın iyi olmadığını hangi hakla varsayabiliyordu?

Sanki abiye elbiseymiş gibi battaniyesini bir eliyle düzeltti. "Ben iyiyim, teşekkür ederim.

Adamın sevimsiz ölçüde kusursuz olan kaşlarının arasında küçük bir endişe çizgisi belirdi. Kira, eline bir şey alıp ona fırlatsa isabet ettirip ettiremeyeceğini merak etti.

"Sadece... telefonunu başının üstüne kaldırmış yürüyorsun. Onunla ilgili bir sorun yaşadığını sandım. Teknoloji sektöründe çalışıyorum, bu yüzden düşündüm ki..."

Teknoloji mi? Ah, tam da ihtiyacı olan şey! İlk izlenimlerinize her zaman güvenmeliydiniz ve Kira'nın ilk izlenimleri hiç yanılmıyordu. Silikon Vadisi'nden gelmiş, Clark Kent'e benzeyen bir tipin —hadi canımız nereye isterse oraya yürüyüşe çıkalım çünkü biz dünyayı bizden ibaret sanırız— onu kurtarmasına hiç mi hiç ihtiyacı yoktu. Bugün değil, ahbap!

"Teşekkürler kalsın, Elon. Gayet iyi idare ediyorum."

"Elon mı?" Adam şimdi son derece gücenmiş görünüyordu. Hımm... *bu* Kira'yı etkiledi. "Vay be, ben sadece yardım etmeye çalışıyordum."

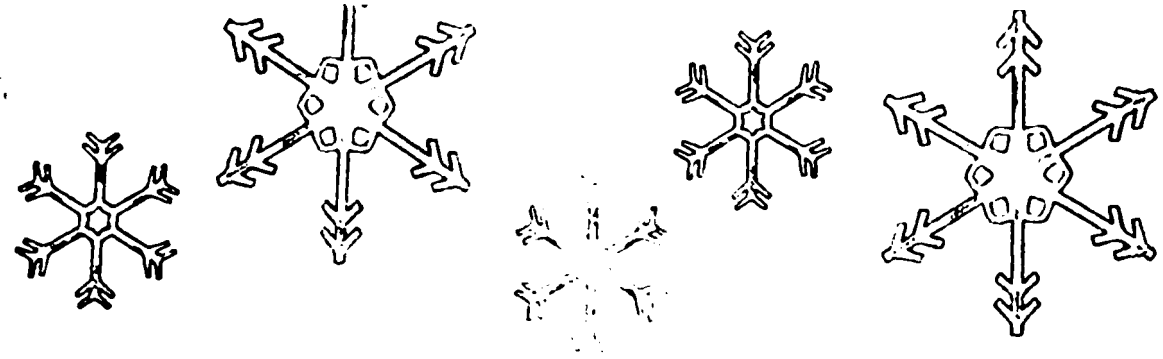
"Kimse senden yardım istemedi."

Adam ellerini havaya kaldırdı. "Üzgünüm. Haklısın. Ben... şey... Seni rahat bırakayım."

"Teşekkür ederim." Kira bunu söylerken ona bakmadı. Adamın yüzündeki incinmiş ifade, işin eğlencesini biraz kaçırmıştı. Bir kez daha çömelip yeni arkadaşlarına veda etti.

"Hoşça kalın, tatlı bebekler. Yürüyüşünüzün keyfini çıkarın." Kira onları bir süre daha okşadı. Tekrar ayağa kalktığında, gizemli adam çoktan arkasını dönmüş, ağaç sıralarının ilerisinde yürürken köpeklerinin peşinden gelmesi için ıslık çalıyordu.

Ve maalesef onun peşinden gittiler.

İkinci Bölüm

"Birkaç dakika benimle oturur musun?" diye sordu ablası, çoktan en yakın masaya bir sandalye çekip karşısındaki sandalyeyi göstererek. "Hazır ortalık sakinken. Hem benim de küçük bir molaya ihtiyacım var."

Bennett, sessizliğe gömülmüş Pumpkin Spice Kafe'ye kısa bir bakış attı, sonra yeniden ablasına döndü. Jeanie ona en tatlı gülümsemesini sundu. "Lütfen."

"Bildiğin gibi buradayken de çalışmam gerekiyor," diye homurdandı ama yine de oturdu. Dream Harbor'a bir aylığına ziyarete gelmişti; ablasının kafesinin üstündeki dairesinde kalıyordu. Bu sırada Jeanie, yeni nişanlısının evine taşınıyordu. Bennett ise Noel'i birlikte geçirmek için burada kalmıştı. Ama çalışması gerekiyordu. Sonraki birkaç hafta için uzaktan çalışma düzenini ayarlamıştı; birçok iş arkadaşı zaten bunu rutin olarak yapıyordu. Yine de Jeanie, onun uzun bir tatile çıktığını sanıyor gibiydi.

"Sadece birkaç dakika! Tanrı aşkına, senin işinde hiç kahve molası verilmiyor mu?"

"Verilir ama Şükran Günü'nden sonraki haftadayız. Birikmiş çok işim var."

"Doğru. Bilgisayarla ilgili işler."

Bennett, bir yazılım mühendisi olduğunu ve çeşitli çevrimiçi satıcılar için kod yazdığını ablasına bilmem kaçıncı kez açıklamak üzere ağzını açtı; oysa bundan yıllar önce bu çabadan vazgeçmişti. Muhtemelen daha iyi bir açıklama bulamadığından, Jeanie zamanla insanlara onun bir tür kişisel çevrimiçi alışveriş temsilcisi olduğunu anlatmaya başlamıştı. "Bilgisayarla ilgili bir iş" demek, idare ediyordu.

"Ee, dün ne yaptın?" diye sordu Jeanie kahvesini yudumlarken. Fincanını kavradığı elinde yeni nişan yüzüğü Bennett'in gözüne takıldı. Logan ona Şükran Günü'nden hemen önce evlenme teklif etmişti ve Buffalo'dan —hep birlikte Şükran Günü'nü orada, ebeveynlerinin yanında geçirmişlerdi— Dream Harbor'a dönerken yedi saatlik araba yolculuğu boyunca Bennett, onların birbirine coşkulu aşk dolu bakışlar atmasına katlanmak zorunda kalmıştı. Dream Harbor'a vardıklarında ise kendi alanına sahip olduğu ve bu aşk kuşlarından biraz uzaklaşabildiği için minnettardı.

Logan iyi bir adamdı ve Bennett onlar için mutluydu ama nişan yüzüğü, son zamanlarda flört hayatının ne kadar kötü olduğunun bir başka küçük hatırlatıcısıydı. Birlikte bir ömür geçirmeye söz vererek bağlanmak şöyle dursun, tanıştığı çoğu kadınla ikinci randevuya çıktığını hayal edemiyordu. Uzun vadeli bağlılık, insanların hâlâ ilgilendiği bir şey miydi?

"Geç kalktım, köpekleri bir yürüyüşe çıkardım." Omuz silkti. "Önemli bir şey yok."

"Köpekleri nereye götürdün?"

"Spruce üzerindeki eski Yılbaşı Ağacı Çiftliği'ne."

Jeanie'nin gözleri büyüdü. "Ah."

"Evet, yeni sahibinden bahsetmen iyi olurdu."

"Üzgünüm! Bunu tamamen unuttum."

Bennett sandalyesine yaslanırken, dün arazide karşılaştığı kadını hatırladı. Köpeklerini büyük bir sıcaklık ve şefkatle

karşılayan ama aynı anda kendisine tamamen düşmanca davranan kadını. Bir tür krizin ortasındaymış gibi göründüğü hâlde, sanki ondan daha iyiymiş gibi bir tavır takınan kadını. Bennett yardım teklif ettiğinde bunu kabul etmek yerine onunla alay eden kadını.

Evet, Yılbaşı Ağacı Çiftliği'nin yeni sahibinin büyük bir hayranı değildi. Şu battaniyeye sarılmış vaziyette çok tatlı görünmesine ve köpeklerini severken yüzünde beliren ışıl ışıl gülümsemesine rağmen.

Bennett çok sayıda tatlı kadın tanımıştı ama çoğunun tatlılığı uğraşmaya değmezdi. Aslında bu tatlılıkların cazibesine kapıldığı da olmuştu. Son birkaç ay içinde, yeni tanıştığı bir kadının eski erkek arkadaşı ön verandadan af dilerken, onun dairesinden taşınmasına yardım etmişti. Bir flört uygulamasında tanıştığı başka bir kadınla ikinci randevusu ise hızlı bir içkiden sonra kadının ondan kendisini havaalanına bırakmasını istemesiyle sona ermişti ve Bennett bunu yapmıştı; başka ne yapabilirdi ki? Ayrıca, hepsi köpeklerden nefret eden üç farklı kadınla çıkmıştı. İçlerinden biri genel olarak hayvanlara karşı güçlü bir antipati besliyordu. Bennett, onun bir kuşa sert sert baktığını bile görmüştü. İhtiyacı olan son şey bir başka tatlı kadındı.

Tatlı kadınlarla işi bitmişti.

"Kira'yla mı karşılaştın?" diye sordu Jeanie, yüzünü suçlulukla ekşiterek.

Bennett zihninde yavaşça süzülen acımasız düşüncelerden uzaklaştı ve tekrar Jeanie'ye odaklandı. "Saldırgan yeni çiftlik sahibinin adı Kira'ysa, o hâlde evet, Kira'yla tanıştım."

"O..." Jeanie tereddüt etti, Kira'yı tanımlamak için daha nazik bir kelime ararken dudağına hafifçe vurdu. Bulamadı. "Evet, biraz saldırgan ama bana kalırsa, içinde bir yerlerde mutlaka sevecen bir yönü vardır. Sadece onu bulmamız gerekiyor."

"*Benim* hiçbir şey bulmam gerekmiyor. *Benim* işe dönmem gerekiyor," diyerek sandalyesinden kalktı. Üstelik Kira'nın, yani Yılbaşı Ağacı Çiftliği'nin saldırgan sahibinin sevecen noktasını zaten biliyordu. Köpeklerine tatlı sözler mırıldandığını duymuş, onlara bakarken koyu renkli gözlerinin nasıl aydınlandığını görmüştü. Dream Harbor sakinleri Kira'yla iyi geçinmek istiyorsa, yapmaları gereken tek şey bir sepet dolusu yavru köpekle çiftliğe gitmekti; o zaman Kira'yı kolayca avuçlarının içine alırlardı.

Fakat Bennett, hâlihazırda Jeanie sayesinde fazlasıyla bilgi sahibi olduğu heyecanlı kasaba olaylarına karışmaya zerre kadar ilgi duymuyordu. Kira'yı avuçlarının içine almaya ise daha da az ilgi duyuyordu.

Jeanie kaşlarını çattı. "Çok fazla çalışıyorsun."

"Hah," diye homurdandı Bennett. "Diyor kendi çok başarılı işletmesini yöneten ve sürekli burada olan kadın; yeri gelmişken bunun için seninle çok gurur duyuyorum."

"Teşekkürler, Ben." Jeanie onun övgüsünü elini sallayarak geçiştirdi ve ayağa kalktı. "Ah! İyi bir fikrim var." Gözleri, Bennett'in inanılmaz derecede tedirgin edici bulduğu bir şekilde parladı. "Bu akşam kasaba toplantısına gelmelisin!"

"Yerel siyaseti geri çevirmem gerekecek ama yine de teşekkürler."

"Hayır, kasaba toplantıları eğlencelidir. Büyük bir aktivitedir, ayrıca arkadaşlarımla tanışabilirsin ve sonra hepimiz içki içmek için bir yere gideriz. Lütfen, Ben."

"Bana öyle bakma Jean Marie."

"Nasıl?"

Taşınma hizmetlerinden havaalanı yolculuklarına kadar her şey ortadaydı; Bennett "hayır" diyemeyen biriydi. Ama ablası bunu özellikle zorlaştırırdı. "O iri gözlerle... ne yaptığını gayet iyi biliyorsun."

"Eğlenceli olacak, söz veriyorum. Üstelik benimle birlikte zaman geçirmek için burada değil misin? Ülkenin ta diğer tarafında yaşamak için terk ettiğin sevgi dolu ablanla?"

"Affedersin ama sen Buffalo'dan benden önce ayrıldın." Ablası, onun üniversiteden sonra San Francisco'dan taşınmasının gerçek sebebini hâlâ bilmiyordu ve Bennett'in onu bilgilendirmeye hiç niyeti yoktu.

Jeanie şaşkınlıkla baktı. "Ah, doğru. Unutmuşum. Her neyse, gel işte, olur mu? Yedide başlıyor."

Jeanie, kardeşinin yanağına hızlı bir öpücük kondurup aceleyle tezgâhın arkasına döndü. Tam o sırada, antrenman giysileri içindeki bir grup emekli, kapıdan salına salına içeri girdi.

"Bugün yürüyüşünüz nasıldı? Dışarısı serin!" Ablasının müşterileriyle neşeyle sohbet ettiğini duyunca Bennett dikkat çekmeden uzaklaştı ve arka merdivenlerden eve çıktı. Onu, üç sallanan kuyruk ve yapılmayı bekleyen bir yığın iş karşıladı.

Ve görünüşe göre o akşam kasaba toplantısına katılacaktı.

Ablasının sandığının aksine, tatil yapmaktan oldukça uzaktı.

Bennett, bir Dream Harbor kasaba toplantısından ne beklemesi gerektiğini bilmiyordu ama kapıdan içeri girdiğinde karşılaştığı gürültülü kahkahaları ve yükselen sesleri kesinlikle beklemiyordu. Noel müziklerini dinlemeye başlamak için doğru zamanın ne olduğu konusunda tartışan bir grubun arasından güçlükle geçti, ardından şık takım elbiseli, elinde kocaman metalden yapılmış dokuz kollu şamdan taşıyan bir

kadına neredeyse çarpıyordu. Tam arkasını dönüp çıkmaya hazırlanırken, birisi kolundan tutup onu bir sandalye sırasına çekti.

"Bennett! Buradasın!" Yalnızca telefon ekranından gördüğü bir yüz ona gülümsüyordu. Ablasının kitap kulübünden Jacob onu kendine çekip sarıldı.

"Selam dostum. Evet, buradayım." Bu tuhaf kasabada, sanki bir tavşan deliğinden aşağı düşüp bambaşka bir dünyaya adım atmış gibi hissettiğini her geçen gün daha çok fark ediyordu. Bir de San Francisco'nun tuhaf olduğunu düşünürdü. "Seni görmek güzel."

Jacob geri çekildi ama onun kollarını sımsıkı tutmaya devam ediyordu. "Jeanie'nin seni bu toplantılardan birine gelmeye ikna ettiğine inanamıyorum. Sonrasında bir şeyler içmek için bizimle geliyor musun?"

"Şey... Evet... Galiba."

"Harika!" Jacob ona bir kez daha sarıldıktan sonra onu serbest bıraktı.

Bennett, etrafında hâlâ heyecanla konuşan kalabalığa baktı. İnsanlar sandalyelere oturmaya başlamıştı ama sesleri hiç azalmamıştı. "Acaba bu toplantılar her zaman böyle..."

"Çılgın mıdır? Evet. Ama genellikle eğlenirsin."

Bennett başıyla onayladı ama dikkati, kocaman şamdanı prize takmak için yeterince uzun bir uzatma kablosu bulmaya çalışan takım elbiseli kadına kaydı. Belki gidip yardım etmeliydi?

Jacob, Ben'in bakışlarını takip ederek "Belediye başkan yardımcısı," dedi. "Gelecek hafta sonu yapılacak ağaç ışıklandırma şenliği için şu eski şeyi test ediyor olmalı."

Jacob'ın kollarından kurtulduğunda, şamdanla ilgili yardım etmeye fırsat bulamadan Jeanie arkadan yaklaştı. "İşte buradasın!"

"Buradayım."

Boynundaki kocaman atkıyı çözerken "Geç kaldığımız için üzgünüm," dedi. Logan, sanki kendi ölümüne yürüyormuş gibi bir ifadeyle Jeanie'nin arkasında dikiliyordu.

"Selam, Logan."

"Bennett." Ablasının nişanlısı ona başıyla selam verip kederli bir gülümseme sunduktan sonra ayaklarını sürüyerek bir sıraya yürüdü ve oturdu.

"Ve bunlar da Hazel ile Noah," dedi Jeanie, kalabalık bir sıraya sığışmaya çalışan diğer iki kişiyi işaret ederek.

"Selam, tanıştığımıza memnun oldum." Noah elini uzattı, Bennett de Jeanie'nin omzunun yanından uzanıp elini sıktı. Noah sırıttı. "İlk kasaba toplantın, ha? Buna bayılacaksın."

Bennett bundan kuşku duymaya başlıyordu.

Noah'ın yanındaki minyon, kıvırcık saçlı kadın, ablasının sürekli anlattığı Hazel olmalıydı. Hazel ona hafifçe el sallayarak Noah ile Jeanie'nin arasına oturdu. Bennett tek boş yer olan Jeanie ile Jacob'ın arasındaki sandalyeye yerleşti. Logan ta sıranın sonuna kadar kaymayı başarmıştı ve şu anda duvara yaslanmış bir kitap okuyordu; belli ki etrafındaki tüm kaosu dışarıda bırakıyordu.

"Herkes yerleşebilirse, başlayacağız." Çirkin bir Noel kravatı takan gözlüklü bir adam kürsünün arkasından herkesin dikkatini çekmeye çalışıyordu.

"O belediye başkanı, aynı zamanda Hazel'ın babası," diye bilgi verdi Jeanie. "Ah, işte Annie geldi."

Uzun boylu, sarışın bir kadın önlerindeki sıraya hızla ilerledi. "Ne kaçırdım?" diye sordu oturur oturmaz ve Jeanie'yle yüz yüze gelmek için döndü.

"Hiçbir şey. Ah, bu erkek kardeşim, Bennett."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Bennett bir elini uzatarak ama Annie elini görmezden geldi.

"Ben! Selam! Hakkında çok şey duydum." Annie'nin bakışı hızla Jeanie'den Ben'e yöneldi ve tekrar Jeanie'ye döndü. "Jeanie, kardeşinin senin seksi bir erkek versiyonun olduğunu söylememiştin!"

"Genellikle onun seksi olduğunu düşünmem."

Annie'nin bakışları yeniden Ben'e dönmüştü. Kadın, herkesin kabul edeceği türden bir güzelliğe sahipti ve belli ki baş belasıydı. Yine de bunun önemi yoktu çünkü bakışları çoktan kaymış, Ben'in sağ omzunun üzerindeki bir noktada takılı kalmıştı.

Bennett tam zamanında dönüp koyu renk saçlı bir adamın Annie'ye parmaklarını oynatarak selam verdiğini gördü. Bennett tekrar önüne döndüğünde Annie adama ters ters bakıyordu.

"Yine burada. Bu toplantılara gelmeyi bırakmasını beklerdim."

"O, Mac," diye fısıldadı Jeanie, Bennett'e. Gerçi Annie besbelli onu duyabiliyordu. "Annie'nin baş düşmanı. Hepimiz sonunda yatmalarını ve toplu ıstırabımıza son vermelerini bekliyoruz."

Annie ofladı. "Bu ne cüret?"

Jeanie sadece gülerek omuz silkti. Bennett, bazen sessiz kalmanın en akıllıca şey olduğunu bilirdi. Ve şu anda ne olup bittiğine dair zerre fikri olmadığından, bu kesinlikle o anlardan biriydi.

"Lütfen herkes dikkatini buraya versin," diye seslendi belediye başkanı ama sözleri tiz bir ıslıkla kesildi. Kalabalık bir anda irkildi. "Şey... teşekkürler, Mindy," dedi belediye başkanı, ardından şık takım elbiseli, az önce şamdanla uğraşan kadına ciddi bir baş selamı verdi. Kadın, ön sıradaki yerine oturdu.

"Bu akşam tartışacak çok konumuz var. Ağaç Işıklandırma şenliği hızla yaklaşıyor, çocukların geçit töreni iki hafta sonra ve oyuncak bağışı etkinliği dün başladı. O hâlde başlayalım."

Toplantının geri kalanı lojistik ve gönüllülükle ilgili konuşmalarla, tartışmalarla ve *Zor Ölüm*'ün bir Noel filmi olup olmadığıyla ilgili çok garip bir oylamayla göz açıp kapayıncaya kadar geçti. Bennett ayak uydurmayı denedi ama takip etmek imkânsızdı. Bunun yerine odayı gözleriyle tarıyor, insanların yüzlerini Jeanie'nin geçen sene boyunca anlattığı hikâyelerle eşleştirmeye çalışıyordu. Kitap kulübünü hemen fark etti çünkü Jeanie'yle yaptığı telefon konuşmalarının arka planında onları defalarca görmüş ve duymuştu. Hatta hoş geldin hediyesi niyetine ve aralık ayı toplantılarına katılmasını istediklerinin bir işareti olarak, Ben'in kapısının önüne okudukları son kitabın bir kopyasını bırakmışlardı.

Daddy December kitabına göz atmıştı ve şimdiden, o gün meşgul olmanın yollarını düşünüyordu. Aylardır seks yapmamışken, en son ihtiyacı olan şey seksle ilgili bir kitap okumaktı. Keşişlerle, meditasyonla, çile çekmekle ya da bunlara benzer bir kitaba ihtiyacı var. Noel Baba erotizmine değil.

Neden seksi kitaplarla ilgili düşünceler aklına o Yılbaşı Ağacı Çiftliği'nin sahibini getiriyordu? Kadın ona karşı... çok kabaydı. Seksi bir kabalık değildi. Düpedüz kabalıktı. Ayrıca... peki, evet, Bennett onun mülkünde izinsiz bulunmuştu ama bundan haberi yoktu. Üstelik kadın açıkça bir teknik sorunla boğuşuyordu, Bennett de yardım teklif etmişti. Fakat kadın onu öyle bir geri çevirmişti ki... Bu durum... şey... Bennett'in aklına takılmıştı.

Derisinin altına saplanmış bir kıymık gibiydi. Görünüşe göre çekiştirmeyi bir türlü bırakamadığı bir kıymık.

Kadının derdi neydi? Neden orada yapayalnızdı? Neden düzgün bir mont giymek yerine bir battaniyeye sarınmıştı? Üşüyor muydu? Birinin onu sıcak tutmasını mı istiyordu...

Hayır. Yanlış. O garip kadınla bu yola girmeyecekti. Bennett onunla ilgili hiçbir şey bilmiyordu ve sorun çözme dürtüsünün tatilini mahvetmesine izin vermemeye kararlıydı. Bennett burada yaşamıyordu bile.

Kira North, Dream Harbor hakkında bildiklerine eklenecek tuhaf karakterlerden sadece biriydi. Daha fazlası değildi.

Onu ısıtmayı düşünmeyi kesinlikle bırakacaktı.

Odanın etrafı bir anda sessizleşti. Zihninin fazla başıboş dolaşmasına izin vermiş olmalıydı çünkü bir noktada toplantı bambaşka bir yöne sapmış ve şimdi herkesin dikkati ona çevrilmişti.

"Şey..."

"Dün Kira'yla tanıştığından bahsediyordum," dedi Jeanie, Bennett'in iliklerine kadar soğumasına neden olan bir gülümsemeyle. Eğer o sekiz yaşında ve Jeanie on yaşında olsaydı, ablasının Barbie bebeğinin kafasını bir kez daha tuvalete sokardı.

"Muhteşem!" diyordu belediye başkanı, Bennett'in intikam fantezisinden habersiz. "Tarafsız bir ziyaretçi oraya gidip onu kontrol etmemize yardımcı olabilir."

"Tarafsız bir ziyaretçi mi?" diye tekrarladı Bennett. "Bir dakika. Onu kontrol etmek mi?"

"Kasaba, Bayan North'u bağrına basmak istiyor," diye devam etti belediye başkanı. "Ama o... çabalarımıza karşı dirençli. Fakat sen, sen sadece buradan geçiyorsun. Sen tarafsızsın! Senin gerekçelerini sorgulamaz."

Eh, bu kesinlikle doğru değildi. "Peki onun tam olarak niçin kontrol edilmesi gerekiyor?"

"Ah... şey..." Belediye başkanının yüzü kıpkırmızı kesildi.

"Çiftlikte herhangi bir ceset olması ihtimaline karşı," diye önerdi toplantı salonunun arkasından biri.

"Ceset mi?" Burada neler oluyordu?

Jeanie yüzünü ekşitti. "Durum göründüğü kadar kötü değil," diye fısıldadı.

"Orada bir ceset olduğuna dair hiçbir kanıtımız yok," dedi belediye başkanı.

"Olmadığına dair kanıtımız da yok," diye lafa karıştı Noah. Bunun üzerine Hazel onun uyluğuna bir şaplak attı. Noah gülerek Hazel'ın yanağını öptü.

"Bunu en iyi Alex anlatır. O nerede?" Belediye başkanı kalabalığa göz gezdirirken, lavanta rengi saçlı biri ayağa kalktı.

"Selam, millet." Kısaca el salladıktan sonra hikâyesini anlatmaya başladı. "Pekâlâ, Connor'lar nesillerdir o çiftliğin sahibiydi. En küçük oğulları Edwin çiftliği devraldığında, ailelerin Noel için kendi ağaçlarını kesebilmeleri amacıyla burayı halka açtı. Böylece pek çoğunuzun yıllar boyunca aşina olduğu o işletme doğmuş oldu. Edwin ve karısı Ellen'ın hiç çocukları olmadı ama çiftliği yaklaşık kırk yıl boyunca birlikte işlettiler. Evet, Edwin biraz eksantrikti ve oldukça... öngörülemezdi."

"Korkutucu, demek istiyorsun," diye bağırdı dinleyicilerden biri.

"Şüphesiz benim tüylerimi ürpertirdi."

"Benim de!"

"Her neyse," diye devam etti Alex boğazını temizleyerek. "Karısı öldükten sonra insanlar Edwin'i gittikçe daha az görür oldu ve ağaç çiftliği kötüye gitmeye başladı. Birkaç yıl sonra öldüğünde evinde bir mektup bulundu."

"Burası iyi kısmı," diye fısıldadı Noah herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle. Alex ona gülümsedi.

"Doğru, şöyle ki mektup onun kendisi için *değerli* bir şey gömdüğünü iddia ediyordu ama ne olduğunu ya da nereye gömdüğünü söylemiyordu. Birçoğumuz orayı araştırmak istedi ama arazinin miras kaldığı kuzen, etrafa bakınmamıza izin vermemekte fazlasıyla kararlıydı. Bana sorarsanız bu oldukça şüphe uyandırıcıydı." Alex omuz silkti. "Böylece efsane yarım kaldı."

Bennett başını iki yana salladı. "Ve hepiniz gömülen şeyin... bir ceset olduğu fikrinde misiniz?"

"Daha doğrusu, öldürülen karısı," diye bilgilendirdi Jacob.

"Ne?!"

"Kadın öylece bir gün ortadan kayboldu! Bence şüphesiz Edwin onu gömdü."

"Mümkün değil, ben hâlâ bunun başka bir şey olduğunu düşünüyorum. Bir tür hazine," diye karşı çıktı Noah.

"Hazine mi? Rüya görmeye devam et, denizci çocuk," diye bağırdı birkaç sıra önlerindeki yaşlı bir adam. Noah kıs kıs güldü.

"Gerçi gömdüğü şey para olabilir. Ailesinden kimse kalmamıştı. Belki tüm nakit parasını bankaya koymak yerine saklamıştır," diye ortaya attı Kaori.

"Bu biraz çılgın bir teori."

"Öldürülen bir eş ve bir cesetten daha mı çılgın?"

"Bence..."

"Ama ya..."

"Bekleyin bir dakika!" diye sesini yükseltti Bennett, teorilerin oluşturduğu kakofoniye karşı. Kalabalık anında sustu. "Peki bunların Kira'yla ne ilgisi var?"

Sıranın sonundan bir homurtu duydu. "Bilmek istemezsin," diye söylendi Logan.

"En yeni sakinimizin kazara korkunç bir manzaraya rastlamanın travmasını yaşamasını istemeyiz," diye açıkladı

belediye başkanı, sanki her şey tamamen normalmiş gibi. "Bu yüzden düşündük ki..."

"Onun yerine benim rastlamamın daha iyi olduğunu mu?" dedi Bennett bir kaşını kaldırarak.

Belediye başkanı yüzünü buruşturdu. "Sadece ona birkaç kez uğrayıp durumu yumuşatmaya yardımcı olabileceğini düşündük. Çiftliği yeniden faaliyete geçiriyor ve bundan gerçekten çok memnunuz. Hiçbir sürpriz yaşamak istemiyoruz." Ellerini önünde ovuşturdu. "Üstelik kimseyi verandasından öteye geçirmiyor." Belediye başkanının yüzü aydınlandı. "Ama sen... Sen oraya girebilmişsin! Jeanie bize köpeklerini orada gezdirdiğini ve Bayan North'la sohbet ettiğini söyledi. Bu yüzden... Görünüşe göre bu iş için en mükemmel aday sensin!"

Bennett parmaklarıyla burun köprüsünü sıktı ve San Francisco'ya dönen ilk uçağın kalkış saatine baktığını hayal etti.

"Yapamam. Çalışmak zorundayım."

Belediye başkanı ve ona dönen herkesin yüzü epey kuşkulu görünüyordu.

"Uzaktan çalışma yine de çalışmayı gerektirir," dedi Bennett.

"Ama esnektir, değil mi?" diye sordu Jeanie. "Yani çiftlik yeniden açılmadan önce oraya birkaç kez uğrayabilirsin? Yalnızca etrafta hiç kafatası falan bulunmadığından emin olmak için?"

Bennett ona baktı ve şu anda *onun* cesedini gömmeyi ne kadar çok istediğini anlatmaya çalıştı ama Jeanie bu konu hakkında ciddi görünüyordu. Ayrıca odaya bakındığında diğer herkesin de ciddi olduğunu gördü.

Tüm kasaba Bennett'i, sevgili Yılbaşı Ağacı Çiftliği'ne gitmesi için görevlendiriyordu. Peki ne yapacaktı orada? Bir ceset mi arayacaktı? Bir hazine mi bulacaktı? Yoksa kasabanın gizemini mi çözecekti?

İşin komik tarafı, Kira'nın onu içeri alacağına gerçekten inanmalarıydı! Hah! Ne kadar da gülünçtü. Kira'nın ona dün nasıl baktığı düşünülürse, kadın Bennett'i yakın zamanda ne akşamüstü çayına ne de bir "cinayet gizemini çözme" etkinliğine davet edecekti.

Ama herkes Bennett'e, bunu yapmasına gerçekten ihtiyaçları varmış gibi bakıyordu.

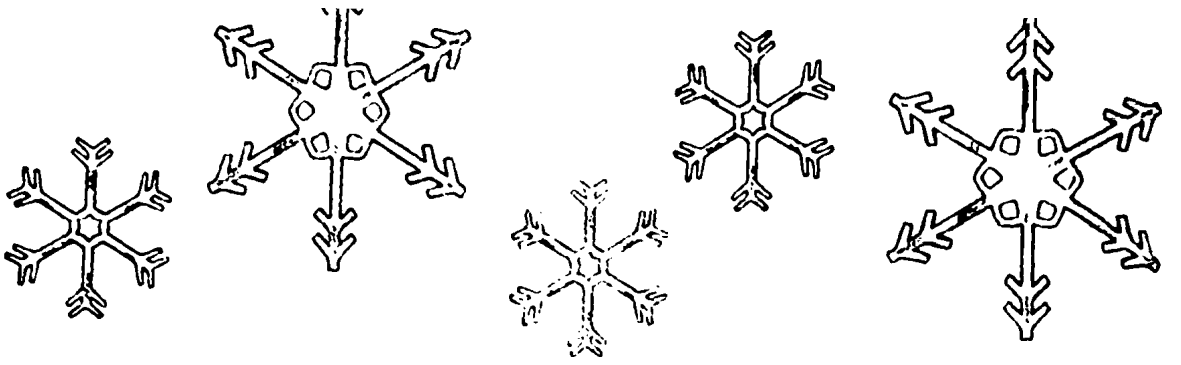
Ve Bennett hayır demekten nefret ederdi. Hemen hemen hiç tanımadığı çılgın kasaba sakinlerine bile.

"Deneyebilirim ama..."

"Harika!" dedi belediye başkanı ve vakit kaybetmeden sıradaki konuya geçti. "O hâlde Bennett, Yılbaşı Ağacı Çiftliği'nin açılışı konusunda yardım edecek. Tamam, sıradaki konumuz nedir?"

Deneyebilirim ama bu asla işe yaramayacak, diyecekti. Gerçi bir önemi yoktu. Bennett mağlup olmuştu ve havaalanına giden bir araba yolculuğu yerine, görünüşe göre bir Yılbaşı Ağacı Çiftliği'nin açılışıyla —ve muhtemelen çözülmemiş bir dava ya da hazine avıyla— meşgul olacaktı.

Ancak büyük olasılıkla, Yılbaşı Ağacı Çiftliği'nin o ürkütücü son sahibi tarafından kapı dışarı edilecekti.

Üçüncü Bölüm

Dışarıda köpekler vardı. Kira, kahve fincanını dururken onların havlamalarını duyabiliyordu. Eviyenin üzerindeki pencereden dışarı baktı. Pencere içeri çok fazla soğuk hava alıyordu ; bulaşıkları yıkarken o soğuğu yüzünde hissediyordu ama bununla ilgili ne yapabileceğini bilmiyordu.

Yine bir havlama! Penceredeki buğuyu silmesine rağmen hâlâ hiçbir şey göremiyordu.

Belki müşteriler gelmişti! Köpekli müşteriler! Belki de bir Noel fotoğrafı çekimi için köpeklerine küçük kazaklar giydirmişlerdi. Bu harika olurdu. Üstelik, üst kattaki misafir odalarından birinin uzak köşesinde nihayet zayıf bir telefon sinyali yakaladığında açmayı başardığı yeni sosyal medya hesabında da mükemmel görünürdü. Tamamen hareketsiz kalması ve yüzünün duvara dönük olması şartıyla internet mükemmel çalışıyordu.

Onları karşılamak için dışarı çıkmalıydı. Gerçi kulübede oturup kasanın başında durması için tatlı ve oldukça sorumluluk sahibi görünen bir kadını işe almıştı ama eğer gelenler ilk müşterileriyse, Kira'nın bizzat dışarı çıkıp onları görmesi gerekirdi. Ayrıca, Noel kazakları giyen köpeklerinin fotoğraflarını paylaşmak için izinlerini almalıydı.

Bu yüzden hızla botlarını giyip yeni şişme montunu aceleyle üzerine geçirdi. Müşteriler para demekti, para ise ısınma demekti. Artı, yeni pencereler.

İşte, her şey iyi olacaktı. Kira bunun üstesinden tamamen kendi başına gelecekti. Chloe'ye ihtiyacı yoktu. Dürüst olmak gerekirse, yıllardır pratikliği ve gerçekçi beklentileriyle onu kısıtlayan kişi muhtemelen Chloe'ydi. Artık Kira'nın büyük oynamasının zamanıydı. Hayalini yaşamasının zamanıydı; bu hayalin ne kadar ani ortaya çıkmış olduğu fark etmezdi. Noel ağacı takıntılı bu kasabadan para kazanacaktı ve böylece arazinin geliriyle geçimini sağlayabilecekti. Tıpkı takip ettiği @ *çiftlikevitanrıçası, @kendikendineyetenyaşam* ve diğer o mükemmel hesaplar gibi yaşayacaktı. Onlar bunu yapabiliyorsa, elbette Kira da yapabilirdi.

Kira, arka kapıdan aceleyle çıkarken kilerinde düzgün sıralar hâlinde dizilmiş, turşusu kurulmuş sebzelerin ve kanaviçeli mutfak önlüklerinin hayalini kurdu. Ne var ki, ne bir şeyin turşusunu kurmayı biliyordu ne de kanaviçenin tam olarak neyi kapsadığından emindi. Ağaç sıralarının arasında havlayan köpeklerin seslerini takip ederek iki sıra boyunca ilerledi, sonra üçüncüsünün diğer tarafına geçti.

İşte!

Ah.

"Sen."

Geçen günkü adam çamurda bir şey arıyormuş gibi başını eğmişti ama onun sesini duyunca başını aniden kaldırdı. "Tekrar merhaba," diyerek bir elini kaldırıp selam verdi.

"Neden döndün?" Kira'nın Noel temalı köpekçik fotoğraf çekimi hayalleri suya düşmüştü. Üç köpekten en büyük olan Elizabeth burnuyla onun elini dürttü. Kira köpeğin başını güzelce kaşıdı. Bu köpekler kazak giymiyordu ama yine de aşırı sevimlilerdi.

"Tabela açık olduğunu yazıyor."

Kira kaşlarını çattı. "Bir ağaç satın almak için mi buradasın?"

Adam gülümsedi. "Bunu değerlendiriyorum. Tabii doğru olanı bulabilirsem."

"Doğru olanı mı?" dedi küçümseyerek. "Bu bir eş değil, sadece bir ağaç."

Adamın kahkahası Kira'yı ve köpekleri şaşırttı. Odie telaşla havladı.

"Noel ağaçlarıyla ilgili çok yüksek standartlarım vardır," dedi, gözleri eğlenceyle parlıyordu.

"Eminim vardır." Büyük ihtimalle pek çok şeyle ilgili sevimsiz ölçüde yüksek standartları vardı. Fakat Kira o tür şeylerden hoşlansaydı evde daha uzun süre kalırdı.

"Senin yok mu?" diye sordu.

"Noel ağaçlarıyla ilgili yok."

Adam, Kira'nın sahibi olduğu çiftliğe doğru kısa bir bakış attı ama şansına, Kira'nın Noel ağaçlarının kalitesiyle ilgilenmesi gerektiğine dair bir yorum yapmaktan kaçındı.

Bunun yerine omuz silkip "Montunu beğendim," dedi.

"Teşekkür ederim. Burası aşırı soğuk, bir üst modele geçmem şarttı."

Adam kıs kıs güldü. "Daha sıfırın altına bile düşmedi hava."

Bu adam... Of! "Eh, bana göre soğuk. Sen Alaska'lı falan mısın?"

"Buffalo."

"Hıh. Şey, soğuğun seni rahatsız etmemesi harika tabii ama beni ediyor."

"Sen nerelisin?"

Kira iç çekti. İnsanlara —özellikle de kuzeylilere— Georgia'lı olduğunu söylemeyi sevmezdi. Hemen hoşuna gitmeyen varsayımlarda bulunurlardı; onun aptal, ağırkanlı ya da

daha kötüsü olduğuna dair. Taşındığında aksanını gizlemek için büyük çaba harcamıştı. Yalnızca şimdi olduğu gibi sinirlendiğinde, sarhoş olduğunda ya da kız kardeşiyle konuşurken ağzından kaçardı.

"Georgia."

Adam yalnızca başını salladı. "Üşümen boşuna değilmiş."

Kaba yorum yoktu. İlginç.

"İsmini bilmiyorum," dedi Kira. Bu adam etrafta dolaşmaya devam edecekse Kira'nın ona nasıl hitap edeceğini bilmesi gerekiyordu.

Adam gülümseyip elini uzattı. "Üzgünüm, adım Bennett."

Kira onun elini tutup sıktı. Eli iri ve sıcaktı. "Kira."

"Biliyorum."

"Biliyor musun?"

"Tabii, sen kasabada gündemsin. Ben ablamın kafesinin üst katında kalıyorum. İnan bana, herkes senden bahsediyor."

Odie ve Pudgy ayaklarının dibinde sızlanınca Kira onları sevmek için çömeldi. "Böyle söylüyorsun ama herkes nerede?! Çiftliğim açık ve tek bir müşterim bile yok."

"Açık olduğunu bilen var mı?"

Kira ofladı. "Tabelada açık yazıyor, değil mi? Ayrıca tüm bilgilerin olduğu yepyeni bir internet sitemiz ve bir Instagram hesabımız var... Sahi, köpeklerinin bir fotoğrafını paylaşabilir miyim? Şimdiye kadar sadece rasgele ağaç fotoğrafları paylaştım."

Kira başını kaldırıp onun hâlâ tepesinde dikildiği yere baktı.

"Kimsenin yeni bir internet sitesini kontrol ettiğini sanmıyorum. Üstelik insanlara, şey... uzak durmaları gerektiğini anlatma konusunda epey başarılıydın. Öyle ki kimse buradan geçerken açık olduğunu gösteren bir tabela bile fark etmiyor."

"Ah. Hımm. Haklısın."

Şimdi ne olacaktı? Kira, insanları nasıl yeniden çiftliğe çekecekti? Taze sebzelerle dolu o parlak hayaller gözlerinin önünde birer birer soluyordu.

"Neden şu ağaç ışıklandırma şeyine gitmiyorsun? Anlaşılan kasaba için büyük bir olay. Büyük açılışını yeniden duyurabilirsin, mesela."

Onun önerilerine ihtiyacı olmadığını, *çok teşekkürler*, demek istiyordu ama doğrusu bu çok iyi bir fikirdi. Kahretsin.

Kira ayağa kalktı. "Evet, olabilir."

Bennett o aptal, kusursuz gülümsemesini takındı. Ebeveynleri o gülümseme için epey para harcamış olmalıydı; kimse o kadar düzgün dişlerle doğmazdı. Gerçi, kimse genelde dişlerle doğmazdı ama bu konuyla alakasızdı. Kira, asıl amacından sapıyordu.

"Pekâlâ, seni mükemmel ağaç arayışınla baş başa bırakacağım," dedi. "Beğendiğin bir ağaç bulursan, kulübede, Iris'te onu kesmek için testereler var."

"Ön taraftaki o eski kulübeye birini mi oturttun?" Bennett'in gözleri telaşla büyüdü.

"Tabii ki. Bunda bir sorun yok."

"Sorun yok mu? Bundan oldukça kuşkuluyum. Orası oldukça dayanıksız görünüyor."

Kira elini kalçasına koydu, bu ukalaya ağzının payını vermeye kararlıydı. Ancak zavallı, tatlı Iris'in eski tahta kalas yığınının altında kalmış hâli birden gözünün önüne geldi.

Aman Tanrım, ya bu ukala adam haklıysa!

Kira dönüp koşmaya başladı, köpekler de hemen arkasındaydı. Şey, Elizabeth ve Odie hemen arkasındaydı. Zavallı tombul Pudgy geride kalmıştı.

Çiftliğin diğer tarafındaki küçük kulübeye doğru koştururken, "Iris! Iris!" diye seslendi. "Iris, tehlikedesin!" Kira kulübenin otantik bir havası olduğunu düşünmüştü. Hatta bir

cazibesi bile vardı. Çatısına o ışık tellerini astığında çok tatlı ve sosyal medyada paylaşmaya değer göründüğünü düşünmüştü. Onun yıkılabileceğini ve tek çalışanını öldürebileceğini hiç düşünmemişti!

"O kadar eli kulağında olduğunu sanmıyorum!" diye seslendi Bennett ona, köpeklerin arkasından takip ediyordu. Eli kulağında veya değil, Kira bunu riske atamazdı. Elbette, asıl neden Iris'in zarar görmesi fikrine dayanamayışıydı ama biraz da sigortasının olmamasıydı. Kimsenin hastane faturasını karşılayamazdı.

"Iris, çık oradan!" Kulübenin önünde kayarak durdu. Gözleri şaşkınlıkla açılan Iris, küçük pencereyi yana çekip dışarı baktı.

"Neler oluyor?" diye sordu Iris. Yüzü kızarmış, nefes nefese kalan Kira'yı, havlayan üç köpeği ve uzun adımlarla en arkadan gelse de ekibin geri kalanı kadar telaşlı görünen Bennett'i inceledi.

"O ölüm tuzağından dışarı çık!"

"Ölüm tuzağı mı?" Iris kaşlarını çattı.

"Herkes sakin olsun," dedi Bennett. "O kadar ciddi olduğunu sanmıyorum."

"O kadar ciddi değil mi?" Kira hızla ona döndü. "O kadar ciddi değil mi?! Öyleyse neden bunu söyledin? Neden elini kolunu sallayarak buraya geldin ve şu yardımsever küçük detayları yumurtlamaya başladın? Kulübenin bir ölüm tuzağı olabileceği gibi detayları..."

"Ben asla ölüm tuzağı demedim."

"Ayy!" Kira'nın söyleyecek anlaşılır bir kelimesi kalmamıştı. Bu adam! Neden, neden hâlâ buradaydı?

"Benim içeri girmeme ve senin için kontrol etmeme ne dersin?"

"Buffalo'ya cehennem olup dönmeye ne dersin?"

Kira'nın patlaması ve savunmalarını delip geçen güneyli aksanı karşısında Bennett'in gözleri hayretle açıldı. Kira, şu an etrafta başka müşteri olmadığına içten içe minnettardı. Bu... utanç verici olurdu.

Derin bir nefes aldı. Hayalarının olmasının, onu hünerli bir usta yapmadığını bağırmak yerine "Onu kontrol etmek için gerekli niteliğe sahip misin?" diye sordu sıktığı dişlerinin arasından. Bu tür bir konuda gerçek becerilere sahip olmanız gerekirdi. Ne yaptığınızı biliyor olmanız gerekirdi.

Gerçi Kira da bilmiyordu... ama yine de.

"Babam müteahhittir. Biraz deneyimim var..."

Kira inilti ile feryat arasında bir ses çıkardı. "Elbette. Pekâlâ. Gidip bak." Küçük kulübeyi gösterdi ve Iris'in gözlerini dikmiş onlara baktığını fark etti.

Tabii ya. İşte ilginç bir ilk gün geçiriyordu.

"Iris, neden gidip bir fincan kahve almıyorsun ve kısa bir mola vermiyorsun? Evde taze kahve var."

Iris'in bakışları Kira'dan Bennett'e ilerlerken yüzünde şaşkın bir sırıtış vardı. "Olur, elbette." Kulübeden çıktı ve Kira'ya kurnaz bir gülümseme yöneltti. "Bir mola vereceğim. Ben yokken bu adamı öldürmemeye çalış."

Iris ona göz mü kırpmıştı? Tanrı aşkına, burada neler olduğunu düşünüyordu? Kira yanlış anlamayı açıklayamadan Iris, garaj yolundan hızlı adımlarla eve doğru giderek uzaklaştı.

Bu sırada Bennett kulübenin çevresini kolaçan etti ve çatıya dikkatle baktı, ardından nihayet kapıdan içeri girdi. Kira da onu takip etti.

İçeride pek bir şey yoktu ama Kira burayı kendi başına temizlemişti. Hatta burada yuva yapmış olan bir keseli sıçan ailesinin yerini bile değiştirmişti. Gerçi "yerini değiştirmek" derken kastettiği, onları gördüğünde çığlık atması ve onların da tamamen kendi rızalarıyla taşınmasıydı.

Ama tahta döşemeleri ovarak temizlemişti. Köşede hoş bir mekân ısıtıcısı, küçük bir masa ve iki sandalye vardı. Duvardaki kancalara testereleri düzgünce asmıştı ve bugün ağırlamayı umduğu tüm müşteriler için dev bir sürahi sıcak çikolata hazırlamıştı. Ama belli ki gün, planladığı gibi ilerlemiyordu.

Bennett'in kaşlarının arasında bir çizgi belirmişti. Küçük alanı dikkatle süzüyordu.

"İçerisi düşündüğümden daha iyi."

Kira onu yumruklamak istiyordu. Ne yazık ki Güney'de görgü kuralları hâlâ ciddiye alınırdı; bu yüzden Kira, söylemek istediklerini yuttu.

"Teşekkürler."

Bennett birkaç duvara vurdu ve yukarı uzanıp tavanı zorladı. "Görünüşe göre sorun yok."

Kira arka dişlerini gıcırdattı. "Müthiş."

Bennett, onunla yüz yüze gelmek için döndü ve birden, ufak bir alanda sıkışmış oldukları ortaya çıktı. Bennett, Kira'nın ilk fark ettiğinden daha uzundu. Nedense bu, Kira'yı kızdırdı. Hiçbir şeyde ortalama olamaz mıydı? Of.

"Seni böyle endişelendirdiğim için üzgünüm," dedi. "Sadece yardım etmeye çalışıyordum."

"Senin olayın bu mu?" diye çıkıştı Kira. "İnsanlara yardım etmekten haz mı alırsın?"

Bennett şaşırdı. "Bundan haz aldığımı söylemezdim."

"Ne demek istediğimi biliyorsun, sorunları çözmekten hoşlanıyorsun. Sen bir sorun çözücüsün."

"Ben... şey..." Bennett kaşlarını daha da çattı. "Belki öyleyimdir."

Kira ofladı. Ne kadar tahmin edilebilir. "Bu iri yapılı İzci, sorunları çözmekten hoşlanıyordu. Eh, Kira'nın şu anda hayatında bu tür bir enerjiye ihtiyacı yoktu. Çiftlik onun büyük girişimiydi; bu adamın elini kolunu sallaya sallaya buraya

gelmesine ve tüm... fikirleriyle... ve.... endişeleriyle kontrolü ele geçirmesine ihtiyacı yoktu. Ne kadar geçerli olurlarsa olsunlar.

"Ya sen?" diye sordu Bennett. "Sana ne haz verir?"

"Efendim?" dedi Kira boğulurcasına, yüzü ânında yandı.

Bennett alçak ve derin bir sesle kıs kıs güldü. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Senin olayın ne? İnsanların sana yardım etmesine izin vermekte kötüsün."

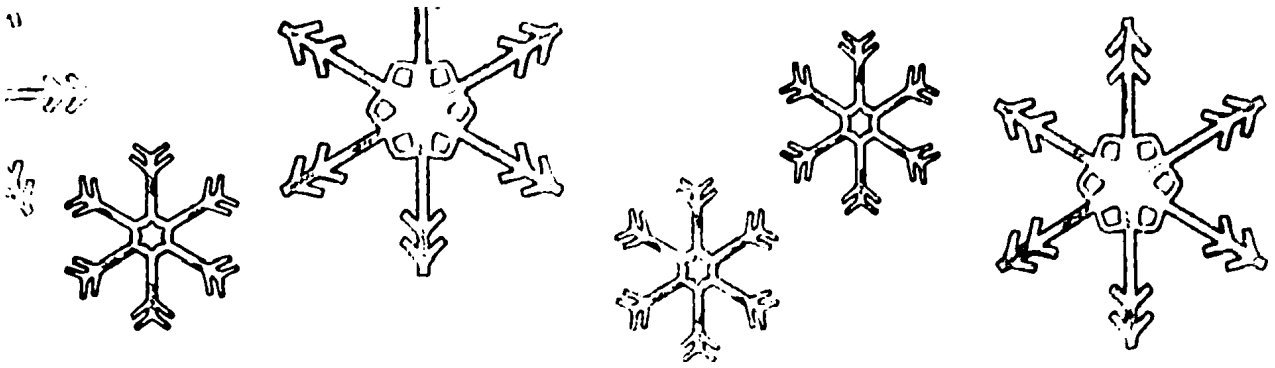
Neden burası böyle sıkışıktı? Bennett mi daha çok yaklaşmıştı yoksa o mu? Kira günler sonra ilk kez ısınmıştı.

"Aslında," diyerek duruşunu dikleştirdi, ona bakmak için boynunu uzatmayı reddediyordu. "Hayatım boyunca insanlar bana yardım etti. Nadiren kendim için bir şey yaptım. Buna ihtiyacım yoktu. Bunu yapacak başkaları vardı." Burnunu çekti. "Fakat bu sefer farklı. Bu sefer bana ait."

"Yardım kabul etmek, diğer insanların senin için her şeyi yapmasına izin vermekten farklıdır." Bennett kesinlikle daha yakındaydı, açık gri gözleri onunkilere kilitlenmişti.

Bu yeni mont fazla ısıtıyordu.

Kira boğazını temizledi. "Evet, tamam. Bence bir gün için yeterince yardım ettin."

Dördüncü Bölüm

Kira'ya tehlikeli ölçüde yakın duruyordu. Tehlikeliydi çünkü Kira onu gırtlaklayabilirmiş gibi görünüyordu. Tehlikeliydi çünkü aniden onu daha yakına çekmeyi çok istiyordu. Bu deliceydi. Bir yabani kediye sokulup yatmaya çalışmazdınız ve şu anda Kira'yı kollarının arasına çekmek bununla aynı anlama gelirdi.

Bennett'e kızdıkça Kira'nın yanakları pembeleşmişti; şimdiyse neredeyse gül rengindeydi. Nefesini üfleyip kahküllerini dalgalandırarak alnından uzaklaştırdı. Geçen gün, o eski battaniyeye sarınmış hâliyle açıkça üzgünken, Bennett'in onun güzelliğini fark etme şansı olmamıştı. Ama bugün... bugün fark ediyordu. Ama fark etmeyi bırakmalıydı çünkü bu dikkatinin hiçbir faydası olmayacaktı. Kira'nın ona karşı şaşırtıcı derecede ilgisiz oluşu bir yana, Bennett zaten güzel kadınlardan özellikle uzak durmaya yemin etmişti. Ayrıca, burada yalnızca geçici olarak bulunuyordu.

Geri çekilmesi, onun o hararetli bakışına karşılık vermeyi bırakması ve buradan çekip gitmesi için saymakla bitmeyecek kadar çok nedeni vardı.

Ancak Kira haklıydı. Bennett sorunları çözmekten haz alırdı. O ağaç çiftliği kulübesiyle ve Kira'yla tanıştığından beri söylediği onca şeyle ilgili çenesini kapalı tutmalıydı.

Ne var ki, sahte kürkle çevrili kapüşonlu montuna sıkıca sarınmış hâliyle sanki bir kutup keşif gezisine çıkacakmış gibi görünen Kira'ya bakarken, kendini yeniden konuşurken buldu.

"Ana ev nasıl?"

Kira sanki sormasının hain sebepleri varmış gibi gözlerini kısarak ona baktı. "İyi."

"Emin misin?"

Nasıl cevap vereceğine dair içsel mücadelesi Kira'nın yüzünden okunuyordu. Belli ki ondan yardım istemek hoşuna gitmiyordu. Ama o ev, en az yüz yaşındaydı ve Logan'a göre son üç yıldır boştu. Orada her şeyin mükemmel çalışıyor olması mümkün değildi.

Fakat bu Bennett'i ilgilendirmezdi. Öylece çekip gidebilirdi. Ablasına ve onun çılgın komşularına hiçbir şey bulmadığını, buraya tekrar gelmeyeceğini, yapması gereken işi olduğunu söyleyebilirdi. Çekip gidebilir ve Kira'yı burada yeni çiftliğiyle, iri gözleriyle ve müşteri yokluğuyla bırakabilirdi.

Ama Kira'nın o evde tehlike altında olabileceğini düşünmeyi bırakamayacaktı. Kasaba onun hayali bir cesetle karşılaşmasından endişeliydi fakat asıl endişe etmeleri gereken konu, karbon monoksit zehirlenmesiydi. Ya da gaz sızıntısı. Ya da hatalı kablolama.

Durum böyleyken, evet, Bennett onun için birkaç sorunu çözmek istiyordu. Eğer Kira izin verirse.

Bunun nesi yanlıştı?

Kira dramatik bir tavırla iç çekti. "Gerçekten istiyorsan, belki kazana benim için bakabilirsin. Ev fazla ısınmıyor. Yani demek istediğim... Eğer senin için zevkli olacaksa..."

"Onu kontrol edeceğim."

Kira ona göz deviriyor olabilirdi ama Bennett çoktan arkasını dönüp kulübeden çıkmıştı. Köpekleri onu bekliyordu.

Pudgy bir ağacın altında uyuyakalmıştı, Odie onu görür görmez havlamaya başladı, Elizabeth ise her zamanki sadakatiyle sekerek yanına geldi.

Elizabeth'le Odie hemen peşine takıldı. Büyük köpek kalçasına yapışmıştı, küçük olan ise ayaklarının etrafında seğirtiyordu. Arkasını döndüğünde, Kira'nın Pudgy'yi kucakladığını gördü. Favori köpeğinin Kira'ya sokulduğunu fark etmenin onda yarattığı etkiyi —iç organlarını yumuşak, sızılı bir kıvama çevirmesini— görmezden gelmenin en iyisi olduğuna karar verdi. Çünkü bu tür bir etki, Bennett'in haftanın sonuna kadar evi yeniletmesine neden olabilecek cinstendi.

Bennett başını iki yana salladı ve ağır adımlarla ana eve doğru yürüdü. Evin yaşanılır durumda olduğundan emin olduktan sonra bu çiftlikten —ve ona en ufak bir ilgi bile göstermeyen o kadından— uzak duracaktı. Zaten hayatında Kira'ya ihtiyacı yoktu. Köpekleri ne hissederse hissetsin. Sonuçta onlar çöp bile yiyordu; zevklerinin ne kadar seçici olduğu tartışılırdı.

Ev, etrafını saran geniş verandasıyla eski bir Viktorya dönemi tarzındaydı. Çocukluklarında Jeanie'nin sahip olduğu bebek evinin bakımsız bir versiyonuna benziyordu. Ön basamakları tırmanırken, yalnızca komşuluk görevini yerine getirdiğine kendini ikna etti. Kira'nın yerinde yaşlı bir adam, bir rahibe —ya da kim olursa olsun— olsaydı, Bennett yine yardım etmekte ısrar ederdi. Yine de muhtemelen bu kadar hevesli olmazdı.

"Burada kalın," dedi köpeklere ama Kira arkasında ofladı.

"İçeri girebilirler." Pudgy'yi kendine daha fazla bastırdı. "Zavallı bebekleri dışarıda bırakamayız," diye mırıldandı.

"Doğru. Elbette." Bennett kapıyı açtı ve Elizabeth ile Odie içeri koştu.

Kira kahkaha attı ve Bennett, görmezden gelmeye çalıştığı şeyler listesine o gırtlaktan gelen sesi de ekledi.

Evin içi, dışarıdan pek de sıcak sayılmazdı. Kadının battaniyelere sarınmayı tercih etmesi boşuna değildi.

"Kira, burası buz gibi."

Pudgy'yi nazikçe kanepeye bıraktıktan sonra onu bir polar battaniyeyle sarmaladı. Bennett köpeğin ona sırıttığına yemin edebilirdi.

"Biliyorum. Ben de böyle söyledim."

"Söylemedin. *Fazla* ısınmadığını söyledin. Bana kalırsa burası hiç ısınmıyor."

Kira omuz silkti. "Anlambilimi."

"Kira."

"Ne?"

"Burada bu şekilde yaşayamazsın."

Kira'nın dudakları kararlı bir çizgiye dönüştü. Bennett korumacı tavrını sürdürürse, kovulması an meselesiydi.

"Yaşayabilirim ve yaşıyorum, ayrıca ben iyiyim." Topuklarının üzerinde döndü ve evin arka tarafında Bennett'in mutfak olduğunu varsaydığı yere ilerledi. "Bakmak istiyorsan kazan bodrumda." Ana merdivenin altındaki bir kapıyı gösterdi. "Aksi hâlde çıkıp gitmekten çekinme."

Kira arkasına bile bakmadan onu koridorda dikilirken bıraktı; Bennett ise sırf yardım etmek istediği için kendini bir aptal gibi hissediyordu. Gitmesi gerektiği belliydi. Mantıksızca öfkeli Yılbaşı Ağacı Çiftliği sahipleri tarafından sömürülmek dışında da yapacak işleri vardı; mesela gerçek işi gibi. Ama burası gerçekten buz gibiydi ve Bennett bakacağına söz vermişti. Lanet olsun, Kira'yı burada böyle bırakamazdı.

Birisi koridordaki kalorifer borularına çekiçle vuruyormuş gibi bir tıngırtı geliyor, ardından da kızgın bir kedi gibi tıslama sesi yükseliyordu. Bennett bunu bir işaret olarak kabul

etti. Hızlıca bir göz atıp çıkacaktı. Zaten köpekleri ortalarda yoktu; Elizabeth ve Odie, Kira'nın peşinden gitmek için onu çoktan terk etmişti, Pudgy ise kanepede gürültüyle horluyordu.

Gidip duruma bakacaktı.

Bir saat sonra Kira'yı mutfakta, bir fincan kahve içerken buldu; üç köpek birden ayaklarının dibine kıvrılmıştı. Bu aile saadetinin samimi görüntüsünü yok saydı ve bulduklarını aktarmaya başladı.

"Yeni bir kazana ihtiyacın var."

Kira bakımlı kaşlarından birini havaya kaldırdı. "Dalga geçiyorsun."

Bennett iç çekti ve bıkkınlıkla yüzünü sıvazladı. Neden Kira bunu böyle zorlaştırıyordu?

"Şu anda herhangi bir sızıntı yok, o yüzden bana kalırsa tek gerçek tehlike boruların donma ihtimali. Biraz sıcaklık geliyor ama suyun akmaya devam etmesi için bunun yeterli olup olmadığından emin değilim."

Kira'nın alnı kırıştı. "Tamam, teşekkür ederim."

İğneleyici bir yorum yapmadı.

"Tamam, o hâlde yeni bir kazan mı alacaksın?"

"Yeni bir kazan için param olur olmaz, bir tane alacağım."

Bennett yeni bir kazanın masrafını ödemeyi teklif etme dürtüsünü bastırdı. Bu onun için bile çok fazla olurdu. Ama yine de Kira'nın bu evde üşüdüğü ve yalnız olduğu fikrinden nefret ediyordu.

"Bu arada birine şömineyi kullanıma hazır hâle getirmesini söyleyebilirsin. Böylece kazan gelene kadar en azından evin bir kısmını ısıtabilirsin."

"Neden umursuyorsun?" Kira fincanını masaya bıraktı ve onu incelemek için sandalyesinde geriye yaslandı. En az iki tane büyük kazak ve parmaksız eldiven giyiyordu. Evin içinde. Üşüyordu ve Bennett bundan *nefret ediyordu.*

Ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. "Kendin söyledin, ben bir sorun çözücüyüm."

"Hımm. Eh, ben yardıma ihtiyaç duyan bir kadın değilim."

"Asla bunu söylemedim."

Kira bir kaşını hızla yukarı aşağı oynattı. "Yani herkesle böyle misin? Bu yardımsever erkek izci tavrını mı takınırsın?"

"Ben hiç erkek izci olmadım."

Kira'nın dudaklarının kenarı neredeyse bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Şey, teşekkür ederim. Kazanımı kontrol ettiğin için teşekkür ederim. Ve şömineyle ilgili tavsiyen için."

"Rica ederim."

"İstersen taze kahvem var."

Bennett'in işe dönmesi gerekiyordu ama tüm sabahı çoktan heba etmişti. Bu noktada kahveyi reddetmek aptallık olurdu; hele ki Kira onu terslemek yerine ikramda bulunmuşken.

"Olur, teşekkürler."

Kira kahve makinesini işaret etti. "Buyur. Fincanlar dolapta."

Ev eski olabilirdi ama Kira'nın küçük ev aletleri birinci sınıftı; üstelik hepsi uyumlu toprak tonlarındaydı ve fincanlar kulpları aynı yöne bakacak şekilde dizilmişti. Bennett, bunun görsel olarak son derece hoş göründüğünü kabul etmek zorundaydı. Dahası, bu düzen onu Kira hakkında ister istemez daha da meraklandırmıştı.

"Buraya nasıl geldin?" diye sorarken fincanını masaya taşıdı.

Kira sandalyesinde kıpırdandı, yüzünden küçük bir hoşnutsuzluk ifadesi geçti.

"Üzgünüm. Bununla ilgili konuşmak zorunda değiliz."

"Hayır, sorun değil. Sadece aşırı onur verici bir hikâye değil."

"Öyle mi?" dedi alaycı gülümsemesine engel olamayarak. "Şimdi onu gerçekten duymak istiyorum."

Kira gözlerini devirdi ama Bennett'in içinden bir ses, bunun ondan ziyade kendisine yönelik olduğunu söylüyordu. "Fenomenlerden fazla etkilendim."

"Bu ne demek oluyor?"

"Bunu başarabileceğime inandım..." Evden dışarıdaki çiftliğe kadar her şeyi kapsayan bir hareketle elini salladı. "Hepsini. Eski bir çiftlik evi alabileceğime, bir bahçe düzenleyip turşu kurabileceğime inanmıştım..."

"Turşu mu?"

"Evet. Her türlü sebzenin turşusunu kuracak, hepsini küçük, düzenli kavanozlara yerleştirecektim. Ve ben...bilmiyorum, bir kereliğine kendim için bir şey yapacaktım. Bir defalığına... tek başıma."

Bennett yavaşça başını sallarken bundan ne anlam çıkarması gerektiğinden emin değildi ama Kira ona anlatıyordu ve Bennett bundan memnundu. Onu durduracak bir şey söylemek istemiyordu.

"Ve bilmiyorum. Şüphesiz, çuvalladım. Ve şimdi asla sahip olmayı amaçlamadığım bu büyük, eski evdeyim."

Bennett bunun nasıl gerçekleştiğini sormak istiyordu. İnsan nasıl bir çiftliği görmeden satın alırdı diye sormak istiyordu ama bunu yüksek sesle söylememesi gerektiğini biliyordu.

"Ben hiçbir zaman çok... gerçekçi olmadım. Bu Chloe'nin özelliğiydi."

"Chloe mi?"

"İkizim. O gitti."

"Ah, Tanrım. Başın sağ olsun."

Kira'nın gözleri büyüdü. "Yok, hayır, affedersin! O ölmedi. Danimarka'da."

Bennett uzun bir soluk verdi. Tanrı aşkına, Kira'nın ölen ikizinin anılarını deştiğini sanmıştı.

"O, yeni evlendiği kocasıyla birlikte Danimarka'da." Bu yeni koca, bozuk bir şeymiş gibi Kira yüzünü buruşturdu. "Ve ben burada yalnızım."

Yalnızdı. Ve üşüyordu.

Kira omuz silkti ve kendisiyle dalga geçer gibi kahkaha attı. "Sen o gün aceleyle gelip bana yardım etmeseydin, çiftliğin açık olduğu bir günü bile atlatamazdım."

"Ben aslında hiçbir şey yapmadım."

"Bak, bu doğru."

Bennett bir kahkaha attı ve Kira'nın gülümsemesi genişleyerek Bennett'i bu cereyanlı evde bile ısıttı. "Daha sonra babamı arayıp bu eski kaloriferlerle ilgili tavsiyesini istersem nasıl olur?"

Kira başını sertçe iki yana sallayınca saçları dalga dalga omuzlarına döküldü. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Bana bir iyilik yaptığını farz et," diyerek masanın karşısından Kira'ya doğru biraz eğildi; yüzüne yayılan o hafif kızarıklığı görebilecek kadar yaklaştı. "Bana haz veriyor, hatırlıyor musun?"

Kira boğulurcasına öksürdü. "Bunu asla söylememeliydim."

"Haklıydın. Bundan hoşlanıyorum. Faydalı hissetmekten hoşlanıyorum."

Kira'nın dudakları, gülümsemekle somurtmak arasında kararsızca seğirdi.

"Tamam, iyi. Ama hepsi bu."

"Anlaştık."

Kira, kahve fincanının kenarının üzerinden ona baktı ve Bennett, bu kısa sohbetin ardından kafasında —başlamadan önce olduğundan— çok daha fazla soru bulunduğunu fark etti.

"Gitmeliyim," dedi. Daha fazlasını yapamadan, daha fazlasını teklif edemeden önce Bennett ayağa kalktı. Kira'yı ısıtmak için kollarını ona sarmayı önermek gibi çılgınca bir şey yapmadan önce gitmesi gerekiyordu. Anlamsız bir hayaldi.

"Tabii. Tekrar teşekkür ederim."

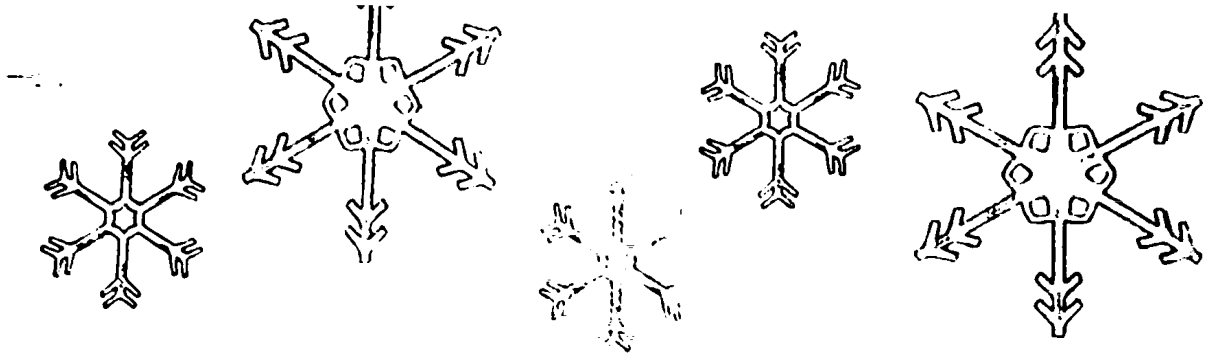
Bir şey daha vardı çünkü bütün gayretine rağmen Bennett hâlâ kadınlar konusunda akıllanmamıştı. "Seni ağaç ışıklandırma şenliğinde görecek miyim?"

Kira sebze yemeye zorlanan bir çocuk gibi yüzünü buruşturdu. "Sanırım."

Bennett kıs kıs güldü. "Eğlenceli olabilir."

"Daha çılgın şeyler başıma gelmişti."

Bennett köpeklerini toparlayıp dışarı yönelirken, huysuz ve bir o kadar da çekici Kira North'la başlarına gelmesini arzuladığı tüm çılgınca şeyleri düşünmemeye kararlıydı.

Beşinci Bölüm

Herhangi bir şey buldun mu?

Bennett ablasından gelen mesaja baktı. Yok saymayı düşündü. İşi şimdiden istemediği kadar geç saate sarkmıştı ama bu sabah Kira'nın çiftliğinde Bay Sorun Çözücü'yü oynadıktan sonra yetiştirmesi gereken projeleri vardı. Gelgelelim mesajları cevapsız bırakmaktan nefret ederdi. Onu huzursuz hissettirirdi.

Hayır. Görünürde tek bir ceset bile yoktu.

Tamam. Öf. Ne zaman tekrar gideceksin?

Bennett iç çekerek Jeanie'nin kanepesinin yastıklarına sırtını yasladı. Küçük dairesinde çalışma masası yoktu ve Bennett hâlâ en konforlu çalışma yerini bulmaya uğraşıyordu.

Tekrar gideceğimi sanmıyorum.

Kira'dan uzak durması gerekiyordu. Bu sabah küçük ziyareti bunu kanıtlamıştı. Kira'yı o cereyanlı evde görmek, Bennett'in içinde pek çok şeyi yeniden alevlendirmişti; oysa

bunların, tıpkı Edwin'in ölü karısı gibi gömülü kalması gerekiyordu.

Mecbursun! Sadece birkaç kez daha. Sırf emin olmak için.

Bunun delice olduğunu biliyorsun, değil mi?

Elbette biliyorum. Ama belediye başkanı bir rüya gördü ve o nadiren yanılır.

Peki, bilge ve güçlü belediye başkanı rüyasında ne gördü?

Şey... rüyaları her zaman biraz belirsizdir ama esasında o çiftlikte önemli bir şeyin gömülü olduğunu gördü.

O hâlde, Kira'nın onu bulmasına izin vermemeli miyiz?

Bunu yazarken bile Kira'nın tek başına ürkütücü bir keşif yapması fikri, midesini ağırlaştırdı. Jeanie de bunu biliyordu.

Onun öyle bir şeye rastlamasına izin veremeyiz.

Peki. Bir kez daha gideceğim.

Teşekkür ederim, Ben!! Sen muhteşemsin!

Bennett muhteşem hissetmiyordu. Ablasını hayal kırıklığına uğratmayacak kadar aptal olduğundan, onun absürt angaryalarını yapması için kandırılmış katıksız bir enayi gibi hissediyordu.

Ne var ki bu yeni bir şey değildi.

Ablası onu kendi çıkarı için kullanan ilk kadın değildi ve Bennett onun son olmayacağını da biliyordu.

Bennett tekrar gelmişti.

Gelişi Kira'yı kızdırmalıydı ama bugün öfkesini toplamakta zorlanıyordu. Çiftliğin yeniden açıldığı ikinci gündü ve hâlâ tek bir müşteri bile gelmemişti. Midesinin derinlerinde, düşük seviyede bir panik duygusu kaynamaya başlamıştı. Bu yeri satın aldıktan sonra güven fonunda kalan parası tükenmişti; üstelik ek bir geliri olmadan burada birkaç ay yaşamıştı.

Eğer bu Yılbaşı Ağacı Çiftliği işi başarılı olmazsa, sonrasında ne yapacağını gerçekten bilmiyordu. Hayatında ilk kez gerçekten kendi başınaydı. İlk yirmi dört yılını, hem şımartılarak hem de her sıkıntıdan maddi destekle kurtarılıp geçirmişti. Ebeveynlerinin fonları ve olanakları, Kira'nın aldığı türlü kötü kararların etkisini hep yumuşatmıştı. O ve Chloe, büyüdükleri o George dönemi malikânesinden taşındıklarında bile, aslında sadece yakın zamanda yenilenmiş ek binaya geçmişlerdi.

Ne acınasıydı.

Kira acınasıydı. Güçbela işlevsel bir yetişkindi. Sonunda kendi yolunu izlemeye karar verdiğinde, her nasılsa eski bir çiftlik evi satın almanın en doğru yol olduğunu düşünmüştü.

Fakat şimdi parası tükenmişti. Yenilgiyi kabul etmeyi reddediyordu.

Bu, işe yaramak *zorundaydı.*

Ön verandaya çıktığında Bennett'in kiralık arabasından indiğini gördü. Bu kez yanında bir alet çantası vardı ama etkileşimlerini yumuşatacak köpekleri yoktu. Kira'nın mevcut ruh hâli göz önüne alındığında, onların yokluğu Bennett adına pek de iyiye işaret sayılmazdı.

"Daha fazla haz almak için mi tekrar geldin?" diye seslendi. Bennett o mükemmel gülümsemesiyle ona baktı.

"Kaloriferlerin daha iyi çalışmasını sağlayabilirim," dedi ve Kira'nın ön yolunda bir görev adamı edasıyla uzun adımlarla yürüdü. "Babam denememem için birkaç ipucu verdi."

Kira, onu eve almamayı ciddi ciddi düşündü. Onun hakkındaki ilk izleniminin tamamen doğru olmama ihtimali vardı. Belki, Kira'nın kendi başına hiçbir şey yapamayacağını düşünen bir kadın düşmanı değildi ama yine de neden eviyle bu kadar yakından ilgilendiğini Kira bilmiyordu.

Neyin peşindeydi?

Sırf onu yatağa atmak için fazlasıyla uğraşmıştı. Hem Kira da onu orada istediğine dair en küçük bir işaret bile vermemişti. Belki de adam, meydan okumayı seviyordu.

Kendi hayatını kurmak için elindeki tek şansta sefil bir şekilde başarısız olmakla fazlasıyla meşguldü; bu yüzden iyilikseverlerin ya da mazoşist eğilimli erkeklerin iyi niyetlerini savuşturacak vakti yoktu. Durum böyleyken, Bennett her ne ise —iyiliksever mi yoksa mazoşist mi— Kira onu eve almamalıydı.

Diğer yandan üşümekten bıkmıştı.

Kenara çekildi. "Kolları sıva."

"Teşekkürler." Bennett onun yanından geçip eve girerken tekrar gülümsedi.

"Belki sonra, caddenin karşısına geçmek için yardımına ihtiyaç duyan bir grup ihtiyar kadın bulabilirsin."

Bennett omzunun üzerinden, eğlendiğini belli eden bir sırıtışla baktı. "Sana ısıtma sisteminle ilgili yardım edeceğim *ve* yaşlı kadınlara eşlik mi edeceğim? Mükemmel gün diye buna derim."

Kira ofladı ve gözlerini devirdi ama Bennett bugün kararlıydı.

"Senin için sakıncası yoksa her kaloriferi dolaşıp havalandırma vanalarını ayarlayabilir miyim diye bakacağım. Olmazsa belki servis vanalarını ayarlayabilirim."

"Hiçbirinin ne anlama geldiğini bilmiyorum ama buyur."

"Harika."

Birdenbire Kira, Bennett kaloriferleriyle uğraşırken evde vakit öldürme fikrinden hoşlanmadı. Bu garip olurdu.

"Ben gidip Iris'i kontrol edeceğim."

"Ah, güzel, demek hâlâ burada çalışıyor?"

Kira irkildi. Dün tek çalışanında, iyi bir ilk izlenim yaratmamıştı ama cesur Iris bu sabah yine çıkagelmiş, onu kolay kolay yılmayacağına temin etmişti. Anlaşılan kaçıklar için çalışmaya alışkındı.

Kira'nın anladığı kadarıyla Iris, Dream Harbor'da büyümüştü ve kasaba sakinlerinin tuhaflıklarına aldırmıyordu. Ayrıca kasaba civarında birçok işi vardı ve hatta Kira'yı yoga dersine katılmaya davet etmişti. Büyük olasılıkla küçük kulübede konforlu ve sıcacık bir şekilde tek başına olmaktan tamamen memnundu. Ancak Kira'nın boş boş oturup Bennett'in çalışmasını izlemeye hiç niyeti yoktu.

Dolayısıyla, "Yılbaşı Ağacı Çiftliği'nin sahibi" rolünü gerçekten hissedene kadar öyleymiş gibi yapmaya karar verip botlarını giydi ve dışarı çıktı.

"Evet, sen şu 'yapı çökecek ve onu ezecek' zırvanla onun ödünü kopardıktan sonra mucize eseri hâlâ çalışıyor."

Bennett alet kutusunu tıngırdatarak yürümeyi bırakıp kafası karışmış bir ifadeyle ona baktı. "Ben asla bunu söylemedim."

"Kesinlikle söyledin."

"Çiftliğin bir ucundan diğerine çığlık atarak koşan ben değildim."

"Acil bir durumdu!"

"Hiç değildi."

"Olabilirdi. Onun hayatını kurtarıyor olabilirdim."

Bennett'in gülümsemesi genişledi ve Kira kendi ağzının onunkini yansıtarak yavaşça kıvrıldığını fark ettiğinde dehşete düştü. Başını iki yana salladı. Gitme zamanıydı. Bu Clark Kent kopyasının yakınında kalıp gülümsemesinin zamanı değildi. Belki yolda, Kira'ya kim olduğunu hatırlatacak birini bulurdu; işi pişirebileceği bir motosiklet çetesi üyesi ya da şartlı tahliye edilmiş biri gibi.

Bu tertemiz, çam kokulu hava Kira'nın duyularıyla oynuyordu.

Kira'nın yapacak işlerinin tükenmesi yalnızca bir saat sürdü. Iris'i kontrol etmişti; beklediği gibi burnunu bir kitaba gömmüş, hâlinden son derece memnun görünüyordu. Ödeme penceresinin önündeki küçük verandayı süpürmüş, kapının üzerindeki çelengi düzeltmiş, sipariş ettiği yeni tabelanın onlarca farklı açıdan fotoğrafını çekmişti. Ağaçların arasında dolaşmış, gelecek hafta işe başlayacak bahçıvana söyleyeceklerini not etmiş ve Noel Baba ilanına gelen birkaç cevabı okumuştu ama sayıları epey azdı.

Bunca şeyden sonra hâlâ ortada hiç müşteri olmadığını fark edince eve dönmekten başka seçeneği kalmamıştı. Acaba

kasaba sakinlerine gerçekten o kadar korkutucu mu davranmıştı? Elbette, herkese kesin bir dille çiftliği yeniden açmayacağını söylemişti ve uğrayan komşulara karşı pek cana yakın değildi ama yine de... Herhâlde bunlar insanları sonsuza dek uzak tutmaya yetmezdi. Peki ağaçlarını nereden alacaklardı? Bu yıl herkes ağaçsız mı kutlama yapacaktı?

Muhtemelen Bennett'ten haberi yaymasını isteyebilirdi; ne de olsa ablası kasabanın gözde kafesinin sahibiydi. Ama Bennett'in yaptığı onca şeyden sonra Kira zaten ona karşı yeterince huzursuzdu. Tüm yardımlarına bir de bedava reklamı eklemeye hiç niyeti yoktu.

Şu ağaç ışıklandırma şeyine sahiden gitmesi gerekebilirdi.

Ya oraya giderdi ya da açlıktan ölürdü. Ya da soğuktan donardı. Ya da ikisi birden. Soğuktan ve açlıktan ölmenin cazip bir birleşimi.

Eve girdiğinde alt kat boştu ama yukarıdan ayak sesleri geliyordu. Merdivenleri tırmandı ve Bennett'i ilk yatak odasında —şimdilik boş karton kutuları depolamak için kullanıyordu— kaloriferin yanında çömelmiş hâlde buldu. Pazen gömleğinin kollarını sıvamıştı ve eski metal yığının yan tarafındaki bir vanayı çevirdikçe ön kolundaki kaslar geriliyordu. O hâliyle, orada çömelmiş dururken, kot pantolonu uyluklarının ve kalçasının üzerinde geriliyordu...

Bennett'in gitme zamanıydı. "Bitirmek üzere misin?" Kira'nın sesi gergin ve tizdi.

Onu duyunca Bennett başını aniden kaldırdı. "Döndüğünü bilmiyordum."

"Döndüm." Kira boğazını temizledi. "Buradayım. Ee, yakında bitirir misin?"

Bennett ayağa kalktı, yüzünde o alaycı sırıtış vardı. Ellerini kot pantolonuna sildi. Kira bu hareketi izlediği için suçlanamazdı. O kalçalar... dikkat dağıtıcıydı.

"Bu sonuncu. Umarım bunun biraz faydası olur."

"Pekâlâ, eminim olacaktır. Ne kadar az ısıtırsa ısıtsın, hiç ısıtmamasından iyidir."

"Bunu kaloriferlerden birinin arkasında buldum." Arka cebinden çıkardığı eski bir kâğıt parçasını Kira'ya verdi.

"Bu nedir?" diye sorarken, sararmış not defteri kâğıdındaki eğimli el yazısını çözmeye çalışıyordu.

"Emin değilim. "

Kira tekrar baktı. "Görünüşe göre biri eşyalarının bir listesini yapıyormuş."

Bennett kâğıda dikkatle bakarken kaşlarının arasında bir çizgi oluştu. "İki Tiffany lamba, ince porselen bir yemek takımı," diye okudu. "Hımm, büyük kısmı lekelenmiş." Gözlerini kısıp kâğıdı çevirdi. "Ellie'nin incik boncuğu."

"İncik boncuk mu? Takı gibi mi?"

Bennett omuz silkti. "Aksesuar gibi bir şey olabilir. Daha fazlasını anlayamıyorum."

Kira kaşlarını çattı. "Onu evin eski sahipleri yazmış olmalı."

"Olabilir. Çiftliğin bir kuzene miras kaldığını duydum ama belki diğer varlıklarının farklı kişilere gitmesini istemiştir."

"Yani, nedir bu? Vasiyetinin bir taslağı mı?"

Bennett tekrar omuz silkti. "Merak ediyorum ama gitmeliyim."

Kira, onun aletlerini toplamasını izledi ve ani bir panik dalgası içinden geçti. Onun gitmesini istemiyordu. Günün geri kalanını bu soğuk evde, bu hayal kırıklığı yaratan çiftlikte tek başına geçirmek istemiyordu.

Kira'nın bir ikizi vardı. Oldum olası yalnız kalmanın doğasına aykırı olduğunu hissetmişti. Anne rahminde bile yalnız değildi. Hâlbuki şimdi şu hâline bakın; bu nazik, arkadaşça yaklaşan adamı sırf tek başına bir başka karanlık geceyle

yüzleşmek zorunda kalmamak için kaloriferine zincirlemeyi planlıyordu.

Kira kendini yarım bir insan gibi hissetmekten alıkoyamıyordu; sanki organlarının yarısı bedeninden sökülüp Danimarka'ya götürülmüştü. Bu çiftliğin, bu planın ona yardımcı olması gerekiyordu; Kira'ya gerçekten kendisine ait bir şey vermesi gerekiyordu. Ama işe yaramıyordu. Kira yaklaşık üç aydır Dream Harbor için Grinch* karakteri gibi neşe kaçıran biri olmuştu ve hiçbir sonuç elde edememişti.

Yöresel kaynaklı, doğal üretilmiş ve fotoğraflarda kusursuz görünen bir hayatı yoktu.

Kira bir aptaldı.

Başını yeniden kaldırdığında, Bennett onun somurttuğunu fark etti. En azından ağlamıyordu ama Bennett'in kaşlarının arasında o tanıdık endişeli çizgi yeniden belirmişti. Kira bunu kabul edemezdi. Katiyen olmazdı.

Bennett gitmek zorundaydı. Çünkü Grinch'in aksine Kira, boyutu üç katına büyüyen bir kalbe sahip olmakla hiç ilgilenmiyordu. Hele ki bu, annesinin onu seve seve evlendireceği bir adama karşı sıcak ve belirsiz hisler beslemesi anlamına geliyorsa... asla.

Evlilik mi?! Yüce Tanrım. Tek başına çok fazla zaman geçirmek, Kira'nın beynini çürütmeye başlamıştı.

"Tamam, şey, tekrar teşekkür ederim. Görüşürüz." Bennett'in geçebilmesi için kapının yolundan çekildi. Bennett yanından geçerken ve uzun, kaslı bedeni onunkini biraz fazla yakından sıyırırken yüzündeki sorgulayan bakışa aldırmadı. Kira ona hiçbir cevap borçlu değildi.

Onun peşinden merdivenlerden inerken Bennett'in sırtının ne kadar geniş olduğuna ve çalışırken saçlarının nasıl

* Dr. Seuss tarafından yaratılan hayali bir karakterdir. Noel sezonunu sevmemesiyle tanınır. -*ç.n.*

karıştığına kesinlikle dikkat etmiyordu. Fakat ondan bunu Kira istememiş olsa da sırf yardım etmek için onca yolu geldiğinden belki Bennett'e az da olsa borçluydu.

"Bedava bir ağaç alabilirsin," dedi tekrar koridora ulaştıklarında. Bennett montunu giyiyordu.

Kaşlarını kaldırdı. "Bedava bir ağaç mı?"

"Evet, senin... ee... hizmetlerin için."

Bennett sırıttı. "Bedava bir ağaç harika olur."

Kira iç çekti. Güzel. Hizmetleri için ödeme yapılacaktı; ondan sonra Bennett çiftlikten ayrılabilir ve bir daha asla geri gelmeyebilirdi. Mükemmel. İhtiyacı olan son şey, bu adama borçlu olmaktı.

"Fakat bugün daha fazla kalmak için vaktim yok," dedi. "Saat ikide bir toplantım var. Teklifini gelecek sefer kabul edeceğim."

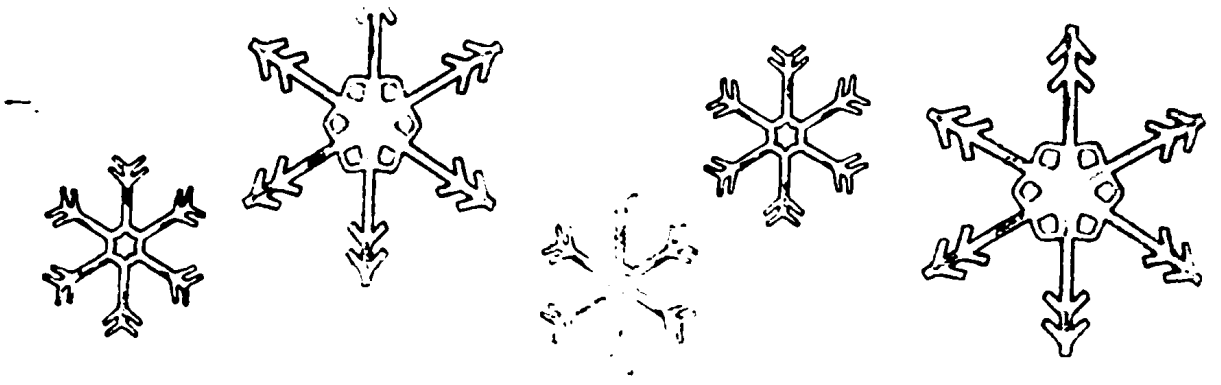
Lanet olsun. Kira sahte gülümsemesini yüzünde sabit tuttu. "Tabii. Gelecek sefer."

"Ağacı seçmemde bana yardım edecek misin?" Bennett'in gülümsemesi yine alaycıydı, hiç değilse bu endişesinin kaybolduğu anlamına geliyordu.

"Senin o kusursuz ağaç bulma standartlarını karşılayabilir miyim, emin değilim."

Bennett cevap vermeden önce bir saniyeliğine Kira'nın bakışlarına karşılık verdi. Kira ise aralarındaki gerilimi bozacak bir ya da iki köpeğin orada olmasını diledi.

"Bence onları gayet iyi karşılarsın."

Altıncı Bölüm

Bennett son birkaç günü gerçekten çalışarak ve Kira'yı hiç düşünmeden geçirmişti. Ya da onun çok eski kaloriferlerini. Sürekli o tıslayan sesi çıkarmaları gerekip gerekmediğini. Bodrumdaki geri dönüş borusunun sıcak olup olmaması gerektiğini. Her neyse, ona göre herhâlde sıcak olmamalıydı.

İşte acil durumlarla boğuşmak zorunda kalmasaydı, sırf her şey düzgün gidiyor mu diye kontrol etmek için bir kere daha çiftliğe uğrayabilirdi. Ama muhtemelen yapmaması daha iyiydi. Her gece yatmadan önce Youtube'da yaşlı adamların buhar ısısını açıkladığı videoları izlemek zaten fazlasıyla tuhaftı.

Durması gerekiyordu. Kira ondan yardımını istememişti. Son bir yıldaki flört deneyimlerinin onu, güçbela tanıdığı kadınlara iyilik yapan bir adama dönüştürmüş olması şaşırtıcı mıydı? Dünyaya yaydığı enerji buydu işte. Geçen akşam Dot Teyzesi, Bennett'in onunla ve Jeanie'yle birlikte yediği yemekte ne söylemişti? *Enerjin, çevrende kimlerin olduğunu belirler.* Pekâlâ, anlaşılan Bennett'in çevresi, iyiliğe fazlasıyla ihtiyaç duyan insanlardan oluşuyordu. Bennett Ellis: ücretsiz araba yolculukları, taşınma hizmetleri ve şimdi de ısınma yardımı. Belki bir flört profili yerine kartvizit bastırmalıydı.

Kira'nın, şimdiye dek flört ettiği tüm kadınlardan farklı olduğu ve ondan asla yararlanmadığı gerçeğini kasten yok sayıyordu; Bennett'i zar zor evine almış ve yardımını gönülsüzce kabul etmişti. Ayrıca Kira güzeldi, ilgi çekiciydi ve belki Bennett'in anladığını düşündüğü bir şekilde bir parça kederli, bir parça yalnızdı.

Fakat hepsini yok saymayı sürdürecekti çünkü sadece bir aylığına buradaydı ve arkasında bırakmak zorunda kalacağı bir kadının peşinden koşmak yanlış olurdu. Her ne kadar bu peşinden koşmanın harika olacağından epey emin olsa da.

Son düşüncesini zihninden uzaklaştırdı ve yürüyüşünü tamamladı. Süzülen Noel müziğinin sesi ve herhangi bir kasabanın sahip olduğundan çok daha fazla yanıp sönen ışığın parıltısından anladığı kadarıyla, *Dream Harbor Elli Üçüncü Yıl - Noel Ağacı Işıklandırması ve Aralık Ayı Tatilleri Olağanüstü Şenliği*'ne yaklaşıyordu. Ana Cadde'nin üzerine boydan boya asılmış afişte yazan isim buydu. Ablasına kalırsa bu, Dream Harbor'daki yılın en büyük etkinliğiydi ve bu bile kasaba hakkında yeterince fikir veriyordu. Bennett'in duyduğuna göre bu kasaba, etkinliklere fazlasıyla düşkündü.

Bennett ister istemez göğsünde hafif, keyifli bir heyecan hissetti. Yirmi yedi yaşında olmasına rağmen Noel'i hâlâ severdi. Nasıl sevmesin ki? Sevimli ışıklar, neredeyse sınırsız kurabiye tüketimi, kusursuz hediyeyi bulmanın o mükemmel heyecanı. Üstelik bu yıl yeniden Doğu Kıyısı'ndaydı ve hava sahiden soğuktu. Buna bayılıyordu. Açıkçası yetişkin bir adam olmasaydı, onun Noel dileği karlı bir Noel olurdu. Çünkü kar, Noel'de bir şekilde... sihirliydi.

Kira'nın buna ne diyeceğini düşündüğünde dudaklarının kıvrıldığını fark etti.

Ablasının sesi, müziğin ve kalabalığın genel uğultusunun üstünde yankılandı. Jeanie, meydandaki ilk stantlardan birine

sahipti. Küçük tahta kulübeler art arda sıralanmış, beyaz ışık telleri bir çatıdan diğerine uzanmıştı.

Pumpkin Spice stantında Jeanie'ye katılırken "Selam! Şimdiye kadar nasıl gidiyor?" diye sordu. Şimdiden bir sıra oluşmuştu ve Jeanie, müşteri ardına müşteriye ücretsiz sıcak çikolata bardaklarını uzatırken yanakları pembeleşmişti.

"Bu çılgınlık! Şu kalabalığı görüyor musun?"

Görüyordu. Ana Cadde'nin bu ucu trafiğe kapatılmıştı ve dolaşan, yol boyunca stantlarda duran insanlarla dolmuştu. Henüz öğleden sonranın geç saatleri olmasına rağmen hava şimdiden kararıyordu ama ışıkların parıltısı her şeye neşeli ve sıcak bir enerji katıyordu.

Bardakları dolduran Logan'a çarptığı hâlde "Yardım ister misin?" diye sordu. Stantın içinde pek fazla alan yoktu.

"Hayır, hayır. Biz iyiyiz. Bir saat içinde baristalarım Joe ve Crystal bize yardım etmek için gelecek. O zaman seni bulacağız. Ağaç saat altıda ışıklandırılıyor." Jeanie ona gülümsedi. "Gidip şenliğin tadını çıkar. Belki en sevdiğin ablana bir hediye alırsın. Birkaç stant ilerideki Bernadette'in el yapımı atkılarına bayılıyorum. Bir başlangıç noktası arıyorsan, oradan başlayabilirsin."

Bennett bir kahkaha attı. "Tamam, mesaj alındı. Sonra görüşürüz."

Logan başını sallayarak ona veda ederken, Bennett oraya geldiğinden beri on ikinci kez sıcak çikolatanın ücretsiz, diğer içeceklerin ise üç dolar olduğunu açıklıyordu. Üstelik aynı bilgi, ön taraftaki tabelada zaten açıkça yazıyordu.

"Tam orada, apaçık ortada," dedi Logan, tabelayı işaret ederek. Penceredeki yaşça büyük kadın ise bir eliyle alnına vurdu.

"Ah, bak sen şu işe! Şayet o bir yılan olsaydı, beni ısırmış olurdu!"

Logan alçak sesle homurdandı ve Bennett kahkahasını bastırdı.

"İyi şanslar!" diye seslenerek stanttan sıvıştı ve tekrar soğuk havaya çıktı.

İlk nereye gitmesi gerektiğini planlamamıştı, bu yüzden kalabalığın onu istediği yöne sürüklemesine izin verdi. Jeanie'nin stantının yanı sıra, Annie'nin pastanesini, el yapımı atkılar satan en az beş zanaatkârı, bir sabuncuyu, bir mum üreticisini ve şenliğin küçük resimlerini çizen bir ressamı fark etti. İlk incelemesinde yalnızca bunları görebildi.

Süzülen enfes kokular sayesinde gideceği bir sonraki yere karar verdi. Kişiye özel aksesuarlar ve Noel çorapları satan bir zanaatkârın hemen yanında, ön cephesine kocaman bir waffle tabelası asılmış bir stant vardı. Hava, waffle külahı ve karamel kokusuyla doluydu; önündeki sıra, diğer tüm stantlardan daha uzundu. Bennett için bu, olması gereken yerin burası olduğuna dair fazlasıyla ikna ediciydi.

Köpekler için kişiye özel çoraplar satın almasının sevimli mi yoksa ona göre bile ölçüyü aşan bir hamle mi olacağını düşünüp taşınırken, tanıdık zeytin yeşili parkalı bir figürün arkasında sıraya girdi.

Kira arkasına döndü, kürk astarlı kapüşonunun altında yüzünün bir kısmı açıkta kalıyordu. Onu gördüğünde gözlerini kıstı ve Bennett ister istemez bu tepkisine gülümsedi. Kira'nın somurtması derinleşti.

"Elbette buradasın," dedi. Kira'nın onu gördüğü için gıcık olmuş izlenimi vermeye çalıştığını biliyordu ama sesinde başka bir şey daha duyduğuna yemin edebilirdi. Kira'nın artık kalabalıkta yalnız olmadığına sevindiğini söyleyen bir şeydi, sanki yanında konuşacak biri olduğu için ferahlamıştı.

"Sanırım seksen kilometre yakınlarda yaşayan ne kadar insan varsa hepsi buraya gelmiş."

"Tamam, şu anda kurtarılmaya ihtiyacım yok, bu yüzden kendi neşeli yoluna bakabilirsin."

Kira onu başından atmaya çalışırken Bennett bir kaşını kaldırdı.

"Seni görmek için burada olduğumu varsayacak kadar kendini beğenmiş misin?"

Kira ofladı. "Şimdiye kadar defalarca evime geldin. Yani kendini beğenmiş değilim, senin davranış modelini tanıyorum."

Bennett bir kahkaha attı ve Kira'nın, gülümsemesini bastırmak için altdudağını ısırmasından gizli bir zevk aldı.

"Aslında," dedi, Kira'nın omzunun üstünden bakarak. "Ben büyük bir hayranıyım" –stantın üstündeki tabelayı okudu ama o kelimenin gerçek bir kelime olması mümkün değildi- "şu... waffle'ların?"

"Stroopwafels*."

"Ne?"

Kira gözlerini devirdi. "Stroopwafels. Onlara böyle deniliyor."

Bennett sırıttı. "Etkilendim."

"Tabelayı okuyabilmemden mi etkilendin? Yoksa onların aralarına karamel sıkıştırılmış ince waffle'lar olduğunu ve Hollanda kökenli olduğunu bilmemden mi?"

Hepsi. Bennett hepsinden etkilenmişti. Kira'dan etkilenmişti.

"O kelimeyi gülmeden söylemenden etkilendim."

Bunun üzerine Kira kısa ama ışıl ışıl bir gülümseme sergiledi; Bennett o anda, bundan daha fazlasını istediğini fark etti. Fakat onun tekrar böyle gülümsemesini nasıl sağlayacağını bulamadan kalabalık tarafından iteklendi ve Kira'ya çarptı.

Bedeni onunkine temas ettiğinde, Kira'nın nefesi hafifçe Bennett'in boynuna değdi. "Oof," diye nefesi kesildi.

* Stroopwafels, Hollanda kökenli nefis bir tatlı atıştırmalıktır. *-y.h.*

"Özür dilerim." Bennett, ikisini de dengede tutabilmek için Kira'nın kollarını kavradı; bu hareket onu farkında olmadan daha da yakınına çekti. Artık yüzü neredeyse Kira'nın kapüşonuna gömülmüştü. Kira'nın yumuşak, ipeksi saçları yanağına dokunuyor, sıcak nefesi boğazını sıyırıyordu.

Kira uzundu; Bennett dik durduğunda ondan yalnızca beş-on santim kadar uzundu. Ama şimdi, hâlâ biraz ona doğru eğilmiş ve hâlâ kollarını tutuyorken, geri çekildiğinde göz göze geldiler. Kira'nın gözleri, sanki karar veremiyormuş gibi yeşil ile kahverengi arasında gidip geliyordu. Uzun, koyu kirpikleri vardı ve bu kez —bir defalığına— gözleri ona öfkeyle kısılmış değil, şaşkınlıkla genişlemişti.

Kira kollarının arasında sıcak ve yumuşaktı; Bennett onu daha yakına çekmeyi arzuluyordu. Çam, temiz hava ve tamamen Kira'ya özgü o tanımlanamaz şey gibi kokuyordu. Kira hafif bir nefes verdi; eğer Bennett onun kendisinden nefret ettiğinden bu kadar emin olmasaydı, bunu bir iç çekiş sanabilirdi. Sanki tutulmaktan hoşlanıyor gibiydi. Sanki Bennett onu orada tutmak istiyorsa, Kira da onun kollarında kalmayı istiyordu.

Bennett'in bakışları hızla Kira'nın dudaklarına indi. Bu kadar yakınken, o dudaklar fazla dikkat çekiciydi; çok pembe, çok dolgun, çok... ısırılmaya değerdi. Gözlerini kaldırdığında, Kira'nın bakışları koyulaşmıştı; derin, yoğun ve Bennett'in şimdiye dek düşünmeye cüret edemediği bir anlam taşıyordu. Kira'nın da onu istemesi mümkün müydü?

Sanki dile getirmediği soruya cevap verir gibi Kira boğazını temizledi ve o anda etraflarındaki dünya yeniden geri döndü. Kalabalık, şenlik, garip waffle kokuları... Kira'yı öpmeye, ısırmaya ya da hâlâ yaptığı gibi kollarında tutmaya hakkı olmadığı gerçeği.

Kira'nın kollarını bıraktı. "Bunun için üzgünüm."

Kira başıyla onayladı, bakışları hâlâ ondaydı, yanaklarında daha önce orada olmayan hafif bir kızarıklık vardı.

"Tabii. Eğer istiyorsan, senin de waffle alma hakkın var." Kira topuklarının üstünde dönüp yüzünü sıranın önüne çevirdi; Bennett ise o anda onun yüzünü özledi. Sırada bekledikleri dakikalar boyunca Kira'yı biraz daha fazla yanında tutmanın yollarını düşündü.

Eğer bu düşünceler bir öpücükle sonuçlanırsa, bu da kendi Noel mucizesi olurdu.

Kira bunu, onu neredeyse kıçüstü devirecekken Bennett'in kendine çekip bedeninin o keskin kokusuna boğduğu anda fark etmişti. Şimdi ise Stroopwafel'ını beklerken aklında dönüp duran tek şey buydu. Bennett hâlâ arkasındaydı; bedenleri birbirine yalnızca birkaç santim uzaklıktaydı. Bu da hiç yardımcı olmuyordu. Ve bir anlığına, sırada beklerken Bennett'e yaslandığını hayal etti. Bennett kollarını onun etrafına dolardı, Kira başını geriye yaslayıp onun omzuna bırakırdı; tıpkı kız kardeşiyle her yıl izleyip dalga geçtikleri o romantik Noel filmlerinden bir sahne gibi.

Ama hayır.

Hayır, hayır, hayır.

Ne Bennett'in sıcak bedenini, ne hain kız kardeşini ne de aşırı duygusal Noel saçmalığını düşünecekti. Kira karamelli waffle'ını alacak, belediye başkanının lanet ağacı ışıklandırmasını bekleyecek, resmi büyük açılış duyurusunu yapacak ve sonra eve gidecekti.

Karanlık, soğuk evine dönecekti.

Tek başına.

Kira boğazında büyüyen yumruyu bastırdı. Sıra neredeyse ona gelmişti.

Bennett'e, Chloe'ye, ebeveynlerinin parasına ya da... ya da... kimseye ihtiyacı yoktu. Sadece müşterilere ihtiyacı vardı.

"Merhaba, Mutlu Noeller!" Noel Anne'ye benzeme yarışmalarının hepsini kazanabilecek minyon, beyaz saçlı bir kadın onu stantın penceresinden selamladı. "Kaç tane?"

"İki, lütfen," dedi düşünmeden. İki tane Stroopwafel. Her şeyden iki tane. Kız kardeşiyle birlikte dışarıdayken her şeyden iki tane sipariş verirdi. Diğer yandan ne zaman tek başına yemek almak için dışarı çıkmıştı? Hiçbir zaman. İnsanlar bunu yapar mıydı?

Eh, artık bunu geri alamazdı. Kadın, birlikte çalıştığı genç adama çoktan dönmüş, adam da eski bir Stroopwafel tavası olması gereken o demire sulu hamuru dökmeye başlamıştı. Artık çok geçti. Waffle'lar pişmeye koyulmuştu ve kasabadaki ününe rağmen Kira, Noel Anne'yi gücendirmeye cesaret edemiyordu. Tek yapması gereken, o tatlılardan iki tanesini yemekti. Ancak kadın siparişini uzatana kadar fark etmediği bir şey vardı: Her pakette beyaz pişirme kâğıdına sarılı üç Stroopwafel bulunuyordu. Yani Kira'nın altı taneyle baş etmesi gerekiyordu ve bunlar waffle'dan çok kurabiyeye benzese de bunu başarabileceğinden pek emin değildi.

"Al." Kira, Bennett'le yüz yüze gelmek için hızla döndü ve elindeki iki tatlı paketini ona uzattı. "Tut bunları." Cüzdanını çıkarıp ödemeyi yaptı, Noel Anne'ye mutlu Noeller diledi ve ardından Bennett'i montunun kolundan tutup stanttan uzaklaştırdı.

Bennett ona keyifli bir gülümsemeyle bakarken, kalabalıktan uzaklaşmak için yiyecek kulübelerinin arkasında saklanabilecekleri bir köşe buldular. Şenlik alanına elektrik sağlayan jeneratörlerin uğultusu arkada müziği bastırıyor, havadaysa

tüm yiyeceklerin kokusu birbirine karışarak genel bir tatlılık yayıyordu.

"Bana seninle birlikte yememi basitçe teklif edebilirdin," dedi. "Evet derdim."

Kira kaşlarını çattı. "Mesele bu değil."

"Öyle mi? Mesele ne, o hâlde?"

"Ben... şey... İki porsiyonun aslında altı tane olduğunu fark etmedim de elimde fazla tatlı kaldı... Yani... onları israf etmek istemedim."

Bennett ilk waffle'ını ısırırken gülümsüyordu.

"Ben... şimdi gidiyorum."

Bennett bir elini onun koluna koydu. "Kal." Onun başının üstünü işaret etti. "Bir ısıtıcının altında mükemmel bir yerimiz var."

Kira ofladı. "Eh, bir ısıtıcıya hayır demeyeceğim."

Bennett sırıttı ve Kira aynısını yapmaktan kaçınmak için waffle'ını sertçe ısırdı. Hem gevrek hem de sakızımsıydı; kenarlarından sızan yapışkan karamel ağzına yayılıyordu. Enfesti. Sonuçta altı tanesini de yiyebilirdi ama kalabalık etrafta dolanıp dururken, yanında durabileceği birinin olması onu farkında olmadan rahatlatmıştı.

Hoştu, hepsi bu. Telefonunu karıştırarak ve her şeyde başarısız olduğunu düşünerek tek başına yediği pek çok akşamdan sonra birisiyle yemek yemek hoştu.

"Bu arada, evinin içi nasıl? Daha sıcak mı?"

"Doğrusu, evet. Kaloriferler kesinlikle öncekinden daha fazla ısıtıyor. Ayrıca bacayı kontrol ettirdim, böylece artık şöminede ateş yakabilirim."

"Ah, bu güzel." Bennett'in yüzündeki rahatlama eğer bu kadar tatlı olmasaydı komik sayılırdı. Kira böyle tatlı bir adamla konuşarak ne yapıyordu? Chloe'nin gidişi onu gerçekten bu kadar sarsmış mıydı?

"Evet, bir ateş yakmayı bilmemem çok yazık," dedi kahkaha atarak. Amacı yalnızca beceriksizliğiyle dalga geçmekti ama bunun Bay Sorun Çözücü'ye sorumluluk yükleyeceğini bilmeliydi.

Bennett ağırlığını bir ayağından diğerine verdi ve waffle'ından iki ısırık daha aldı. Kalabalığı izliyormuş gibiydi ama anlaşılan ona yardım teklif etmemek için elinden gelen her şeyi yapıyordu ve hepsi yaklaşık iki dakika sürdü.

"Sana bunun nasıl yapıldığını gösterebilirim. Yani, belki. Ağacımı seçmek için geldiğimde."

Çok samimi ve son derece istekli görünüyordu. Bu çok fazlaydı. Kira samimi erkeklerden hoşlanmazdı. Söz konusu erkekler olduğunda Kira'nın iki temel kriteri vardı: geçici olanlar ve annesinin asla onaylamayacağı tipte olanlardı. Sabit işi olmayanlar, yüzünde dövmesi olanlar, kendini "profesyonel eylemci" ilan edip paçuli kokanlar... Bir keresinde motosikletini ön bahçeye park eden ve sonra annesinin ödül kazanmış papağanlarını serbest bırakmasına yardım eden bir adamı eve getirmişti. Kuşlar muhtemelen yerel ekosisteme felaket gibi etki etmişti ama o zamanlar Kira için bu bir prensip meselesiydi. Annesi çileden çıkmış, flörtü ise ertesi sabah New Mexico'daki bir PETA konferansına gitmek üzere yola koyulmuştu. Kira'ya göreyse bu çifte kazançtı.

Adamın ertesi sabah hâlâ ülkede olup olmayacağını bilmemek, mesajına hemen cevap veren bir erkeğin tutarlılığından çok daha çekiciydi. Aksi takdirde bunun neresi eğlenceliydi ki? Bennett'in ise mesajına anında dönecek türde bir adam olduğundan emindi.

Fakat belki daha önce tatlı birine ihtiyacı olmamıştı. Samimi tutarlı birine ihtiyacı olmamıştı çünkü kız kardeşinde bunların hepsi vardı. Artık Chloe onunla değildi. Kız kardeşinin yeni bir ruh eşi vardı ve o Danimarkalıydı. Belki Chloe'nin

yokluğunda Kira'nın hayatında farklı türde bir erkeğe ihtiyacı vardı.

Kahretsin.

Ne sinir bozucu.

"Evet, olabilir," dedi. Waffle sırasında birbirlerine çarptıklarında Bennett'in gözlerinde gördüğü o sıcaklık yine oradaydı. Kira'nın bakışları, onun o mükemmel gülümsemesiyle kıvrılan dudaklarına takıldı. Acaba o dudakları öpmek nasıl olurdu? Bu ânı kabul edip sonra da mutlaka arayacağını bildiği o adamı öpmek... Üstelik, belki de Kira'nın gerçekten aramasını isteyeceği bir adamı öpmek?

Güçlükle yutkunurken sıcaklık yüzüne yayılıyordu. Tamam, kabul; epey uzun zamandır yalnızdı. Gözlerini kaldırdığında, Bennett'in ona öyle bir bakışı vardı ki sanki onu sıcak tutmanın türlü yolunu düşünüyordu. Üstelik bu fikirlerin Kira'nın şöminesiyle uzaktan yakından ilgisi yoktu.

Ah, kahretsin.

Birbirlerine, az önce olduklarından bile daha yakındılar; sanki Bennett'in yakışıklılığı Kira'yı kendine çekiyordu. Bennett elini uzattı, başparmağı onun dudak kenarını sıyırdığında Kira olduğu yerde donakaldı. Parmak ucunun hafif sürtünmesini bütün bedeninde hissetti.

"Orada küçük bir kırıntı kalmıştı." Bennett elini çekip uzaklaştığında, Kira yokluğunun yarattığı boşluğa çığlık atmak istedi.

"Teşekkürler." Geri kalan karamelli kırıntıları yalamak için dilini dışarı çıkardı. Bennett'in karanlık bakışı hareketini takip etti.

Kira'nın karnında bir sıcaklık alevlendi.

Burada neler oluyordu? Hayatını düzenlemeye kararlı ve güvenilir erkek, Kira'yı tahrik mi ediyordu?

Mümkün değildi.

Kira bir adım gerileyerek soğuk havanın aralarına akın etmesine izin verdi ve kendine nefes almak için alan yarattı. Bennett hafifçe kaşlarını kaldırdı ama mesafesini korudu.

Kira onun bakışlarından kaçındı; bunun yerine gözlerini şenliğe kaydırırken bedeninin sakinleşmesini umdu. El sanatı stantlarına, dolaşan ailelere, kışlık şapkaları ve eldivenleriyle etrafta koşturan çocuklara, çan çalan Noel Baba'ya baktı. Dream Harbor'lılara hakkını vermek gerekiyordu. Dream Harbor'lılar mı? Her kimlerse, bu kasabalılar şenlik düzenleme işini gerçekten biliyordu.

Derken onu gördü. Bu adama karşı hissettiği karmaşık duygulardan uzaklaşmasını sağlayacak mükemmel bir şey.

"Rengeyiği!"

"Rengeyiği mi?" Bennett'in bakışları onu takip ederek kasabanın yeşil alanının ortasında çitle çevrilmiş bölgeye yöneldi.

"Rengeyiği," diye tekrarladı Kira ve çoktan o tatlı, tüylü yavrulara doğru yürümeye başlamıştı. Bennett de peşindeydi. "Şunlara baksana! Sence nereden geldiler?"

"Kuzey Kutbu?"

Kira ona inanmaz bir bakış attı ama bu kadar sevimli yaratıkların yanında huysuzluğunu sürdüremedi. Eldivenini çekip çıkardı, "rengeyiği parmaklarınızı ısırabilir" uyarısını da sorumluluk duygusunu bir kenara bırakarak görmezden geldi. Parmaklarını tahta çıtaların arasından uzattı; önce bir rengeyiğinin, sonra diğerinin yumuşacık burnunu okşadı.

"Tüyleri incecik," diye fısıldadı.

Rengeyiği ona kocaman, simsiyah gözleriyle baktı. Diğeri ise ciyaklayan çocukların uzattığı havuca doğru ağır adımlarla ilerlerken, koşum takımındaki ziller tatlı bir şekilde çınladı.

"Bir tane istiyorum," dedi Kira.

"Belki hayvan sahiplenmeden önce çiftliği düzenleme işini bitirmelisin."

Kira ofladı. "Belki kendi hayvanların için kaygılanmalısın, ben de benimkiler için kaygılanırım."

"Gayet makul." Bennett de eldivenini çıkarıp yeni tüylü dostlarını sevmekte Kira'ya katıldı. Kira elini, hayvanın iri başının öteki yanında, güvenli bir mesafede tutuyordu. Bennett'in başparmağının dokunuşunu hâlâ dudaklarında hissederken, parmaklarının bir kez daha ona değmesine gerek bile yoktu.

"Benimle eve gelmek istersin, değil mi?" diye mırıldandı geyiğe. Hayvan tüylü başıyla onun elini dürttü. "Bence istersin, seni koca yakışıklı adam. Seninle güzelce ilgilenirim."

Bennett boğazını temizledi.

"Ne var?" diyerek Kira bakışlarını ona çevirdi.

"Burada büyük bir hata yapıyorsun," dedi Bennett.

"Ya, öyle mi? Şimdi neyi yanlış yapıyormuşum?" Ah şu adam. Yine araya girmeye nasıl cüret ederdi? Kira, Yılbaşı Ağacı Çiftliği için bir rengeyiği isterse, şüphesiz bir şekilde alırdı. Yeter ki nasıl yapacağını bulsun.

"Kendine korkutucu biri süsünü veriyorsun ama alakası yok," dedi Bennet; sesi Kira'nın kulağına tehlikeli biçimde yakındı.

Bir anlığına Kira'nın gözleri heyecanla kapandı ama kendini toparlayıp yeniden açtı. Hayır. Noel sihri ona işlemezdi. "Güven bana, korkutucuyum."

"Sanmıyorum." Bennett'in sıcak nefesi, yanağı boyunca ilerledi. Kapüşonunu başından çıkarmamalıydı. "Ve çuvalladın."

"Çuvalladım mı?"

"Aynen, bir hayvanla konuştuğun her seferinde kendini ele veriyorsun. Aslında ne kadar tatlı olduğunu gösteriyorsun."

Tatlı mı?! Hayır, efendim, bu olacak iş değil.

Kira, rengeyiğinin kulaklarının arasını bir kez daha kaşıdıktan sonra doğrularak Bennett'i bir adım gerilemeye zorladı.

"Hayatım boyunca kimse beni tatlı olarak tanımlamadı."

Bennett omuz silkti. "Şey, tatlısın."

"Hayır, tatlı olan Chloe'dir. Ve duyarlı olan." Favori ikiz. Kira son kısmı içinde tuttu.

"Chloe'yle tanışmadım ama senin tatlı biri olduğunu düşünecek en az üç köpek ve bir rengeyiği tanıyorum."

Kira kaşlarını çattı. Bennett böyle düşünüyordu çünkü Kira'nın ikizini tanımıyordu. Kira, Chloe'nin her zaman onun daha iyi yarısı olduğunu biliyordu. Onu dengede tutan kişiydi. Birden fazla kez, tatlı gülümsemesi ve güneyli çekiciliğiyle onu tutuklanmaktan kurtaran kişiydi. Ayrıca, çok yakın zamana kadar Chloe, onun dürtüsel ve riskli finansal kararlar almasını engelleyen kişiydi.

"Tüm kasaba buna karşı çıkacaktır."

"Sanmıyorum. Bana kalırsa seni tanımak istiyorlar, hepsi bu."

"Buraya arkadaş edinmek için gelmedim."

"O hâlde buraya neden geldin?"

"Sana çoktan söyledim."

"Ah, doğru. Turşularla ilgili bir şeydi... bir de kız kardeşinin Danimarkalı kocası yüzünden somurtmakla."

"Ben somurtmam." Kira ellerini kalçalarına dayadı. "Enerjimi topluyorum. Kendini idame ettiren, çevre dostu bir çiftlik evi kuruyorum. Dahası ben... Ben... Tamam, belki bir parça somurtuyorum."

Bennett şaşkın bir kahkaha attı ve Kira da savunma halinden vazgeçti. Bu adama kızgın kalmak gerçekten yorucuydu. Belki de bunun için sebebi yoktu. Belki de bu kasabada korkutup kaçırmayı başaramadığı tek kişiye sataşmayı artık bırakmalıydı.

"Sadece... Demek istediğim, neden o kadar uzağa taşınmak zorundaydı?"

"Onu çok mu özlüyorsun?"

"Çok fazla." Ah, hayır, duygularından ötürü sesi çatlıyordu. Bu yüzden acımasız kalmalıydı. Şu anda onun için ikisinin arası yoktu. Ya kızgın ya da üzgün olabilirdi; kızgın olmak daha iyi bir tercih gibi görünüyordu. Elinin tersiyle çabucak gözlerini sildi. "Bu saçma, gerçekten. Ben yetişkin bir kadınım. Kız kardeşim olmadan yaşayabilmeliyim ama... Daha önce hiç buna mecbur olmadım." Acıklı bir şekilde burnunu çekti ve bundan dolayı kendinden nefret etti.

"Belki rengeyiğini biraz daha okşamalısın." Bennett'in sesi nazik ama alaycıydı. "Seni daha iyi hissettirmiş gibiydi."

Kira iç çekti. Bennett yanılmıyordu.

Çitle çevrilmiş bölgeye tekrar elini uzatıp rengeyiğinin yumuşak başını okşadı. Gerçekten yardımı oldu. İnsan, bir hayvanı severken üzgün hissedebilir miydi hiç? Kira bunun nasıl olabildiğini anlamıyordu. Sanki rengeyiği parmak uçları vasıtasıyla ona huzur enerjisi gönderiyordu.

"Daha iyi misin?"

Gözleri, Bennett'in çitle çevrili alanın tahta direğine yaslandığı yere kaydı. "Sen hâlâ burada mısın?" diye ona çıkıştı ama Bennett sadece o mükemmel gülümsemesini sergiledi. Kira'nın sert kalmak zorunda olduğunu yoksa tamamen dağılacağını anlıyordu ve anlaşılan, bu onun için sorun değildi.

"Peki, büyük duyurunu ne zaman yapacaksın?" diye sordu.

"Belediye başkanı ağacı ışıklandırdıktan sonra." İç çekti. "Duyuruyu benim adıma *onun* yapması için ikna etmeyi denedim ama ben yaparsam daha etkili olacağı konusunda ısrar etti."

"Bu akşamdan sonra elde edeceğin müşteri istilasına hazır mısın?"

Bunu düşününce Kira'nın midesi bulandı. Müşteriler. Para. Isı. Çaresizce ihtiyaç duyduğu şeyler. Ama Kira tedirgindi. Bu onun için büyük bir ândı. İlk kez ebeveynlerinin parasıyla yaşamıyordu ya da babasının şirketinde, onun biraz "sorumluluk" öğrenebilmesi için uydurduğu saçma pazarlama işinde çalışmıyordu. Annesi zengin arkadaşlarından birinin oğluyla evlenmesine bel bağlamıştı ama bu da tam olarak sonuç vermemişti.

Ve işte Kira'nın geldiği nokta buydu; şimdi tek umudu, bu tuhaf kasabanın bol bol Noel ağacı istemesiydi.

"Hazırım," dedi, hissettiğinden daha fazla özgüvenle. "Ağaçları insanların arabasına yüklemelerine yardım etmesi için üniversiteli birkaç çocuğu ve ağaçlara bakması için bir bahçıvanı işe aldım." An itibariyle bu kadarını karşılayabiliyordu. Müşteriler akın akın gelmeye başlamazsa sahip olduğu az sayıda çalışana bile ödeme yapamazdı.

"Fakat hâlâ bir Noel Baba arıyorum." Bennett'in bedenini tepeden tırnağa süzdü ve onun şaşırmış ifadesine güldü.

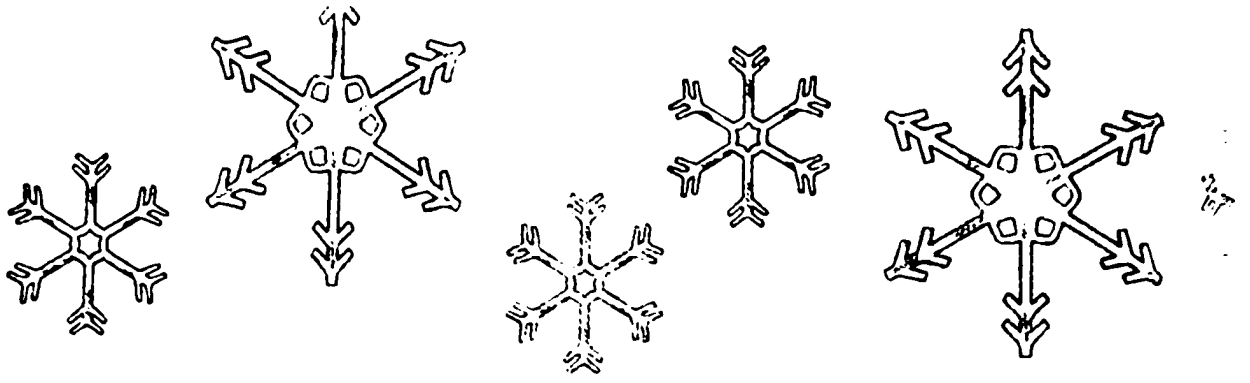
"Benden pek iyi bir Noel Baba olmaz."

"Ah, birdenbire artık yardım etmek için hevesli değil misin?"

Bennett kıs kıs güldü. "Benim bile bazı sınırlarım var."

Rengeyiğinden uzaklaşırken, kırmızı burunlu bir rengeyiğin nerede olduğunu tahmin etmeye çalışan çocuk kalabalığına yer açmak zorunda kalırken "Çok yazık. Bence kırmızı sende şirin dururdu," dedi Kira.

Bennett yanından ayrılırken bir cevap niyetine homurdanıyordu.

Yedinci Bölüm

Kırmızı şirin dururdu, ha?

Hayır. Kesinlikle olmazdı. Kira'nın onu bir Noel Baba kostümü kuşanmaya ikna etmesine izin vermeyecekti. Bir adamın bazı sınırları olurdu. Değil mi?

Kira'yı takip etmeye çalıştı ama şenliğin tadını çıkaran halkın arasında kolaylıkla gözden kayboldu. Herkes kasaba meydanının ortasındaki o kocaman, hep yeşil kalan ağacın çevresinde toplanmaya başlamıştı; bu yüzden kalabalığın akışına ters yönde ilerlemeye kalkmak imkânsızdı.

"Ben!"

Kira'yı aramayı bırakıp döndüğünde ablasının ona doğru ilerlediğini fark etti. Kısa bir an, onu yok saymayı aklından geçirdi ama bu, akşamın ruhuna yakışmazdı.

"Selam, nasıl gitti?" diye sordu, Jeanie ve Logan ona yetiştiğinde. Annie de onlarla birlikteydi, kocaman pofuduk kulaklıklarıyla ve çirkin Noel kazağıyla kalabalıkta göze çarpıyordu.

"Harikaydı. Sıcak çikolatayı ücretsiz vermemize rağmen bol bol satış oldu."

"Sana bunun iyi bir fikir olduğunu söyledim," dedi Annie arkadaşını dürterek. "Onları ücretsiz ürünle cezbet ve sonra satışa başla."

Jeanie gülümsedi. "Haklıydın. Çok uyanık bir işkadınısın."

"Biliyorum. Ee," Annie haylazca parlayan gözlerle Bennett'e döndü, "çiftlikte ilginç herhangi bir şey buldun mu?"

"Ah, evet, bir sürü ceset; etrafa saçılmışlardı. Galiba bundan bahsetmeyi unuttum."

Annie bir kahkaha attı. "Ondan hoşlanıyorum."

"Evet, çok komiktir," dedi Jeanie umursamaz bir alaycılıkla.

"Eski bir ev ve çiftliği kendi başına idare etmeye çalışan bir kadın hariç hiçbir şey bulmadım." Jeanie ve arkadaşlarına, kaloriferin arkasında bulduğu listeden söz etmemeye karar verdi. Eğer çiftliğe gömülmüş değerli bir şey varsa onu bulmak, bu meraklı kasabanın değil, Kira'nın hakkıydı.

"Ah, hayır, Ben." Jeanie korkunç bir şekilde hayal kırıklığına uğramışçasına başını iki yana salladı.Bennett onun söyleyeceği her neyse duymak istemiyordu.

"Ne?"

"Yine olmaz."

"Aaa..." Annie lafa karıştı. "Ne?"

"Ben'in insanlar için sorunları çözme alışkanlığı vardır, özellikle flört ettiği insanlar için," diye açıkladı Jeanie. "Ve sonra ondan faydalanıp onu terk ederler."

Annie yüzünü buruşturdu.

"Öyle değil," diye itiraz etti Bennett. Ablasıyla hayatının büyük bölümünü paylaşmasının teşekkürü bu muydu? Az önce flört sorunlarını kasaba meydanında ifşa etmişti. Ona, şu son birkaç flörtünü ve lanet Noel Baba'ymış gibi dağıttığı iyilikleri asla anlatmamalıydı. Neyse ki Bennett, paylaşımını son birkaç ayla sınırlı tutmuş ve bu özel flört sorununa daha fazla girmemişti. Jeanie onun flört hayatının ne kadar berbat durumda olduğunu bilseydi, Bennett asla bu utançla yaşayamazdı.

"Kesinlikle öyle," dedi Jeanie. "Son flörtlerinden kaç tanesi havaalanına kadar bırakılmayı gerektirmişti ki?"

"O kadar çok değil..."

"Ah, Bennett." Annie başını iki yana salladı. Logan bile yüzünü ekşitti.

"Yardımcı olmak istemenin nesi bu kadar kötü? Bu iyi bir şey değil mi?"

Birinci sınıf öğretmeni Bayan Brendan'ı suçluyordu. Doğrusu Bennett'i ödül olarak verdiği o altın yıldızların bağımlısı yapmıştı. Ayrıca belki yıllar içinde bir iyilik yaptığında insanların onu nasıl takdir ettiğinden hoşlanmıştı; ihtiyaç duyulma, yararlı olma hissinden hoşlanırdı.

"O kadınların seni bir paspasa çevirmesine izin verirsen değil. Fazla naziksin, Ben."

"Burada olan farklı."

Jeanie bir kaşını kaldırdı. "O hâlde burada olan nedir?"

"Esasen, bu çılgın kasaba beni oraya gitmeye zorladı ve sonra o eski evin ısıtma sistemini kontrol etmeyi teklif ettim. Hepsi bu." Teknik yardım, kulübe denetleme ve aynı zamanda kabul etmiş olabileceği, olası Noel Baba seçmelerine katılımından söz etmemeye karar verdi. Jeanie ve arkadaşları, ona hâlihazırda denetim altına alınması gereken yaralı bir hayvanmış gibi bakıyordu.

"Sandığınız gibi değil," diye ısrar etti. "Benden hoşlanmıyor bile." Bennett bunu söylerken bile çarpıştıklarında Kira'nın yüzündeki ifadeyi, şaşkınlığı ve sonra gözlerindeki sıcaklığı hatırlıyordu.

"Senden herkes hoşlanır, Ben."

"O hoşlanmıyor. Benim yardımsever doğamı çok sinir bozucu buluyor. Fakat onu orada yapayalnız ve soğukta bırakamam..."

Annie büyük bir gizemi çözmüşçesine nefesini hayretle içine çekti. "Ondan *hoşlanıyorsun*!" diye ciyakladı. "Çiftliğin huysuz hanımından hoşlanıyorsun!"

Bennett boğazını temizledi. "Nedir bu, ortaokulda mıyız?"

Logan gözlerini devirdi. "Bir süre sonra alışıyorsun."

"Ondan *hoşlanmıyorum*." Bu kesinlikle doğru değildi ama Kira'dan hoşlandığını —hatta ona her türlü karşı sebebi sunmasına rağmen hâlâ hoşlandığını —itiraf etmeye hiç niyeti yoktu. Tıpkı, Bennett'in Noel'den sonra gideceğini bile bile onunla daha fazla vakit geçirmek istemesinin ne kadar akılsızca olduğunu da kabul etmeye niyeti olmadığı gibi. Ya da kadınlara tövbe edeceğine dair verdiği sözün üstüne, tanıştıklarından beri aklından Kira'yı çıkaramadığı için aslında tam bir aptal olduğunu söylemeye... "Ben sadece hepinizin benden yapmamı istediği şeyi yapıyorum!" dedi sonunda, suçu da tam olması gereken yere —ablasına ve onun çılgın arkadaşlarına— atarak.

"Ah, doğru. O meseleye dönelim." Jeanie sevecen bir hâlde konunun değişmesine izin verdi. "Orada garip hiçbir şey yok mu?"

"Hayır. Sadece ağaçlar ve eski bir ev. Hepsi bu." Tabii, araştırmasında pek özenli olduğu söylenemezdi. İhtiyar adam, karısını kazanın altına gömmediyse, Bennett büyük ihtimalle onu fark etmezdi ama bu konuda da ağzını kapalı tutmayı planlıyordu.

Kadınlar kaşlarını çattı.

"Ne? Bir ceset bulmadığım için hayal kırıklığına mı uğradınız?"

"Yani, biraz," dedi Jeanie ve Annie aynı anda, "Kesinlikle," dedi.

Logan sadece başını iki yana salladı.

"Oraya tekrar gidecek misin?" diye sordu Jeanie. Bennett elinde olmadan kalabalığı gözleriyle tarayarak o tanıdık monta bakındı.

Cevabı belirgin bir hayır olmalıydı. Tüm zamanını o çiftlikte kaloriferleri tamir ederek ve var olmayan cesetler arayarak geçirirse "fazla nezaketinden" nasıl kurtulacaktı? Derhâl daha bencil olmaya başlamalıydı. Ablasına ve tüm kasabaya, dedektif rolünü oynamayı bıraktığını söylemeliydi. Peki ya bencil olması çiftlikte daha fazla zaman geçirmek istediği anlamına geliyorsa? Ya *kendi* istediği şeyi yapması, Kira'yla birlikte daha fazla zaman geçirmek anlamına geliyorsa?

"Şey, hâlâ bir ağaca ihtiyacım var."

Ablasının gülümsemesini ve Annie'nin keyifle ciyaklamasını yok sayarak ağaç ışıklandırma sahnesine doğru sinirli sinirli yürürken Noel'de gerçekten istediği tek şey gözüne ilişti.

"On, dokuz, sekiz..."

Kira sahnede belediye başkanının yanında dikilirken kalabalık büyük an için geriye doğru sayıyordu. Sahnede olmaktan nefret ediyordu. Aslına bakılırsa, erken yaştaki güzellik yarışması günlerine dair anılarını —ta ki annesi vazgeçene ve ona, bunu bir daha asla yapmak zorunda olmadığını söyleyene kadar — etkin bir biçimde bastırmaya çalışıyordu. Görünüşe bakılırsa, yetenek gösterisi bölümünde streç dans kostümüne işemek, bir *Little Georgia Peach*'e pek yakışan bir davranış sayılmıyordu. Kira doğru hatırlıyorsa, Chloe o yıl *Miss Congeniality*'yi kazanmıştı. Elbette kazanırdı.

"Yedi, altı, beş..."

Kalabalıktaki yüzlere göz gezdirdi; biraz olsun içinde Noel heyecanı neşesi bulup çıkarmaya çalıştı ama olmadı. Gördüğü tek şey, baston şekerler ve Noel Baba'ya sayılan günlerin yarattığı taşkın enerjiyle kontrolden çıkmış çocuklar, bir de onları boşuna dizginlemeye çalışan yorgun ebeveynlerdi. Açıkçası, bu bir kâbus gibi görünüyordu. Yıllar boyunca ebeveynlerinin bütün bu Noel telaşını profesyonel dekoratörlere, parti planlayıcılara ve çeşitli dadılara devretmesinin bir sebebi vardı. Yine de o ve Chloe, büyük güne hazırlık niteliğindeki sayısız Noel partisinde kendi eğlencelerini yaratmanın bir yolunu bulmuşlardı. Kurabiyeleri —ve ilerleyen yıllarda, alkolü— gizlice aşırıp odalarına taşır, örtülerin altında tüketirken ebeveynlerinin o tiksindirici arkadaşlarından saklanmayı başarırlardı.

Kız kardeşinin yokluğunda Kira'nın iyi bir Noel geçirmesi nasıl mümkün olabilirdi?

"Dört, üç, iki, bir! Mutlu Noeller!" diye bağırarak düğmeye bastı belediye başkanı ve arkasındaki ağaç binlerce renkli ışıkla aydınlandı. Kalabalık sevinçle bağırdı ve lise bandosu "*It's Beginning to Look a Lot Like Christmas*"ın teknik olarak hünerli olmasa da coşkulu bir yorumunu çalmaya girişti.

Kira, yüzündeki ekşimeyi bir gülümsemeye dönüştürmeye çalıştı ama büyük ihtimalle acı çekiyormuş gibi görünüyordu. Ki zaten kuşkusuz acı çekiyordu. Noel şarkıları kendi başına yeterince kötüydü; bir de ahenksiz bir grup ergen tarafından çalındığında, bambaşka bir seviyede berbat hâle geliyordu.

Bakışları seyirciler arasındaki tanıdık ve fazla mükemmel bir yüze takıldı. Bennett ona gülümsedi. Keşke Kira hâlâ ondan hoşlanmıyor olsaydı. Keşke onun kibirli bir pislik olduğuna dair ilk izlenimi doğru olsaydı. Her şey çok daha basit olurdu. Fakat bunun yerine gülümsemesinin onu daha iyi hissettirdiğini fark etti. Durup dururken. Kira daha az yalnız ve daha az üzgün hissediyordu.

Ve eğer Bennett'in bir ay sonra onu bırakacağını biliyor olmasaydı bu hissi daha fazla keşfedebilirdi. Ama Bennett buradan ayrılacaktı. Kira şu anda bir başka ayrılıkla başa çıkamazdı. Sonuncusu onu büsbütün mahvetmişken olmazdı.

Kira başını çevirdiğinde belediye başkanının mikrofonu ona uzattığını fark etti.

"Şey, merhaba." Mikrofon cızırdayınca Kira refleksle onu yüzünden biraz uzaklaştırdı. "Üzgünüm." Boğazını temizledi. Ne güzel, son yirmi yılda hiç yol katetmemişti. Annesi çok gurur duyardı.

"Şey... merhaba. Ben Kira."

"Merhaba, Kira!" diye seslendi seyircilerin arasından biri, onu "merhaba!", "selam!" ve "hoş geldin" diyen daha fazla bağırış takip etti.

Son üç ayını şirret bir münzevi gibi geçirmiş olmasına rağmen, kasaba onu hâlâ şaşırtıcı derecede sıcak karşılıyordu. Belki hâlâ durumu kurtarabilirdi. Derin bir nefes aldı. "Selam. Şey... Buraya gelip Yılbaşı Ağacı Çiftliği'nin resmî olarak yeniden açılışını duyurmak istedim. Bu pazar, sabah saat onda."

Tezahüratlar etrafında çınlarken Kira ister istemez gülümsedi ve rahatlama hissi bedenini kapladı. Başarılı olacaktı. Her şeye rağmen organlarını satmak zorunda kalmayabilirdi.

"Pekâlâ," diye devam etti gürültü kesildikten sonra. "Ve açılış gününe gelemezseniz, Noel Arifesi'ne kadar her gün saat ondan altıya kadar açık olacağız. Ağaçlar bu yıl çok güzel görünüyor, bu yüzden umarım gelir ve sizinle aileniz için mükemmel olanı seçersiniz." Bakışları tesadüfen tekrar Bennett'i buldu ve mükemmel ağaçtan söz ettiğinde Bennett'in gülümsemesi genişledi. Ah şu adam. Yalnızca aşırı nazik olarak nasıl da kurnazca Kira'nın takdirini kazanmıştı! Yöntemi

sinsiceydi, gerçek buydu. Kira'yı ondan hoşlanması için oyuna getiren sinsi, güvenilir bir ninjaydı.

Ve şimdi Kira, ona bir ahmak gibi gülümsüyordu.

"Ah, bir de tüm sosyal medya hesaplarınızdan çiftliği —@hayallerimdekiyılbaşıağaçları— takip edin!" Birdenbire *Jingle Bells* şarkısını söylemek veya eşit derecede dehşet verici bir şey yapmak gibi bir çılgınlığa girişmeden önce mikrofonu çabucak belediye başkanına geri verdi.

"Teşekkürler, Kira," dedi Belediye Başkanı Kelly ve Kira'ya, sanki az önce dünya açlığına çare bulmuş gibi gülümsedi. "Tüm kasabanın gelecek birkaç hafta boyunca ağaçlarını almak için orada olacağına eminim. Umarım bizim için hazırsındır!"

Ben de umarım.

İç organları panikten sıkışırken bile Kira gülümsemesini bozmamaya çalıştı.

"Şimdi," diyerek Belediye Başkanı Kelly ellerini birleştirdi. "Hanuka'ya hâlâ birkaç gün var ama şamdanımız hazır; yakında şu ışıkların yanmasını bekleyin. Ayrıca gündönümünde olacak kış konserimize gelmeyi unutmayın!"

Konseri okul bandosu veriyorsa Kira'nın orada kalma niyeti yoktu, ama yine de gülümsemeye devam etti; ta ki sonunda kilise korosu ya da başka bir yerel topluluk, toplu şarkı söylemeyi yönetmek için sahneyi devralana kadar. O anda Kira, sanki sahte kürkü alev almış gibi hızla oradan uzaklaştı.

O nazik, yerli adama ısınmış olabilirdi ama toplu şarkı söylemeye katılması imkânsızdı.

Sahnenin yanındaki basamaklardan hızla indi ve tam da o anda, sağlam ve sıcak bir şeye çarptı. Çarptığında, "Oof!" diyen bir şeye. Nane şekeri ve Stroopwafel kokan bir şeye.

Kira'nın bedeni Bennett'inkine yapıştı ve kısa bir an geri çekilmek istemedi. Onun sıcaklığına daha fazla sokulmak

istedi. Bennett'in onu kollarına almasını ve orada tutmasını istedi.

Aniden gerileyerek onun tutuşundan sıyrıldı. "Üzgünüm."

"Hey, nereye kaçıyorsun?" diye sordu Bennett.

"Şey... Eve gitmem gerekiyor."

Bennett'in yüzü düştü. "Ah, şimdiden mi?"

Noel müziği belli ki beyninin çalışma sistemini bozmuştu çünkü Kira kalmak *istiyordu.* Birdenbire bu saçma Noel neşesi gösterisinin içinde kalmak istedi: *Bennett*'le birlikte. Ve o anda fark etti: Bu nazik adam, bu Bay Sorun Çözücü, bu Clark Kent, hapisten yeni çıkmış eski erkek arkadaşlarının hepsinden çok daha tehlikeliydi.

"Evet, duyurumu yaptım, yani hepsi bu kadar. Kalmam için hiçbir sebep yok."

"Çok yazık. Gidip Noel Baba'yı görebileceğimizi düşünüyordum."

"Noel Baba mı?" O ciddi olamazdı.

"Evet," dedi Bennett kahkaha atarak. "Orada oturuyor. Onunla konuşup çiftlikte biraz zaman geçirmesini isteyebilirsin."

"Sadece o işi yapmaktan kurtulmaya çalışıyorsun." Lanet olsun, Kira yine gülümsüyordu. Aslında bu bir başka iyi fikirdi.

Bennett yüzünde küçük bir sırıtışla ona yaklaştı. "Baksana, bir Noel Baba fantezin varsa, ben seve seve..."

"Bir Noel Baba fantezisi!" Kira onu itip uzaklaştırmak için bir elini göğsüne koydu ama eli itmeyi unuttu. Bunun yerine, kıpırdamadan durdu ve onun sıcaklığına gömülü bir şekilde orada kaldı. "Böyle bir şey var mı ki?"

Bennett kıs kıs güldü ve o ses, Kira'nın parmak uçlarında yankılandı. "Bilsen şaşarsın. Son zamanlarda ilginç bir kitap okuyorum."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmek bile istemiyorum."

"Şu yerel kitap kulübü var ya..."

"Hayır, tuhaf alışkanlıklarını ve cinsel sapkınlıklarını açıklamana gerek yok." Kira sırıttı. Lanet olası eli hâlâ oradaydı, göğsüne bastırılmış hâlde duruyordu; Bennett ise o krem rengi kazağıyla hem inanılmaz sağlam hem de rahatsız edici biçimde sıcaktı. Üstelik Kira az önce yüksek sesle "cinsel sapkınlıklar" demişti ve zihni şu anda bin bir türlü sapkın yolda neşeyle dörtnala koşuyordu. Noel Baba fantezisi falan yoktu elbette... ama Bennett onu dizine oturtmaya kalksa, hiç de hayır diyecek gibi hissetmiyordu.

"Ee, gidip onunla konuşmak ister misin?"

Kira'nın yüzünü sıcak bastı. Doğru. Noel Baba. Fantezi değil, sıradan olan.

Elini nazik adamın göğsünden çekti.

"Olur, şey... evet. Aslında bu iyi bir fikir." Meydanın diğer tarafındaki küçük zencefilli kurabiye evine doğru uzun adımlarla yürümeye başladı. Bennett de ona ayak uydurdu. "Benimle gelmene gerek yok."

"Ah, zaten birkaç şey isteyeceğim," diyerek Kira'ya o gülümsemeyle baktı. Tüm çabalarına rağmen Kira bundan gittikçe daha az nefret ediyordu.

"Peki ne isteyeceksin?"

Yürürlerken Bennett gökyüzüne baktı. "Kar."

"Kar mı?! Daha fazla soğuk! Yasak."

Bennett ofladı. "Noel zamanındayız. Beyaz bir Noel istemez misin?"

Kira omuz silkti. "Daha önce hiç deneyimlemedim. Neden şimdi başlamam gerektiğini bilmiyorum." Ailesi hiç Noel'i Aspen'da geçiren türden bir aile olmamıştı. Annesi de soğuktan en az onun kadar nefret ederdi.

"Eh, ben Batı Kıyısı'nda karı özledim. O olmadan Noel gibi hissettirmiyor."

"Avustralyalılar her yıl Noel'i kar olmadan kutlar."

"Tamam, peki ama benim için Noel gibi hissettirmiyor. Fark etmiş olabilirsin, ben Avusturalyalı değilim."

"Yani Noel Baba'dan kar mı isteyeceksin?"

"Diğer şeylerin yanı sıra."

Kira ona göz ucuyla baktı. "Mesela?"

"Sana söyleyemem yoksa gerçekleşmez."

"Böyle işe yaradığını sanmıyorum. Bu, yalnızca doğum günü dilekleri için geçerlidir."

"Gerçekten mi? Bilmiyorum. Belki Güney'de farklıdır."

Kira bir kahkaha attı. "Kısacası, bana söylemek istemiyorsun." Noel Baba'nın evine ulaşmışlardı ve uzun sıra ağlayan çocuklarla doluydu. Elfler baston şekerler dağıtıyor, aynı zamanda kuyruğu biraz olsun düzenli tutmaya çalışıyorlardı. Önlerindeki küçük kız, fırfırlı eteğiyle tam takım Noel kostümü içinde soğuk toprağa uzanmış, âdeta barışçıl bir protesto gerçekleştiriyordu. Sıraya girdiklerinde annesi onlara bitkin bir gülümseme gönderdi.

"Evet, sana söylemek istemiyorum," diyerek Bennett sohbetlerini devam ettirdi.

"Daha fazla garip kitap mı?"

Bennett başını iki yana sallarken gülümsemesi genişledi.

"Bir tür erkek izci rozeti mi?"

"Tamam, öncelikle, asla bir erkek izci olmadığımı sana söyledim. Ve ikinci olarak, onları kazanman gerekir. Öylece talep edemezsin."

"Asla erkek izci olmamış birine göre şüphesiz onlarla ilgili çok fazla bilgiye sahipsin," diye söylendi ve Bennett kıs kıs güldü. "Hımm... yeni aletler mi?"

"Bir sürü aletim var ve bunu sana neden söylemek istemeyeyim?"

"Çünkü o zaman eve tekrar gelip daha fazla şeyi onaracağının korkusuyla yaşardım."

"Bunun senin için ne kadar travmatik olduğunu unutmuşum."

"Cidden." Bennett'in kollarını sıvamış, kaloriferin yanına çömeldiği ve ön kollarının gerildiği anıyı bir kenara itti. Bu adamı çekici bulmayacaktı. Bunu *yapamazdı*. "Yeni bir köpek yavrusu mu?"

"Her ne kadar bir tane daha sahiplenmeye bayılacak olsam da bence üç köpekle sınıra eriştim."

Kira ofladı. "Pes ediyorum."

Bennett gözlerine bir an uzun uzun bakınca Kira'nın yüzüne sıcak bastı. "Sanırım bekleyip isteğimi elde edip etmediğimi görmen gerekecek."

"Sanırım." Kira'nın sesi çok mu hırıltılıydı? Bennett, Kira'ya istediği şey *oymuş* gibi mi bakıyordu?

Önlerindeki anne, hâlâ yüzükoyun yatan kızını yerden kaldırıp birkaç adım ilerlettikten sonra tekrar toprağın üzerine bıraktı. Küçük kız, ona bir melek yüzüyle gülümsedi. Çocuklar korkunçtu.

Birkaç adım ilerlerlerken "Peki *sen* Noel Baba'dan ne isteyeceksin?" diye sordu Bennett. O an sona ermişti.

"Şimdiden Noel'e kadar, hafta sonlarını ve öğleden sonralarını çiftlikte geçirmesini. Umarım daha iyi kazandığı başka bir işi yoktur. Ona fazla ücret veremem." Tam o sırada bir elf yanlarından geçti ve ikisine de birer baston şeker uzattı. "Teşekkürler," dedi Kira. Çabucak ambalajı açıp şekeri ağzına attı. Tatlı ve yapışkandı. Hafifçe iç çekti. Belki Noel o kadar da fena değildi.

Bennett'e tekrar baktığında, onun gözlerinin Kira'nın ağzına —daha doğrusu dudaklarının arasında ileri geri kayan baston şekere— sabitlendiğini fark etti. Tüh. Kira şekeri

belirgin bir şapırtıyla dışarı çekti ve Bennett, sanki bir trans hâlinden uyanmış gibi gözlerini kırpıştırdı.

Bennett boğazını temizledi. "Şey... Kendin için ne isteyeceksin?"

Kira'nın kahkahası, niyetinden daha sert çıkmıştı. "Hayatım boyunca sahip olduğum çok fazla şey oldu. Bu yıl temel ihtiyaçlarla yetineceğim. Sıcaklık mesela. Birkaç yeni pencere iyi olurdu. Belki şu sızıntıyı onarmak..." Evdeki tüm sorunları tek tek sıraladığını fark edince sesi yavaşça alçaldı. Muhtemelen Bennett'in beyninde çoktan o meşhur sorun çözme dürtülerini tetiklemişti.

Ancak övgüyü hak edecek ve Kira'yı şaşırtacak biçimde sadece bir baş onayı verdi.

"Diğer yandan... birkaç konforlu çoraba itiraz etmem. Onlar insana asla fazla gelmez," diye ekledi ve Bennett gülümsedi.

Noel Baba'nın şeker kaplı evine girmek üzerelerdi ve önlerindeki küçük kız şimdi onun karşısında durmuş tüm dileklerini teker teker parmaklarıyla sayıp döküyordu. Elbisesinin arkasına çizgi çizgi toprak bulaşmıştı ama fotoğraf çektirmek için Noel Baba'nın yanında dururken hâlâ sevimli göründüğünü Kira bile kabul etmek zorundaydı.

Ve şimdi sıra onlardaydı.

Bir elf onlara küçük evin içine ve Noel Baba'nın kocaman sandalyesine kadar eşlik etti. Oldukça inandırıcı bir Noel Baba'ydı. Yuvarlak göbekli, al yanaklı, hatta gerçek beyaz sakallı. Kira'nın işini görürdü.

"Merhaba, şey... Noel Baba."

"Ho, ho, ho! Noel için ne istersin genç hanım?"

Tamam, belli ki role bürünmüşüz.

"Şey, tamam. Şey, ben Yılbaşı Ağacı Çiftliği'nin yeni sahibiyim ve onu yakın zamanda yeniden açtık, bu yüzden seni işe almayı umuyordum."

Yaşlı adam göbeğini tutarak kıs kıs güldü. Kira, partilerden ve ebeveynlerinin parasını saçmaktan ibaret o eski hayatından sonra, şimdi sahte şekerle süslenmiş bir evde Noel Baba olduğunu sanan bir adamla pazarlık yaparken nasıl buraya geldiğini anlayamadı. Ah, evet. Tabii. Gayrimenkulle ilgili pervasız kararları yüzündendi.

"Kartımı al," dedi Noel Baba ve cebinden kenarları çoban püsküllü bir kartvizit çıkardı. "Ofisi ara, bir şeyler ayarlayabileceğimize eminim."

Noel Baba gülümsedi. "Şimdi, siz ikiniz Noel için ne istersiniz?" diye sorarken ona ve Bennett'e çalı gibi gür kaşlarını kaldırdı. "Belki bir mücevher?"

Kira gözlerini devirdi ve Bennett'i işaret etti. "Ben bir çift çorap alırım ama bu adam kar istiyor."

"Ho, ho, ho, zor bir istek ama elimden geleni yaparım."

Zencefilli kurabiye evinden ayrılırlarken "Teşekkürler, Noel Baba," dedi Bennett. Her ne kadar Kira üşümekten nefret etse de boğucu evden çıkmak hoştu. Islak yün ve oradaki çocuklar gibi kokuyordu.

Oradan uzaklaşırlarken "Sahi, Noel Baba'dan diğer hediyeni isteme fırsatın olmadı," diye ona takıldı Kira.

"Sorun değil. Bununla ilgili Noel Baba'nın yardımına ihtiyacım olmadığına karar verdim."

"Gerçekten mi?"

Yürürlerken Bennett'in kolu onunkine sürtündü. "Evet, bunu kendi başıma yapmalıyım."

Kira göz ucuyla ona baktığında, dudaklarında gizli bir gülümseme oynaşıyordu. Meydanın sınırına, el sanatı stantlarına tekrar ulaştıklarında durdular.

"Fazla müstehcen, ha?"

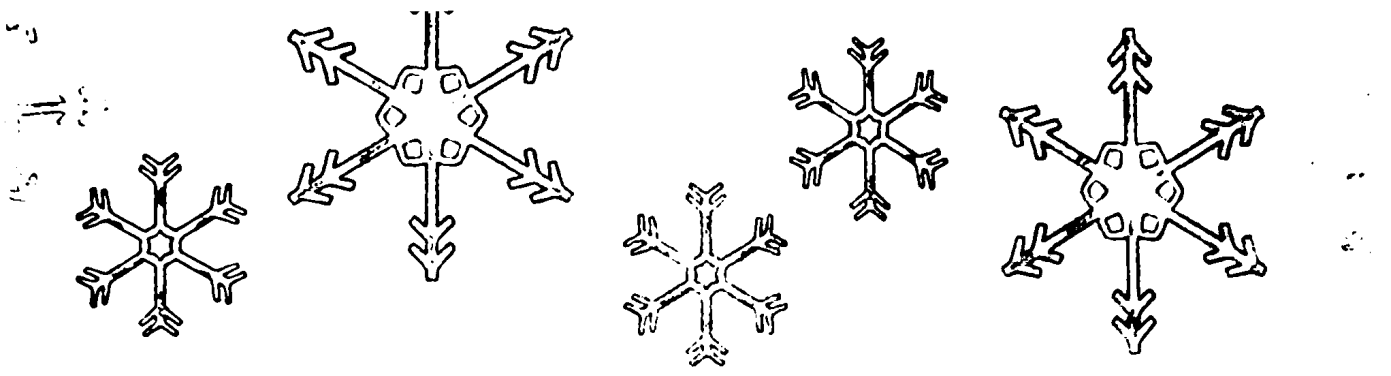
Bennett bir kahkaha attı. "Evet, öyle. Noel Baba için fazla müstehcen." Kira'ya yaklaştı. Besbelli sıcak bedeni Kira'yı

güçlü bir biçimde kendisine çekiyordu; Kira da ona bir adım yaklaştı.

"Umarım istediğini elde edersin," diye fısıldadı.

Bennett'in dudaklarının kenarı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Umarım."

Ayışığı Kitaplığı

Sekizinci Bölüm

Uzak bir vızıltı, Kira'yı battaniyelerin altındaki sığınağından çekip aldı. Yatak odası olarak kullandığı oda karanlık ve buz gibiydi. Bu noktaya kadar evdeki üç odayı da denemişti ve aralarından yalnızca biraz daha sıcak olan bu oda galip gelmişti.

Vızıltı ısrarcıydı.

Lanet olası saat kaçtı?

Buz gibi odada elini dışarı uzattı ve telefonunu hissedene kadar komodinine hafifçe vurarak yokladı. Onu kavradı ve battaniyelerin altına çekti.

Sabahın altısıydı ve Chloe arıyordu.

"Altı saat ileridesin, Chlo," diye inledi telefona, selamlamayı boş vermişti. "Sana kaç kez söylemem gerekiyor? Sen benden altı saat ileridesin."

İkizi yüzünü buruşturdu, güzel yüzü ekranı dolduruyordu. "Pardon! Üzgünüm, Kiki. Unuttum!"

"Sorun değil." Sırtüstü yuvarlandı.

"Neredesin? Bir tür çadırda mı?" Chloe anneleri gibi burnunu kırıştırdı ama bu Chloe'de daha az yargılayıcı bir izlenim bırakıyordu.

"Battaniyelerimin altındayım."

"Isıtma sistemini tamir ettirdiğini sanıyordum."

"Evet. Şey, tamir oldu sayılır. Burası aşırı soğuk."

"Burası da," diyerek hatırlattı kız kardeşi, Kira'ya ne kadar uzak düştüklerini. Aralarında kelimenin tam anlamıyla bir okyanus vardı. "Bundan nefret ediyorum ama Erik alışacağımı söylüyor."

"Elbette, peki Erik nasıl?" diye sordu; bu soruya katmak istediği her bir hainlik zerresini bastırarak. Kira, o adamla yalnızca bir kez —düğünde— yüz yüze gelmişti ama onunla ilgili bilmesi gereken her şeyi zaten biliyordu. Kız kardeşini alıp götürmüştü. Bu yüzden Kira, tamamen mantıklı bir sebeple, ondan nefret ediyordu.

"O iyi. Geçen gün çok hoş bir daireye baktık. Sen görsen bayılırdın. Öğleden sonra güzel bir ışık alıyor."

"Kulağa harika geliyor. Bana fotoğraflarını gönder."

"Gönderirim."

Kira kız kardeşinin devam etmesini bekledi ama Chloe telefondan onu inceliyordu ki bu, haksızlıktı. Kuşkusuz darmadağınık görünüyordu. Uyuyordu! Saçları şu anda daha çok kuş yuvasını andırıyordu. Kâkülleri garip açılarda havaya dikilmişti. Kâkül kestirme amacı Chloe'den farklı görünmekti. Gerçekte hangi ikiz olduğunu söylediğinde insanların yüzlerindeki hayal kırıklığını görmekten bıkmıştı. Sanki onları daha "iyi" ikiz olduğuna inandırıp kandırmış gibi hissediyordu.

"Gözlerini dikmiş bana bakıyorsun, Chlo."

"Seni özledim."

Kira, kız kardeşiyle her konuştuğunda boğazında düğümlenen o sıcak duygular yumağını bastırmaya çalıştı. Onunla bu şekilde konuşmak yetersizdi. Bu, kanepede yan yana oturup bacakları birbirine dolanmış hâlde dondurma yerken son randevularını, işte geçen berbat günü ya da annelerinin yaptığı son pasif-agresif yorumu tartışmakla aynı şey değildi.

"Ben de seni özledim. Tabii ki özledim, Chloe. Fakat sen hayallerindeki eşe ve her zaman istediğin büyüleyici Avrupa macerana sahipsin. Beni özleyerek bunu heba etme."

Kız kardeşi burnunu çekip gözlerini sildi. Kira her ne kadar içten içe, Chloe'nin onu terk ettiğini ve ona ihanet ettiğini düşünerek dert yansa da kız kardeşinin mutluluğunu gölgeleyecek bir şey yapmazdı. En azından artık yapmazdı. Bir daha asla Chloe'nin mutluluğunun önüne geçmemeye kararlıydı.

"Ama sen orada iyi misin?" diye sordu Chloe, gözleri hâlâ dökmediği gözyaşlarıyla parlıyordu. "Senin için endişeliyim."

"Ben iyiyim. Aslında harikayım. Çiftlik açıldı ve dün akşamki duyurumdan sonra bugün müşteri akını olacağına eminim. Güven bana, bu insanlar Noel'i seviyor." Saçlarını yüzünden geriye itip yalan söylemeye devam etti. "Her zaman istediğim şeyi yapıyorum! Burada, kendi çiftlik arazime ve bu güzel, eski eve sahibim. Her şeyi yoluna koyduğumda harika olacak. O zaman beni ziyarete gelebilirsin."

Aynı odada olsalar ve Kira karanlıkta olmasaydı, Chloe onun palavra sıktığını anlardı. Ama belli ki aralarındaki mesafe, kız kardeşinin yalan yakalama becerisini ciddi şekilde köreltmişti.

"Tüm paranı ona harcadığına inanamıyorum."

"Bu bir yatırım, Chlo. Sen ve babam her zaman bununla ilgili kafa şişirmez misiniz?"

"Ben bir bireysel emeklilik hesabını kastediyordum, bir çiftliği değil."

Kira, bu köhne çiftlik ile menkul değerler piyasası tamamen eşdeğer yatırımlarmış gibi omuz silkti. "İstediğim buydu." Ya da en azından sabahın köründe stresini bastırmak için sosyal medyada gezinirken istediğini *sandığı* şeydi. Özünde fark eder miydi ki? Aynı kapıya çıkıyordu.

"Bu, bir yarış atı satın aldığın seferden çok daha önemli bir karar."

"O atı kurtardım, çok teşekkür ederim."

"Ya da hayvan barınağına bağış toplama etkinliği için golf kulübünde rezervasyon yaptığın ve sonra orayı sahipsiz köpeklerle doldurduğun seferden."

"Etkinlikte hazır bulunmasalardı, onları nasıl sahiplendirecektim, Chlo? Bu mantıklıydı."

Kız kardeşi gözlerini devirdi ama dudaklarında bir gülümseme beliriyordu. Chloe her zaman sağduyulu olandı ama Kira, Chloe'nin yüreğinin derinlerinde onun çılgın fikirlerini sevdiğini biliyordu.

"Annemizin Noel Arifesi partisine, boynu dövmeli adamı getirdiğin sefere ne diyorsun?"

"Tamam, ilk olarak o pervasız bir plan değildi. Benim bir daha asla partiye katılmamamı garantilemek için çok iyi düşünülmüş bir plandı. Dahası Jim kusursuz bir centilmendi."

"Sarhoş oldu ve annemizin çiçeklerinden birine işedi."

"O âna kadar kusursuz bir centilmendi." Ayrıca Kira ertesi sabah, onun partiye katılmak için şehirden ayrılarak şartlı tahliye koşullarını ihlal ettiğini öğrenmişti ama kız kardeşinin şimdi bu küçük ek bilgiyi duymasına ihtiyacı yoktu.

Chloe kaşlarını çattı.

"Bak, Chlo, bunun güvenilmez erkek seçimlerimle, annemizi sinir etme çabamla ve hatta şaşırtıcı biçimde at yarışlarını ebediyen sona erdirme hedefimle ilgilisi yok. Sadece uzaklaşmaya, baştan başlamaya ihtiyacım vardı. Hepsi bu."

"Georgia'da kalabilirdin. Biliyorsun, orada da çiftlikler var."

Kira iç çekti. "Georgia'da kalsaydım, planım başarısız olduğu takdirde pişmanlıkla eve dönmek aklımı fazlasıyla çelerdi."

Chloe'nin kaş çatışı derinleşti. Onu kırışıklıklardan korumak için —ve Kira kız kardeşini üzgün görmekten nefret ettiği için— gerçeği ballandırmaya devam etti. "Ama bu başarılı olacak. Tamamen harika gidiyor." Zorla gülümsedi.

"Sana biraz borç verebilirim..."

"Hayır."

"Kiki, dinle."

"Hayır. İmkânı yok. Bana borç vermeyeceksin. Ben *iyiyim.* Paramı burayı satın almak için kullanmak benim fikrimdi. Sen paranı, doğuracağın o minik Danimarkalı bebeklerin için sakla."

Chloe burnunu yine kırıştırdı ama Kira bebeklerin bahsi geçtiğinde ikizinin gözlerinde beliren küçük kıvılcımı kaçırmadı. Tanrım, kız kardeşi gerçekten kendini kaptırmıştı.

"Tamam ama yardıma ihtiyacın olursa bana söylemek zorundasın. Benden bu kadar uzaktayken zorluklarla mücadele ettiğini bilerek yaşayamam."

"Ah!" Kira'nın sahte kahkahası biraz dengesizdi. "Zorluklarla mücadele etmek mi? Chlo, burada işlerim tıkırında. Yemin ederim."

Chloe kuşkulu bir ifade takındı ama Kira, kız kardeşi konuyu değiştirene kadar gülümsemeye devam etti. "Şimdiye kadar arkadaş edindin mi?" diye sordu.

Arkadaş mı? Hımm. Köpekler ve rengeyiği sayılır mıydı?

"Aa, tabii. Bir sürü arkadaşım var."

"Kiki..."

Kahretsin, belli ki Chloe hâlâ bazı yalanları saptayabiliyordu.

"Henüz arkadaş edinecek zamanım olmadı. Noel'i atlatmalıyım ve sonra insanlarla takılmak için zamanım olacak."

Bennett dışındaki insanlarla takılacaktı çünkü o zamana kadar Bennett gitmiş olacaktı. Bu Kira'nın hiç canını

sıkmamalıydı. Onun canını sıkmıyordu. Katiyen. Neden o adamı, o sıcak tutan kazaklarını ve o tatlı gülümsemesini hâlâ düşünüyordu?

Herhâlde bunun nedeni, Bennett'i, Noel Baba'nın kızağını, fazlasıyla kışkırtıcı baston şekerleri ve sonuna kadar yerine getiriliyormuş gibi görünen "zararlı ama dayanılmaz" bir dilek listesini içeren o fazlasıyla ayrıntılı rüyasıydı.

Tanrı aşkına, Kira'nın neyi vardı?

Başını iki yana salladı. Bunca bahane sıralamak için vakit çok erkendi. Müşteriler gelene kadar en az iki saatlik, mümkünse rüyasız bir uykuya ve bir demlik kahveye ihtiyacı vardı.

"Gerçekten kapatmalıyım. Bugün büyük gün!" Kira'nın zoraki neşesi, Chloe'nin kaşlarını kaldırmasına neden oldu ama Kira onu daha faza ikna edecek enerjiye sahip değildi.

"Tamam. Seni seviyorum, Kiki."

"Ben de seni seviyorum, Chlo."

Duygusallaşamadan önce telefonu kapattı. Bugün faaliyete geçireceği bir çiftliği vardı; sahici müşterilerinin olmasını umuyordu ve büyük gününe şiş gözlerle başlamak istemiyordu.

"Açılış günü!" diye cıvıldadı Iris, yanında ellerini birbirine vuruyordu. "Ne heyecan verici." Kızıl sarı saçları örgü halinde başının çevresini bir taç gibi sarmıştı. Bir İskandinav Noel reklamına aitmiş gibi görünüyordu. Kira'nın yaratmak istediği ortam buydu ama hiç müşterisi olmazsa ortamın önemi kalmazdı.

"Çok heyecan verici. Yeter ki insanlar çıkagelsin."

"Elbette çıkagelecekler," dedi Iris. "Burada yeni olduğunu biliyorum ama bana güven. Dream Harbor halkı şenlik, büyük açılış, karnaval veya bağış etkinliği benzeri her şey için çıkagelir. Kasaba toplantılarına katılımı görmelisin."

Kira ofladı. "Gördüm. Bu garip." Sonbaharda belediye başkanını ve kasabalıları, çiftliği faaliyete yeniden açmaya hiç niyetinin olmadığına dair ikna etmek için bir toplantıya katılmıştı. Bir bozuk kazan yüzünden Kira'nın geldiği nokta buydu.

Iris kahkaha atarak sallanan sandalyede geriye yaslandı. Müşteri hizmetleri kulübesinin önündeki küçük verandada oturmuş, ilk müşterilerin gelmesini bekliyorlardı. Ya da Kira'nın açısından, gelmeleri için dua ediyorlardı. Tüm yumurtalarını fazlasıyla riskli tek bir sepete koymuştu ve bunun işe yaramasına gerçekten ihtiyacı vardı.

Parasız kalma telaşı gerçekti; bunu daha önce hiç yaşamamış olmasıysa, hak etmediği bir şanstı.

"Bunları buldum," dedi Kira, günle ilgili kaygısını yatıştırmak için konuyu değiştiriyordu. Bennett'in bulduğu iki eski mektubu ve eşya listesini ona uzattı. "Sence bunlar neyle ilgili?"

Iris kâğıtları alıp kucağına serdi. Kira, garip eşya listesini anlamlandırmaya yardımcı olacakları umuduyla nihayet mektupları okumuştu. Mektuplardan biri, çiftliğin son sahibi Edwin'e yazılmıştı; uzak bir akrabası, "genel durumu öğrenebilmek" için çiftliği ziyaret etmek istiyordu. Diğer mektup ise Edwin'in avukatından gelen, vasiyetinin yeniden düzenlenmiş bir kopyasıydı.

"Görünüşe göre ihtiyar Edwin ölmeden önce mal varlığını düzene sokuyormuş." Iris omuz silkti.

"Eşya listesinin tuhaf olduğunu düşünmüyor musun?"

"*Adam* biraz tuhafmış."

"Ben taşındığımda evde pek çok mobilya vardı ama kesinlikle aralarında Tiffany lambalar yoktu. Hem sence Ellie'nin incik boncuğuna ne oldu?"

"Muhtemelen onunla birlikte gömüldüler," diye mırıldandı Iris.

"Efendim?"

Iris masum bir şekilde gülümsedi. "Karısının en iyi mücevherlerini takarak gömüldüğünü tahmin ediyorum. Ya da onları bir aile üyesine vermiştir."

"Hımm. Evet, sanırım. Gerçi henüz tavan arasını kontrol etmedim. Fazla ürpertici."

Iris güldü. "Seni yargılayamam. Büyük halamın tavan arasını temizleyip boşaltırken bavul yığınında yaşayan bir rakun ailesi bulmuştuk." Iris bu anıyı hatırlayınca ürperdi.

"Ayy... Ne şirin."

"Şirin değildi. Küçük pis canavarlar büyük bir karışıklık yaratmıştı."

"Haklı olabilirsin. Şimdilik tavan arasından uzak duracağım."

Samimi bir sessizlik içinde sandalyelerinde sallanıp çaylarını yudumlarken, Kira, Edwin ile karısını ve onun eski evinde geride ne bırakmış olabileceğini düşünüyordu.

"Daha önce hiçbir çiftlikte çalışmadım," dedi Iris bir süre geçince. "Bu hoşuma gitti."

Kira, çalışanıyla ilgili bu küçük gerçeği biliyordu ama yine de —neredeyse tamamen Iris'in yaydığı o pozitif enerjiye dayanarak— onu işe almıştı. Birini işe almak için bunun da diğer sebepler kadar iyi bir neden olduğunu düşünmüştü.

"Çeşitli işlerde çalıştın mı?" diye sordu. Gözlerini boş otoparka dikip bakmamak için dikkatinin dağılmasına ihtiyacı vardı.

Iris başıyla onayladı. "Banka memuru, kütüphane görevlisi, garson... Sonuçta, kim fazladan para kazanmak için böyle bir şey yapmamıştır ki?"

Kira şu âna kadar asla fazladan nakit ihtiyacı olmadığını söylememeye karar verdi.

"Huzurevinde el sanatları koordinatörü, köpek bakıcısı, market kasiyeri," diye devam etti Iris, her işi parmaklarıyla sayıyordu. Parmakları çabucak tükeniyordu. "Şimdiyse yaşlılara yoga ve su aerobik dersleri veriyorum."

"Yaşlılara su aerobik dersi mi?"

"Evet," dedi Iris mutlulukla. "Çok eğlencelidir."

Kira yaşlılarla bir havuzda hoplayıp zıplamanın eğlenceli olacağını hayal edemiyordu ama Iris bununla ilgili çok coşkulu göründüğünden yalnızca gülümsedi.

"Hemen her şeyi yaparım. Çocuklar hariç. Çocuklar olmaz."

"Neden olmaz?"

Iris ona cevap barizmiş gibi baktı. "Çocuklar korkunçtur."

"Haklısın, şüphesiz."

"Fazla öngörülemezler."

"Elbette." Kira gülümsemesini bastırdı. Iris'in, iş değiştirme alışkanlığıyla oldukça öngörülemez olduğunu hissediyordu ama buna da değinmedi. Bunun yerine favori çalışanına takıldı. "Bugün buraya çocuklar gelebilir, Iris. Paniğe kapılmamaya çalış."

Iris kahkaha atarken ağzından ılık çayı püskürttü. Kira da güldü.

"Sakin olmaya çalışırım," dedi Iris botlarındaki çayı silerek. "Peki, sen her zaman bir çiftlik sahibi olmayı mı istedin?"

"Şey... pek sayılmaz." Şu anda bile böyle bir çiftliğin sahibi olmayı istediğinden emin değildi.

"Ah. Ailen Dream Harbor'da mı?"

"Hayır."

"Hımm. Yani sen sadece..." Iris'in alnı, Kira'nın burada ne işi olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi kafa karışıklığıyla kırıştı.

Eh, kulübe hoş geldin, Iris.

"İkiz kız kardeşim olmadan evde kalamayacağıma karar verdim. Ebeveynlerim tarafından eş zamanlı olarak hem şımartılarak hem de engellenerek hayatımı tüketiyordum. Bu yüzden bu yeri bulana kadar gayrimenkul listelerini didik didik aradım. Aslında bir ağaç çiftliği olduğunu bilmeden burayı satın aldım ve araziyle birlikte gelen inanılmaz eski evi onarmak için para kazanmak amacıyla çiftliği faaliyete yeniden açtım. Evet. Tam olarak böyle."

Iris şaşkın bakışlarla ona bakakaldı ve sonra yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. "Bu müthiş."

"Öyle mi?"

"Tabii ki öyle. Kafana eseni yapmışsın. Bence bu olağanüstü." Iris, Kira'ya sanki döküntü bir çiftlik evi uğruna tüm hayatını geride bırakmak, gelmiş geçmiş en harika fikirmiş gibi hayal dolu bir ifadeyle bakıyordu. Belki bir nevi öyleydi.

Kira'nın bedenini bir sıcaklık kapladı. Biri bunun olağanüstü bir fikir olduğunu düşünüyordu. Ve bu iyi hissettirdi. Gerçekten iyi.

Bu, neredeyse başını kaldırıp üç arabanın otoparka girdiğini görmek kadar iyiydi.

"Müşteriler!" İkisi de sandalyelerinden fırladı.

"Hadi yapalım şunu," dedi Iris. Kira'ya hızlı bir baş selamı verdikten sonra kulübedeki görev yerine yöneldi. Kira'nın müşterileri karşılamak ve çiftlikte yol göstermek için hazır bulunmasına; Iris'in ödemeleri almak ve testereleri temin etmek için kulübede olmasına karar vermişlerdi. Kira, insanların ağaçları arabalarına taşımalarında yardımcı olmaları için birkaç üniversiteli iri erkeği işe almıştı. Sabah vardiyası

için işe aldığı iki genç adam kahve içiyor ve ihtiyaç duyulmayı bekliyordu. Sıcak çikolatalar yapılmıştı, hoparlörlerden Noel müziği çalıyordu ve yanıp sönen ışıklar parıldıyordu; Kira hazırdı.

Iris haklıydı. *Bu* heyecan vericiydi!

"Merhaba, hanımlar, hoş geldiniz!" Atkı ve şapkalara sarınıp sarmalanmış yaşça büyük kadınlardan oluşan ilk grup yaklaşırken, onları gülümseyerek selamladı.

"Merhaba canım." Kadınlardan biri ona sıcakkanlı bir biçimde gülümsedi ama diğer ikisi etrafa bakınmakla meşguldü.

"Selam, Carol! Selam, Janet, Marissa!" diye seslendi Iris kulübenin penceresinden.

"Ah, işte orada! Merhaba, Iris!" Üç kadın Kira'ya aldırmayıp kulübenin basamaklarını çabucak tırmandı. Gülmesi gerekirdi. Kuşkusuz Iris bir aerobik eğitmeni olarak ünlüydü.

"Yeni işinde gelip seni görmek istedik."

"Teşekkürler, Janet. Çok tatlısınız. Umarım buraya gelmişken hepiniz birer ağaç da alırsınız."

"Elbette alacağız," dedi üçlüden en kısa boylu olanı bir kahkahayla. "Kocalarımızı evde bıraktık, böylece en büyük olanları seçebiliriz!"

"Mükemmel!" dedi Iris ve kadınlara pencereden bir testere uzattı. "İyi eğlenceler, hanımlar."

"Pazar günü seni görecek miyiz?" diye sordu Carol.

"Katiyen kaçırmam."

Kadınların hepsi rahat bir nefes aldı. "Bu yeni iş için bizi bırakacağından endişeliydik."

"Asla! Her ikisini de yapmak için bol bol zamanım var." Iris gülümsedi ve Kira onca enerjisini nereden bulduğunu merak etti.

"Güzel çünkü önceki eğitmenimiz berbattı. Hiç espri anlayışı yoktu."

Iris kaşlarını çattı. "Onu havuza mı ittin, Marissa?"

Marissa pişman görünme zahmetinde bile bulunmadı. "Kendi kaşındı."

Üç kadın kahkahalara boğuldu ve Kira bu ekiple ters düşmemeyi zihnine yazdı. Testerelerini aldılar ve giderlerken Iris'e el sallayıp Kira'ya gülümsediler.

"Herhangi bir şeyi bulmak için yardıma ihtiyacınız var mı?" diye sordu. Iris'i işe alma kararından dolayı hoşnuttu ama aynı zamanda müşterileri için bir şey yapmalıymış gibi hissediyordu.

"Hayır canım, biz buraya yıllardır geliriz." Carol, Kira'nın omzunu okşamak için durdu. "Çiftliği yeniden faaliyete geçirdiğin için çok sevindik. Burası tarihin hakiki bir parçası. Eski sahibiyle ilgili onca söylentiden sonra birinin burayı satın alacağından kuşkuluyduk."

"Ne? Ne söylentisi?"

"Hadi, Carol! Bulmamız gereken ağaçlarımız var!" diye seslendi Janet, çoktan en yakın patikaya doğru yürüyüp gitmişti bile.

"Ah, endişelenecek bir şey yok, canım," diye ona güvence verdi Carol ve arkadaşlarını takip etmeye koyuldu. "Eminim doğru değildir!"

Çiftliğin eski sahibiyle ilgili söylentiler mi? Neden bahsediyordu? Kira, tam Iris'e neden hiçbir söylentiden bahsetmediğini sormak üzereydi ki çok heyecanlı üç çocuklu bir aile yanına gelip mavi ladini nerede bulabileceklerini sordu. Ardından, buraya gelmek için bir saatlik yol kat etmiş bir çift, küçük arabalarına birden fazla ağacı nasıl sığdırabileceklerini öğrenmek istedi. Son olarak, yeni bebek sahibi olmuş bir aile, ilk mükemmel Noel fotoğraflarını çekmek için en iyi yerin neresi olduğunu sormak üzere yanına geldi. Kira, hepsiyle ilgilenmeyi bitirdiğinde, söylentilerin lafını çoktan unutmuştu.

Iris bir konuda daha haklıydı; Dream Harbor halkı gerçekten çıkagelmişti. Kira, öğle yemeği için kulübede kısa bir mola vermeyi başardığında, neredeyse tüm kasabanın bir ağaç seçmek için uğradığına emindi. Bu, tam anlamıyla bir Noel mucizesiydi.

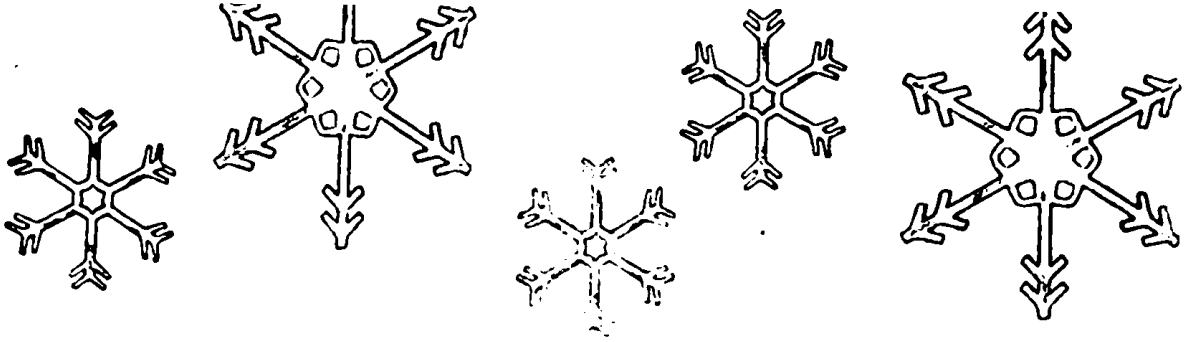
Aileler uyumlu Noel kazaklarıyla ağaçların arasında dolaşıyor, ağaçlar devrilirken çocuklar sevinçle ciyaklıyor, yaşlı çiftler ağaçları arabalarına sıkıca bağlanırken sıcak çikolata yudumluyordu. Manzara sanki bir hayale aitti.

Yeni bir hayale.

Kira'nın başarılı bir çiftliği idare ettiği ve soğuktan donarak ölmediği bir hayale.

Bu hayal hoşuna gitti. Belki de bu sabah Chloe'ye söylediği her şey gerçekten gerçekleşiyordu. Burada işler yolundaydı. Ya da en azından öyle olabilirdi.

Kim bilir belki de bu çılgın fikir gerçekten işe yarayacaktı.

Dokuzuncu Bölüm

Ağaç ışıklandırma etkinliğinde Kira'nın çiftliği yeniden açtığını duyurması işe yaramış gibiydi. Bennett, Jeanie ve Logan'la birlikte arabasını çiftliğe park ettiğinde, mekân tıklım tıklımdı. Logan'ın kamyonetinde, ön yolcu koltuğunda oturuyordu; Jeanie ise arka koltuktan öne doğru uzanmış, onlarla konuşmaya çalışıyordu.

"Vay be, müthiş görünüyor!"

"Kalabalık," diye homurdandı Logan.

"Noel havası var!" dedi Jeanie. "İpe astığı ışıklara bayıldım ve şu küçük, şirin kulübeye bakın!"

Bennett her şeyin çok hoş göründüğünü kabul etmeliydi. Kulübe bile makul ölçüde güvenli görünüyordu. Kira ön verandaya bir sallanan sandalye ve kapıya bir çelenk yerleştirmişti, böylece bir müşteri hizmetleri kulübesinden çok bir eve benziyordu.

"Testereleri buradan alıyoruz," dedi diğerlerine.

"Gerek yok. Kendi testeremi getirdim," dedi Logan. Kamyoneti, tepelerine çoktan ağaçlar bağlanmış iki aracın arasına sıkıştırdı.

"Elbette getirdin." Jeanie gözlerini devirdi ama sevgi dolu gülümsemesi nişanlısıyla ilgili nasıl hissettiğini epey belli ediyordu.

Logan park eder etmez Bennett kamyonetten indi. Jeanie'nin arkadaşları Hazel ve Noah da bugün onlarla buluşacaktı, böylece ağaçları birlikte seçebileceklerdi. Eğlenceli bir gün olmalıydı ama Bennett kalabalığı incelemesinin sebebinin Jeanie'nin arkadaşlarını bulmak olduğunu söylerse bu yalan olurdu.

Doğrusu aradığı tek bir kişi vardı.

"Nereden başlamalıyız?" diye sordu Logan onun yanına yaklaştığında.

"Herkesin burada olmasını beklememiz gerekiyor," dedi Jeanie. "Ooo... ama beklerken sıcak çikolata içelim!"

"Kendi kafen var. Sıcak içecek seni gerçekten bu kadar çok heyecanlandırıyor mu?" diye sordu Bennett bir kahkahayla. Kulübeye doğru yürüyorlardı.

"Elbette." Jeanie onu dürttü. "Bu eğlenceli değil mi? Kalmaya geldiğin için mutlu değil misin?"

"Evet, kuşkusuz..." Otoparkın bir ucundan diğerine uzun adımlarla yürüyen Kira gözüne iliştiğinde Bennett'in cümlesi yarım kaldı. Doğruca Bennett'e doğru yürüyordu.

Kuşkusuz geldiği için mutluydu.

Ona doğru yürüyen kadın, burada ilk gününde tanıştığı kadından bambaşkaydı. Bir kere, battaniyeye sarınmamıştı. Sahte kürk şeritli botlarıyla uyumlu yeni montunu giymişti; dar kot pantolonu uzun bacaklarına sıkıca oturuyordu. Soğuk hava yanaklarını pembeye boyamış, hareket ettikçe koyu renk kâkülleri alnını sıyırıyordu. Ve hareketleri... evet, tam anlamıyla buranın sahibi gibiydi. Ama asıl fark gülümsemesindeydi. O gülümseme bütün yüzünü, etrafındaki havayı, hatta aralarındaki havanın atomlarını bile değiştiriyordu. *Bennett*'i değiştiriyordu.

Lanet olsun. Kira muhteşemdi.

"Bennett! Selam!" Kira'nın karşılaması tatlı, cana yakın ve tamamen beklenmedikti. Kimdi bu kadın?

Sessizce gözlerini dikmiş Kira'ya baktığını fark etmedi ta ki Logan sırtına sertçe vurana kadar. "İyi şanslar, Ben," dedi pis pis gülerek ve Jeanie'yle birlikte sıcak çikolata arayışlarına devam ettiler. Ablası omzunun üstünden Bennett'e baktı, başparmağını havaya kaldırıp coşkulu bir destek verdi ve bilmiş bir şekilde gülümsedi ama Logan onu beraberinde çekti.

Sonunda boğulurcasına "Şey... selam," demeyi başardı.

"Selam," dedi Kira tekrar. Gülümsemesi küçüldü, biraz daha sade bir hâl aldı ama bu daha iyiydi çünkü artık sadece Bennett içindi.

"İşler nasıl gidiyor?"

"Harika," dedi, sanki buna inanamıyormuş gibi. "Her yerden müşteri geliyor! Bir aile, gerçek bir 'New England Noel deneyimi' istediği için buraya bir saat araba sürmüş. Buna inanabiliyor musun?"

Şimdi Bennett de sırıtıyordu. "Elbette. Burası Noel'in tipik bir örneği." Hakikaten öyleydi. Anlaşılan Kira'nın sosyal medyada onca zaman geçirmesi ona insanlara bir deneyimi nasıl satacağına dair bir bakış açısı kazandırmıştı: kapsamlı bir "Noel ortamı". Aileler ve çiftler, ağaç sıralarının arasında dolaşırken hoparlörlerden geleneksel Noel müziği çalıyordu. Yanıp sönen ışıklarla ve rüstik levhalarla birlikte fotoğraf çekme alanı çoktu; hatta Kira paslanmış bir pikabın arkasını çoban püskülü ile çam dallarıyla ve sarmaşıkla doldurmuştu. Ön tarafına kocaman bir kırmızı kurdele astığı hurdayı güzel bir şeye dönüştürmüştü.

Kimdi bu kadın?

Her şeyi öğrenmek istiyordu. Bennett zihnindeki Noel listesinde karın üstünü çizdi. Şimdi o listede tek bir şey vardı ve bu, Kira'yla daha fazla zaman geçirmekti.

"O hâlde, ağacını seçmek için mi buradasın?" diye sordu.

"Onun ücretini ödeyeceğim."

"Olmaz. Isıtma sistemi hizmetlerin için sana borçluyum."

Bennett güldü. "Aslında hiçbir şey yapmadım."

"Yaptın." Kira sahici bir kahkaha attı ve o ses neredeyse Bennett'i dizlerinin üstüne çökertecekti. "Eh, yine de denedin."

"Bana zaten o küçük waffle'lardan ısmarladın."

"O yeterli değildi! Bedava bir ağacın olacak artık itiraz etmeyi bırak." Kira'nın ağzı, inatçı bir çizgi şeklini aldı. Bennett gülümsedi. "Ama bu sadece sana özel. Tüm ailen ya da yanında her kimi getirdiysen, onlar için değil," dedi Kira, bakışlarını Noah'la Hazel'ın Jeanie ve Logan'a katıldığı yere çevirerek.

Bennett bir kahkaha attı. "Tamam, anlaşıldı. Sadece bedava bir ağaç."

Kira başıyla onayladı; o özel gülümseme hâlâ dudaklarının kıyısında oynaşıyordu. Ve Bennett, birdenbire bir ağaç seçmek istemediğini fark etti. Tek istediği, Kira'yı kolundan çekip eve götürmekti; onu dudaklarıyla, elleriyle, bedeniyle bizzat ısıtmak istiyordu.

Boğazını temizledi.

"Şey, gel hadi. Seni onlarla tanıştırayım." Zihni daha fazla baştan çıkarıcı yollara sapmadan, Kira'yı ablasının yanına götürdü.

"Kira, bu ablam Jeanie ve nişanlısı Logan. Ve arkadaşları Noah ile Hazel. Millet, bu Kira, Yılbaşı Ağacı Çiftliği'nin sahibi."

"Herkese selam," dedi Kira, elini hafifçe salladı. "Geldiğiniz için teşekkürler."

"Ne demek!" Jeanie kadına sarılmaya can atıyormuş gibi görünüyordu ama Bennett ona uyaran bir bakış attı ve Jeanie olduğu yerde kaldı. "Burası çok güzel! Harika bir iş çıkarmışsın."

"Gerçekten öyle," dedi Hazel. "Eskiden ebeveynlerimle birlikte gelirdim ama o zamanlar oldukça bakımsızdı. Burayı gerçekten yeniden canlandırdın."

"Teşekkürler." Kira'nın yanakları koyu pembe bir renk aldı. Bennett bakışlarını kaçırmak zorunda kaldı. Kira'nın güzel olduğunu zaten biliyordu ama bugün göz kamaştırıcıydı; sanki güneş gözlüğü takmıyormuş gibi o olmadan yolu bulamayacak gibiydi.

"O hâlde, nereden başlamalıyız?" diye sordu Noah, ellerini ovuşturuyordu. "Bir ağacı baltayla kesmeye hazırım."

"Onu baltayla kesmeyeceksin; testereyle keseceksin," diye düzeltti Logan.

"Doğru. Testere. Öyle ya da böyle, hazırım." Balıkçı sırıttı ve Hazel ona yaslanıp başını omzuna dayadı. Bennett'in bu dörtlüyle çok fazla zaman geçirdiğinde yalnız ve acınası bir fazlalık gibi hissetmemesi mümkün değildi. Kadınlara tövbe ettiğini söylerken kimi kandırıyordu? Hem de bu dönemde? Yalnız olmak için en kötü zamandı. İnsanlar bununla ilgili şarkılar yazıyordu.

"Douglas göknarları bu sıranın ilerisinde," dedi Kira, dümdüz karşıyı işaret ederek. "Mavi ladinler sol tarafta. Eğer bir Fraser göknarı tercih ederseniz, biraz daha yürümek gerekiyor. Tepeyi tırmanmalısınız."

"Kesinlikle bir Fraser," dedi Logan.

"Bizi özellikle daha uzağa yürütmek istiyorsun, değil mi?" diye itiraz etti Hazel. "Şuradakiler gayet iyi görünüyor."

"Ben sadece güzel kokan bir ağaç istiyorum," diye ekledi Jeanie.

"Hepsi aynı kokar," dedi Hazel.

Noah başını iki yana salladı ve güldü. "Ağacı benim kesmeme izin verin yeter!"

Bennett ağaç tartışmasının geri kalanını duymazdan geldi ve tekrar Kira'ya döndü. "Başarılı olduğu için çok mutluyum."

"Teşekkür ederim. Ben de."

"Baksana, Kira," Iris başını kulübe penceresinden dışarı uzattı, "yine sıcak çikolatamız bitti."

"Tamam, hemen geliyorum." Kira, Bennett'e mahcup bir ifadeyle baktı. "Mükemmel ağacını seçmene yardım edemediğim için üzgünüm."

"Sorun değil. Yoğunsun. Bu iyi bir şey."

Kira başıyla onayladı ama gitmekte hâlâ tereddüt ediyordu. Belki o da Bennett'le birlikte daha çok zaman geçirmek istiyordu. "Çok iyi bir şey." Botunun burnuyla toprakta bir yay çizdi.

Bennett ona daha fazlasını söylemek istiyordu. Onu tekrar görmek istediğini söylemek istiyordu. Yalnızca ikisinin olacağı şekilde. Birlikte odayı paylaşmayı teklif etmek istiyordu. Çıplak. Ona türlü türlü çılgın, dürtüsel ve objektif olarak kötü fikirler önermek istiyordu. Ve Noel için tek dileğinin o olduğunu itiraf etmeyi.

Fakat kalabalık bir otoparkın ortasında duruyorlardı.

Ve Kira çalışıyordu.

Ve henüz bir hafta önce tanışmışlardı.

Ve bir ay sonra Bennett buradan ayrılacaktı.

Ve beş dakika öncesine kadar Kira'nın ondan nefret ettiğine hayli emindi.

Ve bu bir Noel filmi veya aşırı duygusal bir Noel şarkısı değildi.

Bu, gerçek hayattı. Ve gerçek hayatta insanlar, evrendeki en güzel ağaç çiftliği bile olsa, bir ağaç çiftliğinin ortasında romantik saçmalıklarını dile getirmezdi.

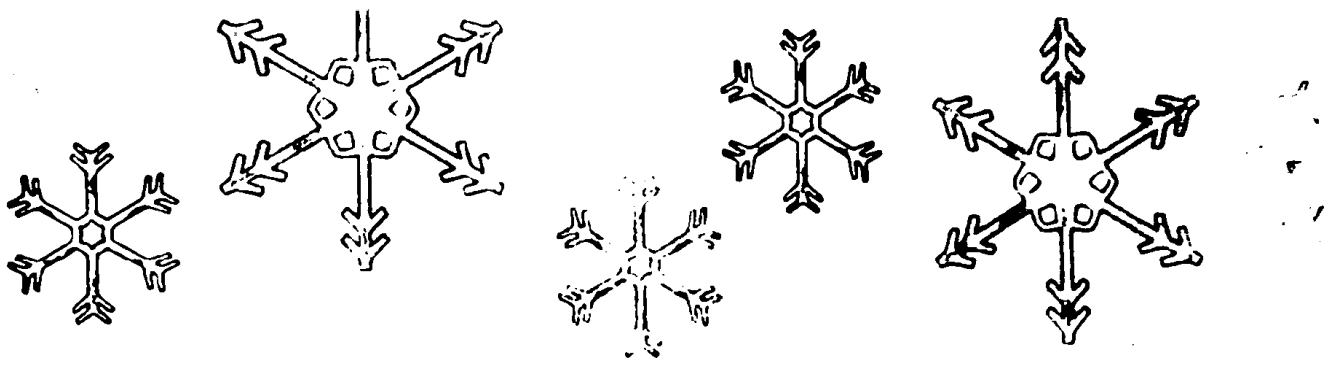
Bennett bunların hiçbirini söylemedi. Ama Dream Harbor'daki zamanının geri kalanını bunu düşünerek geçireceğine emindi.

"Bununla ilgilenmeliyim," dedi Kira kulübeyi ve içindeki boş sıcak çikolata sürahisini işaret ederek.

"Evet, tabii."

"Ama gitmeden önce veda etmeyi unutma. Ben de Iris'e senin ağacının bedava olduğunu söyleyeceğim." Bennett'i, hâlâ ladin mi göknar mı tartışmasına devam eden ablası ve arkadaşlarıyla birlikte bırakmadan önce son bir kez gülümsedi.

Bennett, Kira'nın uzaklaşan adımlarını izlerken, onun peşine düşmemek için bulduğu tüm mantıklı sebeplerin bu ağaç tartışması kadar anlamsız olduğunu biliyordu. Sonuçta, Kira'yı istiyordu. Ve eğer Kira'nın da onu istemesi için en ufak bir şans varsa, Bennett o riski tereddütsüz alacaktı.

Onuncu Bölüm

İşler *çok* iyi gidiyordu. Fazla iyiydi. Şimdi ise her şeyin altüst olmasına ramak kalmıştı, hem de daha birinci günden.

Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun.

Kira ağlamayacaktı.

Bununla becerikli bir yetişkin gibi başa çıkacaktı çünkü öyleydi. Ya da öyle olmaya çalışıyordu. Ya da öyle olmayı diliyordu.

"Biz ne yapacağızzzzz?" Tüh, sorusu bir feryat gibi çıkmıştı.

Iris ona endişeli gözlerle baktı. "Şey..." Iris kaşlarını çattı. Müşteri hizmetleri kulübesindelerdi ve Kira terlemeye başlıyordu. Montunu giymek için burası fazla sıcaktı.

"Sen ne kadar ağırlık kaldırabilirsin?" diye sorarken Kira çalışanını baştan ayağa süzdü. Iris zayıftı ama belki göründüğünden daha güçlüydü.

"Ben oldukça güçlüyümdür," dedi bir gülümsemeyle Iris, belli ki tüm meydan okumalara karşı hevesliydi. "Ama o zaman kulübeyi kim idare edecek?"

"Haklısın, iyi bir noktaya değindin. Boş ver. Ben bir çözüm bulurum."

"Belki öğleden sonra için kapatmalıyız?"

Kira pencereden dışarı baktı. Mekân tıklım tıklımdı. Şimdi kapatırsa kaybedeceği parayı düşündü. Hayır, bunu yapamazdı. İşler yeni rayına girmişken olmazdı.

"Hayır, bunu halledebilirim." Kira ona güven veren bir gülümsemeyle dönüp kulübeden sıvıştı ama yüzü ikiye ayrılacakmış gibi hissediyordu. İşler çok iyi gidiyordu! Ta ki öğleden sonra yardımcılarının gelmekten vazgeçtiğini öğrenene kadar. Ağaçları müşterilerin arabalarının üstüne yüklemeleri için işe aldığı iki iri üniversiteli çocuk onu yüzüstü bırakmıştı. Peki şimdi ne yapacaktı? Müşterilerden ağaçlarını kendi başlarına kaldırmalarını isteyemezdi, değil mi?

Zaten ağaçları onların kesmesi gerekiyordu ama elbette arabalarına yerleştirmek için yardım isteyeceklerdi. Ah, lanet olsun. Gözyaşları, gözlerinin arkasında sıcak bir baskı gibi birikiyordu. Ve tabii ki, tam o sırada, Bennett ve arkadaşları ağaç sıralarından yorgun ama zafer kazanmış bir hâlde çıkageldi. Kendi ağaçlarını omuzlarında taşıyorlardı; devasa bir tanesini ise Kira'nın eski ahırda bulduğu yük arabalarından birinin tabanına yerleştirmişlerdi.

Bennett'in onu becerikli biri olarak görmesini gerçekten istemişti. Bu sabah, bir defalığına, kendini özgüvenli ve neredeyse mutlu hissetmişti. Ama şimdi etrafındaki her şey parçalanıyordu.

Şimdiden.

Ve uyuşturucu kokusu alan bir köpek misali —ama narkotik maddeler yerine sıkıntılı kadınları fark etme yeteneğine sahip bir köpek—Bennett onu ânında fark etti. Kira'nın yanına gelecek ve onun için her sorunu çözmeye çalışacaktı; Kira izin vermek istemese bile. Fakat Kira ona yaslanmak ve sorununu çözmesine izin vermek *istiyordu.*

Eski alışkanlıklar kolay kolay değişmezdi.

Ancak Kira gözyaşlarını bastırdı ve omuzlarını geriye yuvarlayarak savaşa hazırlandı. Grubun geri kalanı ağaçlarının ücretini ödemek için pencereye giderken Bennett ağacı omzundan indirdi ve kulübenin yan tarafına dayadı. Bunu yaparken kollarının nasıl gerildiğini Kira görmezden geldi.

"Selam," dedi Bennett çatık kaşlarla ve kırışmış bir alınla. Bir sorun olduğunu *biliyordu*. Ne yani, bu adamın bir duyusal algısı mı vardı?

"Selam!" Kira sesinin canlı çıkmasına gayret etti ama neşeliden çok dengesiz bir etki bıraktı. "Nasıl gitti?"

"İyiydi." Bennett hâlâ onu inceliyordu. "Sorun ne?"

"Hiç."

"Hiç mi?"

"Aynen. Hiç. Her şey yolunda. Aslında, harika. Gerçekten, çok iyi."

Bennett'in kaş çatışı derinleşti. "O hâlde neden o yaşlı çift kendi ağaçlarını arabalarının üstüne itmeye çalışıyor?"

Kira başını hızla çevirdi. Gerçekten de yaşlıca bir çift, dev bir ağaç ve boylarını aşan bir SUV'yle uğraşıyordu.

"Kahretsin," diye fısıldarken çoktan dönmüş ve onlara doğru koşturuyordu. "İzninizle size yardım edeyim," diyerek yüzüne müşteri hizmetleri gülümsemesini tekrar yapıştırdı. Bu onun "annesinin partilerine katılma" gülümsemesine çok benziyordu. İhtiyacı olan son şey, yaşlı insanların bir ağaç tarafından ezilmesiydi. Yaratmayı seçtiği ortama hiç uygun değildi.

"Ah, teşekkürler canım. Başarabileceğimizi düşündük ama bir parça fazla büyük bir ağaç seçmiş olabiliriz." Kadın ona örgü şapkasının altından gülümsedi.

"Sana onun çok büyük olduğunu söyledim," diye homurdandı yaşlı adam. "Yine marketten küçük bir ağaç almalıydık."

Kira'nın midesi ağırlaştı. Müşteri kaybetmek, neredeyse onların ölümüne sebep olmak kadar kötüydü.

"Alakası yok!" dedi Bennett, uzun adımlarla Kira'nın arkasına gelmişti. "Bir Noel ağacı asla fazla büyük olmaz! Değil mi, Kira?" dedi gülümseyerek. Kira onu durduramadan, hatta ağaca el atamadan, Bennett çoktan ağacı arabanın üstüne yerleştiriyordu.

Ah, kahretsin, hayır.

Kalçasıyla onunkine vurarak onu kenara itti. "Buradan sonrasını ben devralırım, teşekkür ederim, Bennett."

"Kira, benim için sorun değil..."

Kira onu öfkeli bir bakışla susturdu. Gözleriyle, ağaç yerine *Bennett*'i arabanın tepesine bağlamasına iki saniye kaldığını iletmekte oldukça iyi bir iş çıkarmış olmalıydı çünkü Bennett teslim olurcasına ellerini havaya kaldırıp kenara çekildi.

Güzel. Mükemmel. Bunu yapabilirdi.

Pekâlâ. Bunu tam olarak nasıl yapacaktı?

Gözlerini ağaca dikti. Kocamandı. Bu ikisi buraya kadar nasıl getirmişti, akıl alır gibi değildi. Adam en az seksen yaşındaydı, kadınsa bir buçuk metre bile değil, en fazla kırk kilo falandı. Fizik kurallarına göre bu imkânsızdı. Ama işte şimdi, Bennett, yaşlı çift ve diğer herkes, Kira'nın bu mucizevi güç gösterisini sergilemesini bekliyordu.

"Tamam, bunu bağlayalım mı?" dedi, hâlâ sesi amaçladığından daha az neşeli ve daha fazla dengesizdi. Halatı adamın elinden alıp ağacın tepesinin üstüne fırlattı. Yarı yolu aştıktan sonra dallara dolandı.

Kahretsin.

"Kapıları açacağım," diye açıkladı adama bir gülümsemeyle. Bennett'e bakmayı reddetti, buna rağmen onun tarafından yayılan, güçbela bastırdığı "sana yardım etmek zorundayım" enerjisini hissedebiliyordu.

Bir ayağını kaldırıp arka koltuğun zeminine koydu ve halata erişmeye çalıştı ama arabanın yüksekliği ile ağacın dalları ona engel oldu. Halata erişemedi.

"Sadece bir dakika!" diye cıvıldayarak arabanın diğer tarafına koştu. Sırtından aşağı ter damladı. Diğer tarafa tırmandı ve ağacın üzerinden uzandı; dallar, sanki Noel şahsen saldırıya geçmiş gibi yüzüne saplandı. Ne kadar neşeli.

Neredeyse onu yakalıyordu...

"Ben! Neden orada öylece dikiliyorsun?" Jeanie'nin sesi arabanın etrafındaki sessizliği deldi.

"Onu benim almama izin ver." Geniş bir kol uzanıp onu geçti, halatı kavradı ve çekti.

"Sana söyledim..." Kira, istenmeyen yardımcısına çıkışmaya hazırlanıyordu ki halatı tutanın ve şimdi ağacı arabaya şaşırtıcı bir ustalıkla bağlayan kişinin Bennett değil, Logan olduğunu fark etti. "Ah..."

Ayağını çekip arabadan indi ve onun yapmasına izin verdi.

Jeanie ve Hazel yanına geldi. Birlikte geldikleri diğer adam, Noah, iki çocuklu bir annenin ağacını minivanının tavanına bağlamasına yardım etmeyi kendine görev edinmişti. Çocuklar sevinçle bağırarak bacaklarının etrafında koşturuyordu. Bennett ise ağacın sıkıca bağlandığından emin olmak için Logan'a yardım ediyor, bu sırada yaşlı çiftin bitmek bilmeyen tavsiyelerini kibarca savuşturuyordu.

Kira uzun bir iç çekti.

Lanet olsun.

Yine başarısız olmuştu.

"Ben'in orada öylece durup senin çabalamanı izlediğine inanamıyorum," dedi Jeanie başını iki yana sallayarak. "Hiç onun yapacağı bir şey değil."

"Olmadığını biliyorum," dedi Kira zayıf bir sesle. "Ona yardım etmemesini söyledim."

"Ah. Neden?"

"Onun yardımına ihtiyacım olmadığını kanıtlamak istedim. Ben... bağımsız olmaya çalışıyorum vesaire..."

Jeanie ofladı. "Bağımsız olman yardıma ihtiyacın olmadığı anlamına gelmez. Ve üstelik," dedi erkekleri işaret ederek, "bunu severler. Onlara erkeksi hissettirir falan."

Hazel bir kahkaha attı. "Vay be, Jeanie. Ne kadar fazla feministsin."

Jeanie arkadaşına ters ters baktı. "Ah, lütfen. Logan ve ben eşitiz ama bana Noah'ı kollarını sıvamış ve o büyük ağacı başının üstüne kaldırırken görmenin seni etkilemediğini söylesene. Şu ön kollara bak..."

Üç kadın birden başını yana eğip önlerindeki görüntüyü takdir etmek için bir an sessizleşti. Noah, annenin ağacını bağlıyordu. Çocuklar artık arabada, emniyet kemerleri takılı şekilde güvenle oturuyordu. Logan, yaşlı çiftle sohbet ederken kaslı vücudunu arabanın açık penceresine yaslamıştı. Bennett ise pazen gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıvamış, başka bir adama ağacını kamyonetine taşırken yardım ediyordu. Ağacı kaldırırken ön kolları belirginleşti ve Kira dürüst olacaktı: Bedensel iş yaparken Bennett fazlasıyla iyi görünüyordu. Kira bundan hiç şikâyetçi değildi.

Başını iki yana salladı. Hayır. Olmaz. Bu gerçekleşmeyecekti.

Boğazını temizledi ve üçünü birden sersemliklerinden kurtardı. "Tamam, bu davranışları çok nazik ama ben bundan sonrasını devralabilirim."

"Sahiden mi? Bunu nasıl yapmayı planlıyorsun? Belli ki burada ağaçlarla ilgili yardım edecek kimsen yok ve kapanışa hâlâ iki saat var. Tüm ağaçları arabalara bizzat yerleştirmeyi mi planlıyorsun?" diye sordu Jeanie, eli kalçasındaydı.

"Ben... şey... Ben sadece..."

"Kalıyoruz," diye bildirdi Hazel. "Biraz daha halat getirelim." Kira itiraz etmeden önce kulübeye doğru yürüyüp uzaklaştı.

Jeanie sadece sırıttı ve arkadaşının peşinden gitti.

Az önce ne olmuştu?

"İyi yapılmış bir işin şerefine," dedi Noah. Hepsi, ağaçları bağlamakla geçen uzun bir öğleden sonranın emeğine kadeh kaldırır gibi sıcak çikolatayla dolu doğada çözünebilen kâğıt bardaklarını havaya kaldırdı.

"Şerefe!" diye şakıdı Hazel ve Jeanie. Hepsi kulübenin önündeki küçük verandada toplanmıştı; Logan sallanan sandalyede otururken Noah ise yanında verandanın korkuluğunun üzerine tünemişti. Hazel ve Jeanie basamaklarda birbirine sokulmuş, güneş çoktan battığı için birbirlerini ısıtıyorlardı. Kira ise donmuş toprağın üzerinde, verandanın hemen dışında dikiliyordu. Üşüyordu, hem de çok. Bennett, ablasının diğer tarafında verandaya yaslanmıştı ve Kira, onun bakışlarından hâlâ özenle kaçınıyordu. Tüm öğleden sonra bunu yapmıştı. Güçbela tanıdığı bu insanlar, Kira'nın işini ayakta tutmak için uğraşırken.

Peki ya bu, Kira'nın asla yapmayacağına yemin ettiği şey değil miydi? Bütün bu çılgın plana, her şeyi kendi başına yapabilmek için başlamamış mıydı? Chloe'nin sağduyulu rehberliği ve ebeveynlerinin parası olmadan — evet, bu lanet planı başlatmak için kullandığı para hariç ama o bambaşka bir konuydu— kendi ayakları üstünde durmak için burada değil miydi? Başkalarını sömürmeyi, insanları sadece kendisi için yapabilecekleriyle değerlendirmeyi bırakmak istememiş

miydi? Burada, bu çiftlikte, kendi başına yetebilmesi gerekiyordu. Fakat hedefinden, başladığı zamandakinden bile daha uzaktaydı.

Beş kişi onun için öğleden sonrasını feda etmişti ve Kira'nın karşılığında sunabileceği tek şey, yeterince hızlı içilmezse eriyip gidecek bardaklarda, sulandırılmış sıcak çikolataydı.

"Yarın adamlarımdan birkaçını gönderebilirim," dedi Logan onun düşüncelerini bölerek. "Kış aylarında her zaman daha çok iş ararlar. Sana yardımcı olurlar, hem de güvenilirdirler."

"Ah... şey... Teşekkür ederim. Bu harika olur." Kira sıcak çikolatasının sonunu nefes almadan içti, onun teklifini reddetmek istemesine karşın bu aptal çiftliğin faaliyetinin sürmesine gerçekten çok ihtiyacı vardı. "Ve bugün yardım ettiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Minnettarım."

"Ne demek!" Jeanie ona gülümsedi. Hazel'ın koluna girmişti, iki kadın birbirine yaslanıyordu. Keskin bir kıskançlık sızısı Kira'nın içini kapladı. Acaba gerçekten kız kardeşini mi yoksa yalnızca bir insanın sıcak temasını mı özlüyordu? Bu noktada, muhtemelen ikisini birden, diye düşündü.

"Hazel'ın izlemekten hoşlandığı şu Noel temalı romantik komedilerinden birinde olmaya benziyordu," dedi Noah.

"*Bizim* izlemekten hoşlandığımız," diye düzeltti Hazel.

"Doğru, *bizim* izlemekten hoşlandığımız," diye düzeltti Noah sırıtarak. Logan alaycı bir şekilde kahkaha attı.

"Peki, yılın diğer on bir ayı için planın nedir?" diye sordu Logan, konuyu yeniden işe çevirerek. Kira öğleden sonra boyunca adamın başarılı bir üretim çiftliği ve elma bahçesi yönettiğini öğrenmişti; dolayısıyla biraz tavsiye istemesi fena fikir sayılmazdı. İş tavsiyesinin, yabancılardan alınan rasgele yardımlardan farklı olduğunu düşündü. Onlar meslektaştı,

benzer çiftçilerdi. Bu, Bennett'in ortaya çıkıp onu kurtarmasından çok farklıydı. Değil mi?

"Şey, daha genel bir bahçe merkezi açmayı düşünüyordum. Güney tarlasında eski bir sera var, orada çalılar ve küçük ağaçlar yetiştirebiliriz." Bu fikrini ilk kez yüksek sesle dile getiriyordu; çoğunlukla paylaşabileceği kimsesi olmadığından. Ama biraz da kaygılıydı; fikrin gerçekten iyi olup olmadığından emin değildi. Yine de Logan'ın başını onaylarcasına salladığını görünce... bu iyiye işaretti. Muhtemelen.

"Tabii, bu iyi sonuç verebilir. Seni ziraat mühendisimle tanıştırayım. Sana başlangıçta yardım eder."

"Bir ziraat mühendisi mi?"

"Evet, adı Gordon. Bana telefon numaranı ver, sana onun iletişim bilgisini gönderirim."

"Şey... tamam." Telefon numarasını hızlıca söylerken ziraat mühendisinin neyin nesi olduğunu, ne kadara patladığını ve neden bir çiftlik idare etmenin birkaç tohum ekmekten çok daha zor olduğunu merak ediyordu.

"Turşularından ne haber?" diye sordu Bennett. İşlerini bitirdiklerinden beri ilk kez konuşuyordu ve bu, Kira'yı sonunda ona bakmaya zorladı. *Kahretsin.* İyi görünüyordu. Noel ışıklarının yumuşak parıltısında canlanmış bir Noel tatili kartpostalına benziyordu. Koyu renk saçları, çalışarak geçen bir öğleden sonranın ardından darmadağınıktı; şişme yeleği toprağa ve çam iğnelerine bulanmıştı. Ama soğuktan kızarmış yanakları ve ışıl ışıl, alaycı bakan gözleriyle hepsinden daha çekiciydi.

Kira, öğleden sonrayı yüzüne yapışmış sahte bir müşteri hizmetleri gülümsemesiyle oradan oraya koşturarak geçirdiği için harap görünüyordu; bu yüzden Bennett'in hâlâ bu kadar iyi görünmesi açıkça saygısızlıktı.

"Sanırım internet bana yalan söyledi."

Bennett'in mükemmel ağzının kenarı kıvrıldı.

"Ne turşusu?" diye sordu Jeanie. Kira gözlerini Bennett'in ağzından ayırmak zorunda kaldı. O aptal, mükemmel ağzından.

"Buraya geldiğimde her şeyin farklı olacağını düşünüyordum." Kira sanki önemi yokmuş ve kendi küçük çiftliğini kurmakla ilgili tamamen yanılıp hayallere kapılmamış gibi omuz silkti. Kendi kendine yeteceğini ve kaloriferlerle pencereleri tamir ettirmek için paraya ihtiyaç duymayacağını düşünmemiş gibi. Sanki tüm hayatını bozuk olan her şeyin onun için tamir edildiği absürt bir korunaklı gerçeklikte geçirmemiş gibi.

Bakışları tekrar Bennett'i bulduğunda, Bennett onu izliyordu. Şimdi ona bakış şeklinde farklı bir şey vardı. Kuşkusuz daha az... güvenilir... bir şey gözlerinde gizleniyordu. Acaba başından beri oradaydı ve Kira'nın dikkatinden mi kaçmıştı? Yoksa aralarında bir şey mi değişmişti? Hava soğuk olmasına rağmen yanaklarına sıcaklık yayıldı.

"Yani... daha turşu gibi şeyler mi bekliyordun?" diye sordu Noah. Kira'nın dikkati yine Bennett'ten ayrıldı.

Kira dünyasının etrafında dağıldığını hissettiği hâlde güldü. "Evet, daha turşu gibi şeyler bekliyordum. Ben... aslında bir ticari girişim planlamadım. Buraya gelerek bir bakıma sistemin dışına çıkabileceğimi düşündüm."

"İlkbaharda salatalık ekebiliriz," dedi Hazel gülümseyerek. Hepsinin bu denli nazik davranması Kira'nın kalbini sızlattı. "Ardından istediğin kadar turşu kurabilirsin."

"Doğru." Kira boğazını temizledi. Turşular yüzünden ağlamayacaktı. "Teşekkürler. Bu harika olur." Bakışları tekrar Bennett'inkilere takıldı.

Bennett onaylarcasına başını öne eğdiği hâlde gözlerini ondan ayırmadı. Kira güçlükle yutkundu. Bennett'in düşündüğü

kadar *nazik* olmaması mümkün müydü? Birdenbire montu fazla ısıtmaya başladı.

Logan sallanan sandalyeden kalkarak "Gitsek iyi olur," dedi. Bir elini uzatıp Jeanie'yi ayağa kaldırdı.

"Gidelim, Haze. İzleyecek Noel filmlerimiz var," diyerek Noah da tünediği yerden indi. Hazel basamaktan kalkınca Noah onu omzunun üstüne çekti. Hazel ciyakladı.

"Görüyor musun," dedi Jeanie kıkırdayarak. "Nasıl da erkeksi hissediyor."

"Noah! Beni yere bırak."

"Endişelenme. Seni arabanın tepesine bağlamayacağım," diye şakalaştı. "Hoşça kalın, millet!" Noah, Hazel'ı otoparkın bir ucundan diğerine taşıdıktan sonra omzundan aşağı kaydırdı ve arabasının yanında nazikçe yere bıraktı. Noah'ın başı Hazel'ınkine doğru inerken Kira onların ânına burnunu sokmak istemediği için Jeanie ile Logan'a döndü.

"Başka bir şeye ihtiyacın olursa beni ara," dedi Logan.

"Teşekkürler, ararım."

"Sonra görüşürüz, Kira. Bir ara mutlaka kafeye uğra. Ah, bir de Annie onu araman gerektiğini hatırlatmamı istedi. Burada zencefilli kurabiye satmak için bir ayarlama yapmayı çok istiyordu."

Kira, George'un bir hafta önce bıraktığı ücretsiz kurabiyelerin arasına sokulmuş kartviziti hatırlayarak hafifçe irkildi. Pastaneciyi aramalıydı ama zaman hızla akıp gitmişti. "Ah, bu harika olur. Ararım."

"Süper!"

"Hoşça kal, Kira." Logan, Jeanie'nin elini tuttu ve ikisi Logan'ın kamyonetine yönelerek Kira'yı Bennett'le baş başa bıraktı.

"Beni eve onlar bırakacak," dedi Bennett, Kira ona bakmaya cesaret ettiğinde. O yeni duygu hâlâ gözlerindeydi. "Sanırım gitmeliyim."

"Sanırım."

Kira aniden paniğe kapıldı. Bu kadar mıydı? Bu adamı bir daha hiç görmeyecek miydi? Ve neden bu önemliydi? Kira'nın zihni hızla çalışıyor, Bennett'in tekrar gelmesini sağlamak ve onu tekrar görmek için sebepler bulmaya uğraşıyordu. Ne olursa! Sızan çatı, gıcırdayan zemin, cereyanlı pencere... Teknik olarak bunların hepsine sahipti. Eğer Kira ondan rica ederse Bennett gelir miydi?

Bir noktada Bennett ona yaklaştı ve Kira ona yaslanmak için delice bir dürtüye karşı geldi. Dizginleri ele al, Kira.

"Ben Pumpkin Spice Kafe'nin yukarısında kalıyorum," dedi. "Jeanie'nin teklifini kabul edersen, belki seninle karşılaşırız." Artık öyle yakındı ki kelimeleri, Kira'nın yanağını sıyırıyordu.

"Evet." Kira'nın sesi hırıltılı bir fısıltıydı. Onun neyi vardı? Fakat uzun zamandır ona eşlik eden biri olmamıştı, uzun zamandır ona eşlik eden... *çıplak* biri olmamıştı; Bennett çok sıcak ve çok tatlıydı...

Tanrı aşkına, Kira bir erkeği mi yoksa bir tarçınlı ruloyu mu tarif ediyordu?

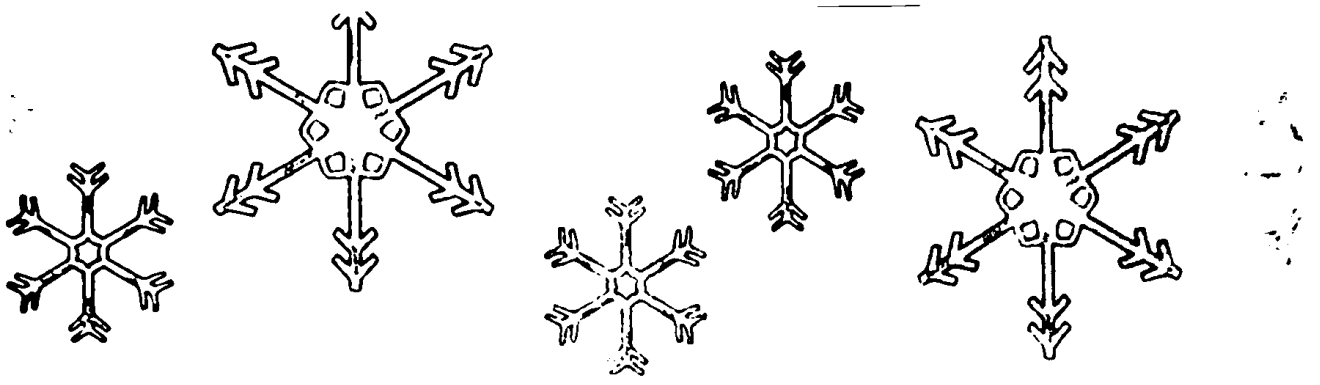
Boğazını temizledi ve Bennett onu daha fazla etkilemeden önce geri çekildi. Yüzünde yine o gülümseme vardı. Kira bir tokat atarak onu yüzünden silmeyi mi yoksa onu öpmeyi mi istediğini bilmiyordu.

"Evet, tabii, belki karşılaşırız. Kafede."

Sanki onun aklından geçen her edepsiz düşünceyi biliyormuşçasına Bennett'in gülümsemesi genişledi. "Görüşürüz, Kira."

"Görüşürüz." Kira kendine rağmen görüşmelerini umuyordu.

Bennett Ellis, şu anda hayatında hiç ihtiyaç duymadığı bir karmaşaydı. Ama Kira, hiçbir konuda kolay yolu seçen biri değildi.

On Birinci Bölüm

Bennett'in Kira'yı görmesinin üstünden iki gün geçmişti. İki gündür Pumpkin Spice Kafe'nin ortasında dizüstü bilgisayarıyla çalışıyor, ablasına ortam değişikliğine ihtiyacı olduğunu iddia ediyordu. İki gündür tek bir işi bile halledememişti. İki gündür her kasaba sakini tarafından sorguya çekilmişti; ne üzerine çalıştığı, ne kadar kalacağı, flört geçmişi ve hatta burcu hakkında.

Fakat bugün resmi olarak pes etmişti. Köpekleri sabah yürüyüşüne çıkaracak, sonra da işini başından beri olması gerektiği yere, Jeanie'nin dairesine geri taşıyacaktı.

Kira gelmeyecekti.

Ve Bennett çiftliğe tekrar gitmeyecekti. Hâlihazırda Kira'nın hayatına yeterince burnunu sokmuştu. Aralarında hissettiği kıvılcımı belli ki Bennett uydurmuştu. Bennett'in aklında dönüp duran o Noel kaçamağı fantezisi de açıkça sadece bir fanteziden ibaretti.

En iyisi buydu. Bennett'in Dream Harbor'da yalnızca birkaç haftası daha vardı. Ayrıca kötü flört alışkanlıklarından kurtulması gerekiyordu.

En azından, serin sabah yürüyüşünde kendine böyle söylüyordu. Ana Cadde, kutlamalar için süslenmişti. Her dükkânın vitrininde bir çelenk ya da kışa özgü bir dekor vardı. Evcil

hayvan dükkânı bile her akvaryuma ve kemirgen kafesine altın şeritler asmıştı.

Güneş henüz doğmuştu ama her lamba direğindeki kar tanesi desenli ışık hâlâ yanıyordu. Köpekler karşılaştıkları herkesi koklama ihtiyacı duyduğundan, Bennett'in o ışıkları hayranlıkla izlemek için bol bol vakti vardı.

"Hadi çocuklar. Beni takip edin," diyerek tasmaları çekiştirirken neden zahmet ettiğini bilmiyordu. Emirlere itaat etmezlerdi, yalnızca ikramlarla yönlendirebilirlerdi ve Bennett yanında bunlardan getirmeyi unutmuştu. Böyle giderse tüm gün dışarıda lamba direklerini koklayacaktı.

Pastaneye vardığında parmakları hissizleşmişti. Kafeye dönüp işe başlamadan önce Jeanie'den sıcak bir kahve almaya hazırdı.

"Hadi kahvaltı edelim," dedi. Elizabeth'in kulakları, bildiği az sayıdaki kelimeden birini duyunca dikildi. *Kahvaltı.*

Ama Pudgy'nin inlemesiyle ve Odie'nin tasmaya asılmasıyla köpeğin dikkati çabucak dağıldı. Elizabeth diğer köpeklerin neye tepki verdiğini fark ettiğinde Bennett'in herhangi bir kontrol sağlamaya dair hiç umudu kalmadı. Sadık dostları —hani şu *insanın en iyi arkadaşları* —onu, tam da vazgeçmeye karar verdiği kadının önüne sürükledi.

"Merhaba, tatlı bebekler!" Kira'nın elleri hemen köpeklerin başlarını okşamaya, kuyruk sallayan bedenlerini sevmeye başladı. Bennett ise onun, köpeklerine böylesine kolaylıkla gösterdiği ilgiyi biraz kıskanmadan edemedi. Acaba Kira, bu kadar coşkuyu ve özeni insanlara da gösterebiliyor muydu? Ve Bennett'in, o insanlardan biri olabilmesi için tam olarak ne yapması gerekiyordu?

"Günaydın," dedi. Kira bakışlarını köpeklerden yukarı kaldırdı. Göz göze geldiklerinde Bennett'in onu istemediğine dair kendine söylediği her yalan tamamen parçalandı. Üstelik

Kira'nın ona bakış biçiminden bunu hisseden tek kişi olmadığını anladı.

Kira açıkça hâlâ bununla mücadele ediyor olsa bile.

Çabucak bakışlarını kaçırıp eldivenlerini eğip bükmeye başladı. "Günaydın."

"Kafeye gidecek misin?" diye sordu Bennett.

"Şey... evet. Noel kurabiyesi fikriyle ilgili Annie'yle görüştükten sonra."

"O kurabiyeler muhteşem. Şimdiden onlardan çok fazla yedim."

Kira'nın dudakları hafifçe kıvrıldığında Bennett'in midesine bir sıcaklık yayıldı. "Ben de," dedi. "Annie bir büyücü falan olmalı."

Bennett alaycı bir kahkaha attı ve nefesi aralarındaki havada süzüldü. Kira sarınıp sarmalanmış, kapüşonunun içine iyice sokulmuştu. Bennett, ona evinin sıcaklığıyla ilgili sorular sormamak için bedenindeki her dürtüyle savaştı: Isınma sistemi çalışıyor muydu? Şömineyi kullanmayı çözebilmiş miydi? Gerçekten yeterince ısınıyor muydu? Ama hiçbirini sormadı. Eski buharlı ısıtma sistemleriyle ilgili izlediği videolardan ya da Hazel'a sipariş ettiği kalorifer bakım kitaplarından da bahsetmeyecekti. Kira bunların hiçbirini istememişti.

Boğazını temizledi. Her nedense Kira onun yardımını istemiyordu. Bunun herhangi bir hamle yapmasını engellediğini Bennett yeni fark ediyordu. Tanrı aşkına, belki onun gerçekten kadınlarla ilgili bir problemi vardı. Kira için hiçbir sorunu çözemiyorsa, o hâlde ona sunacak neyi vardı?

Bir çarşamba sabahı için hem de bu kadar erken bir saatte, fazlasıyla karamsar bir düşünceydi.

"Çiftliğin cazibesine sahiden bir katkı olur."

"Evet, umarım. Geçen hafta sonu çok büyük bir ilgi gördük, durum böyleyken bu eğilimi sürdürmeye çalışıyorum."

Kira hantal montunun içinde hafifçe omuz silkti. Güneş, ışınlarını yavaşça Ana Cadde'ye uzatıyor, Kira'nın kapüşonunun etrafındaki kürkü altın rengine boyuyordu.

"Eh, kurabiyelerin asla zararı olmaz." Söyleyecekleri tükeniyordu, onunla konuşmayı sürdürme sebepleri tükeniyordu. Belki de genellikle flört ettiği kadınların birkaç randevudan sonra onu terk etmelerinin nedeni Bennett'i kullanmaları değil, Bennett'in *sıkıcı* olmasıydı.

"Bak, pazar günü arkadaşlarının bana yardım etmesine gerçekten minnettarım. Sana özellikle... samimi davranmadığımı biliyorum."

Bennett omuz silkti. "Bana samimiyet borçlu değilsin." Ama onun samimiyetini kazanmak istiyordu, Kira'nın bunu özgürce sunmasını istiyordu. Kira samimiyetinin muğlak belirtilerini, küçük tadımlarını sunmuştu ve Bennett daha fazlasını istiyordu.

Kira bir kaşını kaldırdı. "Tamam."

"Tamam." Bennett kesinlikle bir ahmak gibi gülümsüyordu ama Kira gülümsemesine neredeyse karşılık veriyordu, yani buna değerdi.

"Peki, düşünüyordum da..."

"Ee?"

"Şey, düşünüyordum da... Açılıştan önce sabahları köpeklerin biraz etrafta koşması için çiftliğe gelmek istersen..."

"Evet?"

"Seni mülkümden kovalamam." Ve işte yine oradaydı; sanki pazar günü yalnızca ikisinin bildiği bir şakayı paylaşıyorlarmış gibi Bennett'e yönelttiği o özel gülümseme.

"Teklifini kabul edebilirim. Köpekler buna bayılır."

Kira, Odie ve Pudgy'ye biraz ilgi göstermek için çömeldi. "Bu hoşunuza gider mi? Etrafta koşturmak ve bir sürü ağaca işemek ister misiniz?" Bakışlarını Bennett'e kaldırdı.

"Müşterilere ağaçların üzerine köpeklerin çiş yapmış olabileceğinden bahsetmeyeceğiz."

Bennett bir kahkaha attı ve Kira'nın gülümsemesi genişledi; Bennett uzakta kilise çanlarının çaldığına hayli emindi. Elizabeth, Kira'nın yüzünün yan tarafını yaladı.

"Ah, ne güzel öpücükler, teşekkür ederim!" dedi Kira kahkaha atarak. Elizabeth'in başını nazikçe itip kendininkinden uzaklaştırdı. Ayağa kalktı, gülümsemesi hâlâ ağzının etrafında oyalanıyordu. Bennett bakışlarını onun dudaklarından çekmek için kendini zorladı.

"O zaman, belki yarın sabah seni görürüm?" dedi Kira ve sorusunun kayıtsızlığının altında Bennett daha fazlasını duydu. Ya da duyduğunu düşünmek istedi.

"Muhtemelen."

"Harika." Kira coşkusunu dizginlemeyi çok geç hatırlayınca başını iki yana salladı. "Yani, iyi. Görüşürüz o zaman."

Kira'nın dönüp Annie'nin pastanesine doğru kararlı adımlarla yürümesiyle birlikte üç köpek ânında sızlanmaya başladı. Onun gidişini izlerken Bennett'in kendi sızlanmasını zapt etmesi gerekti. Ama onu yarın görmek için bir davet almıştı.

İçeri girseydi, Pumpkin Spice Kafe'deki herkesin yüzündeki o tuhaf gülümsemenin nedenini hemen anlayacağından emindi. Bu yüzden arka sokağı kullanarak doğrudan Jeanie'nin dairesine gitti. Yarın sabahı çiftlikte geçirecekse, bugün biraz iş halletmesi gerekiyordu.

Kanepeye kuruldu. Dizüstü bilgisayarı, kahve, huzurla horlayan köpekler: Tamam, tamam ve tamam. Evden çalışmanın avantajları olduğunu kabul etmek zorundaydı. Kira'dan aldığı ağaç, Jeanie'nin oturma odasının köşesinde neşeyle parlıyordu. Sıcak tutan Noel çoraplı ayaklarını sehpaya uzatmıştı. Buna alışabilirdi.

Ne yazık ki, işine ya da Kira'yla ilgili hayallerine fazla dalmadan, telefonunda beliren üç yeni mesaj tüm sabahını altüst etti. Ekrandaki isme tek bir bakış attı ve bütün o iyi hisler ânında yok oldu. Bu numarayı aylar önce engellemeliydi ama yapmamıştı. Neden? Yanlış yere yönelmiş bir suçluluk duygusu mu? Kadının onu birkaç haftadan uzun süre isteyeceğine dair aptalca bir umut mu? Yoksa sadece kadının bir şeye ihtiyacı olabileceğini düşündüğü için mi?

Kendi adına sağlıklı olan her şeyi yok sayıp ilk mesajı açtı.

Selam Ben. Şehre döndüm. İçki içmek için buluşmak ister misin?

Bennett derin bir iç çekip burun kemerini sıktı. Parmakları, tanıdık bir dürtüyle, cevap yazmak için seğiriyordu. Çok geçmeden ikinci mesajı da okudu.

Seni özledim.

Elbette özlemişti, bir süre sonra hep özlerdi.

Noel tatillerinde yalnız olmaktan nefret ediyorum ve senin de nefret ettiğini biliyorum... Beni ara...

Durum ortadaydı. Kadının, ilkbahar gelene kadar —ya da sıkılana ya da birlikte vakit geçirecek daha ilginç birini bulana kadar— yatağını ısıtacak birine ihtiyacı vardı. Nicole Allen, Bennett'in utanç verici sırrıydı. Jeanie'nin bile haberi yoktu. Bir zamanlar Bennett, onu kimseye anlatamayacak kadar utanmıştı ve şimdi, kesinlikle anlatmaya hiç niyeti yoktu.

Nicole, Bennett'in hayatını kökünden değiştirip ülkenin diğer ucuna taşınmasının asıl sebebiydi. Üniversite boyunca ara ara birlikte olmuşlardı; Bennett o zamanlar bunu kabul etmese de ilişkilerine her zaman Nicole'den daha çok bağlanmıştı. Nicole mezuniyetin ardından Batı Yakası'nda bir iş bulduğunda, Onun için bu, yeni bir başlangıç olacaktı. Ama öyle olmadı. Nicole, tek başına gitmekten —ülkenin diğer tarafında baştan başlamaktan— korktuğunu itiraf etti. Gözyaşları içinde Bennett'ten kendisiyle gelmesini istedi. Kuşkusuz söylemesi gereken tam da buydu. Bennett nasıl gitmezdi ki? Onun kahramanı olma duygusuna nasıl karşı koyabilirdi?

Onun peşinden Kaliforniya'ya gitmişti. Üç ay boyunca aynı daireyi, aynı yatağı paylaşmışlardı; ta ki Nicole, hepsinin bir hata olduğunu fark edene kadar. Meğerse ihtiyacı olan şey "özgürlük"müş. Bennett ise eve dönmeye utanacak kadar gururluydu, bu yüzden orada kaldı. Çünkü görünüşe göre, Bennett'i insanlara yardım etmekten bile daha çok tatmin eden tek şey, bu kadın tarafından *ihtiyaç duyulmaktı.*

Birlikte oldukları her seferde sebep aynıydı: Nicole'ün ona —ya da en azından onun sağladığı bir şeye— ihtiyaç duyması. Nicole yalnızlığı için ona ihtiyaç duyardı; kendisi son birlikte olduğu erkeğin açtığı yaraları iyileştirirken onu rahatlatması için ihtiyaç duyardı; son ilişkisinin açtığı yaraları sararken yanında birine, onu rahatlatacak birine ihtiyaç duyardı ya da Noel partilerinde kendisine eşlik etmesi, ökseotunun altında asla yalnız kalmadığından emin olması için.

Ve lanet olsun, Bennett yine onun çekimini hissediyordu.

Nicole onu özlüyordu.

Nicole yalnızdı.

Nicole onu istiyordu.

Bennett ağacına göz attığında çekim azaldı. Kira'nın bu sabahki gülümsemesi hâlâ aklındaydı. Belki bu sefer Nicole'e

tekrar ihtiyaç duymazdı. Telefonunu kenara attı ve cevap vermemeye karar verdi.

Fakat kendini tebrik edemeden ya da tek bir satır kod yazmayı başaramadan, bir başka düşünce iş gününü böldü.

Acaba sadece Nicole'ün yerini, bu kez *kendisine* ihtiyaç duymasını umduğu başka bir kadınla mı dolduruyordu? Kira'nın asıl çekiciliği, yardıma ihtiyaç duyan biri olması mıydı? Birdenbire Bennett'in tüm flört geçmişi gözlerinin önünde belirdi; felaketlerin ve başarısız ilişkilerin bir yığını. Yoksa Bennett, sonunda kendisinden faydalanmaktan mutluluk duyacak insanları mı arayıp buluyordu hep? Berbat randevularla dolu bu son yıl onun hatası mıydı?

Tanrı aşkına, Bennett insanlara yardım etmekten gerçekten tatmin oluyordu. Yardıma ihtiyacı olan kadınlara düşkündü. Onun sorunu neydi? Odie de bu keşiften eşit derecede hayal kırıklığına uğramış gibiydi; yanında hafifçe iç çekti. Bennett küçük köpeğin kulaklarının arasını dalgınca kaşıdı. Bunu düzeltmesi gerekiyordu. Bu döngüyü kırması gerekiyordu.

Kira Norh'tan uzak durması gerekiyordu.

Elizabeth sanki onun düşüncelerini duymuşçasına yattığı yerden başını kaldırdı ve koyu renkli gözlerini ona dikti. Hüzünle kısaca havladı.

Bennett inledi. "Yapamayız."

Elizabeth hırladı.

"Daha iyi bir insan olmaya çalışıyorum. Benim için bunu istemez misin?"

Büyük köpek onu sahiden anlıyormuş gibi başını yana yatırdı ve sonra dargın bir şekilde havladı.

Bennett iç çekti. Köpeklerle baş başa fazla zaman geçiriyordu. "İyi. Belki hâlâ bir yürüyüş için oraya gidebiliriz," dedi ve köpek rahat bir nefes verdikten sonra başını tekrar

patilerinin üstüne indirdi. Pekâlâ, Bennett yardım etme içgüdülerini ve ellerini kendine saklayacaktı.

Bunu yapmak kolaydı.

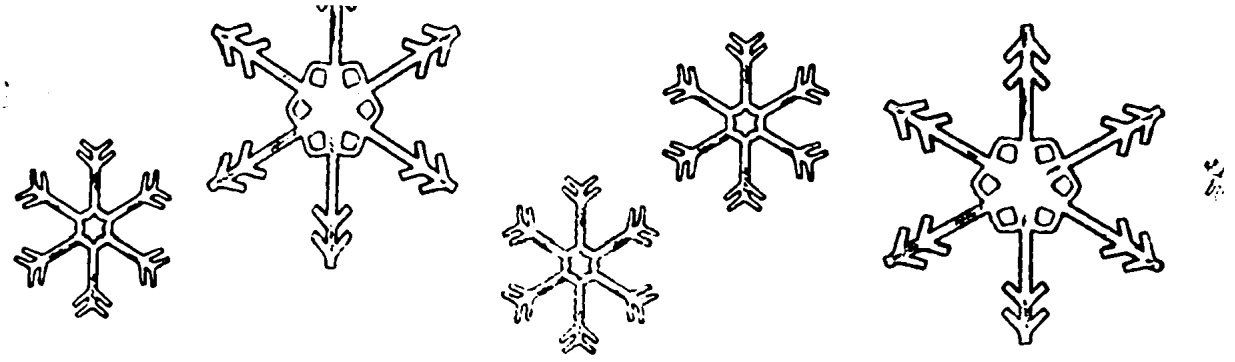
Belki Kira'yı görmezdi bile. Sonuçta orası geniş bir çiftlikti. Bennett sınırlarında dolaşmakla yetinirdi.

Belki şansı yaver giderdi ve o cesedi bulurdu. Bir ereksiyonu, bir cinayet kurbanı kadar hızlı yok edebilen başka bir şey yoktu. Değil mi?

Odie tekrar iç çekti, hayal kırıklığı barizdi.

Bennett fena hâlde ayvayı yemişti.

Ayışığı Kitaplığı

On İkinci Bölüm

Kira boyundan büyük işlere kalkışmıştı. Bir çiftlik satın alıp kendi işini kurmak makul sayılabilirdi. Ama buz pateni yapmak? İşte bu fazlaydı.

"Sanırım ben sadece izleyeceğim," dedi. Hâlâ buz pistinin etrafına serilmiş lastik döşemede duruyor, kiralık patenlerinin üzerinde bocalıyordu.

Iris örgü şapkasının altından onu incelerken "Emin misin?" diye sordu. Siyah taytı ve bol kesim kazağıyla çok güzel görünüyordu. Kırmızı kazağın üzerinde beyaz kar taneleri deseni vardı. Kira, zeytin yeşili montu yerine Noel'e daha uygun bir şey giymiş olmayı diledi ama her zamanki gibi üşüyordu.

"Eminim. Nasıl yapıldığını çözene kadar gözlemleyeceğim."

Iris bir kahkaha attı. "Daha önce hiç buz pateni yapmamış olmana hâlâ inanamıyorum."

"Dedim ya, ailem donacak kadar soğuk her türlü aktiviteden kaçardı."

"Doğru, unuttum. Üşümekten korkan bir aile," diye sataştı Iris.

"Orada dikkatli ol, Iris. Birçok çocuk var."

Iris bir kahkahayla onu dürttü ve Kira'nın devrilmemek için pistin etrafındaki yarım duvara tutunması gerekti. "Ha. Ha," dedi Iris. "Yine de geldiğine memnunum."

Hızla arkadaş olmuşlardı. Ya da belki de üç gün boyunca Noel delisi bir kasabaya ağaç yetiştirmenin travmasıyla bağ kurmuşlardı. Ama her ne sebeple olursa olsun, Kira yeniden şakalaşabileceği bir arkadaşı olduğu için mutluydu.

"Evet. Ben de," diye gönülsüzce kabul etti Kira. Iris akşam için çiftliği kapattıktan sonra buz pistine paten kaymaya gelmesi için onu ikna etmişti. İlk başarılarını kutlayacaklardı. Büyük açılıştan beri satışlar Kira'yı son derece memnun etmişti ama kutlamak için tercih edebileceği bir milyon farklı yer vardı. Ne var ki Iris bunun *Dream Harbor'da Noel döneminde mutlaka yapılması gereken bir etkinlik* olduğunda ısrar etmişti. Ve işte bu yüzden, Kira buradaydı.

Iris bir kış Olimpiyat sporcusu gibi —en azından kıçının üstüne düşmesi mümkün görünmeyen biri gibi— buzun üstünde süzülüyordu.

"Cesaretini toplaman için sana birkaç dakika vereceğim ama sonra senin için döneceğim," diye uyardı Iris, geri geri kayarak uzaklaşıyordu.

Geri geri kayıyordu! Gösterişçi.

Kira elini sallayarak onu kovdu. Buzun üstüne çıkması mümkün değildi.

Ayakları şimdiden ağrıyabilir miydi? Tek bir adım kaymadığı hâlde?

Patencileri izlerken biraz kıpırdandı. Açık hava buz pisti, dünyadaki en kolay aktiviteymiş gibi mutlulukla paten kayan insanlarla doluydu. Her yaştan insan hızla yanından geçiyordu ama Kira özellikle hokey kasklı ufak çocuklardan korkuyordu. Çocuklardan hoşlanmamasıyla ilgili Iris'e sataşmıştı ama bu çocuklar cidden tehlikeli görünüyordu. Hızlı hareket ediyorlardı ve görünüşte korkusuzlardı. Kira, içlerinden birinin onu dizlerinin üzerine düşürdüğünü hayal edebiliyordu.

Bu berbat bir fikirdi.

Buz pistinin karşısında Iris gözüne çarptı. Pistin etrafındaki alçak duvara yaslanmış, küçük bir grupla sohbete dalmıştı.

Tesadüfe bakın, bu küçük gruba Bennett Ellis de dahildi.

Bennett Kira'nın, köpekleri çiftlikte yürüyüşe çıkarmasına yönelik teklifini kabul etmemişti ama şimdi burada, Kira'nın onu en son beklediği yerde yeniden karşısına çıkıyordu. Lanet olsun. Kira'nın istediği son şey, buzda yüzüstü kayarken Bennett'in onu görmesiydi. Buradan gitmeliydi ama Iris'i ekmek istemiyordu. Bir de şu lanet patenlerle güçbela yürüyebiliyordu.

Ah, kahretsin. Şimdi de Iris pistin karşısından onu işaret ediyordu. Jeanie ona el sallıyor, Bennett ise sanki patenlerle doğmuş gibi kusursuz bir özgüvenle ona doğru kayıyordu. Kaçacak hiçbir yer yoktu.

Bennett, Kira'nın yaslandığı duvara dümdüz ilerliyordu; öyle ki neredeyse ona çarpacak gibiydi. Son anda o meşhur hokey duruşunu yaptı, buzları havaya savurarak durdu. Kınanması gerekirdi. Aşırı seksiydi. Ve tam da bu yüzden, iki kat fazla kınanması gerekirdi.

"Selam," dedi Bennett. Belli belirsiz nefesi kesilmişti ve yanakları soğuktan kızarmıştı.

"Selam." Son birkaç gündür çiftliğe uğramadığı için Kira ona biraz sinirli miydi? Kesinlikle hayır. Sadece üşüyordu ve ayakları acıyordu. Ve bir daha onun önünde utanç verici bir duruma düşmek istemiyordu.

Bennett'in ağzının köşesi kıvrıldı. "Paten kayacak mısın?"

"Hayır. Sadece ortam için geldim."

"Ortam mı?" Bennett etrafında hızla kayan çocuklara ve tiz müziğin bangır bangır çaldığı hoparlörlere bakındı.

"Aynen. Noel neşesinin tadını çıkarıyorum."

"Tabii." Gülümsemesi genişledi. "Yardım ister misin?"

Bu kadar basit bir soru bu denli tuzaklı olmamalıydı. Kira'nın, hiçbir konuda onun yardımına ihtiyacı olmadığını haykırmak istememesi gerekirdi. Onun yardımını bu kadar çok *istememesi* gerekirdi. Hayır, yardımını değil, sadece *onu*. Sırf varlığı, yakınlığı bile Kira'yı daha iyi hissettiriyordu. Oysa hissettirmemeliydi. Artık Kira bağımsızdı. Kendi başına tamamen iyiydi.

"Hayır, teşekkür ederim."

"Kira..."

"Yardımına ihtiyacım yok."

"Aynı o ağacı arabanın üstüne kaldırmak için yardımıma ihtiyacın olmadığı gibi mi?"

"Aynen öyle."

"Kira."

"Ne?"

"İşle çok meşguldüm. Köpeklerin yürüyüşü için çiftliğe gelmeye zamanım yoktu."

Bennett'in, ona neden böyle huysuz davrandığını kavraması, Kira'nın canını sıktı. Ne cüretle bu kadar akıllı oluyordu?

"Neden bunu umursayayım? Ben de meşguldüm." Kira burun kıvırdı.

"Kira." Bennett elini ona uzattı ve Kira aldırmamak için gayret etti. "Kira, sana yardım etmeme izin ver."

"İzlemekten son derece mutluyum."

"Benim sana yardım etmem yerine orada durup patenlerin üstünde sallanmayı ve kıçının donmasını mı tercih edersin?"

Bennett haklıydı. Kira *donuyordu* ve pistin etrafında tur atarken can havliyle kuş gibi çırpınması muhtemelen ona ter döktürürdü. Iris ve Jeanie pistin karşısından el sallayarak onlara katılması için Kira'yı çağırıyordu.

Iris, Kira'nın hayatını arkasında bırakıp çiftliği işletmesini harika buluyordu. Yeni arkadaşını, tek arkadaşını, hayal kırıklığına uğratamazdı.

Ahh.

Bennett'in elini tuttu. Dokunuşu rahatlatıcı ve sıcaktı; Kira'nın parmakları hemen ısınmaya başladı.

"Tamam, yavaş yavaş ilerleyeceğiz," dedi Bennett, sesi sakinleştiriciydi; sanki ürkmüş bir atla konuşuyormuş gibiydi. Zaten Kira, duvardaki kapıdan geçip buzun üstüne adım atarken tam olarak öyle görünüyor olabilirdi.

Bir adım, iki adım. İşte. Buzun üstündeydi. Kira, Bennett'in elini gereğinden fazla sıkmaya devam etti ve Bennett ona gülümsedi.

"Hareket etmemiz gerekiyor."

Kira kaşlarını çattı. "Emin misin? Bana kalırsa ilk sefer için bu kadarı idare eder."

"Kira..." diye dil döktü. "Hadi. Bir ayağını diğerinin önüne koy."

Kira ona ters ters baktı ama bir ayağını yavaşça öne kaydırdı. Ne yazık ki diğeri peşinden gitmedi ve az kalsın bacakları tam yüz seksen derece açılacakken Bennett onu dik pozisyonuna getirdi.

Kira onun kazağının ön tarafına yapıştı.

"Seni tuttum."

"Hayır. I-ıh. Az kalsın düşüyordum."

"Ama düşmedin."

"Ama ramak kaldı."

Yanlarından aceleyle bir grup çocuk patenci geçti. Bennett bir kolunu Kira'nın sırtına dolayıp onu sabit tuttu; güçlü bedeniyle Kira'yı hokey kasklı, kişisel alan nedir bilmeyen küçük patencilerden koruyordu.

"Seni tuttum," dedi Bennett bir kez daha ama bu kez dudakları Kira'nın kulağının hassas kenarını sıyırdı. Kira'nın tüm bedeni boyunca bir ürperti yayıldı. Geri çekildiğinde, Bennett'in gözlerinin koyulaştığını ve o mükemmel dudaklarının köşesinin hafifçe kıvrıldığını gördü. Eyvah. Paten kaymak sandığından çok daha tehlikeliydi.

"Tekrar deneyelim," diyerek Kira'nın elini tuttu. "Bir ayağınla it ve sonra kay. İt ve kay."

"İt ve kay. Doğru. Çocuk oyuncağı." Gözlerini patenlerine dikmesi, Bennett'in dudaklarına bakmaması için iyi bir bahaneydi. İt ve kay. İt ve kay. İşte. Bunu yapıyordu. Şey, aşağı yukarı. İtişleri çok ufaktı ve kaymaları oldukça istikrarsızdı; pistin etrafında oldukça yavaş ilerliyorlardı ama Kira dik pozisyondaydı.

Gözlerini ayaklarında tutmayı unuttu ve Bennett'e baktı. Lanet olsun, bu adam açık hava gezileri için yaratılmıştı. Sağlıklı, zinde görünüyordu; gözlerinin arkasında parlayan o yıldızlar ise tüm bu baş döndürücü etkiyi tamamlıyordu.

"İşte bak," diye fısıldadı Kira ve Bennett'in gülümsemesi genişledi.

"Çok iyi." Bennett başını onun kulağına biraz daha yaklaştırdı, böylece Kira müziğin gürültüsüne rağmen onu duyabildi. "Beni etkilemeye devam ediyorsun, Kira."

Bennett başparmağını, montunun içindeki bileğinin yumuşak teninde gezdirdiğinde Kira'nın alaycı cevabı dilinden dökülemedi. Birdenbire elini tutan elinin ve onunkilere dolanmış uzun parmaklarının farkına vardı. Fena hâlde sakatlanmayacağına biraz olsun güvenseydi, elini bırakırdı. Ancak Bennett'in bedeninin ve kelimelerinin onu ısıtmasına izin vermekten başka seçeneği yoktu.

"Aferin!" Iris sevinçle bağırarak onun yanına kaydı ve patenlerinin üzerinde dönerek Kira'yla yüz yüze geldi. "Doğuştan yeteneklisin."

Kira boğazını temizleyerek Bennett'in yakınlığının yarattığı etkileşimden sıyrıldı. "Bu kesinlikle doğru değil. Ama kıçımın üzerine düşmüyorsam, bunu bir başarı sayarım."

Iris tembelce geriye doğru kayarken, her nasılsa diğer patencilerden ve duvardan sakınıyordu. Bennett'e gülümsedi. "Eminim Bennett kıçına göz kulak olur."

Bennett'in nefesi kesilirken dudaklarından şaşkın bir öksürük kaçtı.

Iris bir kahkaha attı. "Onun yere yapışmasına engel olman için demek istiyorum."

"Neyin yere yapışmasına engel oluyor?" diye sordu Jeanie, onlara doğru kayarken.

"Benim," dedi Kira. Göz ucuyla Bennett'in yanaklarına yayılan kızarıklığı fark etti.

Jeanie gülümsedi. "Engel olacağına eminim." Iris'le birlikte kayarak uzaklaştı. İkisi de kıkırdıyordu. Kira, bu kasabanın suyuna bir şey kattıklarından şüphelenmeye başladı.

"O ikisi tuhaf," dedi.

"Çok."

"Kuşkusuz kendi kıçıma göz kulak olurum."

"Kuşkusuz."

Gizlice bir kez daha baktı. Bennett ona, aklında bambaşka fikirler varmış gibi bakıyordu. Başparmağı yine Kira'nın bileği üzerinde daireler çiziyordu ve Kira, onun bunun farkında olup olmadığını hatta kendisini kasten deli edip etmediğini merak etti.

Ona *böyle* bakarken Bennett'in güvenilir olduğunu nasıl düşünmüştü? Sanki Bennett onun kıçını hayal ediyormuş gibi bakarken. Sanki onu istiyormuş gibi bakarken. Kira'nın şu anda dünyanın en hantal parkasını giydiği ve pistin etrafında yaşlı bir kaplumbağa gibi sürünerek ilerlediği göz önüne alınırsa, bu deliceydi.

Ama ona öyle bakıyordu. Bennett'in gözlerindeki o ateş yeniden yanmıştı ve Kira, alevleri beslemeye tehlikeli ölçüde yakındı. O bakışa teslim olmak... gerçekten bu kadar kötü mü olurdu? Bu iyi adamın neler sunabileceğini görmek?

Bennett ona bakmaya devam ederken minik hokey oyuncusu onlara arkadan çarptı ve ikisi birden buza çakıldı.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin." Bennett buza sertçe düştüğünde bacakları Kira'nınkilere dolandı. Muhtemelen sonsuza dek rüyalarına musallat olacak o düşüş sırasında Kira korkuyla hafifçe ciyakladı.

"İyi misin?" diye sordu ve hızla oturdu. Bakışlarını Kira'nın buzda gelişigüzel yayıldığı yere çevirdi. "Kalkabilir misin?"

Kira yüzünü buruşturdu. "Kalkamayacak kadar fazla incindiğimi kastediyorsan, cevap hayır. Fiziksel olarak kalkmaya gücüm yetecek mi diye soruyorsan, cevap yine hayır."

Bennett alaycı bir kahkaha attı. Kira espri yapabilecek kadar iyi olduğu için rahatlamıştı.

"Hadi." Onu kolundan tutup yavaşça oturmasına yardım etti. Onlara toslayan çocuk çoktan kayarak uzaklaşmış, çarpışmadan zarar görmemişti.

"Bir vur-kaç," dedi Kira somurtarak. "Hangisinin suçlu olduğunu bile bilmiyorum. O kasklarla hepsi aynı gözüküyor."

"Kimin suçlu olduğunu bilseydin ne yapardın? İntikam mı alırdın?"

"Öyle bir şey. En azından annesinin ona bağırmasını sağlardım."

Bennett kahkaha atarak başını iki yana salladı. "Pekâlâ, çiğnenmeden önce kalkalım." Tekrar ayağa kalkmayı başardı

ama Kira dengesini yitiriyordu; çırpınışları ikisinin birden yeniden devrilmesine neden olabilirdi.

Kira inleyerek tekrar kızının üstüne düşerken "Belki emeklemeliyim," dedi.

"Emeklemeyeceksin." Bennett eğildi, ellerini onun beline koydu ve onu yukarı çekip kaldırdı. Onu kucakladığında Kira'nın gözleri açıldı.

"Ne yapıyorsun sen?"

"Seni taşıyorum."

"Olmaz."

"Paten kayarak mı döneceksin?" Bennett meydan okurcasına bir kaşını kaldırdı. Kira pistin genişliğine şöyle bir göz attı. Yarı yola varmışlardı ama buraya gelmek bile çok fazla zaman almıştı.

Kira kaşlarını çattı ama pes etti. "Buna izin vereceğim."

Bennett güldü ve çıkışa doğru ilerlemeye başladı. Her şey yolundaydı; yalnızca bir arkadaş, bir arkadaşa yardım ediyordu ta ki Kira başını onun göğsüne yaslayıp *iç çekene* kadar. Sanki orada olmaktan hoşlanmış gibi iç çekmişti. Bennett'in parmakları onun kalçalarında sıkılaştı. Önce elini tutması, sonra kızıyla ilgili muhabbeti ve şimdi bu mu? Kira kollarındaydı; ipeksi saçları boynunu gıdıklıyor, kokusu onu sarıyordu. Bennett'in tek düşündüğü, bileğinin o yumuşacık tenine dudaklarını götürmek ve oradan daha fazlasını keşfetmekti.

Bennett ne halt ediyordu? Ondan uzak durmaya, o kahrolası 'kurtarıcı' içgüdülerini bastırmaya karar vermişti ama Kira'yı pistten çıkarırken kendini bir gelin kucaklamasıyla onu kollarında taşırken buldu. Başarısız olduğu fazlasıyla açıktı.

"Şey, buz pateni cankurtaranı bize düdük çalıyor," dedi Kira, onu düşüncelerinden uzaklaştırarak.

"Buz pateni cankurtaranı mı?" Bennett, Kira'nın işaret ettiği yöne baktı. "Ha, bir düdük ve emniyet yeleğine sahip şu liseli mi? Sorun yok."

"Bağırarak beni yere bırakman gerektiğini söylüyor," dedi Kira gülerek.

"Oraya vardığımızda seni yere bırakacağım."

"Vay canına, Bennett, senin kurallara uyan biri olduğunu sanıyordum," diye sataştı çıkışa yaklaşırlarken. "İyi bir adam olduğunu."

Bennett, onun son mırıldandığı sözleri duymazdan gelip yavaşladı ve dikkatle buzun dışına adım attı. Kira'yı yere bıraktı ama bunu yaparken onun bedeninin kendi bedenine tam boylu bastırılışını çaresizce yok saymaya çalıştı. Kira geri çekilmedi; aksine, ona haylaz bir sırıtışla baktı.

Söz konusu Kira olduğunda Bennett, birçok kuralı —özellikle de kendi koyduğu kuralları— çiğnemek istiyordu. Onu eve götürmek, yatağa taşımak, bu mantıksız ilişkiye balıklama dalmak istiyordu. Ama bunun onu, her zamanki gibi yine yalnız ve bu kez neyi yanlış yaptığına dair kafası karışmış bir hâlde bırakacağını da biliyordu.

Aslında cevap basitti: Bennett tekrar tekrar aynı şeyi yapıyordu. Birlikte bir geleceği olmayan kadınlara abayı yakıyordu. Bennett'in evi burası değildi. Hayatı burada değildi. Daha önce bu yoldan geçmişti ve bunu tekrar yapamazdı.

Kira onun için doğru kişi değildi.

Kira öne eğilip yanağına bir öpücük kondurduğunda bile Bennett'in bunu hatırlaması gerekiyordu.

"Beni kurtardığın için teşekkür ederim," dedi, sesi kulağında yumuşak ve alaycıydı. "Umarım sana iyi gelmiştir."

Bennett sızlanmasını bastırdı. Bu kadın onu öldürecekti. Kira çok yakındı, enfes dudakları *şuracıktaydı*. Başını hafifçe

çevirse dudakları onunkilerle buluşurdu. Geri çekilmek için tüm iradesini kullandı.

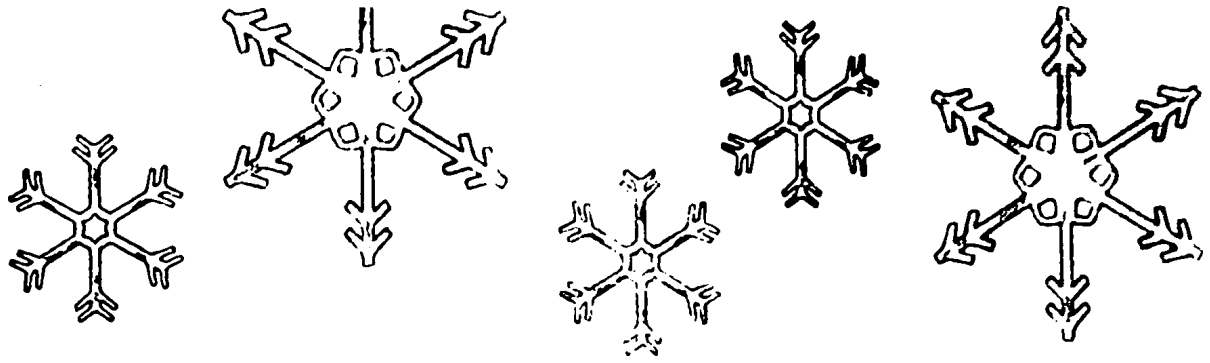
Kira bir kaşını kaldırdı, yüzünde oyuncu bir sırıtış vardı. Bennett onunla oynamak istiyordu. Ama oynamayacaktı.

"Gerçekten iyi geldi," dedi ve Kira'nın gülümsemesi genişledi. "Ama gitmem gerekiyor."

Kira'nın yüzü asıldı. "Ya."

"Görüşürüz, Kira."

"Tabii. Görüşürüz, Bennett."

On Üçüncü Bölüm

Bu sabah gökyüzü beyazdı. Hava durumu uygulamasına göre bir kış fırtınası tehlikesi altındalardı; Kira bunu oldukça kaygı verici buldu. İnsan bir kış fırtınası tehlikesine nasıl hazırlanırdı? Tuvalet kâğıdı ve konserve çorba stoklaması gerekiyor muydu? Bunlardan hâlihazırda elinde bol bol bulunuyordu.

Herhâlde yalnızca ısıtma sisteminin çalışmasına ihtiyacı vardı.

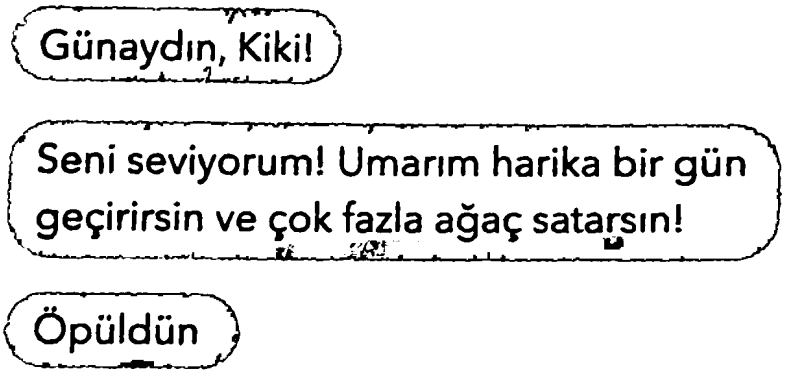
Fakat bu hâlâ boş bir hayaldi, bu yüzden hazırlanmak yerine ümitsizce pencereden dışarı, ürpertici beyaz gökyüzüne baktı. Fırtına her ne getirecekse, burada tek başına kapana kısılma fikrinden hoşlanmıyordu ama pek bir seçeneği yoktu, değil mi? Ne yapacaktı? Bennett bir yürüyüş için geldiğinde onu buraya mı hapsedecekti? Kalmayı ve ona eşlik etmeyi kabul edene kadar kirpiklerini mi kırpacaktı?

Ha, ha. Hayır, elbette yapmayacaktı. Bu delilik olurdu.

Üstelik Kira insanları çıkarları için kullanmayı bırakmıştı. Veya bırakmaya çalışıyordu. Geçen Pazar yaşanan olayı zihninde tekrar tekrar oynatmış, çalışanları gelmediğinde Bennett ile arkadaşlarını ona yardım etmeleri için bir şekilde kandırdığına dair kanıt aramıştı. Ama hiçbir şey bulamamıştı. Hepsinin yalnızca nezaketen kaldıklarına çok emindi. Ki

bu... tuhaftı. Ve göğsüne rahatsız ama sıcak bir hissin yerleşmesine sebep olmuştu. Eyvah, belki de Grinch kalbi büyüyordu.

Başını iki yana salladı ve kız kardeşinin bu sabah gönderdiği mesajı tekrar okudu.

Mesajı bir sürü ağaç ve kalp emojisi takip ediyordu. Chloe her zaman fazlasıyla telafi etmeye çalışırdı. Emojileri yalnızca bir şey hakkında kötü hissettiğinde kullanırdı. Kira ne kadar itiraz etse de Chloe, ikizinin burada zorlandığını bir şekilde hissediyordu.

Yakında hayatını yoluna koymazsa, Chloe geri gelmek gibi çılgınca bir şey yapabilirdi ve her ne kadar bu düşünce Kira'nın kalp atışlarını hızlandırsa da katiyen buna izin veremezdi. Bu, Kira'nın kendi başına bir şey başarma fırsatı olduğu kadar Chloe'nin de fırsatıydı.

Gerçeği görmek için biraz uzaklaşması gerekmişti ama Kira sonunda, yıllar boyunca Chloe'yi hep aşağı çektiğini fark etmişti. Kaç kez ikisinin de başını neredeyse derde sokuyordu? Lise yıllarında, yarı çıplak ve sırılsıklam sarhoş Kira'yı komşunun havuzundan çıkaran polis, Chloe'ye delicesine âşık olmasaydı, muhtemelen ikisi birden tutuklanırdı.

Üstelik Kira, onları bu kadar uzun süre şımarık çocuklar gibi davranmaya teşvik etmemiş olsaydı, Chloe çok daha erken toplumun işlevsel bir üyesi hâline gelebilirdi. Şimdi

başka insanların ve paranın dâhil olduğu gerçek bir işi vardı; hem de bunu tamamen kendi başına başarmıştı.

Tanrı aşkına, Chloe o iş görüşmesinden sonra eve geldiğinde kendisiyle öyle çok gurur duymuştu ki... Babalarının şirketiyle hiçbir ilgisi olmayan, onun için özel olarak icat edilmemiş gerçek bir iş görüşmesiydi bu. Kira paniklemişti. İkizi hayatta ilerliyordu. İkizi büyüyordu. Ve Chloe şehirde kendine ait bir daire tutmaktan söz ettiğinde, Kira'nın dünyası sarsılmıştı. Tamam, bunu ikizi dışında kimse fark etmemişti ama Chloe anlamıştı. Kira'nın onun gitmesini istemediğini anlamıştı. Sonra da her şeyden sessizce vazgeçmiş, Kira için hayatını askıya almıştı.

Chloe, bir flört uygulamasında Erik'le tanışana kadar ilerlemeye cesaret edememişti. O zamandan beri Kira, kız kardeşinin yoluna bir daha çıkmamak için elinden geleni yapmıştı.

Derin bir nefes aldı ve alnını soğuk pencereye dayadı. Bununla ilgili, geçmişteki davranışlarıyla ilgili düşünmek istemiyordu. Çok uzun süre, her şeye hakkı varmış gibi davranmıştı. Sık sık kendini herkesten, kız kardeşinden bile, üstün tutmuştu.

Elbette, güven fonundaki paranın hatırı sayılır bir kısmını bağışlamıştı ama belli ki karma bundan hiç etkilenmemişti. Meğer iyi bir insan olmak düşündüğünden çok daha zormuş.

Dramatik bir iç çekişle kahve fincanını eviyeye bırakıp dışarı çıkmaya karar verdi. Yalnızca... bir şeyleri kontrol edecekti. Tamamıyla tesadüfen mükemmel simetrik yüzlü bir adama çarpacak değildi. Kesinlikle onun için değildi.

Aslında, boş verin. Bennett'i arayacaktı çünkü o yakışıklıydı ve Kira'ya karşı nazikti. Ve Kira yalnız hissediyordu. Eğer küçük bir Noel flörtü, ufak bir Noel kaçamağı istiyorsa, yetişkin bir kadın olarak buna sonuna kadar hakkı vardı.

Botlarını giydi, kancadaki montunu aldı. Adımlarında yeni bir kararlılık vardı; arka kapıdan çıkıp gitti. Bennett ona günlerdir o ışıltılı gözlerle bakıyordu. Gitmesi gerekene kadar buz pistinde âdeta ona salyalarını akıtmıştı. Üstelik Kira'nın dostça bir sevişmeye gerçekten ihtiyacı varken Bennett'i nasıl reddedebilirdi?

Ayrıca, bu mükemmel çözümdü. Bennett, Noel'den sonra kasabadan ayrılıyordu. Bu mükemmel bir bahaneydi. Kira, Noel'de onunla beraber olacaktı ve sonra Bennett hayatından çıkacaktı. Annesinin onunla tanıştığında ukala yüzünü görmekle ilgili kaygılanmasına gerek kalmayacaktı çünkü onunla asla tanışmayacaktı.

Bennett sadece bir Noel kaçamağı olabilirdi.

Montunu giyerken gülümsedi. Neden bunu daha önce düşünmemişti? Bir iş yürütmenin sorumluluğuyla fazlasıyla bataklığa saplanmıştı ve Bennett'in hayatını düzeltme girişimiyle de uğraşıyordu. Onun hiçbir şeyi düzeltmesine ihtiyacı yoktu ama yatak odasında birkaç konuda yardım etmesine kesinlikle izin verirdi.

Neredeyse kendine gülecekti ama şimdiden biraz avcı gibi hissettiğinden, şeytani bir kahkaha atmamayı tercih etti. Gerçi onu hiçbir şeye zorlamaya niyeti yoktu. Bennett ona günlerdir o seksi bakışları atıyordu ve Kira da bunu inatla —ve oldukça aptalca bir şekilde— görmezden geliyordu. Tamam. Kira'nın artık bu işten eli ayağı çekilmişti.

Bennett de istiyorsa, bu manipülasyon sayılmazdı, değil mi?

Sonunda ikisinin de istediği şeye teslim olmaktı bu.

Şimdi Kira'nın tek yapması gereken, onu bulmaktı.

Bennett'i çiftliğin sınırında, eski ahırın önünde bulduğunda Kira'nın özgüveni hafifçe sarsıldı. Belki de onun çekiciliğini fazlasıyla hafife almıştı. Bennett bu sabah iyi görünüyordu. Çok iyi. Henry Cavill düzeyinde iyi. Ve Kira bir anda baştan çıkarma planından o kadar da emin olmadığını fark etti. Belki aralarındaki gerilimi sadece hayal etmişti? Belki o gerilim cinsel değil, bildiğiniz eski tarz düşmanlıktı. Üstelik Bennett onu buz pistinden taşıdıktan sonra resmen ortadan kaybolmuştu. Belki de sonuç olarak, Kira'dan gerçekten hoşlanmıyordu.

Diğer yandan, bu kadar yakışıklı, bu kadar nazik, bu kadar becerikli—ve kot pantolonunu bu kadar iyi dolduran— bir adam nasıl olur da bekâr olurdu? Yoksa... değil miydi? Tanrı aşkına, Kira burada ne yapıyordu? Sebebi Chloe'nin mesajının aklını karıştırmasıydı. Bir de şu fırtına uyarısı vardı tabii. Kısa bir an için havadaki bir şey, bu adamın onu isteyebileceğini düşündürmüştü. Oysa Kira, hayatı boyunca hiçbir zaman 'dengeli' bir adamdan etkilenmemişti. Ya da daha doğrusu, böylesi bir adam hiç ondan etkilenmemişti. Aksine, gittiği her yerde hep suçluları, sapkınları ve genel olarak belalıları seçmişti. Bennett Ellis gibi görünen ve davranan erkeklerse onun radarına bile girmezdi. Annesinin onu sayısız 'namuslu vatandaşla' tanıştırma çabasına rağmen —en azından dışarıdan öyle görünen adamlardı bunlar— onların çoğu, annesi bakmazken Kira'nın kalçasını çimdiklemiş ya da ona 'kaltak' demişti. Kira da ne pahasına olursa olsun direnmişti.

Ama hepsi konunun dışındaydı, Kira'nın işi başından aşkındı. Bugünkü karmaşasına bir de ateşli bir adam tarafından reddedilmeyi eklemek istemiyordu. Tek yapması gereken gitmekti.

Bir havlama korosu onu aniden durdurdu.

"Kira?"

Kahretsin. Yakalanmıştı.

"Ah, Bennett, selam," dedi. Sesi, ağaçların arasında pusuda bekleyip bir sapık gibi onu gözetleyen birine göre olabildiğince gelişigüzeldi. Neyse ki köpekler buradaydı; böylece Bennett'in yüzüne bakmaktansa onlara bakabilirdi. Ona bir şans verilse Bennett'in onu kesinlikle reddedeceğini fark ettiğinde, Kira'nın Bennett'in mükemmelliğine dair hisleri yeniden öfkeye dönüştü. Pislik.

"Selam." Bennett şimdi daha yakındı, lanet nane şekeri kokusu Kira'nın duyularını kaplıyordu. Neden böyle kokuyordu? Kahvaltı niyetine baston şekerler mi yiyordu?

"Burada ne yapıyorsun?" diye çıkıştı Kira.

Bennett kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdı. "Ben sanıyordum ki... yürüyüşe gelebileceğimizi söylemiştin."

"Evet. Biliyorum." Kira başını iki yana salladı. *Seni gerçekte reddetmedi, seni sersem. Bunu sen uydurdun. Nazik ol.* "Üzgünüm, demek istediğim burada çok uzaktasın."

"Ah, evet." Bennett gözlerini ondan kaçırdı. Bakışları yıkık dökük, eski ahırı inceliyordu. "Bu binayı kullanmıyorsun, değil mi?"

Görünüşe göre Bennett'in burada olma nedeni, Kira'nın aptalca umut ettiği gibi onu görmek değil, bir güvenlik denetimi yapmaktı.

"Hayır, memur bey, bu binayı kullanmıyorum. Endişelenmeyin."

Bennett, kendini zor tutuyormuş gibi ellerini iki yanında yumruk yaptı, çenesini kenetledi sonra gevşedi.

Kira ister istemez gülümsedi. "Bu seni öldürüyor, değil mi?"

Bennett'in bakışları hızla onunkilere döndü. "Ahırla ilgili bana fırça atmak istiyorsun," dedi ve devam etti Kira, "ya da onu yeniden inşa etmeyi veya eşit ölçüde kaçık bir şey teklif etmeyi istiyorsun. Orada tehlikeli ve hasarlı bir şekilde

durması seni deli ediyor. Bir gün oraya girebilirim ve tüm yapı tepeme çökebilir."

Bennett bu imge karşısında gözle görünür biçimde irkildi; Kira bunu tatmin edici bulduğunu kabul etmeliydi. Bennett'in kaşlarının arasında ince bir endişe çizgisi belirdi. Yeleğinin altında terliyor olmasına Kira hiç şaşırmazdı.

"Ahırını yeniden inşa etmeyeceğim."

Kira güldü. "Bunu bana mı yoksa kendine mi söylüyorsun?"

Bennett ona kaşlarını çattı. Güzel. O mükemmel gülümsemeye bir mola vermişti.

"Burada olma sebebim ahır değil. Sadece bugün daha uzun bir yürüyüşe ihtiyacım vardı."

"Ya." Şey bu bir parça... moral bozucuydu.

Bennett bir elini ensesinde gezdirdi. Bugün yorgun göründüğü Kira'nın gözünden kaçmadı. Kirli sakalı düzgün çenesini gölgeliyor, gözlerinin altında koyu halkalar belirginleşiyordu. Bir konuda üzgün olduğunda ona sataşmak, eskisi kadar eğlenceli değildi.

Bennett gökyüzüne göz attıktan sonra tekrar Kira'ya baktı. Konuşmak için ağzını açtı ama hemen sonra fikrini değiştirmiş gibi kapattı.

"Gitsem iyi olur," dedi.

"Doğru, fırtına."

Bennett omuz silkti. Pek çok kar fırtınasını sağ salim atlatmış bir adamın umursamaz hareketiydi. "Çok kötü olmasa gerek."

"Belki siz kuzeyliler için değildir," dedi Kira, hafifçe gülümseyerek. Onun buna karşılık vereceğini umuyordu ama Bennett kaşlarını çatmaya devam etti. Pes edercesine iç çekmeden önce Kira'yı bir an fazla inceledi.

"Şömineni yakmaya başladın mı?" diye sordu. Nedense bu soru, Kira'yı asıl ateşten daha fazla ısıttı.

"Evet. Artık onu yakmakta tam bir uzmanım."

"Sana bunu yapmayı kim gösterdi?" Sorusunda, sanki bu kişi kendisi olmadığı için kızgınmış gibi bir keskinlik vardı.

"İnternette neler bulabildiğine şaşırırdın, Bennett."

Gergin bir şekilde başını salladı. Bugün enerjisinde bir tuhaflık vardı. Bennett'in derdi neydi? Daha dün buz pistindeyken gayet keyifli görünmüyor muydu? Bu sohbet, hafif bir reddedilme hissi veriyordu; o yüzden Kira baştan çıkarma planını devreye bile sokmamıştı. İyi adamlar hep böyle miydi? Bir sıcak, bir soğuk ve tamamen kafa karıştırıcı?

"Ben..." Bennett başını iki yana salladı. "Kendini sıcak tut, olur mu? Bir de baca deliğinin açık olduğundan emin ol," diye ekledi kendine engel olamıyormuş gibi.

"Tamam," dedi Kira. Bennett'in kalabileceğini, onu sıcak tutabileceğini ekleme arzusunu dizginledi. Bu kısmen reddedilme yeterince kötüydü. Açıkça reddedilmeye ihtiyacı yoktu.

"Güzel. Bir şeye ihtiyacın olursa..."

"Evet?" Ne teklif edeceğini beklerken Kira'nın aptal, yakın zamanda büyümüş kalbi bir an duraksadı.

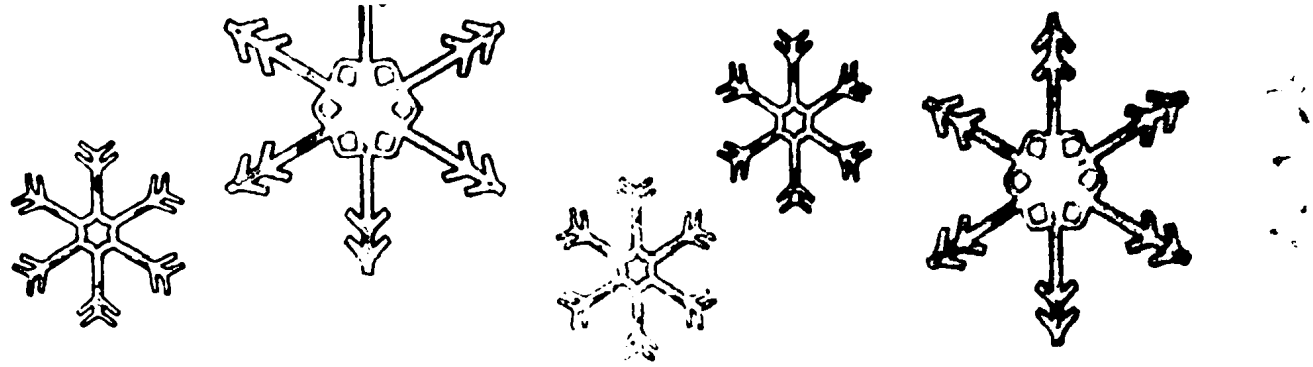
"... Logan'a telefon et. Bir kar küreyicisi var."

Logan mı? Ne alakası var? Kalbi tekrar Grinch boyutuna küçüldü. Belki daha fazla küçüldü.

"Elbette. Tamam. Teşekkürler."

"Görüşürüz, Kira." Tam o anda, ağaçların arasına dağılmış, etrafı koklayan ve büyük ihtimalle Kira'nın mallarının üzerine işeyen köpeklerine seslendi.

"Hoşça kal, Bennett," dedi ama bir önemi yoktu. Bennett çoktan dönüp gitmişti.

On Dördüncü Bölüm

Bennett neredeyse kiralık arabasına ulaşmıştı; Kira'dan, eli kulağındaki kar fırtınasından ve kesinlikle birer ölüm tuzağı olan ahırlardan uzaklaşmayı neredeyse başarmıştı ki tanıdık biri adını seslendi.

"Ben! Selam!" Jeanie'nin kitap kulübünden Jacob, otopark olarak kullanılan toprak alandan ona el sallıyordu.

Bennett saatine baktı. Burada planladığından daha uzun kalmıştı. Saat onu geçiyordu ve çiftlik resmi olarak açılmıştı. Gerçi etrafta başka kimse yoktu.

"Jacob, selam. Burada ne yapıyorsun?"

Genç adam ona sanki bir aptalmış gibi gülümsedi. "Burası bir ağaç çiftliği, Ben. Bir ağaç almak için buradayız."

Bennett "biz"in kim olduğunu soracakken Nancy'nin arabasından inen Nancy, Linda ve Kaori'yi gördü.

"Kitap kulübünün bir saha gezisi. Ya da en azından kitap kulübünün bir kısmının," diye açıkladı Jacob. "Sen burada ne yapıyorsun?"

"Şey..." *Tekrar kötü alışkanlıklarıma kapılmamak için tüm irademi kullanıyorum.* "Köpeklerle yürüyüşe çıktık." Söz konusu köpekler Jacob'ın ayaklarını mutlulukla kokluyordu.

"Tabii," dedi Jacob göz kırparak. "Yürüyüş... Anlıyorum." Tekrar göz kırptı. Bennett'in onun ne ima ettiğine dair

hiçbir fikri yoktu ta ki kadınlar yanlarına gelip Linda henüz şüpheli bir şey bulup bulmadığını sorana kadar.

Kaori onu susturdu. "Sessiz ol, Linda! Çiftliğin yeni sahibinde travma *yaratmamaya* çalıştığımızı unutma." Kaori bakışlarını Bennett'e çevirdi. "Lafı gelmişken, Bayan North nasıl? Onu tanıma fırsatı bulduğunu duyduk." Kadının gülümsemesi, Bennett'in onlar yetişmeden arabasına sıvışıp sıvışamayacağını düşünmesine neden oldu.

"O..." *Eğlenceli, sivri dilli, biraz yalnız, insanın canını acıtacak kadar güzel...* "Çiftliği faaliyete geçirmek için çok uğraştı. Bence o iyi gelecek, şey... kasabaya."

"Hımm, evet, kasabaya iyi gelecek." Kaori'nin gülümsemesi genişledi ama daha kapsamlı bir sorgulama için zaman yoktu. Başka bir genç adam onlara doğru yürüyordu.

Elini Jacob'ınkiyle birleştirerek "Görünüşe göre kapalılar," dedi.

"Ben, bu erkek arkadaşım Darius," dedi Jacob geniş bir sırıtışla. Darius'un çiftliğin kapalı olduğuna dair duyurusuna aldırmadı.

"Tanıştığımıza memnun oldum." Bennett adamın elini sıktı ve Darius karşılık olarak ona büyük bir gülümseme yönelttikten sonra tekrar Jacob'a döndü. "Kulübede kimse yok. Belki kar yüzündendir?"

Jacob kaşlarını çattı. "Ama daha yeni başladı!"

Bennett, Kira'dan kaçtığından beri kar geniş, tombul taneler hâlinde yağıyordu ve şimdi daha da hızlanmıştı. Şimdiden ağaçları ince bir örtüyle kaplıyor, çiftliği sanki üzerine pudra şekeri serpilmiş gibi gösteriyordu. Şu anda manzara güzeldi ama Bennett birkaç saat içinde yolların kapanacağını biliyordu.

"Dürüstlük sistemine göre hareket edeceğiz," diye ilan etti Nancy baltasını savurarak.

"Dürüstlük sistemi mi?" diye sordu Darius; sesi açıkça şüphe doluydu ve yaşça büyük kadının savurduğu tırtıklı bıçak onu biraz tedirgin etmişti.

"Elbette. Ağaçlarımızı keseceğiz ve parasını bırakacağız. Eskiden yaptığımız gibi. Bunca süslemeye gerek yoktu." Nancy elini Kira'nın emek verdiği şeylere doğru salladı: dekore ettiği kulübe, tellere sarılı ışıklar, elle boyanmış sevimli tabelalar ve fotoğraf köşeleri. Bunları böyle önemsememesi Bennett'i haksız yere sinirlendirdi.

"Belki başka bir zaman tekrar gelmelisiniz," diye önerdi.

"Hepimizin gelebildiği bir gün ayarlamak ne kadar zor biliyor musun?" diye sordu Kaori. "Yine de bazı üyelerimiz eksik." Başını kararlılıkla iki yana salladı. "Nancy'ye katılıyorum. Bugün yapmalıyız."

"Yaşasın!" Jacob ellerini çırptı. "Hadi gidelim!"

Küçük grup ağaçlara doğru yola çıktı, şapkalarında ve omuzlarında şimdiden kar birikiyordu.

"Hadi, Bennett!" diye seslendi Jacob omzunun üstünden. "Hazır buradayken cesetleri aramana yardım edeceğiz!"

Bennett otoparkın toprak yolunun ilerisindeki Kira'nın evine baktı. Kira'nın orada üşüdüğünü ve tek başına olduğunu düşündü. Kira'nın eski ahırı didik didik araştırdığını veya tüyler ürpertici bir keşfe takılıp düştüğünü ya da büyük ihtimalle pencereden baktığını ve Dream Harbor Kitap Kulübü'nün ağaçları çaldığının görüntüsü zihninde canlandı; Kira'yı hepsinden korumak istedi.

Uzun uzun iç çekti.

Bu sınav çok fazlaydı ve kuşkusuz Bennett başarısız olmuştu.

"Bekleyin," diye seslendi grubun arkasından ve onların peşinden ağaçların arasına ilerledi.

"Sonuç olarak burada bir ceset olmadığını düşünmeye başlıyorum," dedi Jacob. Sanki bir cinayet kurbanı bulmadıkları için korkunç biçimde hayal kırıklığına uğramıştı.

Kendini yine eski ahırın civarında bulmuştu; büyük ölçüde Jacob'ın burayı 'bir şeyler saklamak için iyi bir yer' olarak görmesi yüzünden, kısmen de en büyük ağaçların çiftliğin bu tarafında olması sebebiyle. Anlaşılan Kaori'nin yüksek tavanlı evi için üç buçuk metrelik bir ağaç gerekiyordu. Bennett üşüyordu, yorulmuştu ve şimdi mışıl mışıl uyuyan Pudgy'yi kollarında taşıyordu.

Kadınlar çoktan tepeden aşağı inmeye başlamıştı, ağaçları bir kızağın üzerindeydi. Fakat Jacob ahırı incelemekte ısrar etmişti. Bu yüzden buradaydılar; daha bu sabah, Bennett'in Kira'yı uzak durması için uyardığı binanın içindelerdi.

Mülke izinsiz girmişlerdi.

Gizlice araştırma yapıyorlardı..

"Belki bir ceset yoktur. Belki Noah haklıdır. Belki adam bir tür hazine gömmüştür. Ya da para," dedi Jacob, eski bir traktörün etrafına bakınıyordu.

"Eğer öyleyse, onu bulmak bize düşmez. Bu yüzden, gidelim hadi."

"O haklı," diye araya girdi Darius, kapının yanında montunun içinde büzüştüğü yerden. "Gitmeliyiz, bebeğim."

"Tamam, peki," diye kabul etti Jacob oflayarak. "Galiba ihtiyar adam o mektupla bizimle alay ediyordu." Omuz silkti. "O hâlde sorumluluktan kurtuldun, Ben. Buraya yürüyüşler için gelmeye devam etmek zorunda değilsin," dedi bir kez daha göz kırparak, sonra Darius'un peşinden ahırdan çıktı.

Bennett buraya gelmeye devam etmek zorunda değildi. Buraya gelmeye devam etmemeliydi. Hayatında bir başka Nicole'e ihtiyacı yoktu. Kira'nın Nicole'le alakası yoktu ama durum Bennett için fazla cezbediciydi. Bir şeker bağımlısının şeker fabrikasında yarı zamanlı işe girmesine benziyordu.

Kirişlerin ayrıldığı ve çatının göçtüğü tavana baktı. Kar taneleri fırıl fırıl dönerek açıklıktan içeri giriyordu. Burada eski çiftlik teçhizatı ve nemli saman dışında hiçbir şey yoktu. Pek işe yarar hiçbir şey yoktu.

Belki şu hariç...

Bennett ahırın köşesine itelenmiş eski küreği ve kaya tuzu çuvalını fark etti. Kira'nın yarın yolu nasıl temizleyeceğini tasarladığından şüpheliydi. Kara alışkın değildi.

Bennett onları aşağı indirip Kira için verandasında bırakabilirdi.

Ve sonra gidecekti.

Kira'nın yarın evinden tek başına, yolu küreyerek nasıl çıkacağını düşünmeyecekti. Hayır. Bunları verandaya bırakacak, sonra da evine dönecekti.

İyi bir plandı. Kendisiyle bir uzlaşmaydı.

Bakışlarını kollarında uyuyan köpeğe ve ayaklarının etrafında daireler çizen diğer ikisine indirdi.

"Hey, Jacob, bekle." Öteki adamları takip etti; ufak ağaçlarını bir kızağın arkasına yüklüyorlardı. Mükemmel.

Tuzu ve küreği onların ağacının yanına koydu ama Pudgy'yi kucağından ayırmadı. Bir kızağın arkasında sarsıla sarsıla ilerleyemeyecek kadar yaşlıydı. Ayakları kayarak ve dengelerini kaybederek tepeden aşağı inerlerken Jacob ve Darius, beklenmedik bir anda *Let it Snow*'un çok neşeli bir versiyonunu söylemeye başladı.

Bu şarkı Bennett'e, istediğinin bu olduğunu hatırlattı. Beyaz bir Noel. Tipik bir New England aralık ayı. Noah

haklıydı; çiftlik, Noel temalı bir filmin setine benziyordu. Ama bu yeterli değildi. Bennett'in düşünceleri diğer Noel dileğine dönüp duruyordu.

Kar tedarikini bırakıp uzaklaşma kararlılığı, attığı her adımda eriyip gidiyordu.

"Benim için köpekleri Logan'ın çiftliğine bırakabilir misiniz?" diye sordu arabalarına ulaştıklarında. Logan'ın çiftliği dönüş yolu üzerinde olmasa Bennett bunu rica etmezdi ama ne kadar süre daha burada olacağını bilmiyordu ve köpeklerle ilgilenilmesini istiyordu.

Bennett kimi kandırıyordu ki? Kira'nın bu fırtınaya tamamen hazırlıklı olduğundan emin olana kadar buradan ayrılmayacaktı.

"Tabii, Ben." Jacob ona gülümserken montundaki karı silkeledi. "Burada biraz daha takılacaksın, ha?"

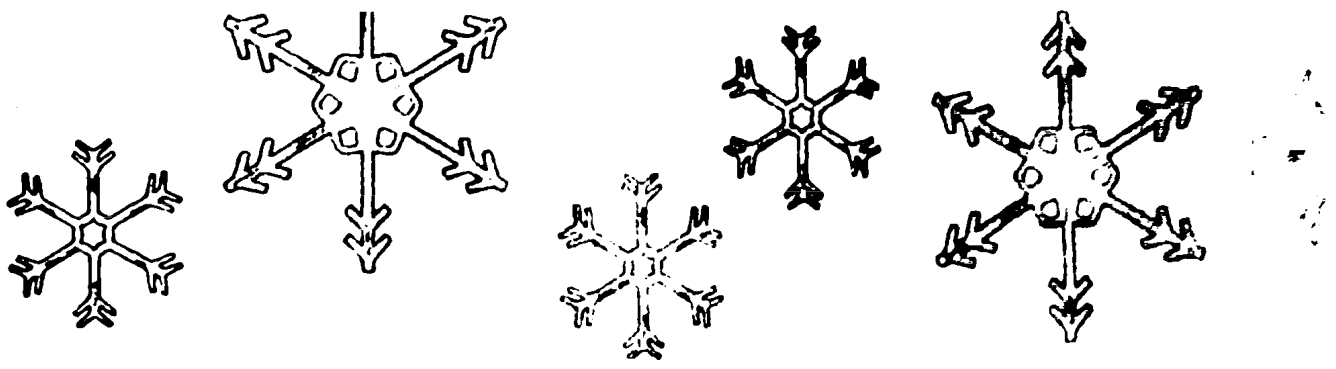
Bennett cevap vermedi. Kitap kulübünden, onların bilmiş gülümsemelerinden ve yorumlarından gına gelmişti.

"Neyse, iyi eğlenceler!" diye şakıdı Jacob.

Bennett köpekleri arabaya yerleştirdi ve arabayla uzaklaşmalarını izledi. Artık toprak otopark tamamen birkaç santimetre karla kaplanmıştı ama araba yine de güvenle yola çıkabildi.

Kar, kot pantolonunun içine sızarken Bennett, orada öylece dikilip durdu. Çiftlikten ayrılması gerektiğini, Kira'yı kontrol etmeye gitmenin ne kadar kötü bir fikir olduğunu ve geçmişte onu perişan eden kalıpları yeniden tekrarladığını düşünüyordu.

Ama kötü alışkanlıkların en kötü yanı, onlardan kolay kolay kurtulamamaktı.

On Beşinci Bölüm

Kira, battaniye yığınından sıyrılıp kapıya yönelirken hiç de memnun değildi. Fırtına geçene kadar şöminenin karşısına sığınmış, sıcaklığına yerleşmişti. Iris'i ve Logan'ın önerdiği birkaç çiftlik işçisini çoktan arayıp bugün gelmemelerini söylemişti. O hâlde, kapısındaki kim olabilirdi?

Kapıyı çekip açınca, verandasında somurtan Bennett'i buldu.

"Şey... Selam."

"Al." Bennett paslı, eski bir kar küreğini ellerine tutuştururken ya ona ya da küreğe kızgın görünüyordu. Kira hangisi olduğunu bilmiyordu.

"Teşekkürler? Bennett... Neden hâlâ buradasın?"

Bennett'in kaş çatışı derinleşti. Yanakları soğuktan kızarmıştı ve pantolonu dizlerine kadar sırılsıklamdı. Bir saatten fazla bir zaman önce Kira'nın yanından ayrıldığından beri ne yapıyordu?

Uzun bir iç çekti. "Ben... şey... kitap kulübü çıkageldi."

"Kitap kulübü mü?"

"Evet." Bennett başını iki yana salladığında şapkasından aşağı kar kümeleri yuvarlandı. "Yarın sabah için bir küreğin olduğundan emin olmak istedim." Tüm bu konuşma onu öldürüyormuş gibi irkildi.

"Ah."

"Ayrıca biraz tuz da getirdim." Ayaklarının dibindeki çuvala göz attıktan sonra hâlihazırda kapının yanında olan kürek ile kaya tuzu kovasını fark etti. Kira dün hırdavatçıya gittiğinde satın almıştı. "Tanrım. Sende zaten varmış..." Bennett kısa, alaycı bir kahkaha attı.

"Evet. Dün satın aldım." Kira ona gülümsedi ama Bennett hâlâ acı çeken bir adam gibi görünüyordu. "Hatta Logan'a telefon ettim. Yarın kendi yolunu küreyip açtıktan sonra benim için otoparkı temizleyecek." Muhtemelen Kira'nın bunları ona söylemesine gerek yoktu ve kesinlikle kendisiyle bu denli gurur duymamalıydı ama *duyuyordu*. Bir şeyleri çözüyordu ve... anlaşılan, Bennett'in bunu bilmesini istiyordu.

Bennett başıyla onaylarken hâlâ kaş çatıyordu ama Kira'nın kendi kar küreğini satın alma becerisini hâlâ övmüyordu. *Ne kabaydı.* "Çok iyi. Şey... Durumu kontrolün altına almana sevindim." Bennett boğazını temizledi. "Gitmeliyim."

Kira'nın kalbi ağırlaştı. "Gidemezsin."

"Gerçekten gitmeliyim." Bennett ona tatsız bir gülümsemeyle baktı. "Burada bana ihtiyacın yok."

"Yani?"

Bennett kaşlarını kaldırdı. "'Yani' demekle neyi kastediyorsun?"

"Yani, varsayalım sana ihtiyacım yok. Varsayalım kalmanı istiyorum?"

"Kalmamı mı *istiyorsun?*" Neden Bennett'in sesi bu kadar fazla kuşkuluydu? Sanki yaptıracak acayip işleri yoksa Kira'nın onun kalmasını istemesi mümkün değilmiş gibi? Gerçekten Kira'nın o kadar rezil bir insan olduğunu mu düşünüyordu?

Eskiden rezil bir insan olan Kira düzelmişti! Ya da düzelmeye çalışıyordu.

"Güvenlik için," dedi Kira, hâlâ onun kalmasını istiyordu. Artık rezil bir insan olmadığını ona göstermek istiyordu.

Etrafı işaret etti; fırıl fırıl dönerek yağan kar, verandayı aşıyordu. "Fırtına."

"O kadar kötü değil."

"Bak, Buffalolu Adam, sırf sen kardan korkmuyorsun diye bu, onun tehlikeli olmadığı anlamına gelmez. Bu durumda arabayla ayrılmana izin verirsem vicdanım rahat etmez."

Bennett'in bakışları onunkilerle buluştu. Kira, onun bu kararla neden bu kadar kararsız kaldığını bilmiyordu ama açıkça öyleydi. Sadece birkaç gün önce ısıtma sistemini kontrol etmek için evine girmeye çalışan adam, şimdi eşiği geçmeye kendini ikna edemiyormuş gibiydi.

Kira ofladı. "Evimin içine kar dolmasına sebep oluyorsun. En azından içeri gel ve bu karar verme krizini içeride yaşa."

Bennett şaşkınlıkla baktı. Kira onun uzun kirpiklerinde parıldayan kar tanelerini görmezden geldi. Şu anda böyle ayrıntılar kesinlikle yardımcı olmuyordu.

"Üzgünüm." Küreği onunkinin yanına bırakıp içeri girdi. Cereyanlı koridor pek sıcak değildi ama Kira bu sorunu çözmüştü.

"Montunla botlarını burada bırak ve beni takip et," diyerek oturma odasında yaptığı sıcak köşeye kadar yolu gösterdi. Oturma odasını ve koridoru ayıran kapı aralığına astığı battaniyeyi geriye itti. Oturma odası ile mutfak arasında kapının üstüne başka bir battaniye iliştirmişti. Odada şöminenin sağladığı sıcaklığı korumaya yardım ediyorlardı. Aslında burası epey sıcacıktı.

Bennett onun peşinden odaya girdi. Etrafına bakındı; kükreyen ateşi ve battaniyeleri inceledi. Dumanın ya da dondurucu bir soğuğun bariz yokluğu onu açıkça şaşırtmıştı. Konuşmak için ağzını açtı, sonra kapattı ama hiçbir şey söylemedi.

Kira kendini beğenmiş gülümsemesine engel olamadı.

Görüyor musun? Kira bunu yapabiliyordu. Kendi başının çaresine bakabiliyordu.

Bennett'e dönerek "Tamam, pantolonunu çıkar," dedi.

Bennett öksürdü. "Neyi... çıkarayım?"

"Pantolonunu. Çıkar," dedi Kira yavaşça, sanki Bennett az önce teklifi karşısında dehşete düşmemiş de onu anlamamış gibi. "Tamamen ıslanmış. Onu kurutucuya atacağım. Sanırım, çoraplarını da." Bakışlarını onun çobanpüskülü desenli çoraplarına indirdi.

Bakışlarını kaldırdığında Bennett'in yüzüne bir kızarıklık yayılmıştı. Kızarmış mıydı?! Of, tam Kira onu baştan çıkarmamaya karar vermişken, böyle kızarmak zorunda mıydı? Adil değildi. Kesinlikle hileli bir hamleydi.

"Ben... burada pantolonsuz oturamam." Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Böyle iyiyim."

"İyi değilsin. Islaksın, inatçı ahmak."

Bennett'in şaşkın yüz ifadesini görünce Kira'nın midesinde bir heyecan alevlendi. Neden ona sataşmak bu kadar eğlenceliydi?

"Sana giyebileceğin bir şey getireceğim," dedi Kira. Yetişkin battaniye kalesinden apar topar çıktı ve merdivenleri tırmandı. Yukarısı en az yirmi derece daha soğuktu, bu yüzden Bennett'in giyebileceği bir şey kapıp tekrar aşağı inerken oyalanmadı.

Kira yeniden ortaya çıktığında Bennett henüz pantolonunu çıkarmamıştı. Kira hayal kırıklığına uğradı.

"Al. İffetini koruman için." Eski bornozu aralarına uzattı ama Bennett yalnızca gözlerini ona dikip baktı.

Pofuduk pembe bornozu inceleyerek "Bunu giymemi mi istiyorsun?" dedi sonunda.

"Bende sana uyacak yalnızca bu var. Ya bu ya da..." Kaşlarını imalı bir şekilde kaldırdı, "... ya da hiçbir şey."

Bennett bornozu elinden kaparken yanakları iyice kıpkırmızı kesildi.

Kira bir kahkaha attı. Ona biraz daha eziyet etmek cazipti ama henüz onu korkutup kaçırmak istemiyordu.

"Sen üzerini değiştirirken ben kahve yapacağım."

Kahvenin demlenmesini beklerken mutfağın dondurucu soğuğu Kira'yı biraz ciddileştirdi. Bu adamla tam olarak ne yapıyordu? Eğer daha iyi bir insan olmaya çalışıyorsa, içgüdülerini tartması önemliydi. Ama bunu çabuk yapmalıydı çünkü burada kıçı donuyordu.

Uzanıp iki fincan aldı ve her ikisini de taze kahveyle doldurdu.

"Kahveni nasıl içersin?" diye seslendi Kira.

"Sütlü ve yetişkin bir adama göre çok şekerli," diye cevap verdi Bennett. Kira gülümsemesini bastırdı.

Lanet olsun. Bir noktada Kira ondan *hoşlanmaya* başlamıştı.

Eski kişiliği bu durumda ne yapardı? Bunu çözebilirse, tam tersini yapabilirdi ve büyük ihtimalle düzgün bir insan böyle yapardı.

Hımm. Eski kişiliği bu durumda ne yapardı bilmiyordu çünkü eski kişiliği büyük ihtimalle iyi bir adamı baştan eve davet etmezdi.

"Orada yardıma ihtiyacın var mı?" Bennett'in sesi battaniyenin arkasından geliyordu.

"Hayır, her şey yolunda. Birazdan geliyorum."

Evet. Tamam. Burada gerçekler neydi? Bennett'in fincanına süt dökerken ve iki çay kaşığı şekeri cömertçe koyarken gerçekleri gözden geçirdi.

Gerçekler: Dışarıda kar yağıyordu. Muhtemelen tehlikeli bir şekilde. Burada gerçek bir güvenlik endişesi söz konusuydu.

Öte yandan, Bennett'i çekici bulduğunu uygunsuz bir şekilde kendine itiraf etmeye başlamıştı; hem de ona pantolonunu çıkarttırmayı başardıktan sonra. Kira için bu, epey çıkarcı bir davranışa benziyordu. Eski hâlinin yapacağı türden bir şeydi; bir şeyi ister, sonra da basitçe elde ederdi.

Diğer yandan, sahte bahanelerle veya kendisi için bir şeyler yapması gerekçesiyle buraya gelmesi için Bennett'in aklını çelmemişti.

Kira sadece ondan hoşlanıyordu ve onun zarar görmesini istemiyordu.

Vay canına! Bunu başarıyordu! İyi bir insan oluyordu.

Övgüler bana, diye düşündü fincanları battaniye kapının diğer tarafına taşırken. *Daha iyi bir insana dönüşüyorum ve fırtına bitene kadar bana eşlik edecek bir arkadaşım var.* Karma nihayet tekrar ondan yanaydı.

Başını kaldırıp baktığında, Bennett'in hâlâ inatla ıslak pantolonunu çıkarmamış olmasını bekliyordu. Ama çıkarmıştı.

Bennett'i, bornozuna sarınmış hâlde kanepede otururken gördüğü anda, iyi bir insan olmakla ya da onunla 'arkadaş' kalmakla ilgili bütün düşünceler beyninden uçup gitti.

O... tamam, pembe polara sarılmış hâli absürttü ama aynı zamanda... of, fazlasıyla iyi görünüyordu. Kardan nemlenen saçları kulaklarının çevresinde hafifçe kıvrılmıştı; yüzündeki şiddetli kızarıklıksa yavaş yavaş solup pembe bir parıltıya dönüşmüştü. Gözleri Kira'nınkilerle buluştuğunda o fırtınalı gri bakışlar yine gülümsüyordu.

Pantolonunu ve kazağını çıkarmıştı; bornozunun altında beyaz bir tişört ve Kira'nın türünü asla hayal etmediği bir iç çamaşırı kalmıştı.

Fincanları küt diye sehpaya bıraktığında, sıcak kahve kenarlarından taşarak sıçradı.

"Kıyafetlerin nerede?" diye sordu Kira. Onları kurutucuya atmak için küçük bir mola daha vermeye hazırdı.

"Kurutucunun alt kattaki yerini hatırladım, onları içine attım."

"Ah. Tabii. İyi."

Bennett "Oturacak mısın?" diye sordu; o küçük sırıtış yüzüne geri dönmüştü. Görünüşe göre az önce yaşadığı içsel kriz çözülmüştü. Ama Kira hâlâ sehpanın kenarında oyalanıyor, onun bacaklarına bakmamaya ya da iç çamaşırını düşünmemeye çalışıyordu.

"Şey... Evet."

Kanepenin ucunda birkaç battaniyeyi kenara itti ve köşeye kıvrıldı. Burada, sıcak yuvasında uyumayı alışkanlık edinmişti ve battaniyelerle yastıkların hâli biraz kontrolden çıkmıştı.

"Köpekler nerede?" diye sordu, Bennett'in çıplak bacaklarından olabildiğince uzağa yerleşir yerleşmez. Şu anda birkaç kürklü bedenin aralarında olması iyi olurdu.

"Onları Jacob'la eve gönderdim."

"Jacob mı? Ah... evet. Kitap kulübü neden buradaydı?"

Bennett, Dream Harbor Kitap Kulübü'nden onun kadar bıkmış görünerek gözlerini devirdi. Kira onlarla bir kez kitabevinde karşılaşmıştı ve o günden beri mümkün olduğunca uzak duruyordu.

"Ağaç almaya gelmişler ama sen kapalı olduğundan dürüstlük sistemini uyguladılar."

"Dürüstlük sistemi mi?! Ağaçlarımı *çaldılar* mı?"

Bennett, onun çileden çıkmış sesine güldü. "Hayır. Al bakalım," bornozunun cebinden bir tomar para çıkardı. "Para bıraktılar."

"Ah, peki bu durumda..." Gülümsedi. "Umarım hoş bir deneyim yaşamışlardır."

"Görünen o ki keyiflerine baktılar."

"Ve sen kaldın çünkü...?"

Bennett kederli bir biçimde gülümseyerek kendini hayal kırıklığına uğratmışçasına başını iki yana salladı. "Kalmam gerektiğini düşündüm. Sırf emin olmak için..."

"Kitap kulübü ekibinin ortalığı dağıtmadığından emin olmak için mi?" diye sordu Kira alaycı bir gülümsemeyle.

Bennett güldü. "Taşkınlık yapabilirlermiş gibi geldi."

"Buna inanırım."

Bennett gözlerini onunkilerden ayırmadı. "Ayrıca iyi olduğundan emin olmak istedim. Fırtına yüzünden, vesaire."

"İyiyim."

"Şüphesiz."

"Yine de burada olduğun için memnunum."

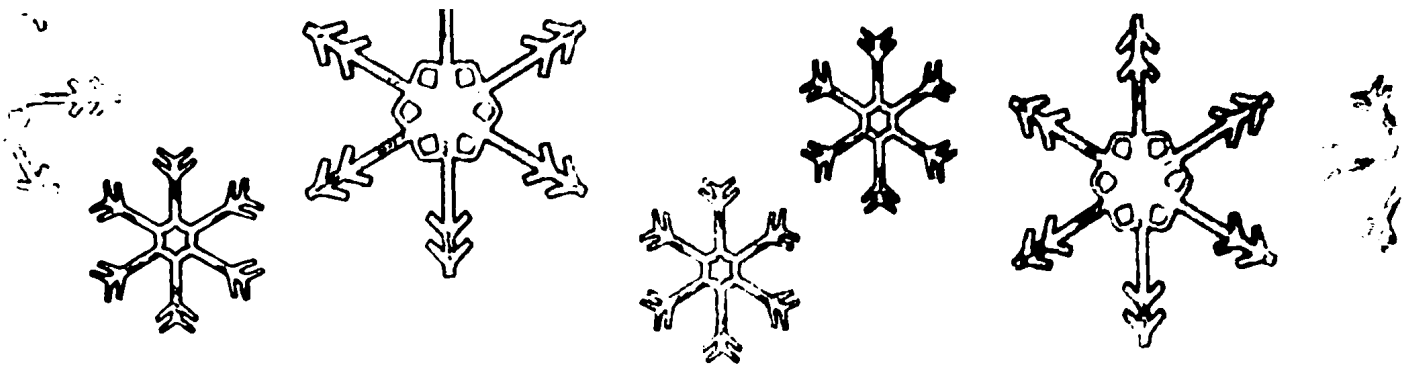
Bennett'in dudakları kıvrıldı; o güzel, kusursuz gülümsemesini ona yöneltti ve oda bir anda ısındı. "Ben de."

"O hâlde kalacak mısın?"

Bennett'in bakışları ilerledi, bir anlığına Kira'nın dudaklarında durdu ve sonra yeniden gözlerine döndü. Böylece Kira haklı olduğunu anladı: Bennett de aynı şekilde *hissediyordu*.

"Evet, kalacağım."

Fırtına sürdükçe burada birlikte kalacaklardı. Kira, içten içe havanın hemen düzelmemesini umduğunu fark etti.

On Altıncı Bölüm

Kira bütün sabah ona yavaş yavaş yaklaşmıştı; öğleden sonraysa bacaklarını onunkilerin üstüne yaymıştı ve günün ikinci filmini izlemeye başlarlarken yüzünü onun omzuna dayamıştı. Anlaşılan Kira yalnızca ısıtma sistemi sorununu çözmekle kalmamış, aynı zamanda yeni bir yönlendirici satın almıştı. Şimdi oturma odasında kablosuz internet çalışıyordu. Kira haklıydı. Bennett'in yardımına ihtiyacı yoktu.

Kira onu kullanmıyordu. O, Nicole değildi.

Üstelik bu yıl flört ettiği kadınlarla yaşadığının aksine, Bennett onunla vakit geçirmekten sahiden hoşlanıyordu. Hatta Bennett'in burada kalması hayali bir kahramanlığın özverili bir eylemi değil, *bencillikti*. Kira'ya dair daha fazlasını istiyordu. Kira'nın şu anda ona yaslanıyor oluşu, Bennett'e belki de ona gerçekten sahip olabileceğini düşündürdü. Kısa bir süreliğine ona sahip olabilirdi.

Neyse ki kıyafetlerini tekrar giymişti. Giydiği bornoz, onunla ve kucağındaki Kira'nın sıcak bedeni arasında fazla koruma sağlamamıştı. Kot pantolon daha güvenliydi.

Yine de çok fazla değildi.

Filmin dolambaçlı temasına odaklanmak için gayret sarf ediyordu ama Kira'nın bedeni inanılmaz dikkat dağıtıcıydı. Bir kötü alışkanlığın yerine bir başkasını koymakla ilgili

endişe etmeyi bıraktığından, tüm düşünebildiği birlikte zamanlarını geçirebilecekleri başka yollardı.

Başka, daha az *nazik* yollar.

Biraz kıpırdanınca Kira bacaklarını yeniden konumlandırdı. Uzun, güzel bacakları vardı ve Bennett, taytını çıkarıp onları ayak bileklerinden başlayarak öpmek istiyordu...

Kira kıkırdadı ve Bennett yumuşak sesine hayran kaldı. Sanki Kira ona kendisinin tamamen farklı bir yanını gösteriyordu. "Bu kısmı çok saçma," diyerek sehpada bir kırlentin üzerine tehlikeli bir şekilde biçimde dengede duran dizüstü bilgisayarı işaret etti. "En iyi arkadaşı, o olmadığını anlayamıyor bile! Bir ikiz kardeş olarak, DNA'sının yüzde yüzünü paylaşsan bile biriyle yer değiştirmenin öyle kolay bir şey olmadığını söyleyebilirim. Hâlbuki o bir prensesle öylece yer değiştirdi. Bu mümkün değil."

"Bence o bir düşes."

"Her neyse."

"O hâlde şimdi iki rolü de kendisi mi oynuyor?"

"Evet. Üçüncü filmde, üç karakteri canlandırıyor."

"Üçüncüsü de mi var?"

Kira bir kahkaha attı. "Evet."

Bennett homurdandı ve Kira onun yan tarafını dürttü. "Sessiz ol, yoksa seni dışarı, karın içine atarım."

Bennett kıs kıs güldü ve kolunu Kira'nın omzuna atabilecek kadar kaydı. "Noel'den hoşlanmadığını sanıyordum."

Kira ona dikkatle baktı. "Sana bunu söyleten nedir?"

"Eh, burayı hiç süslememişsin. Bir Noel ağacın bile yok, oysa bir ağaç çiftliğine sahipsin. Ayrıca bir Noel şarkısı duyunca her seferinde büzülüyorsun."

"Noel müziği tarafsız olarak berbattır." Bu düşünceyle burnunu kırıştırdı. Tanrı aşkına, Kira onu korkutup kaçırmaya çalışmadığında *çekiciydi.*

"Yine de tarafsız olarak bu berbat filmlere bayılıyorsun."

"Hey! Bu film sinematik bir başyapıt."

Bennett'in kahkahası aralarında yankılandı ve Kira biraz daha yakına sokuldu. Bedeni çok sıcak ve çok... *doğruydu.* Bennett uzun zamandır böyle hissetmemişti; biriyle gerçekten uyum içinde olduğunu, onunla olmayı gerçekten hayal edebildiğini hissetmemişti.

"Neden onları bu kadar çok seviyorsun?"

Kira iç çekti. "Aşırı duygusal Noel filmleri izlemek, hoşlandığım az sayıdaki tatil geleneğinden biriydi. Ben ve Chloe, her yıl en kötülerini izleriz, bol bol Noel kurabiyesi yeriz ve annemin aşırı planlı etkinliklerinden kaçınmak için elimizden geleni yaparız."

"Kulağa eğlenceli geliyor."

"Öyleydi. Bir içki oyunu oynamaya kalkıştığımız yıl hariç."

"Daha mı az eğlenceliydi?"

"Şey, daha az eğlenceliydi çünkü 'ökseotu' kelimesini o kadar çok söylediler ki neredeyse alkol zehirlenmesi geçiriyordum ve Chloe annemin meşhur Noel Arifesi partisinde neredeyse çırılçıplak koşacaktı ama şansına alt kata inemeden koridorda kendinden geçti."

"Vay be."

"Hı hı. Zavallı kâhyamız Elaine sabah tam bir şok yaşadı."

"Eminim."

"Endişelenme, o yıl ona ekstra güzel bir Noel hediyesi verdim."

"Ona ne verdin?"

Kira alaycı bir kahkaha attı. "Nakit para."

"Ah, tabii."

"Senin Noellerinin biraz farklı olduğunu tahmin ediyorum."

"Şey... evet. Evde çalışan personel veya büyük partiler yoktu ve kesinlikle çıplak içki oyunları da yoktu ama eğlenirdik."

"Uyumlu pijamalar giyip Noel ağacının etrafında şarkı mı söylerdiniz?"

Bennett bir kahkaha attığında nefesi Kira'nın saçlarında gezindi. Kira başını Bennett'in çenesinin hemen altına sokmuştu. "Pek öyle sevimli sayılmaz. Eskiden Noel arifesinde tüm kuzenlerimle görüşürdük ve bir Gizemli Noel Baba hediyeleşmesi yapardık."

"Bu oldukça sevimli."

"O kadar sevimli değil. Birbirimizle uğraşırdık ve bir diğerimize en kötü hediyeyi vererek üstünlük sağlamaya çalışırdık."

"Kim kazanırdı?"

"Muhtemelen kuzenim Andrew. Benim on altı yaşında olduğum yıl bana bir şişe kayganlaştırıcı verdi."

Kira kahkahayı patlattı ve Bennett ister istemez ona katıldı. Geçmişe dönüp bakınca bu komikti. O zaman ise sürünerek bir ağacın altına girmek ve ölmek istemişti.

"Kayganlaştırıcı mı?"

"Evet. Onu büyükannemin önünde açtım. Utanç vericiydi."

"Aman Tanrım, olamaz!"

"Büyükannem onun ne olduğunu gördüğünde ve 'Ne güzel, kullanışlı bir hediye, bunun çok faydasını göreceksin,' dediğinde daha beter oldu."

Kira gülmekten az kalsın kanepeden aşağı yuvarlanıyordu, doğrulurken nefes nefeseydi. "Bu müthiş."

"Zamanında beterin beteriydi. Ondan sonra aylarca mastürbasyon yapamadım. Kayganlaştırıcıyı gördüğüm her seferinde aklıma büyükannem geliyordu."

Kira burnundan homurtular çıkararak güldü. "O hâlde onu neden sakladın?" Öyle şiddetle gülüyordu ki gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. Bennett'in kayganlaştırıcı kullanımıyla ilgili büyükannesinin yaptığı yorumun travması,

Kira'yı böyle tamamen kontrolünü yitirmiş hâlde görmek için kesinlikle değerdi.

"Bilmiyorum! Bir hediyeyi çöpe atmak kabalık gibi geldi." Bennett de gülüyordu, bir süredir gülmediği kadar çok gülüyordu. Karnınızı ağrıtan ve neden güldüğünüzü unuttturan bir gülmeydi ama duramıyordu. Bu iyi hissettiriyordu. Belki de bir süredir bir şeyleri kaçırıyordu ve bu şimdiye kadar dikkatini bile çekmemişti.

Kira iç çekerek elinin arkasıyla gözlerini sildi.

"Teşekkürler," dedi, hâlâ Bennett'e gülümsüyordu. "Buna ihtiyacım vardı."

"Evet, benim de öyle."

Kira gözlerini onunkilerden ayırmadı, ela gözleri şöminenin parıltısında samimiydi. Bennett onu öpmek istiyordu. Onu tekrar yakınına çekmek istiyordu. Onun altında çıplak ve nefes nefese olmasını istiyordu.

Birdenbire Kira North'tan çok şey istiyordu.

"Öğle yemeği ister misin?" dedi Kira.

"Şey... olur."

"Tamam, beni takip et. Eminim bir şeyler bulabiliriz..."

Bennett onun elinden yakalayıp kanepeye geri çekti. Kira'nın gözleri açıldı.

"Bekle." Sesi amaçladığından daha kabaydı ama bütün sabah ona sokulan Kira'nın memeleri koluna sürtünmüş, bacakları aletini dürtmüştü. Bennett'in bugünün hangi yöne gittiğini bilmeye ihtiyacı vardı. Bu yakınlaşmanın daha ileri gitmesi için bir şans var mıydı?

"Tamam..."

"Önce bir şey yapabilir miyim?"

Kira bir kaşını kaldırdı, sanki onun ne yapmak istediğini tam olarak biliyormuş gibi dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyordu. Ve sanki bunu o da istiyordu.

"Ne yapmak istiyorsun, Bennett?"

Bir elini yüzüne kaldırdı, çenesini kavradı; parmakları çoktan ensesindeki saçlara karışmıştı. Kira'nın gözleri heyecanla kapandı.

"Yapmak istediğim pek çok şey var ama bununla başlamamız nasıl olur?" Başını eğip onu öptü; yumuşak, neredeyse ürkek bir temastı bu. Dudakları onunkine nazikçe değdi, öyle hafifti ki Kira'nın gülümsemesinin zarif kıvrımını hissedebildi.

"Bu iyi bir başlangıç," diye fısıldadı Kira. Bir anlığına alnını onunkine yasladı. "Birkaç şey daha deneyelim." Kira karşılık olarak onu öptü ve o zaman Bennett, onun da bunu kendisi kadar çok düşündüğünü anladı. Kira'nın da ona yapmak istediği şeyler vardı, onu farklı şekillerde öpmek ve dokunmak istiyordu; bu histe yalnız olmamak çok güzeldi.

Kira öpücüğü derinleştirirken parmaklarını onun saçlarının arasından geçirdi; dili onunkinde tatlı ve sıcak bir his bırakıyordu. Boğazında yumuşak bir inilti yankılandı ve Bennett kontrolünü kaybetti. Elleri onun belindeydi ve düşünüp fikrini değiştiremeden önce onu üzerine çekiyordu. Kira'yı derin, güçlü, aceleci bir şekilde öptü; artık durmak istemiyordu. Kira bacaklarını iki yana açıp onun üzerine oturdu; o güzel bacaklar Bennett'in bacaklarını sarmalamıştı ve Bennett parmaklarıyla onun uyluklarını keşfediyordu. Kira kucağında kıvrıldığında, Bennett bir an için ölebileceğini düşündü.

"Kira," dedi güçlükle ve ellerini onun kalçalarına koyarak hareketini durdurdu.

Kira ona güzel ağzında haylaz bir sırıtışla baktı. "Sanırım senin hakkında yanıldım," derken hafifçe öne doğru sallandı.

Bennett inledi ve başını kanepenin arkasına yasladı. "Öyle mi?"

"Evet, senin fazla... güvenilir olduğunu düşündüm." Kelimeleri, açıkta kalan boynuna doğru fısıldadı ve onları diliyle takip etti.

Bennett onun kıçını sıkınca Kira ciyakladı.

"Fazla güvenilirim çünkü insan içinde kıçına yapışmadım?"

Kira hırıltılı ve alçak sesli bir kahkaha attı. "Hayır. Sadece fazla nazik görünüyordun. Genellikle etkilendiğim erkekler gibi değilsin."

"Çünkü genellikle pisliklerden mi etkilenirsin?"

"Esasında, evet." Tekrar sallandı ve sürtünme fazla iyiydi. Kira bunu yapmaya devam ederse her şey şüphesiz daha az güvenilir bir hâl alacaktı.

"Ama benden etkileniyorsun?" dedi Bennett kulak tırmalayan bir sesle.

"Mımm," diye mırıldandı Kira. Boynunda, onu daha önce öptüğü yere doğru dişleri tenini nazikçe sıyırıyordu. "Evet, kesinlikle."

"Peki... sen benden etkileniyor musun?" diye sordu Kira, gözleri yeniden onunkilerle buluştu. Bu sorunun saçmalığı, Bennett'in ereksiyonunun onun merkezine bastırma biçiminden zaten belliydi. Ama Kira'nın bunu duymaya ihtiyacı vardı ve Bennett elbette söyleyecekti.

"Seninle tanıştığım andan beri."

"Yalancı," dedi Kira hırıltılı bir kahkahayla.

"Bu doğru. Erkek izci şerefi üzerine yemin ederim," dedi alaycı bir gülümsemeyle. Başını, onun boynunu öpmek için eğdi ve kollarını ona sardı.

"Sen bir erkek izci değildin!" dedi Kira, kıkırdayıp iç çekerek. Bennett omzu ile boynu arasındaki hassas tenini emiyordu. Bennett feromonlar gibi şeylere genellikle inanmazdı ama Kira'nın kokusunu düşündüğünde *istediği* şey dışında bir tanım bulamıyordu. Onu soludu.

"Tamam, o hâlde belki ilk andan beri değil ama o zamandan beri her an." Yüzünü tekrar onun yüzüyle aynı hizaya getirdi ve Kira'nın yanaklarındaki çekici kızarıklığı fark etti. "Sen göz kamaştırıcısın. Bunu biliyor olmalısın."

Kira sanki bunu duymaktan yorulmuş gibi gözlerini devirdi ama dudaklarında utangaç bir gülümseme oynaşıyordu. "Yine de arada sırada duymak güzel." Bunu söyleme şekli Bennett'e, onun bunu yeterince sık duymadığını düşündürdü.

"Flört ettiğin o pislikler bunu yeterince söylememiş olmalı." Bennett onu tekrar öptü, mademki başlamışlardı artık uzak duramıyordu. "Sen kahrolasıca güzelsin."

"İfade tarzın, Bennett! Şoktayım!"

Bennett sırıttı. "Seni şok etmenin bir sürü farklı yolunu hayal edebiliyorum."

Kira, gülümseyen dudağını öptü. "Hoşuma gider," dedi. Ama bunu söylerken geri çekilip Bennett'in yayılmış uyluklarının arasında ayağa kalktı. "Tüm günümüz ve gecemiz var." Elini tutup onu da kaldırdı. "Acele etmeyelim, tamam mı?"

Kira mutfağa önden giderken omzunun üstünden haylaz bir bakış atmasaydı Bennett hayal kırıklığına uğrayabilirdi. Bu sadece bir bakış değildi. Gelecek tüm eğlencenin bir vaadiydi.

Bennett her zaman karı sevmişti. Ama bu... şimdiden, hayatının en sevdiği kar fırtınasıydı.

Vay canına. Tamam, demek nazik erkekler iyi öpüşebiliyordu.

Kira aşırı ısınmış teninde, mutfağın serin havasını hoş karşıladı. Az önce ne olmuştu? Bir an Kira'nın favori rezil

Noel filmini izliyorlardı ve sonraki an Kira bacaklarını iki yana açmış Bennett'in kucağındaydı ve onun ağzı Kira'nın boynundaydı. Ve bu *güzeldi*. Çok güzeldi. Ayak parmaklarının kıvrılmasına yol açacak denli güzeldi ve hâlâ kıyafetleri üzerlerindeydi.

Hiç kendine özgü olmayan bir hamleyle Kira onu durdurmuştu.

Her şey çok hızlı gerçekleşmişti, Kira bunu uzun süre devam ettirmek istediğini fark etmişti.

"Tanrım, burası buz gibi." Peşinden mutfağa gelen Bennett'in sesi arkasında gürledi.

Kira döndü ve onu görünce nefesi kesildi. Parmakları Bennett'in saçlarını dağıtmıştı, yanakları pembeydi ve fırtınalı gri gözleri Kira'daydı. Kendinden memnun bir hâlde sırıtıyordu, sanki ne kadar ateşli olduğunu biliyordu, sanki Kira'nın hayal ettiği kadar güvenilir değildi.

"Battaniye kalesi kusursuz bir çözüm değil," dedi Kira omuz silkerek. Tekrar dolaplara doğru döndü çünkü ona çok uzun süre bakamıyordu, özellikle ereksiyonu kot pantolonundan belli olduğu için. Lanet olsun. Fırtına hazırlıkları Kira'yı bunun için hazırlamamıştı.

"Fakat bu oldukça zekice," dedi Bennett. O otururken, Kira mutfak sandalyesinin eski döşeme tahtalarına sürtünerek gıcırdadığını duydu.

Kendisiyle dalga geçer gibi bir kahkaha attı. "Arada bir iyi bir fikrim olur."

"Eminim pek çok iyi fikrin vardır."

Kira homurdandı. "Beni çok iyi tanımıyorsun."

"Bence seni yeterince iyi tanıyorum." Bennett'in sesi yanından süzülürken Kira tavuklu erişte ile sebze çorbası arasında seçim yapmak uzun sürüyormuş gibi gözlerini karşısındaki dolaptan ayırmadı. "Bu çiftliği tamamen kendi başına

kurduğunu biliyorum," diye devam etti. "Bir sürü iyi fikrini gördüm. Baştan başlamak büyük cesaret gerektirir..."

"Dur." Onunla yüz yüze gelmek için Kira hızla döndü.

Bennett kaşlarını çok az kaldırdı.

"Beni yatağa atmak için palavra iltifatlar uydurmana gerek yok." Gülmeye çalıştı ama sesi gergin çıktı. Bennett'in sözleri iç organlarında garip bir etki bırakmıştı. "Zaten anlaşma sağlandı. Kabul edildin. Tamam mı? Sadece... bunu yapma."

"Söylediklerim palavra iltifatlar değil, Kira."

Kira kollarını göğsünde kavuşturdu. "Beni buraya ulaştıran bazı aptalca kararlarım oldu. Bunları romantikleştirmeyelim."

Bennett bakışlarını ondan ayırmadan sandalyesinde pozisyonunu değiştirdi. "İzninle sana şunu soracağım: Neden ailenden borç para istemedin? Anlattığın hikâyelerden, zengin bir aileden geldiğin anlaşılıyor. Eminim ebeveynlerin yeni bir kazanın parasını öderdi."

"Hayatta olmaz."

"Neden olmasın?"

Kira ofladı. "Gerçekten kim olduğumu öğrenmek istiyor musun, Bennett?"

Başıyla onayladı.

"Ben, bir yatırım bankeriyle üst sınıftan karısının pervasız, şımarık kızıyım. Annemle babam her zaman zengindi; onların da ebeveynleri öyleydi. Hayatımın büyük kısmını, ne istersem yapabileceğime ve bunun hiçbir sonuç doğurmayacağına inanarak geçirdim çünkü gerçekten yapabiliyordum. Babamın parası, hiçbir şeyi düşünmek ya da umursamak zorunda kalmamam demekti. Yıllarca insanlara çöp gibi davrandım... çünkü bunu yapabiliyordum."

Kira ona yaklaşarak ellerini mutfak masasında onun önüne koydu ama Bennett geri çekilmedi. "Sen yaşlı hanımların

caddede karşıdan karşıya geçmesine yardım ederken ben yalnızca kendimi önemsiyordum. Sana bahsettiğim kâhyamız Elaine, kızı üniversiteyi bitirsin diye canını dişine takıp çalışıyordu."

"Kira..."

"Hayır." Kira başını iki yana salladı. Hayır, Bennett onu rezil bir insan olmadığına ikna etmeyecekti. Elaine, kızının iyi bir eğitim almasını sağlamak için diğer iki işinin arasında bile Kira'nın yatağını toplardı. Bu, Kira'nın tamamen kanıksadığı bir şeydi. Üniversite yılları partilerden ve kötü kararlardan ibaretti; ailesinin adı kütüphaneye verilmemiş olsaydı, asla mezun olamazdı. Ve bu... kabul edilemezdi.

Ve en kötüsü Kira bunların hiçbirini, Elaine tanıştıklarından beri ilk kez arayıp hasta olduğunu söyleyene kadar bilmiyordu. Üstelik bunu o zaman fark etmesinin tek sebebi, yeni hizmetçi kadının sabah yaptığı kahveyi beğenmemesiydi. Berbat kahve dikkatini, hayatının büyük kısmında eviyle ilgilenmiş olan kadının eksikliğine çekmişti. Elaine hastaydı çünkü fazla çalışarak kendini tüketmişti.

Kira hâlâ kendini bunun için affetmemişti. Elaine, kızının eğitiminden, yurt odasından, yemek masraflarına kadar her şeyin karşılandığından emin olmuştu ama bu bile yeterli değildi. Yıllar boyunca onun giysilerini yıkamış, onu doyurmuş, sayısız sıkıntılı durumdan çekip çıkarmıştı.

Kira ise ona görünmezmiş gibi davranmıştı.

"Ama artık öyle değilsin."

Kira kollarını havaya savurdu. "Beni iki haftadır tanıyorsun!"

"Ve senin tarif ettiğin kişi olmadığını biliyorum. Artık değilsin. Onu geride bıraktın."

Kira iç çekti; zihnindeki kavga yavaşça sönmüştü. Bennett'in iyi bir adam olduğu gerçeğini kabul edebilirdi ama şu anda tamamen hayal dünyasında yaşıyordu.

"Geride bırakmak zorundaydım. Chloe gitti. Onsuz orada kalamazdım."

Chloe gitmişti ve Kira, hasarlı, yarım bir insana dönüşmüştü. Etrafındaki insanlarla ilgili farkındalığı sınırlı, eksik biriydi; onların ölümüne çalıştıklarını bile fark etmemişti. Buraya taşınması, kız kardeşi olmadan kendini bulmak için —ya da bulmaya değer bir şey olup olmadığını görmek için— çaresiz bir girişimdi. Ve şimdiye kadar, bulmaya değer bir şey olduğundan hâlâ emin değildi.

"Güven fonunun geri kalanına ne oldu, Kira?"

"Ne demek istiyorsun?"

Bennett omuz silkti. "Söylediğin kadar zenginsen, şimdi böyle parasız olman mümkün değil. Bu çiftliğin o kadar pahalıya mâl olması mümkün değil."

Kira tekrar dolaba dönmeye çalıştı ama Bennett onu bileğinden kavrayıp sabit tuttu. Bakışları üzerindeydi. "Onunla ne yaptın?"

"Sana söylemek istemiyorum."

"Neden olmasın?"

Kira iç çekti. "Yanlış bir fikre kapılacaksın."

"Onunla ne yaptın, Kira?"

Kira uzun bir nefes verdi. "Onu bağışladım."

Bennett kendinden memnun biçimde sırıttı. "Onu kime bağışladın?"

Kira gözlerini devirdi. Bennett her şeyi yanlış anlıyordu. Kira bir azize falan değildi. Parasını bağışlaması, annesini sinir etmenin yeni bir yoluydu. "Onu bazı kadın ve çocuk hayır kurumlarına ve birkaç hayvan barınağına bağışladım." Bağışlar annesini çileden çıkarmamış gibi elini sallayarak geçiştirmeye çalıştı. *Bu yaptığın, arkadaşlarımızın gözüne nasıl görünecek?!* diye sormuştu annesi ve *arkadaşlarla* kastettiği fonların bekâr annelere ve kadın sağlık hizmeti kuruluşlarına

gitmesini onaylamayacak golf kulübünden muhafazakârr kimselerdi. Sokak hayvanlarını da pek umursamazlardı. Kira bu anıyı hatırlayınca gaddarca gülümsemekten kendini alamadı.

"Anlıyorum," dedi Bennett aşırı kendini beğenmiş bir tavırla. "Bir sürü iyi fikrin var."

Bennett'in parmakları hâlâ onun bileğini tutuyordu, başparmağı nabzının üzerinde dikkat dağıtıcı daireler çiziyordu.

"Belki. Bazen," diye kabullendi Kira. "Ama bu yapabileceğimin en azıydı..."

"Başka insanlar bu kadarını yapmazdı."

Kira kaşlarını çattı. Ona hâlâ yeterli gelmiyordu ama Bennett'in sıcak bakışları ona belki de doğru yolda olduğunu hissettiriyordu. Belki kendini sonsuza dek cezalandırmak zorunda değildi.

"Tamam. Ama hiç görmeden bir çiftlik satın almam ve çiftlik kurmayı bir gecede çözebileceğimi düşünmem iyi bir fikirmiş gibi numara yapmayalım," dedi. Geçmişini günışığına çıkarmaktan yorulmuştu.

Bennett güldü. "Tamam belki bu *en iyi* fikrin değildi. Ama şimdi buradasın. Bunu yürütüyorsun."

Kira duygularının boğazında oluşturduğu yumruyu bastırdı. Neden bu konuda boğazı düğümleniyordu?

"Evet, tamam. Artık geri dönemem."

"Cesursun."

Kira başını hafifçe iki yana salladı ve Bennett'in bileğini tutan parmakları sıkılaştı. Ayağa kalkıp onu kendine çekti.

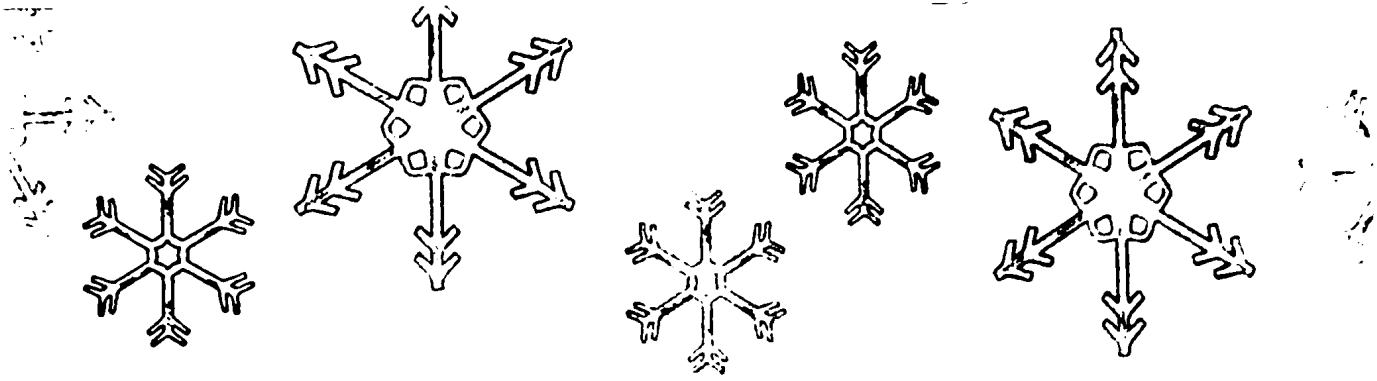
"Cesur, zeki kız," diyerek alnına bir öpücük kondurdu.

Hayatı boyunca Kira'ya asla bu iki sıfat yakıştırılmamıştı. Vahşi, inatçı, pervasız, evet. Ama asla cesur, değil. Asla zeki, değil.

Bennett'in parmakları bileğini bıraktı. "Çorbaya ne oldu?" diye sordu ve onun yanından geçip ilerledi. Kira ise onunla ilgili değerlendirmesi yüzünden sersemlemiş hâlde arkasından bakakaldı.

Görünüşe göre nazik adamların iyi olduğu tek alan öpüşme değildi.

Ayışığı Kitaplığı

On Yedinci Bölüm

Rüzgâr eski pencereleri takırdatıyordu ve Kira'nın kanepedeki yerinden dışarısı, beyaz ile gri arasında bulanık bir manzaraya dönüşmüştü. Artık bu, güzel bir Noel kartpostalındaki kar değildi. Fırtına, pencerelere buz kütleleri çarpıyor, rüzgâr eski çiftlik evinin arkasındaki ağaçları savuruyordu. Bu, *'yolları kapatın, evde kalın ve elektrik kesilmesin diye dua edin'* türünden bir kardı.

İçeride şöminedeki ateş neşeyle çatırdıyordu ve Kira, sonbaharda sipariş ettiği yakacak odunların zamanında gelmiş olmasına minnettardı. Bir de... yalnız olmamasına.

Bennett'in telefonu sehpada vızıldayarak boş çorba kâselerini sarstı.

Tuvalete gitmişti ve yokluğundaki iki dakika içinde telefonu en az beş kez vızıldamıştı. Belki Kira'nın kontrol etmesi gerekirdi. Belki acil bir durumdu. Ya da belki Kira'nın ayağı yanlışlıkla ona çarpar, telefon sehpadan düşerdi... ve Kira da onu yerden almak zorunda kalırdı.

Ayak başparmağı telefonunun kenarına değerken Bennett battaniyelerin arasına girdi. Kira ayağını geri çekti ve onu tekrar altına soktu. *Yaramaz ayak.*

"Umarım sürüsüne bereket ağaç satarsın. Şu anda tuvaleti kullanmak hoş değil."

Kira kahkaha attı. "Evet, biliyorum, değil mi?"

Bennett onun yanına oturdu ama telefonuna uzanmadı.

Merak, Kira'yı öldürüyordu. "Şey... Sen burada değilken telefonun hayli vızıldadı."

"Öyle mi? Jeanie'ye nerede olduğumu haber verdim ve bugünlük tüm toplantılarımı iptal ettim..." Telefonuna bakarken sesi canlılığını yitirdi. Belli ki mesajlar ablasından veya işinden değildi. Ekrana kaş çattı ve sonra mesajları atan her kimse cevap vermeden telefonu ters çevirip sehpaya geri bıraktı.

"İstersen cevap verebilirsin," dedi Kira ama daha fazlasını sormak için ölüyordu. "Telefonla ilgilenmenin benim için sakıncası yok."

"Cevap vermek istemiyorum." Bennett'in ses tonu soruya yer bırakmıyordu.

"Ah."

Bennett pencereden bakarak "Rüzgâr şiddetleniyor," dedi.

"Mesaj atan eşin falan değil, değil mi?" dedi Kira kahkaha atarak. Ona biraz sataşırsa, Bennett'i kimin mesaj attığı konusunda bir şeyler söylemeye teşvik edebilirdi. "Demek istediğim, iyi adamlar Kaliforniya'dayken eşleri varken başka insanlarla öpüşmezler, değil mi?"

Değil mi?

Kahkahası Bennett'in yüzündeki ıstıraplı ifadeyi gördüğünde yitip gitti.

"Bennett, lütfen bana evli olmadığını söyle." Her ne kadar geçmişte bela aramış olsa da asla evli bir adamla ilgilenmemişti. Bu, aşmayı reddettiği bir sınırdı. Aşağı yukarı tek sınırıydı.

Buyurun bakalım. İyi bir adam olduğunu düşündüğü ama açıkça bir şey saklayan bir erkekle öpüşüyordu ve başladığı yere dönmüştü. Üstelik bu, öncekilerden bile daha kötüydü.

Geçmişte birlikte olduğu adamlar en azından pislik olduklarını gizleme zahmetine girmezlerdi. Tatlı ya da yardımsever rolü yapmaz, onu nazik sözlerle kandırıp sahte bir güvenlik duygusuna sürüklemezlerdi.

Ah, hayır. Geçmişte birlikte olduğu adamlar, kalmaya niyetleri olmadığını asla gizlemezdi; güvenilir, sağlam ya da esasen annesini sinir etmek için tasarlanmış kısa bir kaçamaktan fazlasını sunmak gibi bir niyetleri yoktu. Annesini sinir etme konusunda iyilerdi. Zaten tüm cazibeleri de buydu.

Fakat Bennett çok... çok... tatlı davranıyordu. Ve iyi biriydi. Ve Kira'ya karşı nazikti. Kira, hayatında ilk kez bir erkekle birlikte olmayı bir hedefin parçası olarak değil, gerçekten onun karakterinden hoşlandığı için seçmişti. Peki, tüm bunlar sadece böyle mi sonuçlanacaktı? Bennett'in ondan büyük bir şey saklaması için mi?

Kira bunu bilmeliydi. İyi erkek diye bir şey yoktu. Ama sahiden Bennett'in farklı olduğunu sanmıştı.

"Evli değilim."

"Oh." Kira rahat bir nefes alırken öfkesi bedeninden dışarı sızıyordu ancak aklından bir düşünce daha geçti. "Nişanlı mısın? Evde bir kız arkadaşın mı var? Geçmişte rezil bir insan olabilirim ama böyle bir şeyi asla yapmazdım..."

Bennett onun bileklerini kavradı, parmakları Kira'nın tekrar hızla atan nabzının üzerindeydi. Kira onu bu kadar önemsememeliydi ama önemsiyordu.

"Nişanlı değilim. Kız arkadaşım yok."

"Hah. Tamam. O hâlde..." Kira'nın bakışları kenara atılmış telefona tekrar sürüklendi ve Bennett bir iç çekişle bileklerini serbest bıraktı.

"Bazen kötü kararlar veren tek kişi sen değilsin."

"Kötü bir karar mı seni arıyor?" diye sordu.

Bennett'in ağzının kenarı yukarı kıvrıldı. "Evet, aynen."

"Peki bu kötü kararın bir ismi var mı?"

"Nicole."

"Hımm. Nicole."

Bennett başıyla onaylarken "zaten bir küreğin varmış" hadisesinden daha dertli görünüyordu.

"Nicole kız arkadaşın veya nişanlın veya eşin değil mi?"

Bennett başını iki yana salladı. "Artık değil. Aslında uzun bir süredir değil."

Kira sırtını yastıklara yaslayıp onun konuşmaya devam etmesini bekledi. Ona, kendisiyle ilgili bütün o çirkin parçaları anlatmıştı; Bennett'in karmaşık aşk hayatına dair bir iki hikâyeyi hak ediyordu. Beklentiyle bir kaşını kaldırdı. Bir yanı, bu hareketin annesinin Kira'nın son maceraları hakkında açıklama beklerken kullandığı mimik olduğunu fark etti ama bunu şimdi düşünmeyecekti. Ne de olsa, kaş kaldırma her zaman işe yarardı.

Bennett tekrar iç çekti. "Doğrusu, bu biraz utanç verici."

"Utanç verici mi?" diye sorarken Kira daha da fazla meraklanmıştı. Bu *neredeyse fazla mükemmel* adamla ilgili utanç verici bir şey duymak isterdi. Dahası, o kadının neden durmadan ona mesaj attığına dair bir açıklama da. "Yani," dedi, "zavallı Nicole'ün kalbini kırmadın mı? Yoksa o mu seninkini kırdı?"

Bennett tekrar pencereden dışarı baktı. "Belki fırtına o kadar kötü değildir. Muhtemelen eve gidebilirim."

Kira onun koluna bir şaplak attı. "Hiçbir yere gitmiyorsun. Şimdi dökül bakalım."

Bennett alaycı bir kahkaha attı. "Çok klişe hikâye. Benim ondan hoşlandığım kadar o benden hoşlanmıyordu. Onun için ülkenin bir ucundan diğer ucuna kadar gittim. Ve sonra beni terk etti."

"Ne zaman?"

Bennett yüzünü buruşturdu. "Beş yıl önce."

"Beş yıl mı?! Neden eve dönmedin?"

"Kimse Kaliforniya'ya bir kız için gittiğimi bilmiyordu. Bir iş için gittiğimi sanıyorlardı. Öylece geri dönemezdim."

Kira kaşlarını çattı. "Ablanla tanıştım. Seni burada ağırlamaktan hoşlanıyor. Eminim eve dönebilirdin. Veya buraya gelebilirdin."

"Muhtemelen." Bennett başını tekrar kanepe yastıklarına yasladı ve yutkunurken Kira onu izledi. "Ama o zaman yapamazmışım gibi hissettim."

"Bu, beş yıl önceki Nicole'ün neden şimdi sana mesaj attığını açıklamıyor."

Bennett gözlerini kapadı. "Şey, hikâye kötüleşiyor."

"Eyvah."

"Yaklaşık her yıl tekrar bir araya geldik. Ama tam anlamıyla birlikte değildik." Parmaklarıyla burnunun kemerini sıktı. "Genellikle benim, onun için bir şey yapmama ihtiyaç duyar."

"Ah, Bennett."

Bu sabahki garip davranışının boşuna olmadığı açıktı. Eski sevgilisi yeniden hayatına girmeye çalışıyordu ve Bennett, bedenindeki tüm 'Bay Sorun Çözücü' içgüdüleriyle mücadele ediyordu. Suistimal edilmiş bir geçmişi vardı. Kira, onun aynı şeyden korkup korkmadığını merak etti. Onu incitmek, isteyeceği son şeydi ama nazik olma konusunda pek deneyimli sayılmazdı.

"Biliyorum. Tam bir enayiyim. Nicole aradığında koşarak giderim. Her lanet olası seferinde."

"Şu anda Kaliforniya'da olsaydın..."

Bennett yutkunurken âdemelması boğazında inip kalktı. "Noel tatillerinde yalnız olmaktan hoşlanmaz."

"Peki senin bundan kazancın ne?" Kira ofladı; asla tanışmadığı bir kadına mantıksızca öfkeliydi. Ne cüretle bu tatlı

adamı onca yıl boyunca sürüklemişti? Kendisinin bile ahlaki pusulası bu kadar bozuk birinin görebileceği kadar açıktı: Bennett bunu hak etmiyordu.

Bennett, mağlup bir ifadeyle omuz silkti. "Genellikle birkaç haftalık seks, ofisteki yılbaşı partisine eşlik edecek bir flört ve Nicole gittikten sonra da bir daha asla böyle bir şey yaşamayacağıma dair bir yeni yıl kararı. Söyledim ya, utanç verici."

"Onu seviyor musun?" Soru Kira'nın ağzından kaçtı. Onu sevip sevmediğini umursamamalıydı. Şu anda Bennett'in ve şu Nicole denen kişinin birlikte olmaması koşuluyla Kira onunla suçluluk duymadan yatabilirdi. Kaliforniya'ya döndüğünde ne yaptığı neden Kira'nın umurunda olsundu?

Bunlara rağmen nefesini tutmuş cevabını bekliyordu.

Bennett'in gözleri kapalıydı ve başı geriye yaslanmıştı. Kira onun cevap vermeyeceğini düşündü. Ya da daha kötüsü, Nicole'e âşık olduğunu itiraf edecekti. Ya sonra ne olacaktı? Öğleden sonranın geri kalanında kızma birader oynayıp kanepenin farklı uçlarında mı uyuyacaklardı? Kira'nın zihninde canlandırdığı gün kadar eğlenceli olmazdı.

Ama çok geçmeden Bennett doğrulup Kira'ya baktı; gri gözleri berrak ve dürüsttü.

"Hayır, onu sevmiyorum."

Kira'nın ciğerlerine hava akın etti. Rahatlatıcıydı. "Ah."

"Uzun bir süredir sevdiğimi sanmıyorum."

"Tamam, o hâlde belki burada olman iyidir. Bilirsin... davranış kalıbını kırman için."

Bennett gözlerini onunkilerden ayırmadı. "Burada olmam kesinlikle iyi." Telefonuna uzanıp onu kapattı; dudaklarında ukala, küçük bir gülümseme kıpırdanıyordu. "Olmayı tercih ettiğim başka hiçbir yer yok."

Kira'nın gülümsemesi istemsizdi; ani, geniş ve gönülsüz.

Bennett ona karşılık verdi ve elektrikler kesilmeden önce Kira'nın net olarak gördüğü son şey buydu.

"Kahretsin." Kira'nın hırıltılı sesinde bir nebze korku vardı.

"Yedek bir jeneratörün olmadığını tahmin ediyorum."

Bennett loş ışıkta Kira'nın somurttuğunu görebiliyordu. Akşam olmak üzereydi; fırtına ve erken gün batımı yüzünden, ışıklar da sönünce oda neredeyse tamamen karanlığa gömülmüştü.

"Elbette yok, hiçbir yedeğim yok. Güçbela temel şeylere sahibim."

Bennett alaycı bir kahkaha attı. "İyi olacağız. Ateşimiz var. Ayrıca bir sürü battaniye var." Aralarındaki battaniye yığınını kabarttı. Kira ona bakarken yüzünde oldukça şüpheci bir ifade vardı.

"Açlıktan öleceğiz."

"Kira, bir gaz ocağın var."

"Yani..."

"Yani, o hâlâ çalışıyor. Ayrıca yirmi dört saatlik bir sürede açlıktan ölebileceğini sanmıyorum."

"Belki *sen* ölemezsin."

Bennett yine kahkaha attı. "Bir fener yakmaya ne dersin? Ya da mum."

Bu fikir Kira'nın keyfini yerine getirdi. Yarı karanlıkta gözleri kocaman açıldı. "Mumlarım var! Üst katta." Bennett'in elinden tutup onu kanepeden kalkması için çekti. "Benimle birlikte gel, karanlıkta yukarısı korkutucudur."

Bennett, onun peşinden oturma odasının sıcak konforundan çıkıp merdivenlerden yukarı, ikinci kata çıktı. Her

adımda basamaklar gıcırdıyordu. Kira, yolu gösterirken hâlâ elini sıkıca tutuyordu. Eğer geri gelmemiş olsaydı, Kira'nın burada korkmuş hâlde tek başına olacağını düşünmekten nefret ediyordu. Elbette başının çaresine bakardı ama Bennett yine de o düşünceden nefret ediyordu.

Kira onu koridorda ilerletip son yatak odasına götürdü.

"Burada bir yerde olmalılar."

Mobilyalı tek yatak odasıydı: ortada bir yatak, bir şifonyer ve iki komodin vardı. Ama oda el değmemiş gibiydi.

Kira, mum aramak için şifonyerin çekmecesini karıştırırken Bennett "Yatakta çarşaf yok," diye gözlemledi.

"Burada uyumuyorum. Fazla soğuk."

"Peki nerede uyuyorsun?"

"Oturma odasında. Kanepede."

"Kanepede mi?" Bennett, Kira'nın kanepede uyumasına dair düşüncelerini bastırmak için çaba gösteriyordu. Ama uzun bir gün olmuştu; plansız itiraflarla ve hızla değişen hava basıncıyla dolu bir gün. Üstelik, içgüdülerini bastırmaktan da artık yorulmuştu.

Kira'dan hoşlanıyordu. Çok. Muhtemelen gereğinden fazla. Ama hoşlanıyordu.

Bennett insanları önemsediğini onlarla ilgilenerek gösterirdi. Bu onun karakteriydi, lanet olsun. Sırf Nicole onun bu yanını suiistimal etti diye bundan tamamen kurtulması gerekmiyordu.

Kaldı ki...

Kanepede uyumak mı?

Üşüdüğü için mi?

Bu cereyanlı evde, tek başına?

Bennett buna *dayanamıyordu.*

"Bu yatağı alt kata indireceğim."

Kira ona doğru döndüğünde kolları her boydan mumla doluydu. Kaşlarını, kâküllerinin altında kaybolana kadar kaldırdı.

"Affedersin, ne yapacaksın?"

"Bununla ilgili bana itiraz etme, Kira. Yatağı alt kata indireceğim. Oturma odasında zemine yatak kurabilirsin. Daha rahat olur." Çoktan yatağı kaldırıyordu.

"Bennett..."

"İtiraz etme dedim."

"Ah! Tamam, bunu açıkça söylediğin için seninle hemfikir olacağım."

Bennett iç çekip yatağın köşesini indirdi. "Lütfen," dedi. Sesi hem sert hem de kırılgandı; bu yatak, şu anda olduğundan çok daha fazlasını temsil ediyordu. Az önce Nicole'ü artık *istemediğini* fark etmişti. Artık onu *sevmiyordu.* Tek istediği, önündeki kadındı ve bununla ne yapması gerektiğini bilmiyordu.

Tek bildiği, bu yatağı alt kata indirmeye ihtiyacı olduğuydu.

Kira'nın ısınmasına ihtiyacı vardı.

Muhtemelen terapiye ihtiyacı vardı ama bu başka bir günün konusuydu.

"Lütfen mi?"

"Lütfen, senin için bunu yapmama izin ver."

Kira karşısında, ağzı açık bir hâlde duruyordu; sanki bir defalığına ne diyeceğini bilmiyordu. Bennett ise yatağı tekrar kaldırdı, yatak odasının kapısından geçirebilmek için yan çevirdi. Onu dışarı itti ve koridorda ilerletmek için uygun bir açı yakaladı.

Kira onu takip ederken hâlâ sessiz bir şoktaydı.

Yatağı merdivenlerden indirmek biraz çetrefilliydi ama Bennett şu an görev başında olan bir adamdı ve bunu başardı, büsbütün zarafetle olmasa bile bunu başardı. Sehpa kenara

itilene ve yatak oturma odası zeminine, tam şöminenin karşısına serilene kadar Kira tekrar konuşmadı. Burası, tüm lanet evdeki en sıcak yerdi.

"Gösterişçi," diye söylenirken Kira mumları şömine rafına ve kanepenin yanındaki zigon sehpaya diziyordu.

Bennett ister istemez gülümsedi.

Şöminenin yanındaki kibrit kutusunu alıp mumları yakmaya başladı.

"Bu mum *Tatlı Tanışma* mı kokuyor? Bu ne anlama geliyor ki? Anlaşılan, leylak, şampanya ve narenciyeymiş."

"Bu seriyi bana Chloe aldı."

"Ahlaki Açıdan Gri Karakter, Düşmandan Aşığa, Huysuz ve Günışığı," diye okudu diğer mumların etiketlerini. "Yavaş İlerleyen, en azından bu bir mum için mantıklı." Son mumu bıraktı. Kira'yı ona gülümserken yakaladı.

"Sana en çok bu yakışır," diyerek Bennett'e kenarında Tarçınlı Rulo yazan bir mum uzattı.

Bennett onu kokladı. "Güzel kokuyor. Hâlâ herhangi birinin ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Fark etmez." Kira başını iki yana salladı, kahkahası yok oluyordu. "Ama ablan kitaplarla ilgili konuştuğunda daha çok dikkatini vermelisin."

"Kitaplar mı?! Pastane ürünleriyle ilgili konuştuğumuzu sanıyordum."

Kira, odanın büyük bölümünü kaplayan yatağın etrafını dolaşıp onun koluna hafifçe vurdu. "Hayır. Romantizm klişeleri."

"Romantizm, ha? Yani tarçınlı rulo... bir seks iması mı? İşin içinde şekerli krema var mı?" Bennett kaşlarını yukarı aşağı oynattı ve Kira daha şiddetli güldü.

Bu fikri pek beğenmemiş gibi burnunu kırıştırdı. Ama Bennett'in zihni çoktan kendi yolunu çizmişti; bedenine vanilyalı

krema serpilmiş çıplak bir Kira'yı ve dilinin o kremanın desenini takip edişini mutlulukla hayal ediyordu.

"Bununla ilgili bana yardım et." Kira'nın sıkıntılı sesi, Bennett'in zihnini dolduran o uygunsuz ama baştan çıkarıcı hayali bir anda dağıttı.

O anda tamamen giyinik bir Kira, lastikli bir çarşafı yatağa geçirmek için mücadele ediyordu. Bir köşesini çektiği her seferinde diğeri pat diye çıkıyordu.

"Dünyadaki lastikli çarşaf üreticileri onları bir parça daha geniş yapsa ölür mü?" diye sızlandı Kira bıkkınlıkla. "Böyle zamanlarda Elaine'i özlüyorum. O kadın bir hazineydi."

Bennett güldü ve çarşafın bir ucundan tutarken Kira diğer ucunu tuttu, birlikte onu yatağa geçirmeyi başardılar. Çarşaf serildiğinde Kira kollarını ve bacaklarını bir deniz yıldızı gibi açarak yatağın ortasına yığıldı. Ateşin ışığı, yüzünün yan tarafında parlıyor, koyu saçlarında altın renginde dans ediyordu.

Bennett'e sırıttı. "Şey, bu akşam nerede uyuyacağını bilmiyorum. Ben çok yer kaplarım."

"Kanepede yatarım." Bennett'in cevabı öyle hızlıydı ki Kira'nın kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. Güzel yüzü bir anda asıldı.

"Şaka yapıyordum."

"Kira, senin yanlış düşünmeni istemem..."

Seks yapmasını engelleyecek daha fazla bir şey söyleyemeden Kira onun lafını kesti. Bennett'in istediği son şey lanet kanepede uyumaktı.

"Bu fırtına boyunca yaşanan hiçbir şeyi fazla düşünmemenin iyi bir fikir olduğunda anlaşalım, olur mu? Sadece..." Kira altdudağını ısırdı, bakışları yeniden onunkileri buldu. "Sadece ânı yaşayalım."

"Ânı yaşayalım, ha?"

"Evet. Bu duvarların dışında hiçbir şey yokmuş gibi yapalım. Bu akşamdan sonrası yokmuş gibi. Sonuçlar hakkında endişelenmemize gerek yok. Bu fırtına, bugün... normal şartlardan bağımsız."

Normal şartlardan bağımsız mı? Tanrı aşkına, ne cezbedici bir düşünceydi.

Saf bir bencillik ânıydı. Kira North'u çiftlikte battaniyeye sarınmış hâlde gördüğü ilk günden beri istiyordu ve şimdi ona sahip olabilirdi. Bugün boyunca, bu fırtına boyunca, bu an boyunca. Sonrasında ne olacağını, kimin kim için hayatını kökten değiştirmek zorunda kalacağını ya da Kira'nın ne zaman sıkılıp onu terk edeceğini düşünmesine gerek yoktu. Bunların hiçbiri olmayacaktı.

Yalnızca bugün.

Kira yattığı yerden ona baktı. Bennett, çarşafı geçirmesi için Kira'ya yardım ettiğinden beri hâlâ yatağın yanında diz çökmüş duruyordu. Kira'yla birlikte kendini yatağa atabilir ve gecenin geri kalanında orada kalabilirdi. Mükemmel Noel hediyesini elde edebilirdi.

Bu kızda ne vardı ki Bennett onu tanıdıktan kısa bir süre sonra bu kadar etkilenmişti? Hayır... aslında biliyordu. Ama kabul etmek istemiyordu, değil mi?

Bennett bunun nedenini aslında çok iyi biliyordu. Kira'nın onunla tartışmasıydı, sataşmasıydı, kendi fikrinden vazgeçmemesiydi. Hayatını değiştirmeye karar vermesi ve bunu gerçekten yapmasıydı. Bennett'e öyle gülümsemesiydi ki sanki o gülümsemeyi hak etmiş gibiydi.

"Ee... ne diyorsun?" diye sordu Kira; tereddüdü sesine sızmıştı."

Bennett öne eğilip Kira'nın bedenini kollarının arasına aldı ve bacaklarını açıp onunkilerin iki yanına yerleştirdi. "Sana söylemiştim diyorum."

"Neyi?"

Bennett ağzını kıvırıp gülümsedi. "İyi fikirlerle dolu olduğunu."

"İşte o anda Kira'nın gülümsemesi büyüdü, kararsızlık yüzünden silinip gitti. "Öyle mi?"

Bennett başını eğdi; göğsünün onunkine değmesine izin verdi ve Kira'nın nefesinin kesildiğini hissetti. Ardından, ağzının kenarına hafifçe bir öpücük kondurdu.

"Kesinlikle."

Kira dramatik bir şekilde iç çekti. "Ah, iyi. Bana karşı iyi adam tavırlarına devam edeceğinden ve benden yararlanmayı reddedeceğinden falan endişelendim."

Bennett alaycı bir kahkaha atarken Kira'nın kulağının arkasına burnunu sürttü, orada bulduğu yumuşak tenine bir başka öpücük kondurdu.

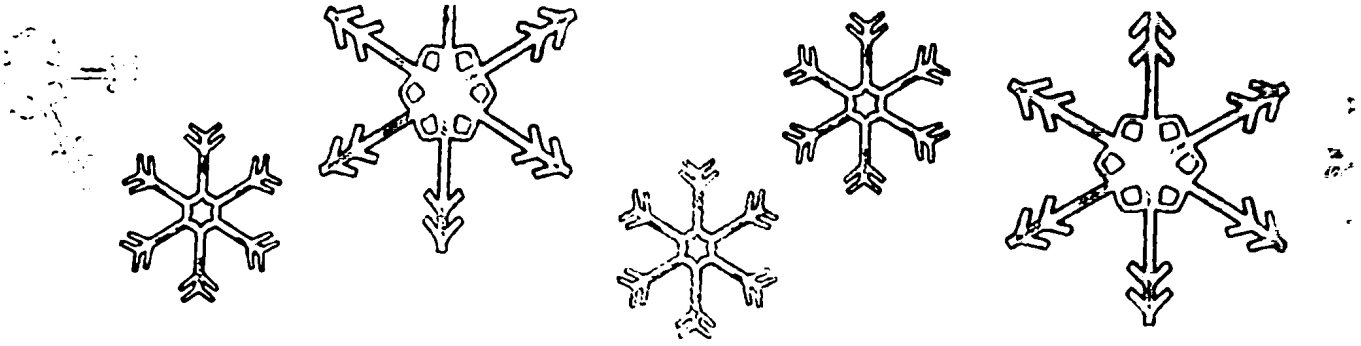
"İyi bir adam gibi davranmamı *istiyor* musun?" diye sorarken kalçalarını indirdi ve hafifçe onunkilere bastırdı. Kira onun altında kıvrandı.

"Hayır."

"Hayır mı?" diye sorarken merkezine tekrar sürtünerek ona sataştı.

"Hayır, şu anda iyi bir adam olmanı istemiyorum, Bennett."

Bennett onun boynuna doğru gülümsedi. "Güzel."

On Sekizinci Bölüm

Bennett'in alçak sesli gülüşü Kira'nın bedeninde yankılandı; titreşimi, ayak parmaklarında hissediliyordu. Bacaklarını onun beline dolamıştı ve Bennett'in ağzı boynundayken düşünebildiği tek şey, *şükürler olsun*, buna gerçekten ihtiyacı olduğuydu.

Bir anlığına zihninden, yeni hayatının ağırlığından kurtulmaya ihtiyacı vardı. Bir molaya, bir günlüğüne her şeyden uzaklaşmaya. Kira'nın sadece... *var* olmaya ihtiyacı vardı. Ve şu anda, yalnızca Bennett'in bedeninin altında *bunu* başarabiliyordu. Onun bu kadar geniş, bu kadar güçlü olduğunu nasıl fark etmemişti?

Bennett'in o konfor katmanlı yatağı sanki hayat amacıymış gibi tek eliyle merdivenlerden indirmesini ve şimdi uyluklarının arasındaki o güçlü, kararlı hissi düşündükçe hâlâ başı dönüyordu. Bennett Ellis'i hafife almış olması delilikti.

"Hiç sana Ben diyen oldu mu?" diye sorarken parmaklarını onun saçlarının arasında gezdiriyordu.

Bennett başını kaldırdığında dudaklarında bir yarım gülümseme vardı. "Bazıları öyle der."

"Sana Ben diyebilir miyim?"

Gülümsemesi büyüdü. "Benim de sana bir lakapla seslenmem koşuluyla." Bennett'in cevabı kuşku uyandıracak denli

hızlıydı, sanki bunu daha önce düşünmüştü. Acaba Bennett onu ne kadar çok düşünüyordu? Kira'nın onu düşündüğü kadar çok muydu? Bu fikir çok fazla hoşuna gitti.

"Benim lakabım yok." Parmaklarının onun omuzlarını keşfetmesine izin verdi ve Bennett'in ona dayalı bedeni biraz ürperdi.

"Lakabın yok, demek?"

"Şey, Chloe bana Kiki der ama bu yasak bölge."

Bennett başını tekrar eğerek onun boynunu öptü. Kira kendini ona doğru büktü ve Bennett inlediğinde sesi Kira'nın bedeninde gürledi.

"Şeftali," diye mırıldandı onun tenine.

"Olmaz."

Bennett başını tekrar kaldırdığında sırıtıyordu. "Benim küçük Georgia şeftalim."

"Katiyen olmaz." Kira ona travmatik güzellik yarışması geçmişinden hiç bahsetmemişti ama Bennett yine de bu lakabı tam isabetle bulmuştu. *Müthiş.*

"Bu mükemmel." Burnunu Kira'nın teninde yavaşça gezdirdi. "Tıpkı şeftali gibi tatlı ve yumuşaksın."

"Ayrıca tüylü ve kolaylıkla ezilen nitelikte miyim?"

Bennett güldü; Kira bu sesten biraz fazla hoşlanmaya başlıyordu, sanki onu bugünden sonra da duymak isteyebilirdi. Sanki onu hayatında kalıcı olarak duymak isteyebilirdi.

Bennett "Tamam, anlaşıldı. Bunun üzerinde çalışacağım," dediğinde gülümsemesi yumuşadı. Ateşin parıltısı ve tavan boyunca titreşen mum ışığı, sarı ve altın renklerini ona yansıtıyordu. Saçları bozulmuş, darmadağınıktı. Kira'nınkini saran bedeni sıcak ve güvende hissettiriyordu. Kira bunu yüksek sesle söylemese de o anda Bennett'in ona hemen her şekilde hitap etmesine izin verirdi.

Hatta Kira'ya *onunki* olarak bile hitap edebilirdi. Bugün için. Bu akşam boyunca. Fırtına devam ettiği sürece. Çünkü böyle anlaşmışlardı. Yakınlaşmalarının mantıklı gelmesinin tek yolu buydu. Bennett, Kaliforniya'da yaşıyordu ve iyisiyle kötüsüyle Kira burada yaşıyordu.

"Öp beni," dedi Kira; söyleyebileceği en güvenli şey buydu. Bennett'in dudakları, tereddütsüz ve duraksamadan onunkilerle buluştu. Kira talep etti, Bennett karşılık verdi. Kira ağzını açtı; Bennett'in dili onunkiyle buluştu. Çok geçmeden Kira, bu öpüşmede —Bennett'te— boğuluyordu. Onun nefesi Kira'nındı, kalp atışları Kira'nınkiyle aynı ritme girmişti, bedeninin sıcaklığı Kira'nın donmuş kemiklerine sızıyordu. Bu andan önce Kira hiç gerçekten ısınmış mıydı?

Bu öpücük eşsizdi. Kira bu öpücükle eriyip, belli belirsiz bir biçimde yatağa karıştı. Kira artık yalnızca şekilli bir sıcaklık birikintisiydi. Güçlükle soluyordu; nefes almak için uzaklaştı ve Bennett boynunu emerken, ısırırken Kira nefes alıp veriyor, tırnaklarını onun sırtına geçiriyor, onu kendine çekiyor, bedenini ona doğru kaldırıyor ve daha fazlasını — daha fazlasını, daha fazlasını— istiyordu.

Öpücüklerinin arasında "Seni çıplak görmek istiyorum," dedi Bennett kulak tırmalayıcı bir sesle. "Bunu düşünmeyi bırakamıyorum. Seni düşünmeyi bırakamıyorum." Kira kadar çılgına dönmüştü, ağzı onunkinde sıcak ve ısrarcıydı, kendine engel olamıyormuş gibi kalçaları onunkilere dayalı hareket ediyordu.

"Tamam, evet," dedi Kira nefes nefese, onu göğsünden itti. "Bunu ben de istiyorum."

Bennett onun üstünden kalktı ama çok geçmeden tekrar eğildi ve duramıyormuş gibi onun dudaklarını öpüp ısırdı. Kira da aynı şekilde hissediyordu. Aralarındaki bu ateş, başını döndürüyordu.

Sonunda kendini ondan ayıran Bennett, topuklarının üzerine oturdu. Nefesi neredeyse Kira'nınki kadar hızlıydı; yanakları kızarmış, saçları Kira'nın parmaklarının geçtiği yerlerde dikilmişti. Vahşi görünüyordu. İki hafta önce arazisinde tanıştığı o yumuşak huylu Clark Kent'le uzaktan yakından ilgisi yoktu. Şimdi tam anlamıyla bir hovarda gibiydi. Ve Kira, onun aklından aynı şeyi —bunu Kira'ya yapmanın yollarını— geçiriyor olduğuna emindi.

Kira "Beni çıplak düşünmeyi bırakabilir misin?" diye sorarken onunla yüz yüze gelmek için oturdu. Hâlâ ona sataşma fırsatına direnemiyordu. Azıcık.

Bennett'in ağzının kenarı, o yeni ve ukala sırıtışla kıvrıldı. Başta ona yönelttiği o kusursuz dişleri sergileyen gülümsemesinden çok farklıydı bu. Bu bir sırdı; *yatak odasındaki Bennett*'ti. Ve bu Kira'nın hoşuna gitti.

"Doğrusu, bu bir sorun hâline geliyor."

"Öyle mi?"

"Dikkat dağıtıcı."

"Zavallı Bennett."

Bennett "Kıyafetlerini çıkar, Şeftali," diye âdeta hırladı. Belki Kira bu lakaptan, ilk düşündüğü kadar çok nefret etmiyordu. "Yoksa bunu benim yapmamı mı istiyorsun? Yardım etmeyi ne kadar sevdiğimi bilirsin." Gülümsemesi şimdi düpedüz ahlaksızdı. Üstelik Kira, Nicole'ün bir çeşit kafa travması geçirmiş olması gerektiğini düşünmeye başlıyordu çünkü aksi hâlde hangi akla hizmet yatak dışında bu kadar tatlı, yatakta ise bu kadar ateşli bir adamı bırakırsınız ki? Neden böyle birini terk ederdiniz?

Eh, bu onun kaybıydı.

Kira gülümsedi. "İşlerimi yapmakta ısrar ettiğimi de sen bilirsin." Kazağını başının üstünden çekip çıkardı ve kenara fırlattı. Maalesef bugün giyinirken donuyordu, bu yüzden

yalnızca sutyeniyle kalana kadar iki kat daha giysi çıkarması gerekti. Ama küçük bir gecikmenin, Bennett'in bakışlarındaki o ateşi söndürmeye zerre etkisi olmadı.

Bennett "Lanet olsun, Kira," diye sövdü ve bu da Kira'nın hoşuna gitti. "Devam et." Boğuk sesi kulaklarının içinde yankılanıyor, sıcak nefesi Kira'nın çıplak tenini bir yandan diğer yana yalayıp geçiyordu.

"Kopçasına erişemiyorum."

Bennett'in bakışları karardı.

"Sen açar mısın?" diye sordu Kira.

Bennett'in eli onun kalçasındaydı, soru daha ağzından çıkmadan önce Kira'yı kendine doğru çekti. "Emrine amadeyim," diye fısıldadı. Nefesi Kira'nın yanağında süzülürken Bennett eğilip ellerini sırtının arkasına uzattı. Kopçalar teker teker çözülürken Kira gözlerini kapattı. Yavaşça, çok yavaşça Bennett'in parmakları bir askıyı takip edip onu Kira'nın omzundan aşağı sıyırdı. Diğerini de indirip sutyenin aralarına düşmesine izin verdi. Ve sonra durdu.

Kira inledi ama Bennett yine de ona dokunmadı. Karşılıklı diz çökmüş hâlde, birbirlerine kilitlenmiş gibi öylece kaldılar. Bennett'in dudakları, Kira'nın yanağına sürtünüyordu. Kira alev alacağını düşündü. Derin bir nefes aldığında, meme uçları Bennett'in gömleğinin önüne sürtündü.

"Bennett," diye inledi.

"Evet?"

"Dokun bana."

Sanki kelimeleri sihirmiş gibi Bennett ellerini onun üzerine koydu; parmakları Kira'nın kıvrımlarını izleyerek ilerledi. Dokunuşu derinleşirken Kira'nın içi alev aldı, bedeni onunla aynı ritme uydu.

Alnını onunkine dayadı, Kira'nın gözleri kapandı. Dokunuşu sağlam ve özgüvenliydi; sanki ne yapacağını biliyor,

sanki bunu önceden hayal etmiş gibiydi. Kira'nın içinde bir sıcaklık yükseldi, uyluklarının arasında toplandı. Tanrı aşkına, henüz hemen hemen hiçbir şey yapmamışlardı ama Bennett'in onu sabit tutan eli ve diğerinin teninde bıraktığı dokunuş, Kira'yı şimdiden çılgına çeviriyordu. Daha fazlası için.

"Geri kalanını çıkar," diye gürledi Bennett. "Seni tamamen görmek istiyorum."

Geri çekildi; Bennett'in bakışları Kira'nın bedeninde koyulaştı, derinleşti. Artık çekingenlik numarası yapmanın anlamı yoktu; Kira, Bennett'i onun kendisini istediği kadar şiddetle istiyordu. Polar astarlı taytını ve külotunu tek bir hamlede çıkardı. Ardından sıcak tutan çoraplarını da çıkarıp Bennett'in karşısında tamamen çıplak hâlde yeniden diz çöktü. Bennett ona, mahvolmuş bir adam gibi bakıyordu; sanki Kira az önce üzerindekileri çıkararak onun bütün hayatını altüst etmişti.

Bennett "Kira," derken gözlerini sımsıkı kapattı ve başını hızla iki yana salladı. Gözlerini tekrar açtığında Kira'nın gözlerine kilitlendiler. "Hayatım boyunca asla senin şu anki güzelliğinle boy örtüşebilecek bir şey görmedim. Sen... sen gerçekdışısın."

Kira sıcak ve hızlı bir şekilde boğazına yükselen duyguları bastırdı. Daha önce erkekler ona seksi veya ateşli, hatta güzel olduğunu söylemişlerdi ama asla bu şekilde ifade etmemişlerdi. Asla Bennett gibi değildi. Gülümsemeyi denedi ama bu tatlı erkeğin sözleri yüzünden dudakları titriyor, tüm bedeninin titrediğini, dengesinin bozulduğunu hissediyordu.

"Ben gerçeğim."

Onun iri elini tutup tekrar kalçasına koydu. Bennett kasılan parmaklarını etine sapladı.

"Görüyor musun," diye fısıldadı Kira.

"Evet, görüyorum." Onu yakınına çekti, eli kıçını kavramak için ilerlerken diğer elini saçlarına gömdü. "Gerçeksin ve göz kamaştırıcısın." Gözlerinde oluşan fırtınayı, Kira'nın görebilmesi için başını eğdi. Kira'nın dudaklarından bir inilti kaçtı ve Bennett sırıttı.

"Günün geri kalanını seninle ilgilenerek geçireceğim."

Ve bir kereliğine Kira itiraz etmedi.

Gerçek Kira, Bennett'in kafasında yarattığı hâlinden bile daha muhteşemdi. Nasıl olabiliyordu, emin değildi ama... vay canına, öyleydi. Uzun kolları, bacakları, ışıl ışıl teniyle büyüleyiciydi. Bennett, onun her zerresini dokunuşlarıyla ezberlemek istiyordu. Belki de onu hep kat kat kazakların, hantal parkaların ya da büyük battaniyelerin altında görmeye alıştığı içindi. Ama karşısında duran bütünüyle çıplak hâli bir hediye, bir mucize gibiydi. Sanki layık olmadığı, istemeye hakkı olmayan bir şeydi bu ama şimdi sahipti ve bu, onu tarifsiz bir mutluluğa boğuyordu.

"Sıra sende." Kira onun Henley tişörtünün alt kısmını çekiştirdi. "Ben de seni kesmek istiyorum."

Bennett tişörtünü başının üzerinden çekip çıkarırken kıs kıs güldü. Seks yapmak üzere oldukları için Kira'nın birdenbire değişmemesini seviyordu. Nereye giderse gitsin, kiminle olursa olsun, Kira'nın hep aynı Kira kalacağını hissediyordu.

Ve bu son derece ferahlatıcıydı.

Kira ellerini onun göğsünde gezdirirken küçük bir beğeni mırıltısı bedeninde uğulduyordu.

"Asla üşümemene şaşmamalı," dedi Kira; parmakları onun göğüs kıllarını keşfediyordu. "Kılların var," diye ekledi

alaycı bir gülümsemeyle ve bu, Nicole'ün onu göğsünü ağdaya ikna ettiği o yazdaki gibi hissettirmedi. O yaz, neredeyse bir meme ucunu kaybediyordu. Bennett çok kıllı bir adam sayılmazdı ama o günden beri huzursuzdu. Bir daha hiçbir kadının eline sıcak ağda almasına izin verecek kadar değildi. Ama yine de...

Kira'nın bunu söyledikten sonra yeniden öne eğilip dilini Bennett'in kulağının kenarında gezdirmesi epey işe yaradı.

"Oldukça ateşlisin," diye fısıldadı. "Sorun çözme saplantısı olan bir bilişimciye göre."

Bennett elini onun sırtından aşağı indirip avcunun, kalçasının mükemmel kıvrımında süzülmesine izin verdi. Bir an ona küçük bir şaplak atmayı düşündü ama bunun yerine sıktı ve Kira'yı kendine çekti. "Sen de," dedi, sesi kısık ve alaycıydı, "altın bir kalp taşıyan şımarık küçük bir zengin kıza göre epey ateşlisin."

Kira'nın kahkahası Bennett'in içinde yankılanırken neredeyse ona katılacaktı ama Kira'nın bel kısmına ulaşan parmakları kahkahasını kesti.

Parmakları kemerinin altındaki koyu tüylerin izini takip ederken "Sıra bunda," diye mırıldandı Kira. Bennett'in tüm bedeni ürperdi ve Kira sırıttı. "Bu kez pantolonunu sahiden çıkar."

Bennett tereddüt etmedi. Elleri, belinde duran Kira'nın ellerinin yerini aldı ve daha o sabah kurutucuya attığı kot pantolonundan çabucak kurtuldu. O sabah şimdi çoktan bir ömür öncesine aitmiş gibi geliyordu; o sabah, Kira'dan uzak durmanın en iyisi olacağını sanıyordu.

Hah! Şimdi, bir insanın başka birine ulaşabileceği en yakın noktaya yaklaşmak üzereydi ve bu, tuhaf da olsa, içini tamamen *doğru* hislerle dolduruyordu. Belki sebebi burada bir gelecek olmamasıydı; sonrasında ne olacağına dair hiç-

bir endişesinin kalmamasıydı. Ya da belki Kira'nın, uzun zamandır tanıdığı en içten insan olmasındandı. Sebep ne olursa olsun, Bennett şu anda tam anlamıyla olması gereken yerde olduğunu hissediyordu.

Ayrıca kontrolün sadece aletinde olmadığına oldukça emindi.

Buna rağmen an itibariyle, bir dakika daha bekleyemezmiş gibi boxer'ının ön kısmını zorluyordu.

Kira onu boxer'ının üzerinden yokladı, elini onun etrafına sardı ve Bennett tekrar titredi.

"Birbiri ardına hoş sürprizlerin var," dedi Kira, yüzünde yine o cilveli gülümsemeyle. Onu okşarken kumaş, yumruğunun altında kırıştı ve Bennett'in bedenine sıcak ve sızlayan bir zevk gönderdi. Kira'nın üstüne atılıp onu yatağa yapıştırmamak için harcadığı çabayla Bennett'in bacakları titriyordu.

Kira onun tam olarak ne düşündüğünü biliyormuş gibi sırıttı.

"Nazik olma," diye fısıldadı Kira. Bennett'in direnci bir anda çözüldü.

Bennett'in beyni ne yaptığını algılayamadan Kira'yı altına almış, ellerini başının üstüne sabitlemişti. Kira hırıltılı bir nefes verdi. Yanakları pembeleşmiş, gözleri büyümüştü.

Bennett "Bu hoşuna gitti mi?" diye sorarken sırf bunu ne kadar sevdiğini görmek için bileklerindeki tutuşunu hafifçe sıkılaştırdı. Kira sızlandı; kısa kısa ama hızlı hızlı nefes alıyordu. Bu hoşuna gitmişti ama Bennett'in bunu duymaya ihtiyacı vardı. Kira'nın bunu söylemesine ihtiyacı vardı.

Birbirlerini güçbela tanıyorlardı.

Kendini serbest bırakmak için Kira'nın iznine ihtiyacı vardı. Onunlayken özgür olmak için.

"Evet." Kira başını kaldırdı, ağzını onunkine bastırdı. Altdudağını ısırdı; Bennett inleyip kalçalarını onunla hizaladı.

"Evet, bu hoşuma gitti. Bana karşı nazik olma, Bennett. Bana kırılacakmışım gibi davranma."

Bennett onun gözlerine bakarken bileğinde heyecanla atan nabzını, avucunda hissediyordu. "Durmamı söylersen dururum."

"Tamam."

"Ciddiyim. Ne zaman istersen."

"Duracağını biliyorum."

Kira'nın ona duyduğu güven, Bennett'i neredeyse öldürecekti. Uzun zamandır böyle hissetmemişti. Son zamanlarda seks bütünüyle duygusuzdu; iki taraf da yalnızca orgazm için oradaydı. Ama bu farklıydı. Sadece bugüne ait olsa bile aralarında bir uyum vardı. Ellerinin Kira'nın bedeninde olması, uzun zamandır hiçbir şeyin anlam ifade etmediği kadar anlamlıydı.

Artık Kira'yı bu noktaya getirmişken, onun her zerresini istiyordu.

Kira'nın bileklerini serbest bıraktı. Bunu yaptığında, genç kadının gözlerinde hafif bir şaşkınlık titreşimi yakaladı; sanki Bennett'in onunla ilgili her şeyi sonuna kadar keşfetmeye vakit ayırmadan içine gireceğini sanıyordu. Oysa Bennett, diliyle önce bir meme ucuna, sonra diğerine hafifçe dokunduğunda Kira'nın sırtını nasıl büktüğünü öğrendi. Onları emdiğinde nasıl inlediğini... Parmaklarının altında uyluklarının nasıl gerildiğini ya da bacaklarını açmasını istediğinde Kira'nın nefesini nasıl ani bir iç çekişle tuttuğunu kaçırmadı.

Sanki Bennett, Kira'nın tadına bakmayı ve o tat yeni saplantısı hâline gelene kadar sürdürmeyi es geçecekmiş gibi. *Asla.*

Kira'nın adını inleyişini, merkezini öperken parmaklarını omuzlarına saplayışını, dilini o tatlı sinir yumağının çevresinde döndürdüğünde ayak bileklerini sırtına dayayışını... Bennett bunların hiçbirini hayatta kaçırmazdı.

"Ben... lanet olsun... bunda da iyisin."

Bennett durup uyluklarının arasındaki yerinden başını kaldırıp ona baktı. "Bu seni rahatsız mı ediyor?" diye sordu sırıtarak. Kira ise çıplak bedeninin uzun, altın ışıltısının ardından ona baktı.

"Biraz," diye homurdandı ve Bennett'in başını tekrar aşağı itti, "ama devam et."

Bennett ona yaslanarak kıs kıs güldü; o titreme, Kira'nın yeniden derin bir nefes almasına neden oldu. Bennett onu yaladı, emdi; Kira'nın sözlerinin kendisine yol göstermesine izin verdi.

"İşte böyle," diye fısıldadı Kira. "İşte... ah... işte böyle ama biraz sola... vay... be... evet, tam orası." Parmaklarını Bennett'in kafatasına sapladı. "Hareket etme," dedi nefes nefese, onu olduğu yerde tutmak istercesine. Bennett de dediğini yaptı: Hareket etmedi ama onu yaladı, emdi ve parmaklarını Kira'nın kıçının yumuşaklığında gezdirdi. Bennett kendini tutamadı ve kalçalarını yatağa bastırdı. Kira'nın zevki arttıkça Bennett daha çok tahrik oluyordu; Kira titreyerek, onun ne kadar becerikli, ne kadar tatlı, seksi ve *iyi* olduğunu sayıkladıkça, parçalara ayrılan Bennett, neredeyse yeni yapılmış yatağa boşalacaktı.

"Kimsin sen?" diye soruyordu Kira, Bennett geri çekilip başını onun hâlâ sarsılan uyluğuna dayadığında. "Demek istediğim, gerçekten, sen nereden geldin?"

Bennett elini Kira'nın vücudunun yan tarafında aylak aylak yukarı aşağı gezdirirken hoşnut gülümsemesine engel olamadı. Kira'nın pürüzsüz teni ürperip pütür pütür olmuştu.

Bennett "Üşüyor musun?" diye sorarken, çoktan oturmuş ve kanepedeki battaniyeye uzanmıştı.

"Belki, biraz." Kira omuz silkti ama Bennett yığının altından battaniyeyi sertçe çekti. Battaniye serbest kaldı ve

beraberinde, yatakta aralarına düşen küçük bir pembe oval nesneyi de ortaya çıkardı.

Bennett "Bu ne?" diye sordu ama Kira onun eline vurup küçük nesneyi kaptı.

"Hiçbir şey."

"Hiçbir şey mi?" diye sordu Bennett, daha önce onun kendisine içini dökmesini isterken yaptığı gibi tek kaşını kaldırarak.

Kira "Onunla ilgili tepkinin nasıl olacağından emin değilim ve bu ânı mahvetmek istemiyorum," derken ellerini sırtının arkasında tutuyordu. Hâlâ çıplak oluşu ve o duruşun vücuduna kattığı zarafet, Bennett'i yalnızca bir şeye daha ikna etti: Kira'nın söyleyebileceği hiçbir şey bu ânı mahvedemezdi.

"Bana bir şans ver."

Kira avucunu uzattı; belli belirsiz gözyaşı şeklindeki pembe bir nesne elinde duruyordu. Yan tarafına bastı ve vızıldamaya başladı.

"Bu benim vibratörüm."

Bennett kaşlarını kaldırdı. "Vibratörünü oturma odasında mı tutuyorsun?"

"Oturma odası güncel olarak benim yatak odam olduğundan... evet. Kanepede bir yere kaybolduğunu fark etmedim. Ama onu hemen şimdi kaldırabilirim..."

Kira vibratörle birlikte kaçamadan Bennett onun bileğini yakaladı.

"Yapma."

"Yapmayayım mı?"

"Yapma." Bennett tekrar ukala bir şekilde sırıttı. "Onu kullandığını görmek istiyorum."

Onun bu isteğini düşünürken Kira'nın yanakları kızardı. "Benim... onu kullandığımı mı görmek istiyorsun?"

Bennett başıyla onayladı; o düşünce bile içinde uzun zamandır hissetmediği bir yankı uyandırmıştı. "Senin bu küçük pembe cihazı kullanarak zirveye ulaştığını görmek istiyorum."

Kira yutkundu, Bennett'in yüzüne bakan bakışları şaşkın ve karanlıktı.

Cevap verme zahmetine girmeden Bennett'in yatağa serdiği battaniyelerin üzerine sırtüstü uzandı ve bacaklarını ayırdı. Vay canına.

Gelmiş geçmiş. En iyi. Fırtına.

Kira vibratörü merkezine götürdü. Şöminenin karşısında, çıplak bir Kira'nın kendine zevk veren görüntüsü, Bennett'in zihninden hayatı boyunca silinmeyecekti.

Bennett onu, sanki dünyadaki en seksi varlıkmış gibi izliyordu. Bu da adil sayılırdı çünkü o anda Bennett de Kira'nın şimdiye dek gördüğü en seksi varlıktı. Yine yatakta diz çökmüş, Kira'nın üzerinde duruyordu. Gözlerini ondan hiç ayırmadı; bakışları yüzünden bedenine, sonra da aralarındaki o titreşen cihaza doğru kaydı. Bennett'in beğeni dolu bakışlarının hissi, Kira'nın bedenine ürpertiler gönderiyordu.

Bennet boxer'ını çıkardı ve onu izlerken kendini birkaç kez sertçe sıvazladı. Bunu yaptığı her seferde uylukları titredi. Bu görüntüsü karşısında Kira dudaklarını yaladı.

"Beni öldürüyorsun," diye inledi Ben.

Kira vibratörü ileri geri hareket ettirirken gülümsedi. Nefesi kesildi ve sırtını büktü. Bennett'in ellerinin tekrar üzerinde olmasını istiyordu. "Bunu sen istedin."

Bennett alçak ve derin bir sesle kıs kıs gülerken bir eliyle göğsündeki koyu renkli kılları kaşıdı. "Doğru. Ben istedim."

Tekrar kendini, elinin içine itti. Kira sızlandı. Zirveye yakındı ama daha fazlasını istiyordu.

"Bir kondom getirmedin, değil mi?"

Bennett yine sırıttı. "Getirdim."

Kira kendini tutamayıp kahkaha attı. Elini indirip vızıldayan küçük arkadaşını kenara bıraktı. "Çiftliğime cebinde bir kondomla mı geldin?"

"İki kondom. Cüzdanımda."

"Seni ukala piç."

Bennett ereksiyonunu serbest bırakıp Kira'nın üzerine eğilerek onu hapsetti. "Senden uzak duracakmışım gibi davranmaya çalıştım." Bennett dudaklarını onunkilere sürttü. "Ama yapamam." Burnuyla onunkini okşadı. "İstemiyorum. Senden *hoşlanıyorum*, Şeftali."

Kira yutkundu.

"Kondomu tak," dedi, sesi hırıltılı ve otoriter arasında bir yerdeydi. Bennett'in sırıtışı genişledi.

Bennett kalkıp kot pantolonu kurutucudayken sehpaya bıraktığı cüzdanını karıştırırken Kira'nın düşünmek için yaklaşık otuz saniyesi oldu. Bu adamdan, belki de bugüne dek kimden hoşlandıysa hepsinden daha fazla hoşlandığını fark etmek için yalnızca otuz saniyesi vardı. Bennett'in de ondan hoşlandığını biliyordu. Bu yaşadıkları, şimdiye dek alıştıklarının çok ötesindeydi. Ama Bennett gidecekti. Ve o gittiğinde Kira kendini yine yalnız bulacaktı ; hem de eskisinden daha yalnız çünkü bugünün anısını hatırlayacak ve onu özleyecekti.

Ama o anda Bennett ona döndü; iri, sıcak ve güven vericiydi. Bu yüzden onun gideceğini, kendisininse mutsuz olacağını hatırlamak zordu. Her şeyin sadece bir güne ait olduğunu hatırlamak zordu.

Bennett hariç herhangi bir şeyi hatırlamak zordu.

"Bacaklarını benim için ayır," dedi kulak tırmalayan bir sesle. Kira dediğini yaptı. Bennett'in yeniden kontrolü eline alması, iri ellerinin kalçalarına yerleşmesi ve onu dinlemesi hoşuna gidiyordu. Kira'ya kırılgan biriymiş gibi davranmıyordu; aksine, ona kendini güçlü hissettiriyordu.

Bennett kendisini Kira'nın içine ittiğinde ikisi birden inledi.

"Lanet olsun, Kira," diye hırladı. "Aşırı iyi hissettiriyorsun." Bennett kendini tekrar tekrar onun içine iterken ateşin ve Bennett'in sıcaklığı Kira'nın bedenine hızla yayılıyordu.

"Sen de," diye mırıldandı. "Çok iyi."

Bennett durdu, boynuna bir öpücük kondurdu; bedeni, Kira'yı yatağa sabitlemişti. "Nerede o?" diye sordu.

"Ne nerede?" Bennett ne arıyordu? Kira'nın, ona tam olarak neye ihtiyacı olduğunu söylemesine gerek olmadığını biliyordu...

Bennett eliyle yanlarındaki battaniyeleri yokladı. "İşte!" Unutulmuş vibratörü zaferle havaya kaldırdı. Onu Kira'nın eline tutuşturdu. "Onu kullan."

Bennett biraz geri çekilip pozisyonunu ayarladı. Her hareketinde, Kira'nın tüm bedeni onunla birlikte yankılanıyordu.

"Vay be."

Bennett sırıttı. "Biliyorum. Şimdi onu kullan."

Kira vibratöre basıp çalıştırdı, sonra onu klitorisine götürürken Ben kendini içine itmeye devam ediyordu... Kira dindar bir kadın değildi ama şarkı söyleyen bir melek korosunu başka kimse duymuyor muydu?

"Aman Tanrım," dedi nefes nefese, Bennett'in ön kolunu sıkıca kavradı. "Aman. Tanrım."

"Öyle mi?"

"Vay canına, evet. Durma."

"Aklımdan bile geçirmem."

Bennett kalçalarını onunkilere doğru iterek ve parmaklarını etine saplayarak devam etti. Kira'nın elindeki o titreşen küçük alete aldırış etmemesi ise sihirli ve efsanevi bir seks yaratığı bulmuştu.

Zevk bedenine hızla yayılırken ve onu aniden tutuştururken öyle yoğundu ki âdeta sızı gibi hissettiriyordu.

"Evet, aynen öyle. Kendini bırak." Bennett'in sözleri, aşırı ısınmış tenine yağmur gibi değdi ve Kira'nın içindeki bütün direnç çözüldü.

Hıçkırırken ve mırıldanırken orgazm onu öyle harap etti ki sanki Bennett bir çeşit seksle arındırma ayini yapmış, Kira'nın bedenindeki endişeyi ve stresi son zerresine kadar çekip almış ve yerine zevki yerleştirmişti. Dayanamadığı noktada vibratörü bıraktı.

Bennett onun bacaklarını indirip tekrar üzerine eğilerek terli alnına öpücükler kondurdu.

"İyi misin, Şeftali?"

Kira güçbela başıyla onayladı ve "Evet," diye inledi. Çünkü ona taktığı lanet lakap fazla tatlıydı ve bundan fazlasıyla hoşlanmıştı. Hepsi çok fazlaydı. Kira yapamazdı. Yapmamalıydı. Ama Bennett oradaydı. Hâlâ oradaydı; onu öpüyor, yatıştırıyor ve ona güzel olduğunu, mükemmel olduğunu, her şeyin *çok* iyi olduğunu söylüyordu.

Kira bunu hak etmiyordu. Hiçbirini. Ama *istiyordu.*

Bennett onu öperken hâlâ içinde nazikçe, yavaşça hareket ediyordu.

Kira ellerini sırtından aşağı kaydırdığında Bennett ürperdi. "Sana ihtiyacım var," diye fısıldadı, sesi kabaydı. "Sadece biraz daha. Sana ihtiyacım var, Kira."

Kira bacaklarını ona doladı ve onu derinlemesine öptü, altdudağını ısırdı, daha sert olması için ona izin verdi; Bennett kendini onun içine itmeye devam etti ta ki hararetli bir küfür-

le boşalana kadar. Bedeni orgazmın şiddetiyle titriyordu.

Bittiğinde alnını Kira'nınkine yasladı; Kira'nın bacakları yatağa düştü.

"Canını acıttım mı?" diye sordu.

Kira başını iki yana salladı. Bennett'in ağzından çıkan ilk kelimelerin, onun için duyduğu endişe olmasına şaşırdı ama öyleydi, bundan emindi. "Hayır, ben her zaman seks sırasında ağlarım," dedi, duygularının dışarı sızmasından korkuyordu. Sataşmak daha güvenliydi.

Bennett'in alçak sesli kahkahası, Kira'nın yanaklarında gezindi. "Tamam." Burnuna bir başka öpücük kondurdu.

"Fakat bu, bir pislikle seks yapmaktan daha iyiydi. Hakkını yiyemem."

Bennett'in sırıtışı yavaşça yüzüne yayıldı. Kira için bu, hak ettiği bir an olduğu kadar dayanılmaz derecede çekiciydi. "Bunu duyduğuma sevindim, Şeftali."

"Bu lakap konusunda anlaşmadık."

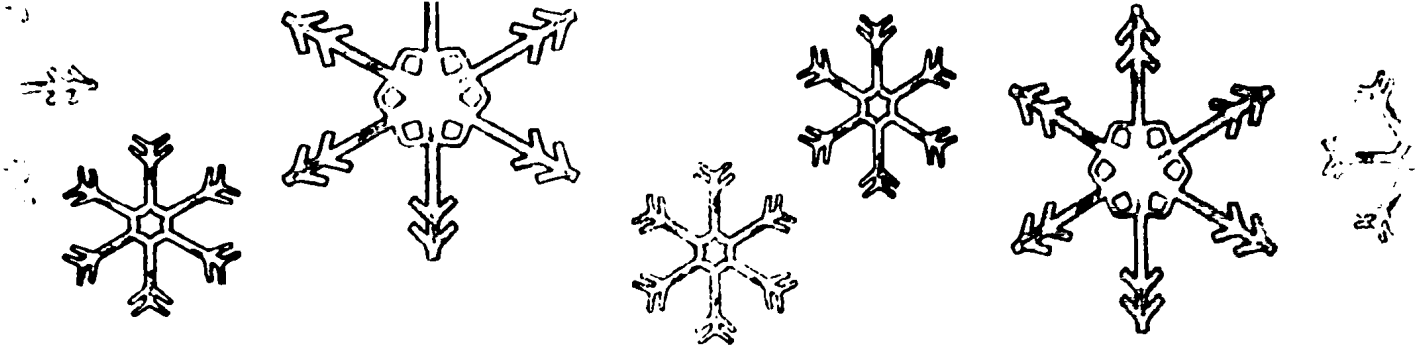
"Ah, doğru. Unuttum." Bennett onu bir kez daha öpüp ayağa kalktı; kondomla ilgilenmek için soğuğa rağmen yerinden ayrıldı. Söverek döndü. "Lanet olsun, Kira. Şu ağaçların ücretini artırmalısın. O kazana hemen ihtiyacın var."

Kira gülerek battaniyeyi onun bedenine sarmak için ayağa kalktı. "Hadi, gidip güzel, sıcak bir duş alalım. Fırtına henüz dinmedi."

Oturma odasından çıkarken, omzunun üzerinden cilveli bir şekilde göz kırptı; kar küreyiciler gelir gelmez her şeyin biteceği düşüncesiyle damarlarına dolan paniği gizleyebildiğini umuyordu.

Bunun da kötü bir fikir olduğunu bilmesi gerekirdi. Yine istediğini almış, sonuçlarını düşünmemişti.

Ama bu kez, en azından incinecek tek kişi kendisiydi.

On Dokuzuncu Bölüm

"Sence fırtına ne kadar sürecek?" diye sordu Kira, harf karolarını incelerken. Havlularını koyduğu dolabın arkasında, yıllar öncesinden kalma bir Scrabble oyunu bulmuşlardı; şimdi yatağın üzerinde, aralarına serilmiş duruyordu.

Birlikte duş aldıktan sonra Bennett şömineyi yeniden canlandırmıştı; alevlerin çatırdayan sesi odayı hem sıcaklıkla hem huzurla dolduruyordu. Akşam yemeği için Kira'nın deyimiyle "kar fırtınasında buzdolabını boşaltan şarküteri tabağını" çoktan bitirmişlerdi. Tabağın içinde peynir ve krakerler, türlü turşular, kasabadaki küçük marketten alınan tavuk şişin artıkları, üzümler ve Kira'nın dökme olarak aldığı çikolata kaplı bademler vardı. Hepsi enfesti.

"Görünüşe göre şimdiden hafifliyor." Bennett bir süredir pencereden dışarı bakmaktan kaçınıyordu; karın belirgin biçimde yavaşladığını görmek istemiyordu. Yine de rüzgâr, Kira'nın eski pencerelerini takırdatmaya devam ediyordu.

Kira başını kaldırıp ona baktığında kaşlarının arasında bir endişe çizgisi vardı. "Fakat muhtemelen yollar hâlâ kötüdür," dedi.

Bennett gülümsemesini bastırdı. Kira onun gitmesini istemiyordu. Bu iyiydi çünkü Bennett'in de ayrılmak için acelesi yoktu. Bu, yok saymaya çalıştığı bir gerçekti.

"Muhtemelen. Sabaha kadar yolları temizleyeceklerinden kuşkuluyum."

Kira hafifçe iç çekti ve harflerini oyun tahtasında düzenledi. "*Dokunmak*. Çift kelime puanı."

Bennett, oyun tahtasına kendinden memnun bir sırıtışla bakıp "Hoş," dedi. Kira çoktan *yalamak*, *tatmak*, *ısırmak*, *kenetlemek* ve *sert* gibi kelimeleri tahtaya dizmişti. Kazanan belliydi; her anlamda. Bennett onu nasıl ve nerede yalamak, tatmak ve dokunmak istediğini düşünürken tekrar sertleşti.

Kira, Bennett'in onda yeni fark ettiği o kısıtlamasız gülümsemeyle gülümsedi. Bu beklenmedikti. Kira beklenmedikti. Gün, sabah evden çıkarken planladığından bambaşka bir yöne savrulmuştu. Kira'dan uzak durmanın en mantıklı karar olduğuna inandığı zaman, şimdiye kıyasla bir ömür önce gibi geliyordu.

Artık o Bennett'in kim olduğunu bilmiyordu. Kira'nın şapşal gülümsemesini hiç görmemişti. Onu hiç çıplak görmemiş, tenini öpmemiş ve zirveye ulaştığını hissetmemişti. O adama imrenmiyordu. O adam ciddi ölçüde önemli şeyler kaçırıyordu.

Yakında yeniden o adama, yani hayatında Kira olmayan adama dönüşecek olması, midesine bir ağırlık gibi oturuyordu.

"Sence köpekler ne yapıyordur?" diye sordu Kira, Bennett'in dikkatini düşüncelerinden çekip almak istercesine.

"Muhtemelen ablam tarafından şımartılıyorlardır," dedi Bennett. Jeanie'den mesaj var mı diye kontrol etmek için telefonunu eline aldı. Telefonu çevirir çevirmez ekranda Nicole'ün adı yanıp söndü ama Bennett onun mesajlarını okumadan kaydırdı. Sonunda onunla olan toksik ilişkisini geride bırakmaya hazırdı.

"Jeanie fotoğraflar göndermiş," dedi, Kira'nın görmesi için telefonunu kaldırdı. Köpekler Logan'ın şöminesinin önüne yatmış, mışıl mışıl uyuyordu.

Kira kıkırdadı. "Galiba yerleşmişler."

"Beni özlemiyorlar bile."

Bennett telefonunu bırakırken Kira onu inceliyordu.

"Ne?"

Kira hafifçe omuz silkti. "Cüzdanındaki kondomlar ve köpekleri bir bakıcıya göndermenle birlikte... her şeyi sen planlamışsın gibi görünüyor."

Bennett alaycı bir kahkaha attı. "Hâlbuki ben senden temelli olarak vazgeçtiğimi düşünüyordum."

Kira sırıttı. "Sanırım bu işe yaramadı."

"Sanırım yaramadı. Bilinçaltım neyin peşinde olduğumu biliyordu."

Kira harf karolarını kurcalayıp oyun tahtasında yeniden dizdi. Konuşmadan önce derin bir nefes aldı. "Ben onun gibi değilim," dedi.

Bennett şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

"Demek istediğim... Yalnızca bilmeni isterim ki ben seni kullanıp terk etmeyi düşünmüyorum... fakat içinde bulunduğumuz durum biraz öyle... Ben istemem... Bilmiyorum. Senin benden nefret etmeni istemem."

"Senden nefret etmeyeceğim. İkimiz de bunun ne olduğunu biliyoruz. Bu durum, Nicole için hayatımı kökünden değiştirmemden tamamen farklı. Burada olan şey sadece iki insanın birlikte eğlenceli bir kar günü geçirmeyi karşılıklı olarak kabul etmesi."

Olan bu muydu?

"Doğru." Kira başını sallayarak onaylasa da hâlâ onun gözlerine bakmıyordu.

"Yılbaşından sonrasına kadar buradayım," dedi Bennett. Oyunu unutmuştu, Kira'dan neden uzak durması gerektiğini unutmuştu.

"Tamam..." Kira tekrar onun gözlerine baktı, koyu renkli gözleri şüphe doluydu..

"Bu anlaşmayı uzatalım."

Kira bir kaşını kaldırdı. "Eski kutu oyunları oynamaya ve kilerimdeki artıkları yemeye devam etmek mi istiyorsun?"

"Evet."

Kira güldü. "Tamam, Bennett."

"İstiyorum. Hepsini istiyorum. Ben... ne olursa yapmak istiyorum. Seninle daha fazla zaman geçirmek istiyorum." Eğer Kira'nın tek isteği, Bennett'in burada kaldığı süre boyunca sadece birlikte vakit geçirmekse, Bennett bunu memnuniyetle kabul edecekti. Tek istediği, Kira'yı yeniden görmekti. Buraya gelmek için uydurabileceği bütün bahaneleri çoktan tüketmişti. Gelmek istiyordu; yalnızca onu görmek için.

Kira gülmeyi kesti; yüzündeki ifade inanmazlıkla korku arasında gidip geliyordu. "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

Bennett başıyla onayladı, ona baskı yapmak istemediği için bakışlarını yeniden oyun tahtasına çevirdi. *Lütfen* kelimesini yerleştirdi; Kira onu okuduğunda yüzünde küçük bir gülümseme belirdi.

"Gitmek zorunda olduğunda, böylesi her şeyi daha fazla zorlaştırmayacak mı?" diye sorarken sesi alçaktı, sanki bu soruyu sormak istemiyordu, sanki istediğinden daha fazlasını açığa vuruyordu.

"Belki. Ama senden hoşlanıyorum. Seninle birlikte zaman geçirmek istiyorum."

"Sürekli bunu söylüyorsun."

"Neyi söylüyorum?"

"Benden hoşlandığını."

"Çünkü hoşlanıyorum. Bu seni neden şaşırtıyor?"

Kira umursamıyormuş gibi omuz silkti ama yüzü ona aksini söylüyordu. "Sanırım daha önce pek hoş biri değildim. İnsanlar benden param için ve onları sokabileceğim yerler için hoşlanırdı veya benimle yatacak kadar süre benden hoşlanırlardı ama" —biraz buruk bir sesle güldü — "evet, bana kalırsa insanlar genel anlamda benden *hoşlanmazdı.*"

"Demek ki seni tanımıyorlarmış."

"Ben." Kira iç geçirdi ama Bennett gülümsemesine engel olamadı çünkü Kira'nın ona böyle hitap etmesini seviyordu.

"Efendim?"

"Sürekli aşırı tatlı olmana gerek yok." Kira ona kızgınmış gibi suratını astı ama tahtaya yerleştirdiği bir sonraki kelime *iyi adam* oldu; teknik olarak iki kelimeydi ama Bennett buna ses çıkarmamaya karar verdi.

"Yani... bu bir evet mi?"

Bennett onun sabrını sınıyormuş gibi Kira uzun bir nefes verdi ama dudaklarının kenarları kıvrıldı. "Bir şartla."

"Tamam, söylemen yeter."

"Bu... şeyin... sonunda eve gitmen gerekiyor."

"Kira. Elbette, eve gideceğim."

"Hayır, bunda ciddiyim. Ben sorunluyum, Ben. Yakın gelecekte sorunlu biri olmaya devam edeceğim. Tüm bu çiftlik bir sorun olacak. Burada kalıp her şeyi düzeltmeyi, beni düzeltmeyi aklına bile getirme."

"Ben seni *düzeltmek* istemiyorum. Senin düzeltilmeye ihtiyacın yok."

Kira dudak büktü. Bu saçmaydı. Bunun üzerine Bennett, dikkatini çekmek için onun bileklerini kavradı. "Bence yeniden başlaman, daha iyisini yapmaya çalışman harika. Ama kimsenin sana bir saniyeliğine bile, senin düzeltilmeye ihtiyacın olduğunu düşündürmesine izin verme. Beni anlıyor musun?" Sesi, niyetlendiğinden daha sert çıkmıştı ama Kira'nın bunu

duyması gerekiyordu. Bennett ona yardım etmeyi ve kendini güvende hissetmesini istemişti ama hiçbir zaman onun bir şeyleri düzeltmesine *ihtiyaç duyduğunu* düşünmemişti.

Kira'nın gözleri şaşkınlıkla açıldı, yanakları kıpkırmızıydı. Nabzı, parmaklarının altında hızla atıyordu. Bennett tutuşunu gevşetti.

"Üzgünüm."

Kira ellerini onunkilerden çekti ve bir anda Scrabble tahtasını yataktan savurdu. Harf karoları zemine saçıldı.

"Kira, ne..."

Bennett ne olduğunu anlayamadan Kira onu yakalayıp yere serdi. Dudaklarına sertçe yapıştı, sonra geri çekildi. "Seni aptal, tatlı, sinir bozucu adam." Ardından bu kez daha yumuşak bir öpücük kondurdu. "Ben de senden hoşlanıyorum."

Bennett gülümsedi. "Üzgünüm."

"Evet, ben de. Gerçekten karşı koymaya çalıştım."

"Biliyorum."

"Ancak gideceğine dair söz vermelisin," diye fısıldadı. "Yılbaşından sonra eve, gerçek hayatına döneceksin. Ben bencillik edebilirim... eski alışkanlıklarıma dönebilirim. Seni burada tutmaya çalışabilirim."

Bennett başıyla onaylarken yanaklarının kızardığını hissetti; Kira'nın onun biraz daha kalmasını istemesi fikrinden hoşlanmıştı. Ama hayır, o yola bir daha girmeyecekti. "Gideceğim." Elbette gidecekti. Döneceği bir hayatı vardı. Bu bir tatildi, bir Noel kaçamağıydı. Bunu biraz uzatmak istemesi, başka birinin hayatına uyum sağlamak için her şeyden vazgeçmenin tehlikelerini unuttuğu anlamına gelmiyordu. O hatayı bir daha yapmamaya kararlıydı.

Kira ne kadar cezbedici olursa olsun.

"Tamam." Kira başıyla onayladı. "Anlaştık."

"Sana söylemem gereken bir şey daha var."

"Pekâlâ..."

"Tüm kasaba, çiftliğinin bir yerine gömülmüş bir ceset olduğuna inanıyor ve beni onu bulmam için gönderdiler."

"Tüm kasaba neye inanıyor?!" Anlaşılan, altındaki Bennett'in kaslı bedeni Kira'nın duyma yetisini bir şekilde devre dışı bırakmıştı çünkü az önce söylediği şeyin mantıkla uzaktan yakından ilgisi yoktu.

Bennett yüzünü buruşturdu. "Kasaba, çiftliğin eski sahibinin buraya bir ceset gömdüğüne inanıyor. Senin onu bulmanı ve travma geçirmeni istemediler... Açıkçası, bu noktada mantıkları biraz muğlak."

Kira, onun göğsünü itip doğruldu ama tamamen uzaklaşmak için pek acele etmiyordu. Bennett fazlasıyla rahattı. "Peki neden buna inanıyorlar?"

"Öldükten sonra geride bıraktığı şifreli bir mektupla ilgili bir şey. Görünüşe göre kasaba olası bir ceset ile bir tür hazine veya belki para arasında kalmış..."

"Hazine mi?! Para mı?! Bennett!"

Kira'nın sesi yükseldiğinde Bennett'in gözleri irileşti.

"Bu çiftlikte bir hazine varsa, ona ihtiyacım var!"

Bennett kıs kıs güldü, Kira bunun göğsünde gürlediğini hissetti. "Burada hiçbir şey olduğunu sanmıyorum, Şeftali."

Kira, lakabı düzeltme zahmetine girmedi. Zamanla hoşuna gitmeye başlamıştı. Üstelik Bennett'in ona bir lakap takmak istemesi de hoşuna gidiyordu artık.

"Büyük ihtimalle şifreli liste, hazineyle ilgili!"

"Kira..."

"Ayrıca onun vasiyetini buldum. Edwin'in fazla akrabası yok. Bu evde bir sürü eşya bırakmış. Belki aralarında değerli bir şey vardır."

"Uzak bir ihtimal."

"Ah, nedenmiş o, dedektif? Köpeklerinle gezdirirken ve bodrumumda zaman geçirirken mi çok kapsamlı bir araştırma yaptın?"

"Ne yapmam gerekiyordu? Ağaçlarının arasında çukurlar kazmaya mı başlamalıydım?"

"Bana söylemen gerekiyordu!"

"Haklısın. Bunun için üzgünüm. Ama kendimi savunmak için..."

Kira gözlerini devirdi fakat gülümsemesini engellemekte güçlük çekiyordu. Özellikle Bennett iri, sıcak elleriyle sırtını aşağı yukarı ovmaya başladığından beri.

"İlk tanıştığımızda bilgi vermeye pek hevesli değildin."

Kira ofladı. Bennett güldü.

"Ve ondan sonra, buraya gelmeye devam etmek için bir bahanem olsun istedim."

"Ağaçlara ve kötü sıcak çikolataya olan sevgin yüzünden mi?" diye sataştı Kira.

"Evet, aynen." Bennett onun çenesini öptü. Kira ona doğru eğilerek onun dudaklarını esir almasına izin verdi. "Ah, bir de yerel işletme sahipleri tarafından sözlü olarak taciz edilmeye bayılırım."

Kira kıkırdadı ve Bennett dudaklarından öperek o sesi hissetti.

Kira hayatı boyunca öpüşmeye yeterince değer vermemişti. Bennett'i öpmek, onun tarafından öpülmek, başlı başına bir olaydı. Şu anda hem tembel hem enfes hem de sıcaktı. Bunu sonsuza dek yapabilirmiş gibi hissediyordu; sanki onu, çıtırdayan bir ateşin karşısında öpebilirdi hep.

Bunun sona ermesini istemiyordu.

Bennett onun üzerindeyken ve elleri vücudunda gezinirken Kira, hayatında hiç bu kadar hoşnut hissetmemişti.

Korkutucuydu.

Ve tehlikeli.

Kira geri çekilip oturdu; yanakları pembeleşmiş, dudakları şişmiş olan Bennett hâlâ bacaklarının arasındaydı; o kadar iyi görünüyordu ki Kira'nın içinde korkuyla karışık bir dalga kabardı.

Bennett gittiğinde Kira incinecekti.

Chloe olmadan zaten yarım bir insandı; peki ondan geriye ne kalacaktı?

Bunun başına gelmesine nasıl izin vermişti?

Neden tek bir doğru karar bile veremiyordu?

"Ne oldu?" diye sordu Bennett. Kaşları endişeyle çatılmıştı.

Kira savunmaya geçti. "Ne demek istiyorsun? Hiçbir şey olmadı. Benim sadece biraz... oksijene ihtiyacım vardı."

Bennett onu izlerken bir elini yavaş yavaş uyluğunda yukarı aşağı gezdiriyordu. "Tamam."

"Hazineyle ilgili başka ayrıntı var mı? Bir harita falan?"

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama bunun delice bir kasaba söylentisi olduğuna eminim."

Kira kaşlarını çattı. "Doğru. Muhtemelen."

"Hey, buraya gel." Onu yeniden aşağı çekti ve Kira'nın bedeni, izni olmadan boyun eğdi. Bennett o kadar sıcak, o kadar konforluydu ki Kira'nın başka seçeneği kalmadı. Bennett, iyi bir kararın ambalajına sarılmış kötü bir karardı ama artık bununla savaşmak için çok geçti.

Bennett, Kira'yla kendisini biraz yuvarladı ve Kira'yı bedeninin yan tarafına sıkıştırdı.

Burada yaşayabilirim.

Kira çekince Bennett onun ruh hâlindeki değişimi yanlış yorumladı.

"Sana daha erken söylemediğim için özür dilerim. Ayrıca seni umutlandırdığım için özür dilerim ama çiftliğin işleri çok iyi gidiyor ve eminim, en kısa zamanda yepyeni bir kazan alacaksın."

"Tabii, öyle, sanırım." Belki ağaçlarla birlikte organlarını satmaya başlarsa tüm evi tamir edebilirdi.

Bennett çenesini, onun başının tepesine yasladı. Kira yüzünü onun boynunun kıvrımına yanaştırdı. *Burası*. Elinde olsaydı Kira yeni evini tam buraya kurardı. O, koca bir aptaldı.

"Harika ilerliyorsun, Kira."

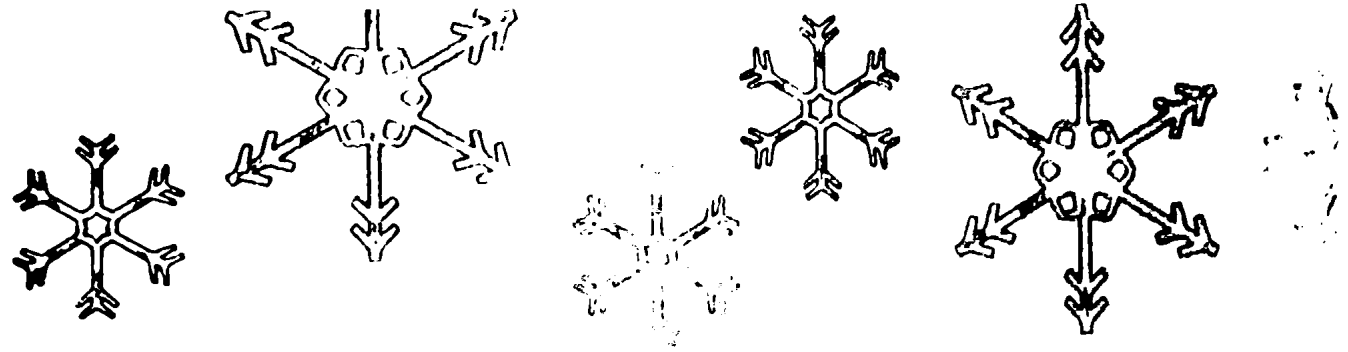
Sebebinin Bennett'in sözleri mi, saçlarını okşayan elleri mi, sıcak ateş mi yoksa bu delice gün mü olduğunu bilmese de duygular yine onu istila etmekle tehdit etti. Birinin ona "iyi iş çıkardın" demesi ve bunu gerçekten kastetmesi, nadir rastlanan bir şeydi.

Kira burnunu çekti. Bennett onun yüzünü görmek için biraz geri çekilmeye çalıştı ama Kira çaresiz küçük bir kaya midyesi gibi ona sımsıkı tutundu. Bedeninin sıcak sığınağından ayrılmaya hazır değildi. En azından buna mecbur kalana kadar.

"Ben iyiyim. Sadece... saçlarıma bunu yapmaya devam et."

Kira onun yumuşak kahkahasının saçlarını dalgalandırdığını hissetti.

"Emrine amadeyim, Şeftali."

Yirminci Bölüm

Ertesi sabah, gün doğumu Kira'nın pencerelerinin dışında parlak, göz kamaştırıcı bir beyazlığa bürünmüştü. Burada kalmaya devam edecekse, odaya daha koyu panjurlar almak zorundaydı. Örtülerin altına biraz daha gömülürken, gece boyunca onu sıcak ve huzurlu tutan bedenin artık yanında olmadığını fark etti.

Tanrı aşkına, dün akşam çok... mükemmeldi. Hayat değiştiren türde bir mükemmellikti bu. Gündüz gözüyle bunu düşünmek istemiyordu ama artık çok geçti. Hâlihazırda bunu düşünüyordu. Küçük duygusal çöküşü boyunca Bennett'in ona nasıl sarıldığını, ardından onu nasıl sırtüstü yatırdığını hatırladı. Ve sonra... beş kez daha zirveye ulaşmasını sağladığını. Her seferinde savunmaları biraz daha çökmüş, sonunda tamamen korunmasız kalmıştı. Ve bununla ilgili yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Tek avuntusu, Bennett'in de aynı şekilde hissediyormuş gibi görünmesiydi. Kira kadar perişan, Kira kadar büyülenmiş, her defasında onun kadar mahvolmuş görünmesiydi. Ve Kira, bu kötü fikri sürdürmekten başka ne yapacağını bilmiyordu. Çünkü o yolun sonuna gidecek kadar aptaldı ama şimdi duracak kadar da aptal değildi.

Bennett onundu, en azından yılbaşına kadar. Ve o zamana kadar onu açgözlü elleriyle sıkıca tutacaktı.

"Bennett?" diye seslendi, saklandığı yerden serin odayı gözetleyerek. Gece boyunca ateş sönmüştü; oturma odasının battaniye kalesinin sınırları içinde bile hava soğuktu.

"Ben?"

Cevap yoktu. Ama Kira oturduğunda, yatağın yanında bir termos buldu. Tuhaf. Bir yudum aldım. Kendi mutfağından, dumanı tüten kahve. Bennett kahveyi, bu lanet evde sıcak tutmak için bir termosa koymuştu.

O neden bu kadar düşünceliydi? Kira'nın, onu kalorifere zincirleyip sonsuza dek burada tutmama yönündeki kararlılığı giderek zayıflıyordu. *Kendine hâkim ol, Kira.*

Bir yudum daha alarak kendini cesaretlendirdi, sonra battaniyelerin altından çıktı. Bennett nereye gitmişti? Yün çoraplarını giydi —dondurucu zeminde yürümek için bir gereklilikti— ve yavaş adımlarla ön pencereye ilerledi. Dışarısı bembeyazdı.

Güneş doğmuştu; kar, ağaçların dallarında peri tozu gibi parlıyordu.

Gerçek şu ki, güzeldi. Kira bile bunu kabul etmek zorundaydı.

Karnında beklenmedik bir heyecan kıpırdanmaya başladı. Karda oynamak istiyordu! Bu his, dün gece yanında tutmak istediği adam kadar yabancıydı ona. Hızla birkaç kat daha giyindi; botlarını, montunu, şapkasını ve eldivenlerini geçirdi —karda oynamak daha başlamadan zordu bile— ve coşkusu sönmeden önce o görkemli sabaha adım attı.

Görünüşe bakılırsa Bennett, yardımsever içgüdülerine sonunda boyun eğmişti; kapısından garaj yoluna kadar olan yürüyüş yolunu çoktan küremişti. Ondan sonra, ayak izleri karın üzerinde kararlılıkla ağaçlık araziye doğru uzanıyordu.

Tüm fırtına uyarılarına ve dünün sert rüzgârlarına rağmen kar sanıldığı kadar kalın değildi; tahmininee otuz santimden azdı. Böylece Kira, ayak izlerini izleyerek ağaçların arasına doğru yürüdü. Kar ince ve yumuşacıktı; soğuk, ışıltılı bir pudra gibi.

Onu bulmak için fazla yürümek gerekmedi.

Bennett, ağaçlardan birini kardan temizlemiş, yanına diz çökmüş hâlde testereyle kesiyordu. Üzerinde o tanıdık yeleği vardı; uzun kollu Henley tişörtünün kollarını sıvamıştı. Kira, testereyi her ileri geri hareket ettirdiğinde onun kollarının nasıl gerilip kasıldığını izledi.

"Üşümüyor musun?" diye sordu Kira. Bennett başını kaldırıp ona şaşkınlıkla baktı. Gülümsemesi Kira'yı ayak parmaklarına kadar ısıttı.

"Hayır, kar kürerken terledim."

"Bunu yaptığın için sağ ol."

Bennett omuz silkti. "Beni bulmaman gerekiyordu." Ağacı işaret etti. "Bunun bir sürpriz olması gerekiyordu."

"Başka bir bedava ağaçla birlikte kaçmaya çalıştığınla ilgili bir sürpriz mi?"

Bennett kahkaha attı. "Beni yakaladın."

"Bunu biliyordum, mükemmel ağaç arayışına devam edebilmek için beni baştan çıkardın."

"Seni baştan çıkarmamın sebebi kesinlikle bu değil," dedi Bennett, Kira'nın gözlerine bakarak. Nefesi, önünde belirgin bir buhar bulutu oluşturuyordu.

Ahh. Her nasılsa Kira da terlemişti.

Bennett sırıttı ve kesme işine geri döndü; o işe koyulurken Kira da onu yeniden nesneleştirmeye başladı. Testereyi ağacın gövdesinde birkaç kez ileri geri sürttükten sonra Bennett uzanıp ağacı devirdi. Öylece. Kira'nın varlığından bile haberdar olmadığı oduncu fantezileri zihninde birbiri ardına beliriverdi.

"Aslında bu senin için," diyerek ağacın yanında ayağa kalktı.

"Benim için mi?"

"Evet, henüz bir ağacın yok, bu yüzden düşündüm ki..."

"Benim için bir ağaç mı kestin?"

"Evet, sadece düşündüm ki..."

Kira kendini ona doğru fırlattı ve Bennett şaşkın bir kahkahayla onu yakaladı. Kira'ya baktı ve dudaklarına bir öpücük kondurdu.

"Günaydın," dedi bir sırıtışla.

"Günaydın." Kira, ona bir budala gibi gülümsemekten kendini alamıyordu ama Bennett onun için bir ağaç kesmişti! Onun için fiziksel bir zahmete girmişti ve Tanrı Kira'nın yardımcısı olsun, bu gerçekten ateşliydi. "Ağacım için teşekkür ederim." Üstelik en güzel kısmı, Bennett'in bunu sadece içinden geldiği için yapmasıydı. Çünkü bu adam, önemsediği insanlar için bir şeyler yapan türdendi ve Kira artık o insanlardan biriydi. Bunu, karşılığında Kira'dan bir şey almak için yapmamıştı. Sadece istemişti.

Ya da daha da beteri, Kira'nın ebeveynleri ona para vererek bunu yaptırmamıştı.

"Rica ederim." Bennett onu kollarında bir dakika daha tuttu. Aydınlık gündüz ışığında gözlerini ondan ayırmadan bakıyordu; sanki bakışlarını çevirmek istemiyor, Kira'yı hafızasına kazımaya çalışıyordu. Kira bunu anlıyordu çünkü kendisi de aynısını yapıyordu; Bennett'i hafızasına kazıyor, her ayrıntısını içine çekiyordu. "İçeri girsek iyi olur," dedi Bennett sonunda.

Bennett onu kara geri bırakırken "Tamam," dedi. Ama bu Noel kartpostalı mükemmeliğindeki sabahı tamamlamak için yapmak istediği bir şey daha vardı. Çömelip bir avuç kar aldı. Doğrulurken Bennett ona şüpheyle baktı.

"Ne yapıyorsun, Şeftali?"

Kardan bir top yapmaya çalıştı ama kar, daha o şekil vermeden yüzünde patladı.

Bennett güldü. "Bir kartopu yapmaya mı çalışıyorsun?" Ardından çömelip kendi avucunu karla doldurdu ve Kira, bu küçük planı yanlış hesaplamış olabileceğini fark etti. Bennett ona sırıttı, sonra kartopunu fırlattı ve doğrudan Kira'nın bedeninin yan tarafına isabet etti.

"Hey!" Kira feryat edip bir ağacın arkasına saklandı. "Adil değil!"

"Adil değil mi? Bu meşru müdafaa." Bennett kıs kıs güldü.

Kira eline biraz daha kar aldı ve bu kez nazikçe sıkarak düzgün bir kartopu yaptı. Sonra saklandığı yerden fırlayıp saldırıya geçti. Ama Bennett eğilince, kar topu en yakın ağaca çarptı. Tüh. Kesinlikle yanlış hesaplamıştı. Hemen sıradaki ağacın arkasına koştu, bu sırada yeni bir kartopu hazırlamak için avucunu karla doldurdu. Bennett ise çoktan üç kartopu fırlatmıştı; hepsi Kira'nın saklandığı yere isabet etti. Kar dallardan bulut gibi yağdı.

"Bana biraz torpil geçmen gerekiyordu!" diye bağırdı Kira.

"Hayatta olmaz," dedi Bennett, gülüşü sesine karışmıştı. Alçak herif. Kira intikamını alacaktı.

Kira daha fazla kar aldı ve avucunda iyice sıkıştırdı. Saklandığı yerden dışarı sıçrayıp kartopunu Bennett'e fırlattı. Kartopu başının yan tarafında patlarken her tarafa kar püskürdü. Bennett donakaldı.

"Ah, kahretsin." Kira eldivenli ellerini ağzının üzerine bastırdı. "Pardon."

Bennett uzun uzun ona baktı, gözlerini kısarken kar, boynundan aşağı akıyordu.

Eyvah.

Bennett doğrudan ona doğru koştu. Kira dönüp kaçmaya çalıştı ama çok geçti. Bennett onu belinden yakaladı ve ikisi birlikte büyük bir kar yığınına yuvarlandılar.

Dünyası bir anda yan yatarken Kira çığlık attı. Bennett, nefes nefese kalmış hâlde üzerinde beliriverdi; yüzünde, Kira'nın kartopuyla vurduğu yer hâlâ kıpkırmızıydı.

"Yüze fırlatmak yok, Şeftali," diye homurdandı Bennett ama gözleri haylazlıkla parlıyordu.

"Resmi kartopu savaşı hakkında bilgim yoktu," dedi Kira gülmemek için kendini zorlayarak; nefesi hâlâ düzensizdi.

"Tamam, şimdi eylemlerinin sonuçlarıyla yüzleşmek zorundasın."

Kira'nın gözleri büyüdü. "Bana ne yapacaksın?"

Bennett, yukarıdaki ağaç dalına uzanırken gülümsemesi yaramaz bir hâl aldı.

"Ben... Ne..."

Dalı salladı ve kar, Kira'nın yüzüne yağdı. Kira çığlık attı, ardından Bennett'i devirip karda onun üzerine yuvarlandı. Bennett kahkahalarla gülerken sesi, Kira'nın bedeninde yankılanıyordu.

"Üzgünüm," dedi Bennett kahkaha atarken. "Kendime engel olamadım."

Kira eldiveniyle yüzünü sildi. "Ben de senin nazik bir adam olduğunu sanmıştım."

"Ben nazik bir adamım." Bennett, Kira'nın karla kaplı saçlarını yüzünden çekerken gülümsemesi yumuşamaya başladı. "Ama kartopu savaşlarını çok ciddiye alırım."

Kira homurdanıp kızgın numarası yaptı ama Bennett'in bakışları karşısında tüm kararlılığı eriyip gitti. Aşırı tatlı ve karlı bir günde okuldan eve gelmiş bir çocuk gibi aşırı mutlu görünüyordu. Başını kaldırıp Kira'nın burnuna bir öpücük kondurdu.

"Bunu senin için nasıl telafi edebilirim?" diye sordu. Kira, kendi haylaz ifadesini takındı.

"Ağacımı süsleyecek hiçbir şeyim yok ama bence tavan arasını gözden geçirebiliriz. Oraya tek başıma çıkmaya çok korkuyorum." Ona kirpiklerini kırpıştırıp yardıma ihtiyaç duyan kadın tavrını takındı. Bennett güldü.

"Bu sabah tavan arasına bir yolculuk yapmak için zaman bulabileceğime eminim."

"Oley! Artık bu kardan sıyrılalım. Donuyorum." Onun üzerinden kalkarken tamamen gereksiz bir şekilde eğilip büküldü; ikisi yeniden ayağa kalktığında Bennett'in kızarmış yüzünün soğukla hiçbir ilgisi yoktu.

Bennett'in sıcak bakışını yok saymaya çalışarak ağacı işaret edip "Onu eve taşımana yardım edeyim," dedi.

Bennett bir kaşını kaldırdı.

"Bunu yapabilirim," diye ısrar etti Kira. Aynı sabah hem kartopu savaşında hem de ağaç taşıma konusunda alt edilmek istemiyordu.

Bennett omuz silkti. "Sen tepesinden tut, ben de altından tutayım."

"Tamam." dedi Kira ve ağacın ince tepesini tuttu. Bennett arkasını kaldırırken, Kira aslında yol göstermekten ve eldivenlerini ağacın özsuyuyla ıslatmaktan fazlasını yapmadığından emindi. Ama yine de yardım ediyor olmanın hissi güzeldi.

"İnsanların bundan neden hoşlandığını anlamaya başlıyorum," dedi Kira ve arkasında ağırlığın çoğunu taşıyan Bennett'e göz attı. Ancak onun kolları yeniden dikkatini dağıtınca, neredeyse ikisini birden bir kar yığınına sürüklüyordu.

"Öyle mi?"

"Evet," dedi Kira, ağacı yönlendirerek onları düzgün bir patikaya geri götürdü. "Pek... neşeli."

Bennett tekrar kıs kıs güldü. "Bununla ilgili fikrini değiştirmene sevindim."

Ön patikaya güçlükle tekrar çıktılar. "Ayrıca bir oduncu olarak ateşli görünüyorsun."

Bennett tekrar kıs kıs güldü.

"Tavan arasına bir yolculuktan daha fazlası için zamanım olabilir," dedi Bennett. Kira'nın ayak parmakları, botlarının içinde kıvrıldı.

"Gerçekten mi?"

Arkasına baktı; Bennett'in bakışları, dışarıda karın ortasında bile, ateşliydi.

"Kolları olan bir uyku tulumu giymişken bana nasıl öyle bakabiliyorsun?"

"Altında ne olduğunu hatırlıyorum," dedi Bennett, kaşlarını yukarı aşağı oynatarak. Kira güldü, yanaklarını sıcak bastı.

"Bugün çalışman gerekmiyor mu?" diye sordu Kira, ağacı evin ön basamaklarından yukarı sürüklüyorlardı.

"Bugün buradaki kar kürenmeden önce ikimizin de bir şey yapabileceğini sanmıyorum." Bennett hâlâ karla kaplı garaj yolunu ve uzaktaki ağaç çiftliğinin otoparkını işaret etti. Her yer dokunulmamış biçimde bembeyazdı ve Kira bunun hep böyle kalmasını diledi.

"Logan'ın kamyonetinin benzininin bittiğini umut etmem yanlış mı?"

Bennett ağacı kapının yanına dayadı ve Kira'yı kendine çekti. Çam kokuyordu ve sıcak teninde soğuk havanın metalik kokusu vardı.

"Yanlış değil. Ne de olsa, en başından beri tek dileğim her yerin karla kaplanmasıydı."

Kira ona baktığında Bennett gülümsüyordu; bu sabah gözleri ışıl ışıldı.

"Haklısın. Bütün bu kış fırtınasından senin sorumlu olduğunu unutmuştum."

"Ne diyebilirim ki? Bu yıl çok usluydum."

Kira gülerek ona yaslandı. Ağaç ışıklandırma şenliğinde bunu yaptığını kafasında canlandırdığı an, gerçekten yalnızca bir hafta öncesine mi aitti? Şimdi her şey çok rahat, çok doğal geliyordu. Kira, sanki bu yakınlığa çoktan hak kazanmış gibi hissediyordu.

Geri çekildi. "Vay be. Çok da mütevazısın."

Bennett, dudaklarında o şakacı gülümsemeyle omuz silkti. "Tavan arasını araştırmadan önce kahvaltı yapmaya ne dersin?"

"Olur." Kira, onun arkasından eve girdiğinde dışarının soğuğundan sonra evdeki o azıcık sıcaklığı bile takdir etti. Gece bir ara elektrik geri gelmişti; en azından artık buna sahiplerdi. Montlarını çıkarıp kurumaları için sandalyelere ve kancalara astılar. Bennett, tavan arasında bir ağaç ayağı bulmayı umduğunu ve ayrıca dekoratif peri ışıkları almaları gerektiğinden bahsediyordu. Kira ise bu sıcak, evcimen hissin içine fazla kapılmamaya çalışıyordu.

Ama elbette çok geçti.

Yoğun yalnızlığı, bu duyguyu şimdiden silip süpürüyordu. Bennett'le geçirdiği zaman; onun amaçsız gevezeliği, sıcak bedeni, tatlı gülümsemesi... Kira bunları istiyordu. İçindeki şımarık, zengin kız ayaklarını yere vuruyor, yumruklarını iki yanında sıkıyordu. Kira bunları *istiyordu*. Bennett'i istiyordu.

En kötü kısmı, onu nasıl elde edebileceğini kusursuzca görebilmesiydi. Onu ikna etmek fazla zor olmazdı. Bunu zihninde canlandırabiliyordu.

Bennett'in kalmaya dair hiçbir planı olmadığı yönündeki teminatlarına rağmen Kira birkaç yerinde yorumun, birkaç vaadin, birkaç yeni çiftlik felaketinin sonucunda her şeyin kendi lehine döneceğini biliyordu. Bennett kalırdı. Kira'nın

kalbindeki yalnız parçaları doldururdu. Kira'nın çiftlikte yapmak istemediği ya da nasıl yapılacağını bilmediği bütün o saçma şeyleri o yapardı.

Ve belki bir süreliğine mutlu olurlardı.

Ancak, özünde Kira onu burada tuzağa düşürdüğünü, onu kendi çıkarı için kullandığını bilecekti. Üstelik Kira ne zaman sıcak yuvanın hayranı olmuştu? Bundan sıkıldığında ne olacaktı? Bennett'ten sıkıldığında?

Ne var ki, Bennett'in mutfakta dolanmasını, kahve doldurup yumurta çırpmasını izlerken bundan sıkılacağını hayal edemiyordu. Ama elbette bir gün öyle olacaktı. O zaman, bu adamın kalbini kırmak zorunda kalacaktı. Bu iyi adamın. Sırf bir süreliğine yalnızlığa katlanamadığı için. Sırf ondan alıp alıp durduğu için. Her zaman yaptığı gibi.

Bennett, yumurta ve kızarmış ekmekle dolu tabağı önüne koyduğunda, Kira gülümsemek istedi ama yüzü donuktu, hareket etmiyordu.

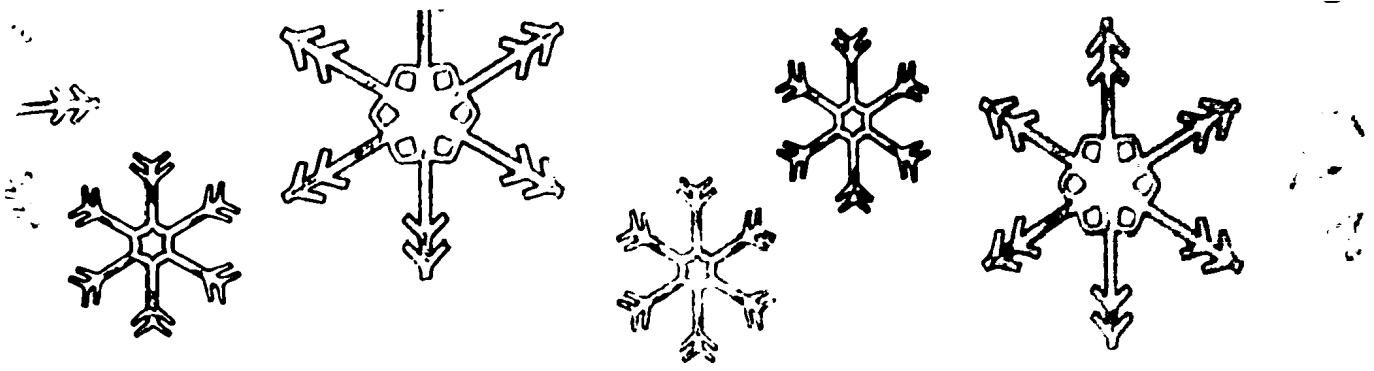
"İyi misin?" diye sordu Bennett. Kira masanın karşısından onun gözlerine baktı. Bennett'in yüzü küreme ve soğuktan kızarmıştı, alnına düşen saçları terle karışık nemliydi. Gri gözleri bu sabah fırtına gibi değil, sıcacık bir yün battaniye gibiydi. Kira, onun bakışını üstünde hissettikçe göğsünde bir ağrı duydu; Bennett eve döndüğünde kalacak boşluk şimdiden sızlıyordu.

Kira güçlükle yutkundu.

Bundan fazlası yok. Bennet bir tatil kaçamağı ama daha fazlası değil. Hayatın boyunca pek çok kez yaşadığın gibi. Kafana takma.

Ona, güzellik yarışmasında takındığı o kusursuz gülümsemeyi —annesinin sosyete partilerinde hiç eksik etmediği gülümsemeyi— sundu.

"Evet. Gayet iyiyim."

Yirmi Birinci Bölüm

"Buranın daha da soğuk olması nasıl mümkün olur?" dedi Kira, ısınmak için ellerine üfleyip ovuştururken.

"Tavan arası evin geri kalanından ayrı yalıtılmış," dedi Bennett. "Üstelik yukarıda ısı kaynağı da yok..."

Kira ona ters ters baktı.

O ağacı eve taşımalarından bu yana aralarında bir şey değişmişti; Bennett bunun tam olarak ne olduğunu anlayamasa da, Kira'nın dikenleri yeniden çıkmıştı; keskin, temkinli, tanıdık. Ama belki de bu durumu anlıyordu. Dün geceden sonra Bennett, yıllardır olmadığı kadar farklı yönlerden hasar almış hissediyordu. Eğer Kira bile bunun yarısı kadar kırılgansa, belli ki kendini korumaya çalışıyordu. Bennett'in de aynısını yapması gerekiyordu. Ama o ne yapmıştı? Onun için ağaç kesmiş, kahvaltı hazırlamış, onu yeniden gülümsetmek için uğraşmıştı. Çünkü o, saf bir enayiydi. Bir insan paspasıydı.

Bennett "Burada çok fazla kutu var," diyerek konuyu ısınma sorunlarından yapılacak işlere çevirdi. "Kullanışlı bir şeyler bulabiliriz."

Kira parmaklarını tozlu bir kutunun üstünde gezdirdi. "Arkasında çok şey bırakmış."

"Jeanie'ye kalırsa, çok daha fazlası varmış ama çiftlik evini satmadan önce boşaltmışlar."

Zamanla çöküp buruşan karton kutu yığınları tehlikeli biçimde yana eğilmişti; bir köşede birkaç eski lamba toz içinde duruyordu, diğer köşede ise eski bir televizyon vardı. Alanın ortasında ayakta durabiliyordu ancak çatının eğimi, kenarlara yaklaştıkça başını çarpmadan hareket etmesini imkânsız kılıyordu.

Kira kutuların yan taraflarına karalanmış el yazılarına dikkatle baktı.

"Kitaplar, kasetler, kıyafetler," diye okudu Kira. "Ah, bunda 'bayram' yazıyor. Umut verici olabilir." Kutuyu açıp içine baktı. "Hımm..." Oldukça ürkütücü, elfvari bir Noel Baba oyuncak bebeğini dışarı çıkardı.

"Öff," dedi Bennett.

"Kutu onlarla dolu."

Bennett bizzat bakmak için tavan arasının bir ucundan diğerine yürüdü. "Vay be."

Kira kutuyu karıştırırken "Korkunç Noel Babalardan oluşan bir koleksiyon," dedi. Bir başka oyuncak bebeği çıkarıp yukarı kaldırdı.

Oyuncak bebek ona dik dik bakarken "Sanki ruhumu görebiliyor," dedi Bennett.

Kira kahkahasını bastırdı.

"Neden eski oyuncak bebekler bu kadar korkunçtur?" diye sordu Kira, korkutucu Noel Baba'yı kutunun içine bırakıp ağzını kapatırken.

"Çünkü sana bakmak için başlarını bağımsız bir şekilde çevirdiklerini hayal etmen fazla kolaydır."

"Doğru." Az önce bir eğlenme belirtisi mi duymuştu? Pekâlâ. Buradan ilerleyecekti.

Bennett yine "bayram" yazılı, alttaki bir kutuya ulaşabilmek için Noel Baba kutusunu kenara kaldırdı. "Neredeyse bakmaya korkuyorum. Kaçık elflerle dolu olabilir."

"Bebeğim," dedi Kira ama Bennett'i yolundan çekmek için dürterken alaycı ses tonu değişmişti. "Bingo."

Kutu özenle sarılmıştı ve süslemelerle doluydu.

Kira, birinin etrafına sardığı sararmış gazete kâğıdını açtı ve içinden, gümüş simle çevrelenmiş narin desenli beyaz bir top çıkardı. Hayranlıkla hafifçe iç çekti; Bennett'in kalbi o anda göğsünde tekledi.

"Çok güzel," dedi Kira.

Bir süs daha, ardından bir tane daha çıkardı. Her sarılı kâğıdı açtığında süsleri Bennett'e uzattı; kolları kısa sürede beyaz, gümüş ve altın yanardöner süslerle doldu. Kira yeniden gülümsüyordu.

Bennett ne buz gibi soğuk tavan arasında olduklarına, ne burnunu gıdıklayan toza, ne de uzaktan gelen kar küreyicilerin sesine aldırıyordu. Narin süsleri kucağında dikkatle tutarken, orada sonsuza dek öylece durabileceğini hissetti. Tek dileği, Kira'nın onun bundan fazlasını taşıyabileceğine inanmasıydı.

Bunu aslında hak etmese bile.

Kasabadan ayrılacak olsa bile.

Bennett'in düşüncelerinden habersiz Kira, kollarındaki nimete gülümsedi. "Şey, üzerinde 'hazine' yazan bir kutu bulacağımızı umuyordum ama bu da oldukça iyi."

"Ben de hiç iskelet bulmadığımız için memnunum."

"Daha tüm kutuları açmadık," dedi Kira. Alt kata indirmek için süsleri teker teker geri alıp dikkatle kutuya yerleştirdi.

"Bunun şakasını bile yapma."

Kira kahkaha attı, umutlu gibiydi.

"Korkak bir kedi olduğunun farkında değildim, Ben."

Ben. Onu tanıyormuş gibi, Ben. Hayatın gelişigüzelliğinde birbirlerinin içinden geçip giden iki yabancı değilmişler gibi Ben.

"Korkak kedi mi? Hayır, yalnızca küflü eski tavan aralarında beden parçaları bulmamayı tercih ederim."

"Beden parçalarını nerede bulmayı tercih edersin?"

"Normalde, ait oldukları kişiye bağlı kalmaları uygun olurdu."

Diğer birkaç kutuya bakınırken Kira küçük bir kahkaha attı. "Şey, sanırım bayram ıvır zıvırı bu kadar. Hazine avı için başka bir gün tekrar gelirim," dedi. Bennett'ten önce davranıp süs kutusunu kaldırdı. Arkasını döndü ve kalçası diğer bir kutuya çarptı. Kutu yere devrilerek içindekileri tavan arası zeminine saçtı.

"Kahretsin." Kira süsleri yere bırakıp dağınıklığı toplamak için çömeldi.

Bennett ona yardım etmek için eğildi. "Bunlar ne?" Zarflardan birini yerden aldı.

"Eski mektuplar mı?" Kira tozlu zemine oturup bacaklarını önüne uzattı. Alnına doğru üfleyip kâküllerini yüzünden uzaklaştırdı. Kâğıdı elinde ters çevirince gözleri büyüdü. "Daha çok eski mektup!" Zarfı dikkatle açtı ve içinden sararmış bir kâğıt parçası çıkardı.

"*Sevgili Ellen, yokluğunda kalbim acıyor*," diye okudu. "Aman Tanrım, bunlar eski aşk mektupları!" Bennett'in gözlerine baktı; saklayamadığı heyecanı yüzünden okunuyordu. Bennett, onun çoğu insanın nadiren sahip olabildiği bir şeyi gördüğünü biliyordu. İnsanları bir konuda böylesine sınırsız bir heyecan duymaktan daha kırılgan yapan bir şey var mıydı? Bennett sanmıyordu.

"Müthiş," dedi. Kira, ona sanki durumun muhteşemliğini tam olarak anlamıyormuş gibi bıkkın bir ifadeyle baktı.

"Bu muhteşem." Kira mektubu aralarında salladı. "Bizim böyle bir şeye sahip olmamamız beni üzüyor."

"Bizim mi?"

Kira başını iki yana sallayarak onun sorusunu aceleyle geçiştirdi. "Kastettiğim, bizim neslimiz. Artık kimse büyükannesinin eski mektuplarını bulmayacak."

"Belki insanlar özel mesajlarının çıktısını alıyordur."

Kira gözlerini devirdi ama eğlendiğini belli edercesine dudaklarını büzdü.

"Doğru, birileri özel mesajlarının çıktısını almıyorsa, gelecekte kimse bir kutu eski mektubu tesadüfen bulamayacak. Bu bir bakıma üzücü."

Kira mektubu okumaya döndü. Bennett tuttuğu zarfı açıp mektubu inceledi.

"Kira..."

"Oha..."

Aynı anda başlarını kaldırdılar. Kira'nın yanakları kızardı. "Bunlar müstehcen mektuplar," dedi, gözleri kocaman açılmıştı.

Bennett kahkahaya boğuldu; bir eliyle karnını tutarken mektubu parmaklarının arasından düşürdü.

Kira okumaya devam etti. "Bu kesinlikle erotik," dedi nefes nefese.

Bennett hırıltıyla nefes aldı; o kadar çok tavan arası tozu yutmuştu ki yılbaşına kadar hapşırıp duracağına emindi. Ama o ânın saçmalığı karşısında kahkahalarını tutamıyordu.

"En azından büyükannenin mektupları değiller," dedi gülerken.

Kira onun omzuna vurdu. "Ne cüretle büyükannemi bu işe karıştırırsın?"

Bennett gözlerindeki yaşları sildi. "Ben değil, sen karıştırdın!"

Kira kaşlarını çattı, hâlâ mektubu okuyordu. "Demek istediğim... bu, yine de çok romantik. Adam kadını çok istemiş, onun hasretini çekmiş." Başka bir mektubu seçti. "Çok ateşli."

Bennett, Kira mektubu okurken ona gözlerini dikip bakmaktan kaçınmak için bir başka mektup aldı.

"Sevgili Ellen, sürekli seni düşünüyorum, gece gündüz aklımdan hiç çıkmıyorsun. Tatlı ağzın, memelerinin mükemmel kıvrımı. Vajinanı tattığım ânın hatırası, her gün beni hayatta tutuyor, mücadeleye devam etmemi sağlıyor..."

Bennett zavallı Edwin'in duygularıyla bağ kurabilmekle birlikte "Vay be, Ellen müthiş bir kadın olmalı," diye mırıldandı.

Mektupların tarihlerini göstererek "Edwin bunları yazdığında Vietnam'da olmalı," dedi Kira.

"Kadın, zavallı adama hiç cevap yazdı mı merak ediyorum."

"Evlenmişler, yani kadın cevap yazmış olmalı. Belki kaybolmuşlardır?" Kira, Edwin'in o ateşli mektuplarına bir yanıt arayarak kâğıtları karıştırdı. "Bir cevap olmalı. Nasıl hiç yazmaz?"

Kira, daha fazla mektup bulmak umuduyla dizlerinin üzerinde diğer kutuları karıştırıyordu. "Onu habersiz bırakmış olamaz. Ona açtığı tüm düşüncelerini, duygularını öylece sürüncemede bırakamaz. Edwin onu sevmiş. Onu nasıl sevdiğine bir bak..." Gözleri mektuplarda gezindi. "Ayrıca orada, Ellen'ı düşünürken... ne kadar yalnızmış..." Sesi çatladı.

"Kira...

Kira mektup aramaya, kutuları art arda açmaya devam ediyordu. "Burada bir yerde olmalı."

"Kira..."

"Burada olduğuna eminim."

"Şeftali."

Bakışlarını hızla Bennett'e çevirdi. "Ne?"

"Bir tane buldum."

Kira'nın gözleri parladı. "Buldun mu?"

Hâlâ yerde dağınık duran mektuplara doğru emekleyerek yaklaştı. Bennett, üzerinde Edwin'in adıyla askeri birliğinin numarasını gördüğü mektubu ona uzattı.

Mektubu kucağına sererek "*Sevgili Eddie,*" diye okudu. "*Mektupların yüzümü kızartmaktan asla geri kalmıyor. Onları gizlice okumaya başlamak zorunda kaldım çünkü kız kardeşlerim her zaman omzumun üstünden okumaya çalışıyor. Ama sen gitmeden önce yaptığımız hiçbir şeyden pişman değilim ve uzaktayken hatıralar seni ısıttığı için mutluyum. Lütfen bana geri dön.*" Bu satırda Kira'nın sesi çatladı ve biraz burnunu çekti ama okumaya devam etti. "*Benim için doğru olan tek adam sensin. Seni özlüyorum. Tüm sevgimle, Ellen.*"

Başını kaldırıp Bennett'e baktığında gözleri yaşlarla parlıyordu.

"Böylesine romantik biri olduğunu bilmiyordum, Şeftali," diye sataşırken sesi yumuşaktı.

Kira homurdandı. "Bu yönümü iyi saklıyorum."

"Sanırım Eddie'nin Ellen'ı öldürmediğini varsayabiliriz."

"Mümkün değil."

Bennett ona biraz daha yaklaştı, Edwin'in güzel karısına yazdığı aşk mektuplarının üzerinden eğildi. Kira başını kaldırıp yüzünü ona çevirdi; Bennett'in dudakları yanağına hafifçe değdi. Kira derin bir nefes aldı ve ardından Bennett'in dudakları onunkilerini buldu. Öpücük sıcaktı, yumuşaktı, samimiydi. Bu, Kira'nın kimsenin görmediği bir yanını açığa çıkarıyordu.

Bennett geri çekilip alnını onun alnına yasladı. Kira gözlerinin içine baktığında, kendi arzusunun gücü Bennett'i içeriden sarsacak kadar yoğundu. Onun bedenine duyduğu arzu geri gelmişti ama artık yalnızca o değildi; Tanrı aşkına, Kira için doğru kişi olabilmeyi nasıl da istiyordu.

"Hadi aşağıya inelim. Donuyorsun," dedi. Şu anda tek önemsediği, Kira'nın somut ihtiyaçlarıydı. Mektupları özenle kutularına yerleştirdikten sonra Kira Bennett'in onu ayağa kaldırmasına izin verdi.

Bennett, Noel süslerini alt kata taşıdı, sonra Kira'yı oturma odasına yönlendirdi. Ateşi canlandırdı. Sessizce önce kendi giysilerini çıkardı, ardından onun tozlu kıyafetlerini dikkatle soyup bir kenara bıraktı. Kira'yı battaniyelere sardı, ardından kendi bedeninin sıcaklığıyla ısıttı.

Yanaklarındaki taze gözyaşlarını öptü.

"Ben?"

"Evet?" diye fısıldarken dudaklarını onun boynunda geziriyordu. Kira kollarında titriyordu.

"Burada olduğun için mutluyum." Bennett onun sesindeki yalnızlığı duyabiliyordu ve onu ebediyen defetmek istiyordu.

İki hafta sonra gitmek zorunda olan bir adam için tehlikeli düşüncelerdi.

"Ben de."

Kira aralarına uzandı ve onu girişine yönlendirdi; Bennett yavaşça ve dikkatle tekrar onun ıslak sıcaklığına girdi. Kira da kendisi gibi hassas olmalıydı ancak zamanları tükeniyordu ve Bennett'in dünyada olmayı tercih ettiği başka bir yer yoktu.

Kendini daha derine itti ve Kira'nın nefesi kesildi; parmakları saçlarının arasında kayıyor, ayak bilekleriyle sırtına dolanıyordu.

"Evet," diye fısıldadı Kira. Ayrıca *lütfen, durma Ben* ve *evet, evet, evet.* Kira'nın, aletinin etrafında kasıldığını hissetti; orgazmının hızı ikisini birden şaşırttı ama Kira zirveye yükselirken ona tutundu.

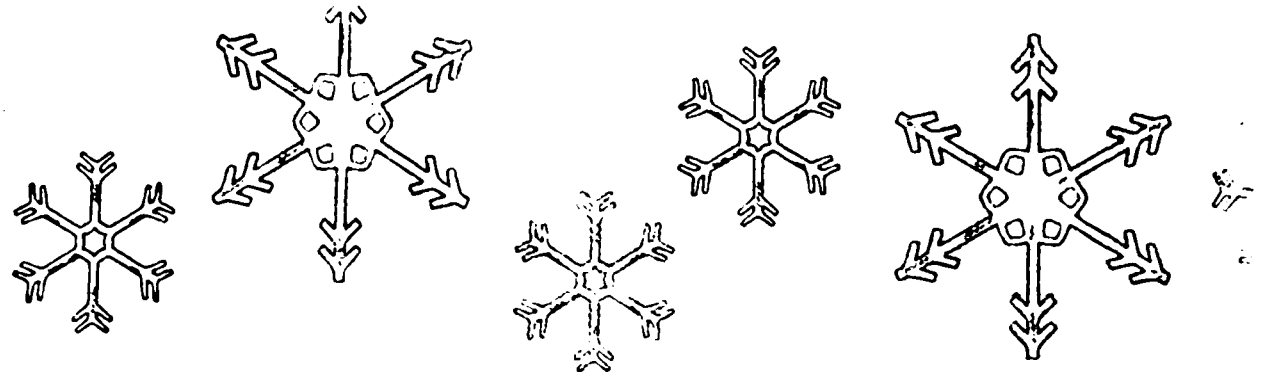
Çok geçmeden Bennett de onun derinine gömülmüş, yüzünü boynunda hızla atan nabzına bastırmış hâlde kendi orgazmına ulaştı. O kısa ânda Kira onundu ve her şey anlamlıydı.

Ne yazık ki Logan'ın benzini asla bitmezdi.

Kar küreyicisinin gümbürtüsü ânı yarıp geçti ve Bennett yaşadığı sürece o adamı asla affetmemeye yemin etti.

Kar fırtınası resmen sona ermişti.

Ayışığı Kitaplığı

Yirmi İkinci Bölüm

"Teşekkürler, Noel Baba." Kira yaşlı adamın eldivenli elini sıktı ve adam ona "ho-ho-ho" diye karşılık verdi. Onun gerçekten Noel Baba olduğuna inanıp inanmadığına emin değildi ama sormaya niyeti yoktu. Bütün günü kulübede, pek çoğu onu görünce çığlığı basan düzinelerce şımarık çocuğu karşılayarak geçirmişti. Adam, Noel neşesi adına çok fazla şeye katlanmıştı. Kendisiyle ilgili ne isterse düşünebilirdi çünkü Kira'nın işine çok fazla katkıda bulunmuştu.

"Zevkle, Bayan North." Gözlerinde bir ışık yanıp söndü. Belki bu adam gerçekten...

Kira başını iki yana salladı. Bu kış harikalar diyarının sahibi olmak onu çıldırtıyordu.

Noel Baba arabasına doğru yürürken "Dikkatli sür!" diye seslendi Kira.

Güneşin batışının üzerinden bir saat geçmişti; Kira'nın ağaçlara boydan boya astığı ışıklar yukarıda neşeyle yanıp sönüyordu. Fırtınanın ardından bir haftadır erimeyen kar, Kira'nın parayla bile satın alamayacağı bir manzara yaratmıştı. Etrafındaki ışıklara, ağaçlara ve hoparlörlerinden yüksek sesle Noel şarkıları çalan arabalara doluşmuş mutlu ailelere bakarken, Noel'den aslında neredeyse hiç nefret etmediğini

kabul etmek zorunda kaldı. Ve kesinlikle çiftliğinde yaptıklarıyla gurur duyuyordu.

"Hey, Şeftali." Bennett'in sesi Kira'nın dikkatini, yüzünün göründüğü kulübenin penceresine çekti. "Noel Baba bu kocaman şeker kutusunu bilerek mi arkasında bırakmış?"

"Ah, evet. Bizde kalabileceğini söyledi. Kendi özel tarifiymiş."

Bennett'in kıs kıs gülen sesi sıcak ve tanıdıktı. "Tuhaf bir adam."

"Hem de nasıl."

Bennett, ona son bir kez gülümsedikten sonra yeniden içeri döndü; muhtemelen ortalığı toparlıyordu. Noel'e bir hafta kalmıştı; Bennett, neredeyse onunla birlikte yaşamaya başlamış, fırtınadan beri de çiftlikteki işlerde Kira'ya yardım ediyordu. Bu berbat bir fikirdi ama yine de...

Bennett küçük kulübeden çıktı, basamakları indi ve bir kolunu Kira'ya doladı. "Eve gitmeye hazır mısın?"

Ev.

Birlikte.

Kira fena hâlde tutulmuştu.

"Evet."

Ağaç çiftliğinin otoparkından evinin garaj yoluna kadar yürüdüler. Kira, bunun son derece kötü bir fikir olduğunu biliyordu ama yine de bundan kolayca vazgeçemiyordu. Fırtınadan sonra Bennett, Jeanie'nin dairesine dönmüştü; gerçekten de ilişkilerini bitirmişler gibi davranıyorlardı; sanki fırtınanın dinmesi, aralarındaki şeyin de sonunu getirmişti. Bu kaçamağı yılbaşı gününe kadar sürdürmenin hiçbir anlamı yoktu. Kira, kendine sürekli bunun en iyisi olduğunu, artık uzatmaya gerek kalmadığını söylemeye çalışmıştı. Şimdi veda etmenin daha doğru olduğunu...

Ama *Noel* zamanıydı.

Kimse Noel'de yalnız olmak istemezdi.

Chloe dünyanın öbür ucundaydı, ebeveynleri ise onu delirtecek gibiydi. Peki Kira ne yapacaktı? Hoşlandığı adam yakında gidecek diye onu görmezden mi gelecekti? Neden onu mecbur olmadan önce özlemeye başlasın ki?

Durum böyleyken, bir zayıflık ânında Kira onu yeniden davet etmişti ve Bennett de kabul etmişti. Yedek kıyafetlerini, köpeklerini, dizüstü bilgisayarını da getirmişti. Bir haftadır onun mutfak masasında çalışıyor, Kira'nın ihtiyaç duyduğu her anda ona yardım ediyordu. Ateşin karşısına taşıdıkları bir yatakta birlikte uyuyorlardı ve her şey o kadar güzeldi ki Kira artık vazgeçemiyordu.

Henüz değil.

Kendinizi iki kelimeyle tarif edin. Bencil ve aptal. İşte, bu Kira'ydı. Sonuçta kim bir gecede değişebilirdi ki? Oysa Kira, hiçbir şeyi zorlamaya niyetli değildi.

Eve girdiklerinde, Elizabeth'i ateşin karşısındaki yatakta uzanmış, diğer iki köpeği ise kanepeye tünemiş hâlde horul horul uyurken buldular.

"Yataktan kalk bakalım." Bennett parmaklarını şıklattı, iri köpek ise ona mahzun gözlerle baktı.

Bennett bıkkınlıkla iç çekerken Kira kahkaha attı.

"Hadi kalk ama," diye homurdandı ve köpek yavaşça kalkarak köşeye koydukları köpek yatağına yavaşça yürüdü.

Diğer köşeyi, tavan arası süsleriyle ve Bennett'in ısrarıyla gerekenden çok daha fazla ışıkla donattıkları Kira'nın Noel ağacı kaplıyordu. Ayrıca Bennett, şömine rafına da beyaz ışıklar asmıştı. Ve Kira birdenbire eskiden dalga geçmeyi sevdiği o Noel filmlerinden birinin içinde yaşıyormuş gibi hissetti.

Ama şaşırtıcı bir şekilde bundan nefret etmemişti.

Bu ağaç, evin hemen her odasında bulunan ve her biri farklı temada, evi âdeta bir Noel müzesine dönüştüren

annesinin profesyonelce dekore edilmiş ağaçlarından çok farklıydı. Kullanılmış süsleriyle bu küçük ağaç... samimi hissettiriyordu. Tanıdık. Bennett'le birlikte yarattıkları, bambaşka bir Noel'di. Ve Kira bunun, asla unutamayacağı bir Noel olduğunu biliyordu.

İç çekip kendini kanepeye attı. Botlarını ve montunu çıkarmak onu yormuştu.

"Kış çok zorlu geçiyor," diye homurdanarak köpeklerin sıcak bedenlerine sokuldu.

"Neden bu kadar kuzeyde bir çiftlik seçtin?" diye sorarken Bennett koridorda montunu asıyordu.

"Evden mümkün olduğunca uzaklaşmaya çalışıyordum," dedi Kira battaniye kapının arkasından. "Ayrıca o zaman kış sadece teoride vardı."

Bir dakika sonra Bennett tekrar odada belirdi. "Neden Kaliforniya değil?"

"Fazla pahalı. Fazla deprem riski var."

"Doğru."

Doğru. Belki başka bir zaman çizgisinde, başka bir boyutta, Kira ve Ben, Kaliforniya'da tanışırdı. Belki hayatları birbirine daha uyumlu olurdu. Belki Kira onu bırakmak zorunda kalmazdı.

Ama o hangi zaman çizgisiyse, Kira orada yaşamıyordu.

Buradaydı.

Kış mevsiminde.

Bennett köpeklerin diğer tarafına oturdu, dizüstü bilgisayarı kucağındaydı. "Tamamlamam gereken bazı işlerim var."

"Tabii. Elbette." Bennett, ağaçları arabalara yüklemenin ve Iris grip olduğunda onun yerine bakmanın arasında kendi işine vakit ayırmaya çalışıyordu. Kira'ya ise suçluluk duygusu hiç ara vermeden eşlik ediyordu. Bennett onun için çok fazla şey yapıyordu.

Kira, sehpanın üzerine yığdığı Edwin'in eski mektuplarından birini aldı. Hazinesini nereye sakladığıyla ilgili ipuçlarını arayarak onları gözden geçiriyordu ama şimdiye kadar müstehcen yazılar dışında hiçbir şey bulamamıştı. Ayrıca birkaç akşamı tavan arasında kutuları ayıklayarak geçirmişti. Fakat birkaç kutu eski kitap hariç değerli hiçbir şey bulmamıştı. *Henüz*. Hâlâ bir Noel mucizesinin gerçekleşeceğine dair umudunu koruyordu.

Cebindeki telefon titreyince, çıkarıp ekrana baktı.

"Chloe FaceTime'dan arıyor. Rahatsız olur musun?" diye sordu Bennett'e.

"Aç hadi."

"Selam, Chlo." Kız kardeşinin yüzünü ekranda görünce gülümsedi.

"Kiki!"

Lakabı duyunca Bennett hafifçe homurdandı ve Kira onu ayağıyla dürttü.

"Tanrım, son zamanlarda seni yakalamak pek zor."

"Ben çok önemli bir işletme sahibiyim."

Bunu, kendisiyle dalga geçer gibi söylemesine rağmen, Chloe'nin gözlerinin içi gülüyordu. "Biliyorum. Seninle çok gurur duyuyorum."

Kız kardeşi konuşmaya devam ederken Kira'nın yüzünü sıcak bastı. "Başta senin için endişeliydim. Birkaç sefer gerçekten dağılmış görünüyordun, yani gerçekten kötüydün..."

"Tamam, Chlo. Anladım. Teşekkür ederim." Ben'in, onun ne kadar fena çuvalladığını duymasına gerek yoktu; gerçi bunu defalarca kendi gözleriyle görmüştü zaten.

Kız kardeşi başını yana yatırdı, Kira'yı incelerken koyu renkli gözleri her şeyi görüyordu. "Farklı görünüyorsun."

Kira omuz silkti. "Aynı eski ben."

"Hayır..." Chloe başını iki yana salladı; parlak saçları koyu renkli dalgalar gibi omuzlarına döküldü. "Hayır, sen ışıldıyorsun." Gözleri öyle bir parladı ki Kira o an bu telefon görüşmesini yapmak için odadan çıkıp donarak ölme riskini göze almış olmayı diledi.

"Seks yapıyorsun!" Kız kardeşi muzaffer bir haykırışla konuştuğunda, Kira yastıklara gömülmek istedi. Bennett ise kanepenin diğer ucunda kıs kıs güldü.

"Öyle değil."

"Kesinlikle öyle. Sende orgazm ışıltısı var!"

"Belki bunu kendi başıma yapıyorumdur."

Bennett oturduğu yerde kıpırdanırken boynundan yukarı bir kızarıklık yayılıyordu. Kira gülümsemesini bastırdı.

"Aman Tanrım, şu anda yanında mı?!" Chloe elinden gelse ekranı aşacakmış gibi göründü.

"Şey... hayır."

"Yalancı!"

"Yalan söylemiyorum. Önemli bir şey değil. Kasabada bir adamla tanıştım ve yattık, hepsi bu. Gerçekten." Kira bunun bir yalan olmasını dilerdi. Bennett'in bir kaçamaktan fazlası olmasını dilerdi. Ama Chloe'ye bunu anlatmanın anlamı yoktu. Bennett'i anlatmanın. Yalnızca kız kardeşini endişelendirmiş olurdu.

Chloe gözlerini kıstı, hâlâ ona inanmıyordu. "Eh, o oldukça hünerli olmalı. Cildin muhteşem görünüyor."

Bennett ayağa kalktı, mutfağı işaret ederek kendini bu eziyetli sohbeti dinleme mecburiyetinden kurtardı.

"Bol bol su içiyorum."

Chloe başıyla onayladı. "Güzel."

"Peki senin hayatın nasıl gidiyor?"

Chloe bir an için somurttu, sonra o ifade hemen silindi.

"Sorun nedir?"

"Evi özledim."

"Evi mi özledin? Neyi daha çok özledin; babamızın kınayan sessizliğini mi yoksa annemizin kınayan azarlarını mı?"

Chloe homurdandı. "Seni özledim, şapşal."

Kira'nın kalbi sızladı.

"Ben de seni özledim."

"Noel'de eve gitmeyecek misin?" diye sordu Chloe.

"Hayır fakat annemizin Noel Arifesi partisi için kabartmalı davetiyesini aldım."

"Ah, Tanrım, umarım yanıt vermek için oyalanmazsın. Geç yanıtlardan nasıl nefret ettiğini biliyorsun."

Kira güldü. "O daveti 'üzülerek reddediyorum' yanıtımla ânında geri gönderdim. O kasıntı partiye bir daha gitmem imkânsız."

"Eninde sonunda tekrar katılmamız gerekecek."

Kira kaşlarını çattı. Evden ayrılması çok zor olmuştu. Geri dönmeyi düşünmek istemiyordu. Şimdi değil. Hele ki yeni yeni kendi ayaklarının üstünde durmaya başlamışken, hiç değil.

"Sanırım. Ama bugün değil. Bu durumun, annemizi üzüntüden harap ettiğinden kuşkuluyum."

"Güneyli aksanın açığa çıkıyor," diye sataştı Chloe. Aslında ne kadar uzun konuşursa, aksanı o kadar belirginleşiyordu. Kira, bunun farkındaydı; konuşması yavaşlıyor, sesi belirginleşiyor ve Elaine'in yazları yaptığı şerbet gibi yoğun bir hâl alıyordu.

"Ağzından yel alsın!" diye inledi Kira.

Chloe, Kira'nın bu deyimi kullanmasına güldü. "Eh, bunu hiç beklemiyordum, kardeşim. Küplere binmiş görünüyorsun!"

Kira'nın kahkahası Chloe'ninkine katıldı. "Eskiden güzel ayakkabılarımız kirlendiğinde, büyükannemizin annemiz için hep böyle söylediğini hatırlıyor musun?"

"Ah, hatırlıyorum."

"Beni her zaman koruduğunu hatırlıyorum. Eve dönerken çamurda tepinmiş olmamıza rağmen annemize oğlanların bize çamur sıçrattığı palavralarını anlatırdın."

Chloe omuz silkti. "Sürüsüne bereket ayakkabımız vardı. Kuşkusuz bir-iki çifti mahvedebilirdik."

Kahkahaları azaldı. Kira'nın eve dair özlediği birkaç şey olsa da hepsi bir şekilde kız kardeşine bağlıydı. Chloe, nerede olursa olsun, Kira için hep bir yuva gibi gelirdi; bundan emindi. Ne var ki kız kardeşi, o meşhur plastik yapı taşlarını tasarlayarak geçimini sağlayan bir Danimarkalıyla evlenmişti. Ve yakın zamanda eve dönmeye hiç niyeti yoktu.

"Kira, o bir Noel ağacı mı?" Chloe'nin gözleri şaşkınlıkla büyüdü.

"Ah... evet... Noel ağaçları satacaksam, bir Noel-âşığı rolünü oynamalıydım."

Chloe sanki seksi bir adamın o ağacı Kira için kestiğini, onu süslemesine yardım ettiğini, her gece onun parlak ışıkları altında seviştiklerini ve Kira'nın kendisini terk edecek başka birisiyle bir yuva kuruyormuş gibi hissettiğini anlıyordu.

Ama yalnızca gülümsedi. "Orada mutlu olman beni çok mutlu ediyor, Kiki."

"Teşekkürler, Chlo."

"Seni tutmayayım."

Kira bu ifadeye gülümsedi. Bu, çocukluklarından kalma başka bir deyimdi. "Tamam, seni seviyorum."

"Seni seviyorum."

Kira, en yakındaki köpeğe sokularak kız kardeşiyle konuştuktan sonra her zaman kabaran duygularını bastırmaya çalıştı. Çocukluğu, bazı yönlerden soğuk ve katıydı; diğer yönlerden ise inanılmaz derecede serbest. Ebeveynleri —özellikle

de annesi— Kira ve Chloe için son derece yüksek standartlar belirlemişti: nasıl göründükleri, nasıl konuştukları, nasıl davrandıkları... Görünüş her şeydi. Bu yüzden Kira, o kısıtlamalara karşı koymak için elinden gelen her şeyi yaparak çok fazla zaman ve enerji harcamıştı. Ama başarısız olduğunda, çuvalladığında, kendini maskara ettiğinde babasının parası hep oradaydı; onu kurtarmak için.

Bu, büyümenin zararlı bir yoluydu.

Bir terapistin bunu ona söylemesine ihtiyacı yoktu.

"Geri gelebilir miyim?" Bennett battaniye kapının arkasından başını uzattı. "Yoksa hâlâ cinsel hünerlerimi mi tartışıyorsunuz?"

Kira ona bir yastık fırlattı ve Bennett güldü.

Kanepede tekrar onun yanına otururken Bennett "Ne?" dedi. "Elimde değil, seni ışıl ışıl yapıyorum."

"Ah, kapa çeneni."

Bennett sırıttı.

Kira ona sırıtarak karşılık verdi.

Çok aptal ve bencildi.

Aralarındaki köpekleri nazikçe itti ve köpekler kanepeden atlayıp köpek yatağındaki Elizabeth'in yanına gittiler.

Kira yerini değiştirdi ve bacaklarını iki yana ayırıp Bennett'in kucağına yerleşti; Bennett işini o günlük bitirmişti.

Kaşlarını kaldırdı.

"Işıltımı korumalıyım," dedi Kira.

Bennett biraz güldü ama o gülüş gözlerine yansımadı. "Neyse ki yerel kaçamağın burada."

"Aramızdaki bu, değil mi?" Kira, onun yüzündeki incinmiş ifadeden nefret etti. Burada incinen tek kişi kendisi olsaydı, bu çok daha kolay olurdu. "Bu konuda anlaştık." Öne eğilip onun boynunu öptü. Bennett'in elleri onun kıçını kavrayıp daha yakına çekti. Şimdiden sertleşmişti.

"Biliyorum," diye hafifçe inledi. Kira onun boynunu emerken dilinin, pürüzlü kirli sakalında gezmesine izin veriyordu. "Bazen... bundan fazlasıymış... gibi geliyor."

"Bundan fazlası *değil*. Olamaz." Bennett'in saçlarını hafifçe çekerek parmaklarını aralarında dolaştırdı. "Şimdi o böbürlendiğin cinsel hünerlerini görelim."

Bennett daha fazla tartışabilirmiş gibi bir an için tereddüt etti ama bunun yerine onun kıçına bir şaplak attı ve soyunmasını emretti. Kira, kat kat giydiği kıyafetlerin elverdiği ölçüde hızlı hareket edip bunu sevinçle yaptı. Bu güzeldi, böylesi daha iyiydi. Sadece seks. Bir tatil kaçamağı. Noel'den sonra, yere saçılmış çam iğneleriyle birlikte süpürüp atacakları bir şeydi.

"Buraya gel," diye emretti Bennett. Hâlâ kanepede oturuyordu ve kendi kıyafetlerini çıkarmıştı. Yastıkların üzerine çıplak olarak yayılmıştı. "Sanırım o ışıltının birazına ihtiyacım var." Ahlaksızca sırıtıyordu. Kira onun nezaketini bir kenara bırakıp gerçek arzularını göstermesini seviyordu.

"Benim için dizlerinin üzerine çök, Şeftali."

Kira'nın ufak bir parçası bu emre itiraz etti ama geri kalanı ondan zevk aldı. Bennett'in seks sırasında kontrolü ele geçirmesinden hoşlanıyordu. Teslim olmak iyi hissettiriyordu. Almak yerine ona vermek.

Ama ona biraz eziyet etmekten de hoşlandığı için karşısında bir süre daha ayakta durdu ve kendisine doyasıya bakmasına izin verdi. Kira da ona baktı.

Kira, belki on yıllar sonra —belki de ancak bir kafa travmasından sonra— Bennett'in, ateşin bal-altın ışığında nasıl göründüğünü unutabilirdi. Kanepede nasıl yayıldığını, uzun kollarını, bacaklarını ve geniş göğsünü. Sert ve kalın aletini, Kira'nın parmaklarıyla dağıttığı koyu renkli saçlarını, onunkilere kilitlenmiş fırtına grisi gözlerini.

Kira'ya Mutlu Noeller.

"Kira." İsmini bir uyarı gibi seslendi.

Kira sırıttı ve dizlerinin üzerine çöktü.

Bennett inledi. Kira, onun iniltisini duyunca bir baskıya ihtiyaç duyarak uyluklarını birbirine bastırdı. Şimdiden Bennett ona dokunmazsa dağılacakmış gibi hissediyordu.

Bennett ellerini onun saçlarına doladı ve başını geriye yatırdı, böylece gözleri onunkilere kilitlendi. Kira dudaklarını yaladı ve Bennett'in gözleri kararardı.

Saçlarını çektiğinde Kira'nın dudakları bir sızlanmayla aralandı. Bennett başparmağını dudaklarında gezdirdi.

"Mükemmel," diye mırıldandı.

Kira onun başparmağını ağzına çekerek dişlerini yumuşak kısmına geçirdi; Bennett'in sözlerinin ve bakışının, içinde dalgalandırdığı duyguları fiziksel olarak salıvermeye ihtiyacı vardı. Şu anda *duygularını* hissetmek istemiyordu. Yalnızca iyi hissetmek istiyordu.

Dilini döndürerek Bennett'in parmağını serbest bıraktı. Elini ereksiyonuna sardı ve aletini birkaç kez sertçe sıvazladığında Bennett'in nefesini hızla içine çekmesinin tadını çıkardı. Bennett hâlâ ona bakıyordu ve o bakışta çok şey vardı; Kira'nın başa çıkamayacağı kadar çok şey vardı. Kira öne eğildi ve tek bir kaygan hamleyle onu ağzına aldı.

Bennett'in, ateşin çıtırtısına karışan iniltisi odadaki tek sesti.

Bennett hâlâ Kira'nın saçlarını tutuyordu; onu sertçe çektiğinde Kira'nın kafa derisinden zevk ve acı kıvılcımları yayıldı. Kalçalarını bilinçsizce ittiğinde, aleti Kira'nın dudaklarının arasında kaydı.

O an Bennett, Bay Sorun Çözücü, Kira'nın başta fazla nazik ve güvenilir olduğu için reddettiği o adam, mükemmel ağzından en edepsiz kelimelerin dökülmesine izin verdi.

"Siktir, Kira. Aletimi çok iyi alıyorsun. Benim için dizlerinin üzerindeyken çok güzelsin." Saçlarını bir kez daha sertçe

çekti ve Kira onun etrafında sızlandı. Bennett inledi. "Aferin sana. Beni yut. Hepsini al."

Sözleri Kira'yı bir ateş dalgası gibi sardı. Bacaklarının arasındaki sızı artıyordu. Bennett'i istediği gibi aldı ve ona sahip olduğu her şeyi verdi; çünkü elinden gelen tek şey buydu. Anlamlı gelen tek şey buydu.

Bennett saçlarını tekrar sertçe çekti ve Kira dizlerinin üzerinden kalktı. Bennett onu kendine çekerken Kira yine bacaklarını iki yana açarak onun kucağına oturdu. Bennett onun şişmiş dudaklarını öperken onu övdü ve ona söylememesi gereken, düşünmemesi gereken şeyler fısıldadı.

Kira'nın ne kadar mükemmel olduğuyla ilgili şeyler. Ne kadar güzel olduğuyla ilgili şeyler. Kendisi için ne kadar doğru olduğuyla ilgili şeyler.

Gelecekle ilgili şeyler.

Kalmakla ilgili şeyler.

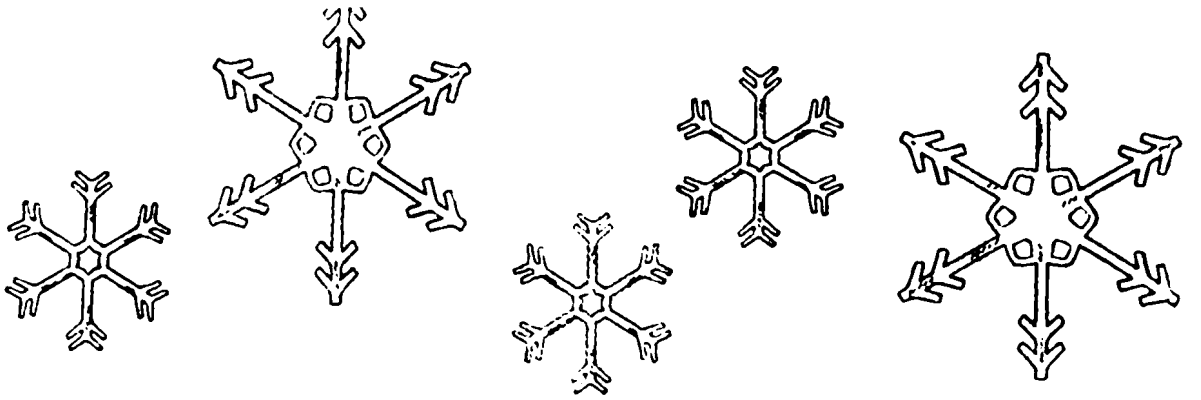
Kira onun ereksiyonunu girişine yönlendirdi, kalçalarını hızla ve sertçe eğerek tamamını içine aldı. Bennett alnını indirip onunkine yasladı. Kelimeleri tükenmişti. Fırtına bulutu gözleri onunkilerle buluştu. Bennett biliyordu, artık o şeyleri söylememesi gerektiğini biliyordu.

Kira kalçalarını sallarken hazzı arıyordu, boşalmayı arıyordu, bir dikkat dağınıklığı arıyordu. Bunları bulması uzun sürmedi. Her darbe, her hareket ve Bennett'in bedenine gömülen parmakları süreci hızlandırdı. Zirveye çok yaklaştığında ve Bennett kendini sertçe içine ittiğinde Kira onun kollarında parçalara ayrıldı; hıçkırıyor, düşünmemesi gereken şeyler düşünüyordu.

Bennett'in mükemmelliğinden bahseden şeylerdi bunlar. Güzelliğinden, onun için ne kadar doğru biri olduğundan.

Gelecekten söz eden şeyler.

Ama daha iyi bir insan olmaya çalıştığı için hepsini içinde tuttu.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Noel'e beş gün kala Jeanie kapısındaydı. Yani, Kira'nın kapısındaydı. Bennett yanlış olduğunu bile bile bir haftadır burada yaşıyordu. Kar fırtınasından sonra Kira ondan geri gelmesini istemişti. Bennett bu teklife hayır diyemezdi. Kira'nın kendisini geri çekeceğini düşünmüştü. Kesinlikle bunu denemişti ve Bennett bu sonucu kabul etmeye razıydı. Ama Kira onu aradığında, koşarak gelmişti.

O, bunun kendisi veya onlar hakkında ne anlama geldiğini düşünecek ruh hâlinde değildi. Kollarında çıplak bir Kira'yla uyanmıştı ve bugün düşünmek istediği tek şey buydu. Ama şu anda ablasıyla konuşması gerekiyordu.

Kapıyı açtığında "Yaşıyorsun!" diye sataştı Jeanie.

"Ha ha."

"Merhaba bebeklerim!" Jeanie, Bennett'i umursamadan onu kapıya kadar takip eden, havlayarak sıcak bir karşılama gösterisi yapan köpek sürüsünü selamladı. "Merhaba, merhaba, merhaba," diye mırıldanarak her birini sevdi, okşadı. Sonunda, Bennett'in orada hâlâ dikildiğini hatırladı.

"Sana attığım mesajlara cevap vermedin. Seni günlerdir görmüyorum!" Bennett'i azarlarken omzunun üzerinden baktı; meraklı ablası, Kira'yı göz ucuyla görmeye çalışıyordu.

"Telefon burada her yerde iyi çekmiyor. Üzgünüm." Ablasının, bu ufak problemin haftalar önce çözüldüğünü bilmesine gerek yoktu. Ya da Bennett'in ondan kaçtığını.

Jeanie onu kuşkuyla süzdü. "Ve..."

"Ve ne?"

"Ve burada ne halt ediyorsun, Bennett?" diye fısıldadı yüksek bir tonda. "Kasabaya beni ziyaret etmek için geldin ve sonra Kira'yla birlikte yaşamaya mı başladın? Neler oluyor?" Çok geçmeden gözleri tehlikeli bir şekilde parladı. "Bekle, ilişkiniz ciddi mi? Tekrar doğuya mı taşınıyorsun?!"

Bennett yakındaki kancadan montunu alırken onu susturdu. Ablasını dürterek kapıdan dışarı, verandaya çıkardı. Son zamanlarda ne yapıyormuş gibi davranırsa davransın, kendisinin olmayan bir eve başkasını davet etmek yanlıştı.

Kira duştaydı. Alt kata indiğinde bu sohbeti duymasını istemiyordu.

Bennett dışarı çıkar çıkmaz "Ciddi değil," dedi Jeanie'ye.

Jeanie ona dünyanın en aptal adamıymış gibi baktı ki bu doğru sayılabilirdi.

"Onun yanına taşındın, kardeşim."

"Yani... Tam olarak değil."

"Bennett!"

"Tamam, yani, evet. Tatilimin geri kalanında burada kalacağım ama hepsi bu."

"Neden?"

"Ne neden?"

Jeanie hüsranla hafifçe inledi. "Neden ilişkiniz ciddi değil? Neden kalamıyorsun?"

"Kaliforniya'da bir hayatım var. Bir işim, bir evim ve arkadaşlarım var. Ben öylece..."

"Orayı seviyor musun ki?"

"Yeterince seviyorum."

"Ama bizi özlemiyor musun? Bu kıyıda yaşarsan beni, annemizi, babamızı çok daha sık görebilirsin. Hem artık Kira'yla bir ilişkin varsa, bu daha da mantıklı olur! Zaten işini uzaktan yapabildiğini defalarca söyledin, o yüzden..."

Bennett güçlükle yutkundu. Neden ablasının ağzından çıkan her şey çok mantıklı geliyordu? Muhtemelen bunun nedeni, onun ne Nicole'le ilgili bir şey bilmesi, ne de Bennett'in insanları memnun etme huyunun ne kadar kötü olduğunu ve nihayet bundan kurtulmaya çalıştığını fark etmesiydi.

"Öyle değil. Kira'nın istediği bu değil."

Jeanie bir kaşını havaya kaldırdı. "Peki *sen* ne istiyorsun?"

Bennett iç çekti. "Eh, şu anda bu sohbetin bitmesini istiyorum. Burada ne yaptığını öğrenmek de hoşuma gider."

Ablası ona bir an daha sorguluyormuş gibi baktı ama sabah dışarısı buz gibiydi; nefesleri aralarında bir bulut gibi asılı duruyordu. Zaman kısıtlıydı.

İç çekip vazgeçti. "İyi. Seninle Noel planlarımızı kesinleştirmek istedim."

Bennett'in arkasında kapı açıldı.

"Ah... Üzgünüm... Burada olduğunu bilmiyordum." Kira giyinip güne hazırlanmıştı; kürk astarlı kapüşonu güzel bir şekilde kızarmış yüzünü çevreliyordu. Bennett onu öpmek istedi ama Jeanie'ye burada temelli kalması gerektiği iddiasında kullanması için daha fazla koz vermeye ihtiyacı yoktu.

"Özür dileme! Burası senin evin." Jeanie gülümsedi. Bennett tehlikeyi sezdi. "Aslında burada olman güzel. Bennett'le Noel planlarımızı kesinleştirmeye çalışıyordum."

"Ah, şey..." diye başladı Kira tereddütle.

Jeanie umursamadan devam etti. "Logan ve ben, Noel'i onun büyükannesi ve büyükbabasıyla birlikte geçireceğiz, ayrıca Ben'in geleceğini farz ediyorum."

Bennett başıyla onayladı. "Evet, harika bir fikir. Teyit ettiğin için sağ ol." Sevgili ablasına mülkten çıkarken eşlik etmeye çalıştı ama Jeanie yerinden kımıldamadı.

"Ve şimdi sen ve Bennett bu kadar iyi... arkadaş oldunuz," Jeanie'nin gülümsemesi genişledi. "Sen de gelmelisin."

"Size yük olmak istemem." Kira, sanki ablasını bedeniyle durdurabilirmiş gibi ellerini kaldırdı ama Ben sadece başını iki yana salladı. Artık Jeanie'yi durdurmanın imkânı yoktu.

"Katiyen yük olmazsın! Sıradan bir gün olacak. Gün boyunca birçok arkadaşımız uğrayacak."

Jeanie, Kira'nın ellerini tuttu. "Lütfen gel. Eğlenceli olacak. Üstelik burada tek başına kalamazsın."

Farklı duygular Kira'nın yüzünden hızla geçti ama Bennett Jeanie'nin ölümcül darbeyi vurduğunu biliyordu. Kira yalnız olmak istemiyordu. Bennett'in kalmasına izin vermesinin sebebi en azından hemen hemen buydu. Bennett bazen tek sebebin bu olmasından endişeleniyordu.

"Şey..." Kira'nın bakışları hızla onunla buluştu; sanki Bennett'in onu orada isteyip istemediğinden emin değildi. Oysa gerçekte, Bennett'in onu orada istemiyor gibi davranmasının tek nedeni, aslında orada olmasını fazlasıyla istemesiydi.

"Sanırım, gelebilirim..."

"Şahane!" Jeanie'nin gözlerinin içi güldü. "Büyükanneye geleceğini bildireceğim." Gitmek için döndüğünde Bennett neredeyse rahat bir nefes alacaktı. Neredeyse.

"Ah, unutmadan, Kira," Jeanie tekrar Kira'ya odaklandı. Koyu renkli gözleri sabah ışığında dans ediyordu. "Kardeşim kasabadayken onunla birlikte olmandan çok memnunum."

"Ben... şey... Biz sadece..." Kira, aralarındaki mesafeyi işaret ederken eli havada çaresizce sallandı, sonra yenilgiyi

kabullenir gibi indi. "Bennett burada... yardım ediyordu..." Sesi canlılığını yitirirken Jeanie'nin gülümsemesi genişledi.

"Eminim ediyordur."

"Jeanie," diye sızlandı Bennett.

"Gidiyorum, gidiyorum!" Bennett onu en yakın kar yığınına fırlatmadan önce aceleyle basamakları inerek el salladı. İşte bu yüzden Bennett, ilişki hayatıyla ilgili Jeanie'ye pek bilgi vermezdi.

Birincisi, Jeanie onu korkunç derecede utandırıyordu. İkincisi, Bennett'in çoktan bağlandığı kadına Jeanie'nin de şimdiden bağlandığını anlayabiliyordu. Mükemmel. Bunun Bennett'in hayatını daha karmaşık yapmaması mümkün değildi.

Mutlu kahrolası Noeller.

Bennett evde kalmalıydı.

Ve sonra, her şey biraz daha kötüye gitti.

"Şey, Jeanie," diye seslendi Kira ve ablası aniden durdu. "Iris yarın akşam beni bir çelenk yapım dersine davet etti. Acaba gelmek ister misin?"

Jeanie'nin yüzü bir Noel ağacı gibi ışıldadı.

"Mutlaka!"

Kira karşılık olarak gülümsedi. Bennett, Kira'nın burada arkadaş edinmesine gerçekten sevinmişti ama buna ablasının da dahil olması şart mıydı?

Jeanie, Logan'ın kamyonetine binerken el salladı. Ablasının o canavarı sürmesi Bennett'i endişelendirdi.

"Yarın görüşürüz, Kira! Hoşça kal, Bennett!"

Dream Harbor'un medceziri onu altına çekmekle tehdit ediyordu ama Bennett'in yapabildiği tek şey orada dikilip el sallamaktı.

Ertesi akşam Kira, saat yedi buçukta Ana Cadde'deki küçük çiçekçi dükkânının önünde arabasını park etti. Evden çıkarken Bennett, köpeklerle birlikte kanepede kıvrılıyordu. Geçen hafta boyunca kurdukları o küçük dünyadan ilk kez ayrılmak tuhaf hissettirmişti ama yapmak zorundaydı. Kira burada yaşayacaksa, yalnızca kendi mülkünde değil, gerçekten *burada* yaşamasının zamanı gelmişti. Iris'in onu paten kaymaya sürüklediği o akşam dışında, çiftlikten sosyalleşmekiçin ayrılmamıştı.

Derin bir nefes aldı; nedense gergindi; muhtemelen daha önce hiç arkadaş edinmeye çalışmak zorunda kalmadığı gerçeğiyle ilgili bir şeydi. Tam o anda Jeanie, penceresini tıklatarak ödünü kopardı.

"Tanrım," dedi nefes nefese, eli göğsüne gitti. Jeanie'ye zayıf bir gülümsemeyle el salladı.

Karşılık olarak Jeanie el sallarken neşeyle gülümsüyordu ama öyle samimi bir havası vardı ki Kira kendisini de gerçekten gülümserken buldu.

"Selam, Jeanie," diyerek arabasından inip soğuk gece havasına adım attı.

"Gelmişsin!"

"Elbette. Seni ben davet ettim."

Jeanie omuz silkti. "Çok nazik bir davet olmakla birlikte ben her halükârda gelmeyi planlıyordum. Fakat sen öngörülemez birisin, bu yüzden çıkagelmene sevindim." Gülümsedi ve Kira'yı kolundan tutup dükkâna doğru yönlendirdi.

"Biliyorsun, dersi Iris veriyor. Ayrıca Hazel geliyor. Bir de kitap kulübüne bundan bahsettim, umarım birkaç kişi gelir. Bu arada, sen romantik kitaplar okur musun?"

"Ben... şey..." Edwin'in müstehcen mektupları sayılır mıydı?

Jeanie onun tereddüt etmesine aldırmadı. "Yine de kitap kulübümüze katılmalısın. Eğlencelidir, hem ben kasabaya taşındığımda bana çok yardımcı oldu."

"Sen neden buraya taşındın?"

"Çocukken burayı ziyaret ederdik. Bennett sana anlatmadı mı?"

"Hayır, bundan bahsetmedi."

"Ah. Şey, evet, teyzemiz burada yaşıyor. Ben de geçen yıl kafeyi yönetmek için taşındım. Fakat onu ziyaret etmeyi hep severdik. Belki geçmiş anıların Ben'i burada kalmaya ikna edebileceğini düşündüm ama..." Cümlesini tamamlamayarak omuz silkti. Dükkânın kapısını itip açarak Ben'in Dream Harbor'da kalması fikrini havada bıraktı.

"Geldiler!" Iris, çam dalları ve kurdelelerle kaplı uzun, dikdörtgen bir masanın arkasından gülümsedi.

"Selam, Iris," dedi Kira. Mekânı incelemeye koyuldu. Küçüktü, arka tarafta üzerinde kasanın bulunduğu bir tezgâh vardı. Köşede bir buzdolabı güllerle doluydu ve kırmızı ile beyaz Noel yıldızları mekâna dizilmişti. Mekânın ortasında ders için iki uzun, sehpalı masa vardı. İnsanlar çoktan yerlerine geçmişti; bazıları tanıdık, bazıları yeni yüzlerdi.

"Gelin oturun. Birazdan başlayacağız." Iris bir çift boş sandalyeyi işaret etti ama Jeanie herkese merhaba demekle meşgul olduğundan hemen oturamadı.

"Kira, Hazel'ı hatırlarsın," dedi.

"Tabii ki. Kıçımı kurtaran insanları asla unutmam. Selam, Hazel."

Hazel gülümsedi. "Eğlenceli bir gündü. En azından bizim için. Umarım daha güvenilir yardımcılar bulmuşsundur."

"Eh, kardeşim şu kar fırtınasından beri çiftlikte çok fazla zaman geçirdi," diye imalı bir şekilde lafa karıştı Jeanie.

"Öyle mi?" diye sordu Hazel, gözleri parladı. "Acaba Bennett... yardımsever mi?"

Tanrı aşkına, bu kasaba dedikoduya bayılıyordu.

"O... biz sadece..." Bennett, gerçek hayatına dönmeden önce Kira'yla paylaştıkları şeyleri tanımlamanın daha uygun bir yolunu bulması gerektiğini biliyordu. Ama henüz bulamamıştı, bu yüzden kekeleyip duruyordu. "O gerçekten... müthiş."

Hazel gülümsedi. "Gerçekten müthiş birine benziyor."

Jeanie ve Hazel gözlerini dikip ona baktı. Kira'nın devam etmesini, onun ve Ben'in arasında neler olduğunu açıklamasını beklediler ama Kira'nın bununla ilgili söyleyeceği başka bir şey yoktu. Birine, kardeşinin dışarıda bir centilmen ama yatakta bir canavar olduğunu nasıl söylerdiniz? Bunu söylemenin kibar bir yolu olmadığına pek emindi.

Sonunda pes ettiler ve tanışma faslına geri döndüler.

"Her neyse, bu annem Maureen," dedi Hazel, yanındaki kadını göstererek; o sırada kadın, vegan et alternatiflerinin çevresel sürdürülebilirliği hakkında başka biriyle derin bir sohbete dalmıştı.

"Anne, bu Kira." Hazel annesinin omzuna hafifçe vurdu. "Yılbaşı Ağacı Çiftliği'nin yeni sahibi."

Maureen merhaba demek için *tofu-eti* tartışmasına ara verdi.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Kira." Ona döndüğünde, Maureen'in Noel kazağının bütün görkemi Kira'nın gözlerini kamaştırdı.

"Onlar senin köpeklerin mi?"

Maureen ne giydiğini unutmuş gibi bakışlarını indirdi. "Ah, evet, onlar benim bebeklerim, Frieda ve Diego." Gözlerinin içi gülüyordu.

"Çok sevimliler!"

Hazel gözlerini devirince Maureen onu dürttü. "Kıskanma, Haze. Sen de sevimlisin."

"Delisin sen," dedi Hazel.

"Kazağı benim için sen yaptın!" diye isyan etti annesi. Kira ister istemez güldü. Ama sorun değildi çünkü Hazel da gülüyordu.

"Bunun bir espri olması gerekiyordu. Üzerinde köpeklerinin yüzü olan bir kazağı gerçekten giyeceğin aklıma gelmedi."

"Neden giymeyeyim ki?" Maureen cidden kafası karışmış gibi baktı. Hazel tek koluyla ona sarıldı.

"Bilmiyorum, anne. Boş ver."

"Demek sen Yılbaşı Ağacı Çiftliği'nin yeni sahibisin?" Maureen'in sohbet ettiği kadın öne eğilerek lafa karıştı. "Sonunda seninle tanışmak çok güzel! Ben Isabel. Jeanie, onu kitap kulübüne katılması için davet ettin mi?"

"Elbette davet ettim," dedi Jeanie kahkaha atarak. Sonunda bir sandalyeye oturdu. Kira onun yanındakine geçti; Jeanie ile Hazel'ın arasındaydı.

"Harika! Bize katılmalısın! Ah, geçen hafta sonu çocuklarım ağaç çiftliğinde çok eğlendi. Orada müthiş bir iş çıkarıyorsun."

Kira'nın yüzü gururla ısındı. İnsanlar onun harika bir iş çıkardığını düşünüyordu. Ve bunun sebebi babasının kim olduğu değildi. Ya da ailesinin parası veya bağlantıları. Sebebi Kira'nın ne yaptığıydı.

"Teşekkür ederim."

En son gelenler içeri girerken kapının üzerindeki çan çınladı.

"George! Andy! Gelsenize," diye onları selamladı Iris. Kira kurabiyeleri çiftliğe getiren George'a hafifçe el salladı.

"Selam, Kira," dedi atkısını çözerken. "Seni burada görmeyi beklemiyordum."

Kira omuz silkti. "Evimden çıkıp keyifli bir etkinliğe katıldığım ve insanlarla bir araya geldiğim yeni bir şey deniyorum."

George sırıttı. "Harika."

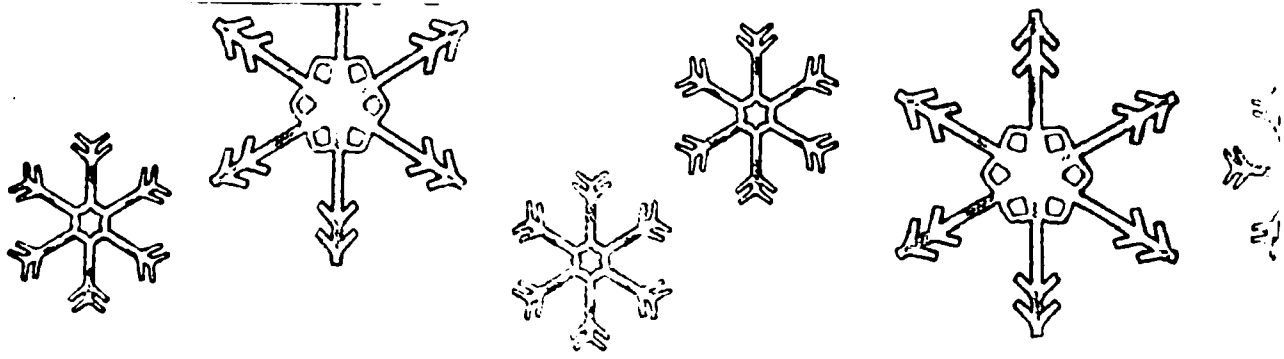
"Şimdiye kadar işe yaradı." Ve öyleydi. Kira şimdiden daha iyi hissediyordu.

"Tamam, millet, hadi başlayalım."

Kira, önündeki çam dalını kaldırıp Iris'in talimatlarına uydu. Şarap şişeleri açıldı, kurdeleler elden ele dolaştı ve akşamın sonunda Kira kendini gülerken, sohbet ederken, kitap kulübüne gitmeye söz verirken buldu. Dream Harbor'a taşındığından beri ilk kez gerçekten buraya aitmiş gibi hissediyordu.

Belki buraya taşınarak her şeyi mahvetmemişti.

Belki de bu kez, pervasız kararlarından biri doğru bir sonuca ulaşmıştı.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Logan'ın evinin kapısını, gri saçlı ufak tefek bir kadın açtı. Kira'nın bugüne kadar gördüğü en çirkin Noel kazağını giymişti ve bunu, üzerinde Maureen'in köpekleri olan kazağı gördükten sonra söylüyordu.

"Sen Bennett olmalısın!" diye cıvıldadı kadın ve Bennett'e sımsıkı sarıldı, sonra onu incelemek için geri çekildi. "Ablanın tam bir kopyasısın."

Bennett, Kira'nın yanında kıpırdandı. "Bunu sık sık duyarız," dedi, bir elini saçlarının arasından geçirerek. Kira onun yanında rahatsız bir şekilde dikilirken bugünü hızlıca atlatmaya hazırdı. Dün, Noel arifesinde, köpekler ve kötü filmler eşliğinde evde kalmıştı; Bennett ise Dot Teyzesini ziyaret etmişti. Kira, Noel günü geleceğini Jeanie'ye önceden haber vermişti, bu yüzden şimdi burada, sanki Bennett'in aile Noel'ine burnunu sokuyormuş gibi hissediyordu. Yine de Noel gününü tek başına geçirme düşüncesi onun için bile fazla hüzünlüydü. Noel'i sevmezdi ancak şimdiye kadar hiç yalnız geçirmek zorunda kalmamıştı. Chloe her zaman yanında olmuştu.

Şu an yüzündeki sahte gülümsemeyle, kollarındaki pastaneden alınmış turta yerine, kendi şöminesinin karşısında sarhoş olmayı tercih ederdi.

"Ve işte Kira." Kadın, belli ki Logan'ın büyükannesiydi, dikkatini Kira'ya çevirdi. "Jeanie siz ikinizin birlikte yaşadığından bahsetti."

Kira'nın yanaklarını sıcak bastı. İnsan bu kasabada, herkesin haberi olmadan hiçbir şey yapamaz mıydı?

"Biz... şey..."

Logan'ın büyükannesi onun kolunu sıvazladı. "Aferin sana, tatlım." Göz kırptı ve Kira gülmek mi yoksa ortadan kaybolmak mı istediğini bilmiyordu.

"Büyükanne, onları rahatsız etmeyi bırak." Logan, büyükannesinin yanında belirdiğinde tam anlamıyla iri, huysuz bir oduncuyu andırıyordu. Bir Noel ağacı seçerken, Kira'nın garaj yolundaki karı kürerken ya da onunla ziraat mühendisleri üzerine tartışırken de hep böyle görünürdü. Hâl böyle olunca, Kira onun Noel gününde de aynı hâlde olmasını gayet uygun buldu.

"Bence bu çok hoş! Rıza gösteren iki yetişkinin birbirinden keyif alması gayet güzel bir şey. Bu kadar bağnaz olma, canım." Torununa son derece mutlu bir gülümsemeyle baktı; Kira ise Logan'ın sakalının üzerinde yanaklarının kızardığını fark etti. Büyükannesi kıkırdadı. "İçeri gelin, içeri gelin!" Turtayı Kira'nın kollarından kaptığı gibi evin içine doğru sevinçle koşuşturdu.

Logan iç çekti. "Mutlu Noeller. Montlarınızı alayım."

"Teşekkürler." Montlarını Logan'a verirlerken Jeanie onları karşılamak için geldi.

"Mutlu Noeller!" Kira'yı kucakladı. "Gelmene çok sevindim!"

"Elbette," diye cevap verdi Kira, Jeanie'nin kollarının arasından. Jeanie sıkı sarılıyordu. Hakkını vermeliydi. "Beni davet ettiğin için teşekkürler."

"Hey, biz birlikte çelenk yaptık. Resmi olarak arkadaşız. Ayrıca, eminim Ben, Noel'i seninle geçirmek istiyordu," diyerek geri çekildi ve kardeşine baktı. "Değil mi, Ben?"

Mükemmel şekilli ağzı, hoşnutsuz bir somurtmayla aşağı doğru kıvrıldı. Kira, Bennett'in onu buraya getirdiği için pişman olduğundan şüphelenmeden edemedi. Tüm sabah boyunca sessizdi. Belki de Kira evde kalmalıydı; onun hayatının bu bölümünün dışında durmalıydı. Boş zamanlarında ablasıyla vakit geçirmesi başkaydı ama yalnızca bir Noel kaçamağına dayanan bir ilişki —hele ki sekse dayalı bir bağ— geniş aile toplantılarını kesinlikle kapsamazdı.

Ama yine sadece kendini, kendi yalnızlığını düşünmüştü ve şimdi Ben'i zor bir duruma sokmuştu.

Lanet olsun, neden bunu evden ayrılmadan önce dikkate almamıştı?

"Tabii. Kuşkusuz." Ablasına sarıldı. "Mutlu Noeller."

"Tamam, içeri girin. Büyükanne Estelle bir sürü atıştırmalık hazırladı. Hazel, Noah ve Annie çoktan geldi." Jeanie, Kira'yı elinden tutup içeri çekti; zarif bir kaçış planı için tek bir boşluk bile bırakmadı. Kısa süre sonra "başım ağrıyor" numarasıyla kurtulmayı deneyebilir miydi?

"Bakın, millet, Kira ve Bennett burada."

Kira ve Bennett, sanki bir çiftlermiş gibi.

"Mutlu Noeller!" diye seslendi Hazel kanepedeki yerinden. Onun ayaklarının dibinde oturan Noah, Kira ve Ben'e neşeyle el salladı.

"Merhaba, çocuklar," dedi Annie, selamlamak için şarap kadehini kaldırdı. "Mutlu Noeller."

Şarap. Şu anda çok iyi bir fikre benziyordu.

Kira "Merhaba, Mutlu Noeller," demeyi başardıktan sonra bar sunum arabasına dizilmiş içkilere odaklandı.

"Selam, Annie, Hazel. Merhaba, Noah." Bennett ablasının nişanlısının evinde, ablasının arkadaşlarına merhaba derken Kira'nın yanından uzaklaştı. Tanrı aşkına, Kira burada ne yapıyordu?

"Sezon nasıl gidiyor?" diye sordu Annie. Şöminenin yanında bir koltuğa kıvrılmıştı. Oda, battaniye kapılara ihtiyaç duymadan konforlu ve sıcacıktı. Çok hoştu.

"Oldukça iyi gidiyor. Biraz geç başladık, umarım gelecek yıl daha iyi gidecek."

"Gelecek yıl mı? Öyleyse, kalmayı planlıyorsun?"

"Şey... evet."

Annie gülümsedi. "Harika çünkü tonla kurabiye sattım."

Kira kahkaha attı. "İkimiz adına da çok kazançlı."

"Gel otur." Annie yana kayarak Kira için yer açtı. Onun yanında oturmak hoştu. İnsanlarla birlikte olmak güzeldi. Tanrı aşkına, neden son dört aydır sanki çan kulesine kapanmış *Quasimodo** misali yaşıyordu?

"Teşekkürler."

Bir münzevi olmak onun doğasında yoktu. Kendine yeten, bağımsız bir insan olmanın her şeyi tek başına yapmak anlamına gelmediğini ilk kez fark ediyordu. Arkadaşları olabilirdi. Bu tuhaf kasabada gerçekten hoşlandığı insanlar bulabilirdi.

Ah. Ne orijinal bir fikirdi.

Jeanie ve Logan, onların montlarını bir yere götürdükten sonra tekrar gruba katılmıştı; Estelle, daha fazla atıştırmalık tabağıyla oradan oraya koşturup duruyordu.

"Biraz oturabilirsin büyükanne," diye önerdi Hazel ama yaşlı kadın ona sekiz başı varmış gibi baktı.

Logan güldü. "O oturmaz, bilirsin."

"Büyükbaba Henry nerede?" diye sordu Annie; söz konusu adam, köşedeki devasa Noel ağacının arkasına saklanıyormuş gibi etrafına bakındı. Ağaç her nasılsa, Kira'nın gerçek

---

* Quasimodo, Victor Hugo'nun yazdığı ünlü romanı *Notre Dame'ın Kamburu* adlı eserdeki kurgusal karakterdir. Quasimodo, Notre Dame Katedrali'nin çanlarını çalan kambur, tek gözlü, biçimsiz ama iyi kalpli bir adamdır. *-y.h.*

hayatta hiç görmediği türde fazla parlak dev ışıklar ve gümüş şeritlerle süslenmişti. Bu zımbırtılar yetmişlerde tükenmemiş miydi? Hem o ışıklar güvenli miydi?

"Yine yağda kızartılmış hindi yapmaya kalkışıyor," dedi Logan yüzünü buruşturarak.

"Umarım bu yıl bir yangın söndürücünüz vardır," dedi Annie umursamaz bir alaycılıkla ve şarabını yudumladı.

Estelle onun endişesini geçiştirdi. "Ah, ona bir şey olmaz. Eninde sonunda kaşları yine çıkar."

Jeanie, Logan'a endişeyle baktı.

"Ben gidip onu kontrol edeyim." Logan odadan uzun adımlarla çıktı. Kira'nın yanında oturan Annie kıkır kıkır güldü.

"Burası Noel'de her zaman ilgi çekicidir," diye fısıldadı ona.

"O hâlde, Noel'i ailenle birlikte geçirmiyor musun?"

"Hayır. Noel arifesinde bir arada oluruz. Şimdi bir milyon kişi falanız ve kardeşlerimin çoğunun çocukları var, bu yüzden Noel sabahı kendi evlerinde olmayı tercih ediyorlar. Noel Baba sürprizi, vesaire." Annie gözlerini devirdi ve Kira gülümsedi.

"Her neyse, Estelle ve Henry, yıllardır Noel gününde evlerini herkese açar."

Kira annesinin partilerini, güçbela tanıdığı onca misafiri, siyasi bağlantıları ve iş ortaklarını düşündü. Aile ve arkadaşlarla dolu bu eskimiş ama samimi oturma odasından çok farklıydı.

"Kim bir içki daha ister?" diye sordu Noah, ayağa kalkarak bar sunum arabasına yöneldi.

Kira elini kaldırdı. "Ben bir tane alırım."

Noah sırıttı. "Kırmızı mı beyaz mı?"

"Kırmızı."

"Hemen."

"Ben de isterim!" Annie boş kadehini kaldırdı. Kira gülümsedi. Belki her şeye rağmen bu fena bir fikir değildi.

Kira, odanın karşısına baktığında Bennett'le göz göze geldi; Bennett ise, büyükbabasının şimdilik güvende olduğuna karar vermiş görünen Logan'la rahatsız edici sayılabilecek bir enişte sohbetine dalmış durumdaydı. Bennett'in dudakları, yalnızca ona ait bir gülümsemeyle kıvrıldı ve Kira'nın midesine sıcak, yabancı bir his yerleşti. Huzurluydu bu his. Hoşnutluk doluydu.

Onunla olmak gerçekten böyle bir şey miydi? Bir partide, odanın karşısından sadece seninle paylaştığı o özel bakışa sahip olmak mıydı? Kira, çok uzun zamandır annesinin onun için istediği şeyden kaçıyordu: istikrarlı bir erkek, "koca kumaşına" sahip biri, onu asla utandırmayacak biri. Bu fikirden o kadar uzun süre uzak durmuştu ki, bunun aslında ne kadar *hoş* olabileceğini hiç düşünmemişti.

Önemi olduğundan değildi. Bu küçük aydınlanma için gerçekten berbat bir zamandı.

"Hanımlar..."

Noah'ın uzattığı içkiyi aldı.

"Şerefe," dedi Annie ve kadehini Kira'nınkiyle tokuşturdu. "Başarılı bir yeni yıla."

Bakışlarını sahip olamayacağı adamdan uzaklaştırarak "Şerefe," dedi Kira. "*Kazançlı* bir yeni yıla."

Annie sırıttı. "Senden hoşlandım." Ve birdenbire, kalbinin küçük bir parçası tekrar yerine oturdu. Belki sempatik biriydi. Belki kendi kardeşi dışında ona nazikçe davranacak insanlar bulabilirdi. Belki yalnız olması gerekmiyordu.

"Ben de senden hoşlandım."

Annie onun yanında gerginleşti. "Ah, kahretsin, hayır." Bakışlarını, yanında kısa boylu sarışın bir kadınla gelen adamın durduğu koridora çevirdi.

"Ne oldu?"

"Noel'de bir flörtünü mü getirmiş?" Annie'nin tıslaması, amaçladığı kadar alçak sesli çıkmadı; adam dönüp gözlerini onun gözlerine dikti. Kira'nın başı, ikisi arasında gidip geliyordu.

"O kim?"

"O bir piç kurusu."

Adam onu kesinlikle duymuştu; bir sırıtışla ve gerçekten bir piç kurusu olduğunu kabul edercesine başını hafifçe eğerek karşılık verdi. Kira, Annie'den yükselen öfkeyi âdeta hissedebiliyordu.

"Eski bir erkek arkadaş mı?" diye tahminde bulundu Kira.

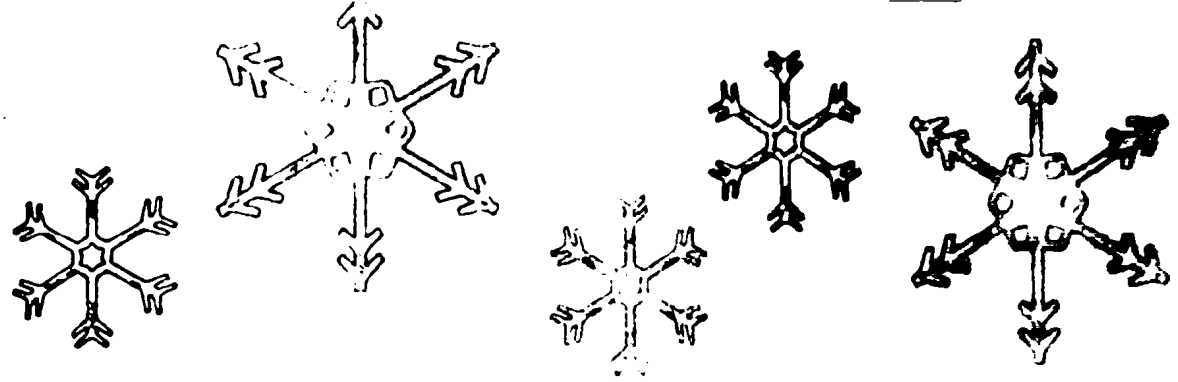
"Pek sayılmaz." Annie hâlâ adama pis pis bakıyordu ama adam Logan ile Jeanie'yi selamlamak için dönmüştü. Yanındaki kadın gergin bir şekilde gülüyordu. Annie resmen hırladı. Aralarında, Kira'nın anlam veremediği ama çözmeyi çok istediği bir oyun dönüyordu.

"Arabasının lastiklerini kesmemi ister misin?" diye teklif etti.

Annie kahkahayı basarak Kira'ya yaslandı. "Hayır ama şimdi senden daha fazla hoşlandım."

Kira da bir kahkaha patlattı. Bennett olsun veya olmasın, burada kendine bir hayat kurabilirdi. Başından beri istediği buydu.

"Pekâlâ, Hazel," diyerek Annie, dikkatini Jeanie'nin diğer arkadaşına çevirdi. "Salatalık ekmeye başlamanın en uygun zamanı ne zaman?"

Yirmi Beşinci Bölüm

Kira başını Bennett'in kucağına koymuştu; sıcak, yumuşak ve biraz da sarhoş hissediyordu. Bennett, "Jingle Bells" ile "Deck the Halls"un bir karışımını mırıldanırken parmaklarını onun saçlarında gezdiriyordu. Saç uçları statik elektrikle hafifçe çıtırdıyor, ipeksi teller kazağına yapışıyordu. Kira'nın, eve gitmek için o soğuk ve karanlık geceye çıkma fikri hiç hoşuna gitmiyordu.

Kira ona gülümsedi ve Bennett'in kalbi, yılın son günleriyle birlikte onunla geçirebileceği zamanın da acımasızca tükenmekte olduğu düşüncesiyle sıkıştı. Gün boyunca, birlikte konuştukları ve yiyip içtikleri anlarda bunu neredeyse unutmuştu. Ev, gelip giden arkadaşlar ve aileyle, bolca yiyecek ve tatlıyla dolup taşıyordu. Hepsi, iyi bir dikkat dağınıklığıydı.

Ev neredeyse yeniden sessizleşmişti. Annie "Eve ne zaman döneceksin?" diye sordu Bennett'e. Zemine yayılmış ve koltuklara serilmiş hâlde yalnızca o, Kira, Jeanie ve en yakın arkadaşları kalmıştı; hepsi tok ve uykuluydu. Bu gece burada kaç kişinin olduğu yerde sızacağını merak etti. Şöminenin önündeki pozisyonuna bakılırsa, Noah'ın çoktan horlamaya başladığından emindi.

"Yılbaşı günü."

Kira artık ona bakmıyordu; gülümsemesi kaybolmuştu.

"Çok yazık," dedi Annie; çenesini, kollarını dayadığı sehpanın üzerine yaslamıştı. Bennett, boş şarap kadehlerinin arasından onu zar zor görebiliyordu. "Buraya iyi uyum sağladın."

"Evet, Benny. Buraya çok iyi uyum sağladın," diye tekrar etti Jeanie. Şöminenin yanındaki koltukta Logan'ın kucağına yerleşmişti.

Bennett irkildi. Jeanie'nin ona Benny diye hitap etmesinin intikamı olarak "Sana söyledim, *Jean Marie*," diyerek onun tam adını vurguladı. Jeanie ona dil çıkardı. "Hayatımı kökten değiştirip buraya taşınamam."

"Ben öyle yaptım," diye araya girdi Noah. Artık uyanmıştı. "Bunu kesinlikle tavsiye ederim."

Hazel ona kanepenin ucundan sırıttı. Kira şimdi aralarında uzanıyordu ve çoraplı ayakları Hazel'ın kucağındaydı. Buraya çok iyi uyum sağlayan oydu ve Bennett onun adına mutluydu. Kira'nın soğuk evinde tek başına olmasındansa, burada arkadaşlarıyla olmasını tercih ederdi.

"Kesinlikle iyi sonuçlandı," dedi Hazel. Annie inledi.

"İğrenç."

Hazel güldü. "Gizemli Noel Baba zamanı değil mi?"

"Evet!" Jeanie oturduğu yerden ayağa fırladı. "Az kalsın unutuyordum."

Konu değişince Bennett rahat bir nefes aldı. Jeanie'nin tüm arkadaşlarının; onu kasabada tutma çabalarına katılmasına hiç ihtiyacı yoktu. Başını kucağına yaslamış kadın, zaten kendi başına bile fazlasıyla yeterli bir sebepti.

"Ben hediye getirmedim," diye söylendi Kira. "Bilmiyordum!"

"Endişelenme. Jeanie haftalar önce planladı bunu." Ablası, eski aile geleneklerini arkadaşlarıyla yaşatmanın heyecanı içindeydi ama o noktada, Kira artık onların bir parçası değildi.

Doğrulurken yüzünde hâlâ o endişeli, küçük somurtma ifadesi vardı. Bennett, dizine hafifçe dokundu ve eğilip kulağına fısıldadı: "Bana tahmin etmemde yardım edebilirsin."

Kira rahatlayarak ona gülümserken Jeanie hediyeleri dağıtıyordu.

"Annie, sen başla," dedi ve onun kucağına ışıltılı kırmızı bir hediye torbası koydu.

Annie kaşlarını yukarı aşağı oynattı ve ipek kâğıdı torbadan gösterişli bir hareketle çıkardı. İçine göz attı ve kaşlarını çattı.

"Onun kimden geldiğini biliyorum," dedi.

"Önce bize onu göster!" dedi Jeanie. Bennett kahkahasını bastırdı. Ablası, Gizemli Noel Baba kurallarına uymak konusunda her zaman titizdi. Bennett'in çektiği ismi kuzeni Jesse'yle değiştirdiği yıl, Jeanie âdeta çileden çıkmıştı.

"Araç acil yardım çantası," dedi paketi, torbadan çıkarırken. Kutunun üzerindeki yazıyı okuyarak ekledi: "İçinde bir fener, acil durum çekici ve ilk yardım seti varmış."

"Çok kullanışlı," dedi Jeanie, Annie hediyeye somurttuğu hâlde. "Sence onu sana kim verdi?"

"Son beş yıldır her Noel bana bunlardan bir tane verdiğine göre, tabii ki Logan."

"Eğer onları bir dolabın dipsiz kuyusuna atmak yerine sahiden arabanda tutarsan, sana onu almayı bırakırım," dedi Logan, kollarını pazen gömlekli göğsünde kavuşturmuştu.

Kira yanında kıkırdıyordu. Bennett ise onun sesinin tadını çıkarıyordu.

"Tamam, şimdi hediyeni açma sırası sende, Logan." Jeanie onun kucağına küçük, kusursuzca paketlenmiş bir kutu koydu. Bennett kimin verdiğini ânında anladı. Ama Jeanie'nin onu öldürmemesi için çenesini kapalı tuttu.

Logan kutunun paketini açtı. Kutuyu açtığında asık yüz ifadesi ânında eridi.

"Acaba bu..." Sustu ve boğazını temizledi. "Jeanie, acaba bu...?" Başını kaldırdığında gözlerinde yaşlar vardı. Bennett, ablasının o kutuya bu kadar güçlü bir adamı bile ağlatacak ne koyduğunu hayal edemiyordu.

"İçine bak." Jeanie onun yanında diz çökerken Logan kutudaki iki yüzüğü çıkarıyordu.

Logan yüzükleri parmaklarının arasında döndürürken "O nedir?" diye usulca sordu Hazel.

Logan tekrar boğazını temizledi. "Alyanslar. Jeanie onlara isimlerimizin ilk harflerini kazıtmış."

Jeanie yanaklarından aşağı inen gözyaşlarını elinin tersiyle sildi. "Beğendin mi?"

Logan sadece başıyla onayladı, hâlâ konuşamıyordu.

"Henüz tarih bile seçmediğimizi biliyorum ama sana özel bir şey vermek istedim. Sen nişan yüzüğüyle bana sürpriz yapmıştın, bu yüzden bunun sana sürpriz olacağını düşündüm..."

Logan onun lafını keserek "Mükemmeller," dedi sertçe. Jeanie daha fazla gevezelik edemeden ona sarıldı.

Logan arkadaşlarıyla dolu bir odada olduklarını unutmuş gibi yüzünü onun boynuna gömerken "Ah, iyi," diye ciyakladı Jeanie.

"Hey siz ikiniz, bu kadar yeter. Jeanie sıra sende!" dedi Annie kucaklaşmalarını bölerek. Böylece Bennett'i, ablasını nişanlısıyla yakınlaşırken görmenin ıstırabından kurtardı. Annie'den hoşlanmasının boşuna olmadığını biliyordu. "Al," dedi ve hediyeyi Jeanie'ye fırlattı.

Jeanie ambalaj kâğıdını yırtıp açtı ve kocaman, pofuduk bir atkı çıkardı.

"Ayy," diye mırıldandı Kira. "Çok tatlı görünüyor."

"Annie, bu senden mi?" diye sordu Jeanie ama Annie başını iki yana salladı.

"O hâlde Hazel olmalı."

Hazel gülümsedi. "Umarım beğenirsin."

"Bayıldım," dedi Jeanie, şimdiden atkıyı boynuna sarıyordu. "Tamam, Haze, şimdi sen aç."

Hazel hediyesine atlayınca Bennett nefesini tuttu. Jeanie'nin arkadaşlarını pek tanımıyordu ama ablası, Hazel'ın bitkileri sevdiğinden bahsetmişti.

Salıncakta oturan bir kişiyi andıran küçük saksıyı çıkardı. "Çok şirin!"

"Jeanie onları koyacak yerinin tükendiğini söyledi ama onu pencereye asabilirsin." Omuz silkti. "Hoşuna gidebileceğini düşündüm."

"Ona bayıldım," dedi Hazel mutlulukla. "Teşekkür ederim."

"Aferin," diye fısıldadı Kira. Bennett, onun övgüsü karşısında yanındaki bedenin yumuşaklığına yaslanmak istedi ama hediye açma sırası ondaydı.

Paket sıradan doğum günü ambalaj kâğıdına sarılmıştı. Bennett bir kaşını kaldırdı ama grup hiçbir şeyi ele vermiyordu. Onu açtı ve içinde bir Hawaii tişörtü buldu.

"Şey... Vay..." Tişörtü havaya kaldırdı ve o zaman cafcaflı çiçeklerin arasında köpeklerinin yüzlerinin baskısı olduğunu gördü. Kahkahayı patlattı.

"Burada herkes üzerinde evcil hayvanlarının fotoğrafları olan kıyafetler mi giyer?" diye sordu Kira.

"Yalnızca havalı çocuklar," dedi Noah sırıtarak, böylece kendini ele verdi.

"Şey, teşekkürler, Noah."

"Ah, dostum beni yakaladın!"

Bennett bir kahkaha daha attı. "Çok havalı bir tişört, sağ ol dostum."

Noah mutlulukla gülümsedi. "Rica ederim. Tamam, benim hediyem nerede?"

Jeanie, Noah'a balık resimleriyle kaplı bir hediye torbası verdi. "Güzel torba," dedi Noah. Paketi havaya kaldırdıktan sonra içini karıştırmaya başladı.

Dört kalıp sabun çıkardı ve onları önündeki halının üzerine dizdi.

"Ahşap Fıçıda Burbon, Çam Katranı, Alp Dağları Adaçayı, Defne Romu." Kokuların isimlerini teker teker sesli okudu. "Vay be, çok erkeksi kokacağım. Kim bana bu kadar düşünceli bir hediye verdi?" Geriye tek bir kişi kalmamış gibi odaya bakındı.

Annie onun başına bir yastık fırlattı. "Bendim. O pis balık kokusundan arınmalısın."

Noah gülerek yastığı geri fırlattı. "Teşekkürler, Annie. Çok düşüncelisin."

Annie ona göz kırptı.

"Bu harika bir ilk Gizemli Noel Baba oldu," dedi Jeanie gülümseyerek. "Belki gelecek yıl listeye birkaç arkadaş daha ekleyebiliriz." Anlamlı bir şekilde Kira'ya baktı ama konuyu uzatmadı.

"Çok eğlenceliydi, Jeanie. Bunu planladığın için teşekkürler," dedi Hazel. "Ama gitsek iyi olur."

Hazel ayağa kalkıp onun yanına yürürken "Ama ben çok rahatım!" diye itiraz etti Noah. Hediyesini açtıktan sonra tekrar şöminenin önüne uzanmıştı. Hazel onun ellerinden tutup yukarı çekti.

"Yatak daha rahat. Hadi."

Annie de esneyerek kalktı. "Sanırım ben de gideceğim."

"Arabayı kim kullanacak?" diye sordu Jeanie.

"Çoktan bir Uber çağırdım," diye güvence verirken ona sarıldı.

"Ben saatler önce içmeyi bıraktım," dedi Bennett. Kira'yı kanepeden çekip kaldırdı. Kira uykulu ve huysuz görünüyordu. Bennett onu arabaya taşımak istiyordu ama bu konuda yapacağı şikâyetlerin sonu gelmeyeceğini bildiğinden, onun elinden tutup kapıya yönlendirmekle yetindi.

O gün birbirlerine birinci kez Mutlu Noeller dilerlerken montlarını giyip atkılarını ve şapkalarını taktılar; sendeleyerek verandaya çıktıklarında dondurucu gece havası onları sarsarak tatsız bir biçimde kendilerine getirdi.

Kiralık arabalarına giderlerken "Hoşça kal, Bennett, hoşça kal, Kira!" diye seslendi Hazel.

"İyi geceler!" Annie omzunun üzerinden el salladı ve Kira ona el sallayarak karşılık verdi.

"İyi geceler!"

Bennett'in kiralık arabasına bindiklerinde içerisi buz gibiydi; *keşke aklıma önceden ısıtmak gelseydi* diye geçirdi içinden. Kira, omuzlarını kaldırmış, başını montunun içine gömmüş şekilde oturuyordu; neredeyse tamamen kaybolmuş gibiydi.

"Bir dakika içinde ısınır," diye mırıldanarak düğmeleri biraz fazla yukarı çevirdi.

"Tamam." Kira'nın sesi sakin ve alçaktı.

"İyi vakit geçirdin mi?" diye sordu Bennett, garaj yolundan çıkarken. Arabayla uzaklaştıklarında, çiftlik evi arkalarında sıcak ışıklarıyla parıldıyordu. Bennett'i, bazı şeylerin —tatillerin, mevsimlerin, ilişkilerin— bitimiyle gelen o tanıdık melankoli sardı.

Kira pencereden dışarı bakıyordu. Bennett pencereden onun yüzünün yansımasını görebiliyordu.

"Gelmiş geçmiş en iyi Noel'imdi."

"O hâlde neden sesin çok üzgün geliyor?"

Kira bir eliyle yüzünü sildi; burnunu çekmesi, Bennett'in içinden dünyayı yerle bir etme isteği uyandırdı. Kira başını iki yana salladı ve hafifçe güldü.

"Biliyorsun, iyi bir insan olmak için çabalıyorum. Senden kalmanı istememek için çabalıyorum, Bennett. Gerçekten. Ama sen bunu kolaylaştırmıyorsun. Kahrolası evren bunu kolaylaştırmıyor."

"Kira..."

"Hayır, olmaz. Hiçbir şey söyleme. Bir anlaşmamız vardı. Söz verdin. Ben söz verdim. O yüzden, hepsi bu, tamam mı? Bencil olmayacağım. Hayatından benim için vazgeçmeni istemeyeceğim."

"Ya ben bunu istiyorsam?"

Kira, Bennett araba sürerken ona bakmak için hızla başını çevirdi. "İstemiyorsun."

"Şimdi bana ne istediğimi mi söyleyeceksin?" Üzüntüsü hüsrana, öfkeye dönüşüyordu.

"Burada kalmayı istiyor olamazsın! Belki istediğini düşünüyorsun ama istemiyorsun. Sen sadece... sen sadece bana yardım etmek istiyorsun. Ben yolun kenarında kalmış yavru geyik gibiyim ve sen kenara çekip beni kurtarmak istiyorsun ama yapamazsın, Bennett! Yapamazsın. Bir geyik olmayı kendi başıma öğrenmem gerekiyor. Ayrıca sen eski alışkanlıklarına dönemezsin."

"Kira, mantıklı konuşmuyorsun."

Kira hüsranla homurdandı. Bennett arabayı kenara çekti. Bu konuşmayı yaparken ona bakmalıydı. Ona döndüğünde Kira'nın gözyaşları yanaklarından aşağı akıyordu. *Lanet olsun.*

"Senin bir yavru geyik olduğunu sanmıyorum."

Kira burnunu çekti.

"Bana kalırsa sen güçlü, akıllı, muhteşem bir kadınsın."

Kira başını iki yana salladı. "Lütfen... Lütfen böyle şeyler söyleme."

"Kira korktuğun şey nedir?" Bennett'in korktuğu şey neydi? Neden en baştan bu anlaşmayı kabul etmişti? Buraya son derece aitti. Buradan hoşlanıyordu. İnsanlardan hoşlanıyordu. Ailesine yakın olabilirdi.

Kira'ya yakın olabilirdi. Nicole'le ilişkisinin başarısız olması, bunun tekrar yaşanacağı anlamına gelmezdi. Kaldı ki başarısız olursa, ne olurdu? Bennett bir daha asla denemeyecek miydi?

"Bu gerçek değil," dedi Kira. "İnsanlar bir ayda âşık olmaz. Mantıklı değil."

"Bana oldukça gerçek hissettiriyor." *Âşık olmak.* Bennett ona âşık olmuştu. Bu gerçeğin farkına varmak, göğsünde sert bir sarsıntı yarattı.

Kira gözlerini sildi. "Hayır, değil. Ben çok yalnızdım, Bennett. Aşırı yalnızdım. Sonra sen çıkageldin. Yanımda birinin olması çok güzel. Hepsi bu. Her şey bundan ibaret."

Yanımda birinin olması çok güzel. Kira kendisi için sadece sıcak bir beden olduğuna onu ikna etmeye çalışıyordu ama bu bir yalandı. Bennett bunu onun gözlerinde görebiliyordu. Yalan söylüyordu ama her halükârda Bennett'i reddediyordu.

"Evine, gerçek hayatına dönmen gerekiyor ve benim kendi hayatımı yaşamam gerekiyor."

Eve dönmek. Hah. Kira'yla olmadığı herhangi bir yer şimdi nasıl ev gibi hissettirebilirdi?

"İstediğin bu mu?"

Kira başıyla onaylayıp kollarını göğsünde kavuşturdu. Arkasına yaslanmadan önce onun gözlerine uzun bir süre baktı.

"Bence bunu şimdi bitirmemiz daha iyi olur," derken Bennett'e bakmak yerine ön cama bakıyordu. "Ablanın evine dönmelisin." Ona bakmayacaktı. Kararını vermişti.

Bennett'in yalvarmaya niyeti yoktu.

Bunu istiyor olsa bile.

Kira'nın ayaklarına kapanıp aklını başına alması, onu hayatına kabul etmesi, kalmasına izin vermesi için yalvarmak istiyor olsa bile.

Bunun yerine arabayı tekrar çalıştırdı ve ıssız otoyolda ilerledi. Noel gecesi saat on biri geçiyordu. Herkes aileleriyle birlikte evdeydi.

Düğmelerle oynadı; araba birden boğucu bir sıcaklığa büründü.

Yolun geri kalanında sessizlik içinde ilerlediler, ta ki Kira'nın evi karanlıkta önlerinde belirene kadar. Bennett arabayı garaj yoluna çekip motoru kapattı. Ama Kira kapıyı açıp dışarı çıkamadan, bileğinden yakaladı.

Kira ona döndü.

"İlişkimiz sana mantıklı gelmiyor olabilir," dedi, sesi alçak ve sertti. "Ama bana tamamen mantıklı geliyor. Ben sana bir ay içinde âşık oldum." Kira, sözleri onu incitmişçesine küçük bir hıçkırığını bastırdı. "Sen istediğim her şeysin ve bunun o köhne evinle hiçbir ilgisi yok ya da senin... senin..." Hüsranla başını iki yana salladı. "Kendinle ilgili düşündüklerin beni ilgilendirmiyor. Bencil olduğunu, değersiz olduğunu sanıyorsun ama... bilmiyorum." Bir an durdu, sesi titredi. "Gerçekten bilmiyorum, Kira. Çünkü sen... sen fazlasıyla mükemmelsin."

Kira'nın gözyaşları yanaklarından aşağı akarken bileğindeki nabzı çırpınıyordu.

"Gitmemi istiyorsan, gideceğim." Bennett onu nazikçe çektiğinde Kira ona uzandı. Dudakları sıcak ve ıslaktı. Ben-

nett onu hızlı ama sertçe öptü. Geri çekildiğinde gözyaşlarının tadı dilindeydi. "Gideceğim. Ama şunu bilmelisin. Sen kötü bir alışkanlık değilsin. Sen yeni bir sayfasın. Söylemen yeter, hemen buraya dönerim."

Bunun üstüne Bennett onu serbest bıraktı. Artık ona, gözyaşlarıyla ıslanmış iri gözlerine, artık öpme hakkının olmadığı şişmiş dudaklarına bakamıyordu. Kira onun gitmesini istiyordu, Bennett gidecekti. Burada bir saniye daha kalmayacaktı. Kalamazdı.

Köpekler uykularından uyandırılıp kapıdan dışarı çıkarıldıklarında bundan hiç memnun olmadılar ama başka çare yoktu. Bennett, yanında getirdiği birkaç eşyayı çantasına tıkıştırdı ve onların peşinden dışarı çıktı. Verandada dikilen Kira sessizdi, yüzü soğukkanlı bir maskeyle donmuş gibiydi.

Ona kalmasını söylemedi.

Bennett eşyalarını arabaya atarken Kira hiçbir şey söylemedi. O da söylemedi.

Her şeyi söylemişti ve hiçbirinin önemi olmamıştı.

Gitmekten başka yapacak bir şey kalmamıştı. Garaj yolundan ayrılırken yalnızca arka koltukta sızlanan köpeklerin, radyoda Noel'in son anlarına eşlik eden müziğin ve yavaşça parçalara ayrılırken Bennett'in düzensiz nefeslerinin sesi duyuluyordu.

Kendimize söylediğimiz yalanlar çoğu zaman gerçeğin kendisinden daha güçlüdür. Kalplerimize ve zihinlerimize sızar, sonunda gördüğümüz ve inandığımız her şey hâline gelirler. Ve Kira, son zamanlarda kendine pek çok yalan söylüyordu.

En büyük yalanı, Bennett Ellis'e âşık olmadığıydı.

Ama Noel gecesi —ya da o noktada belki artık ertesi gündü— Kira, Noel ağacının altında oturmuş, belli ki Bennett'in onun için bıraktığı küçük hediyenin ambalajını açarken, o yalan hızla çatırdamaya başlamıştı.

İçtiği şarap şişesinden bir yudum daha aldı ve parlak kırmızı ambalaj kâğıdını yırttı.

"Çorap," dedi yüksek sesle, yapayalnız olduğu hâlde. Yine. "Bana çorap almış." Buna kızmak, bu aptal hediyeyle dalga geçmek istiyordu ama yapamıyordu.

"Bana her yanında küçük şeftaliler olan pofuduk bir çift çorap almış," diye fısıldadı; taze gözyaşları gözlerinden süzülmeye başlıyordu. "Alçak herif." Kanepeden bir battaniye çekip ağacın altına kıvrıldı. Çam iğneleri yanağına batıyordu ama bunu umursamıyordu. Her şeyi berbat etmişti; saçına dolanan birkaç çam iğnesinin ne önemi olabilirdi ki?

Çorapları göğsüne bastırdı ve o anda bir not kartının sert kenarı eline battı. Kartın içinde, Bennett'in el yazısıyla yazılmış bir not vardı.

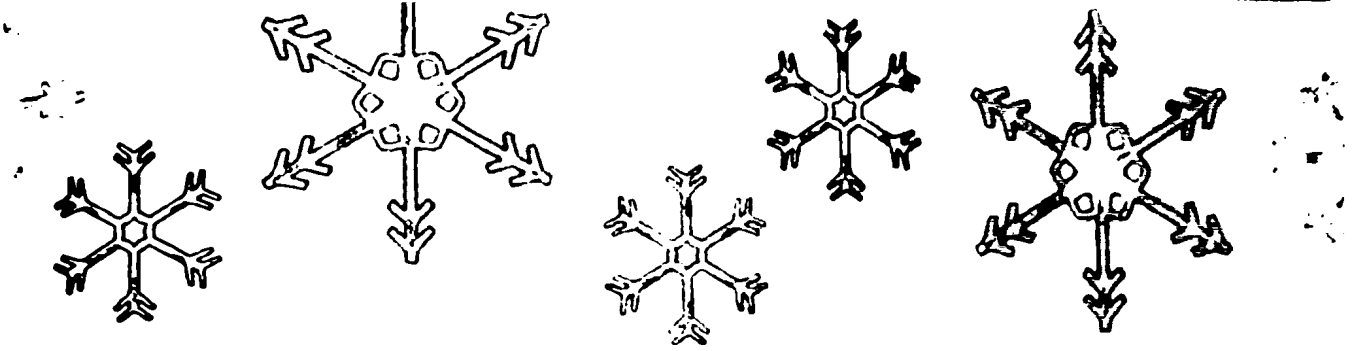
O kazanı alana kadar ayaklarını sıcak tutar.
Mutlu Noeller
-B.

"Aşağılık herif," diye sövdü hıçkırırken. Battaniyeyi başının üzerine çekti ve kendine yeni bir yalan uydurdu: Yarın, aldığı kararla ilgili iyi hissedecekti. Sırf yalnız olduğu için Bennett'i burada tutmamayı seçtiği için iyi hissedecekti. Bir kez olsun doğru bir karar vermişti. Gözü kara ya da düşüncesiz davranmamıştı.

Doğru olanı yapmıştı.

Sabah kendine söyleyeceği şey buydu.

Ancak şu anda, korkunç bir hata yaptığına emindi.

Yirmi Altıncı Bölüm

Kira yüzünü âdeta telefonuna dayayıp uyumuştu, bu yüzden ertesi sabah telefonu çalmaya başladığında neredeyse aklı başından gitti.

"Hayır, hayır, hayıııır..." diye inledi. Gözleri hâlâ kapalıydı, eliyle telefonu yokladı. Devirdiği boş şarap şişesi zeminin karşısına yuvarlandı.

Ah, Tanrı aşkına. Dün gecenin her kötü kararı dalga dalga ona dönüyordu: *Bennett'le yaptığı konuşma, gitmesinin daha iyi olduğuna dair onu ikna etmesi. Şarap şişesini bitirmesi.* Kira gözlerini açtı, tepesindeki ağaç dallarını görünce gözlerini kırpıştırdı. *Lanet ağacın altında uyuması.*

Telefonu hâlâ neşeyle çalıyordu. Sonunda ona ulaşmayı başardı.

"Chloe," dedi kurbağa gibi bir sesle. "Altı saat ileridesin!"

Kardeşi yüzünü buruşturdu. "Tüh! Üzgünüm! Belli ki bunu aklımda tutamıyorum."

"Sorun değil."

"Kiki, neredesin?"

"Noel ağacının altında."

"Şey... Sen iyi misin?"

"Hayır."

"Eve gelmeme ihtiyacın var mı?"

Evet. "Hayır."

"Neler oluyor? Beni korkutuyorsun."

"Erik'e âşık olman ne kadar zaman aldı?"

"Kiki, bunun konumuzla ne alakası var?"

Kira iç çekti. Her şey acı veriyordu. Yerde uyumaktan sırtı. Çam iğnelerinin üstünde uyumaktan yüzü. Gururu. Kalbi.

"Sadece bilmem gerek."

"Bir gün."

Kira doğruldu, eğik duran dallara çarpıp süsleri tıkırdattı. "Bir gün mü? Bu imkânsız."

Chloe omuz silkti. Bu sabah oldukça göz alıcı görünüyordu. Anneleri görse gurur duyardı. Kira parmaklarıyla tarayarak kâküllerini düzeltmeye çalıştı. Diken diken durduklarına emindi.

"Bizim için mümkündü."

"Kahretsin."

"Kira ne oluyor? Neden bir çöp konteynırında uyumuş gibi görünüyorsun?"

"Çöp konteynırında değildi. Sana söyledim. Ağacın altında."

Chloe ona uzun uzun bakıp bir açıklama bekledi ama Kira'nın bir açıklaması yoktu. Bir kötü karardan diğerine öyle çok sefer gidip gelmişti ki şimdi hangi kararların kötü olduğundan emin değildi.

Bennett'e âşık olup olmadığını bilmiyordu.

Ondan kalmasını istemeli miydi, bilmiyordu.

Fakat tek bir şeyden emindi.

"Baksana, Chloe?"

"Evet?"

"Benim işime yatırım yapmak ister misin? Yıl boyunca açık kalacak bir bahçe merkezi açmayı düşünüyorum ama hâlâ halletmem gereken bir sürü şey var. Noel ağacı

satışından az da olsa kâr ettim ama... sonuçta o sadece sezonluk."

"Evet'!" Chloe onun tutarsız açıklamasını yarıda kesti, gözleri heyecanla parlıyordu. "Tabii ki isterim! Neye ihtiyacın varsa, Kiki! Sana başından beri bunu anlatmaya çalışıyorum!"

"Sana paranı geri ödeyeceğim. Bu sadece bir borç olacak."

"Elbette, elbette! Çok heyecan verici!"

"Sana bir iş planı göndereceğim."

"Müthiş."

"Bunu gerçekten yapacağım."

"Hiç kuşkum yok." Chloe bakışlarını ekrandan onun gözlerine dikti. Kira'nın kendine asla inanmadığı birçok konuda ona güveniyordu. Kira bunu başaracaktı. Belki Chloe gittikten sonra, o sosyal medyada felaket haberlerine gömülmüşken hayal ettiği şey tam olarak bu değildi; ama zaten orada gördüklerinin hiçbiri gerçek değildi. İnsanlar hayatlarının her ânını paylaşırken nasıl bu kadar yalnız kalabiliyorlardı ki? Kira, küçük çiftlik evini kendi yöntemleriyle kuracaktı. Kendi ayakları üzerinde duracak, kendi geçimini sağlayacaktı. Ama bu, her şeyi tek başına yapmak zorunda olduğu anlamına gelmiyordu. Kız kardeşi ona yardım etmek istiyordu ve Kira, sonunda bu yardımı kabul etmeye hazırdı.

"Keşke burada olsaydın." Akmak üzere biriken gözyaşlarını bastırmaya çalıştı ama zorlu bir on iki saat olmuştu. Çok kısa bir zaman dilimine çok fazla aydınlanma ânı sıkışmıştı.

"Keşke." Chloe gözlerindeki yaşları sildi. "Ama bu yüzden aradım. Eh, bir bakıma. Dün ikimiz de meşguldük fakat bugün birlikte bir film izleyebileceğimizi düşündüm. Sadece ikimiz."

Kira bir eliyle yüzünü sıvazladı. "Bu fikre bayıldım. Ama bir duşa ihtiyacım var. Seni bir saat sonra tekrar arayayım mı?"

"Harika."

"Seni seviyorum, Chlo."

"Ben de seni seviyorum. Şimdi gidip tazelen! Nefesinin kokusu ta buraya geliyor."

Kira aramayı sonlandırmadan önce dil çıkardı. Hâlâ Bennett'le ilgili meseleyi ele alma biçiminden dolayı berbat hissediyordu ama en azından diğer her şey yoluna girmeye başlıyordu.

Ya da Kira dünkü giysilerini değiştirip saçlarını taradığında öyle olacaktı.

"Erken ayrılmak zorunda olduğuna emin misin?" diye sordu Jeanie. Logan'ın mutfak masasında, kahvesini yudum yudum içiyordu. Öğleden sonra saat epey ilerlemişti ama dün geceki partiden kalan dağınıklık hâlâ tezgâhta duruyordu. Evde başka kimse yoktu; sadece ikisi masada oturuyordu.

"Evet, geri dönme zamanım geldi."

Pencerenin yanında dolaşan bir lama mıydı? Alpaka mı? "Şey... sizin... hayvanınız kaçıyor."

Jeanie pencereye göz attı. "Ah, o Harry Styles. Fazla uzağa gitmez."

O hayvan eve yaklaştı, yüzünü pencereye dayadı ve sinekliği çiğnemeye başladı. Jeanie bu olay karşısında tepkisiz kaldı.

"Ama Dream Harbor, büyük bir yılbaşı gecesi kutlaması yapıyor," dedi Jeanie, evi tahrip eden çiftlik hayvanına aldırmadan. "Havai fişekler olacak!"

Bennett, Harry Styles'la göz göze geldi. Hayvanın ona göz kırptığına yemin edebilirdi. Başını iki yana salladı. Uyumaya ihtiyacı vardı ama önce Dream Harbor'dan çekip gitmeliydi. "Eminim müthiştir ama ben gerçekten eve dönmek istiyorum."

Jeanie, başını kaldırıp buharı tüten fincanının üzerinden onu inceledi. Nişan yüzüğüyle fincanın kenarına hafifçe vurdu. *Tık. Tık. Tık.* Birine —bir ilişkiye— bu kadar güvenmek, tüm dünyaya "sonsuza dek beraberiz" demek nasıl bir histi acaba?

"Peki bu eve aceleyle dönme kararının bir Yılbaşı Ağacı Çiftliği'nin sahibiyle hiçbir ilgisi yok mu?"

"Yok."

Ablası kaşlarını havaya kaldırdı. "Çünkü dün gece siz ikiniz çok samimi görünüyordunuz."

Samimi görünmüşlerdi. Ve Bennett, onların gerçekten samimi olduklarını hissetmişti. Öyle ki Kira'nın onun bir süre daha kasabada kalmasına sıcak bakabileceğini bile düşünüyordu. O kadar samimi hissetmişti ki hayatını başka bir kadın için kökten değiştirmeyi bile aklından geçirmişti çünkü bu kadın buna gerçekten değerdi. Bu kadın, Bennett'in istediği her şeydi. Ve bunun, Kira'nın onayını kazanma arzusundan kaynaklanmadığını biliyordu. Bennett sadece onunla birlikte olmak istiyordu. Arabayla eve dönüş yolculuğunda, Kira her şeyi tamamen mahvetmeden önce... çok samimilerdi.

"Bir anlaşmamız vardı. Bu sadece bir Noel kaçamağıydı. Kimse Noellerde yalnız olmak istemez."

"Hımm. Peki ya yılın geri kalanında?"

"Jeanie..."

"Ben sadece senin mutlu olmanı istiyorum! Ayrıca buralarda olman güzeldi. Hoşuma gitti."

Bennett ona isteksizce gülümsedi. "Benim de hoşuma gitti."

"Tamam, ihtiyacın olursa evim burada."

"Eninde sonunda onu kiraya vermen gerekecek."

Jeanie omuz silkti. "Sanırım. Ama onu senin için kullanıma açık tutmaktan mutluyum."

Bennett, bu teklifin bu kadar cazip gelmesinden nefret etti. Kasabada kalmak için Kira'nın iznine ihtiyacı yoktu. İsterse buraya taşınabilir, kafenin üst katında kalabilir, sonunda da kendi evine sahip olabilirdi. Jeanie buna bayılırdı. Annesiyle babası ise mutluluktan uçardı.

Ama o zaman, kendisini reddeden son kadına sadece birkaç kilometre uzaklıkta, herkesin birbirinin hayatını bildiği küçük bir kasabada sıkışıp kalacaktı. Sessizce iyileşmek için pek elverişli koşullar sayılmazdı.

Hayır, buradan uzaklaşmalıydı.

Asla Nicole'ün peşinden Kaliforniya'ya gitmemeliydi. Kira bunu istemiyorsa kesinlikle burada kalamazdı.

"Orayı kiraya vermelisin." Bennett masadan kalktı ve boş fincanını eviyeye koydu. Jeanie de ayağa kalktı ve yaklaşıp ona sarıldı.

"Tamam, seni özleyeceğim," dedi, geri çekilmeden önce ona bir kez daha sarıldı. "Belki yakında seni ziyarete gelirim."

"Bu harika olur." Bennett'in bir daha buraya gelmesinden daha kolay olurdu.

"Vardığında bana mesaj at."

"Olur."

Jeanie, onu kiralık arabasına kadar uğurladı. Köpekler çoktan uçuş için kafeslerine yerleştirilmişti. Bennett, onların yük ambarında taşınacağını düşünmekten nefret ediyordu ama o üç vicdansızı "duygusal destek hayvanı" olarak göstermeyi planlamıyorsa başka seçeneği yoktu. Gerçi... şu anda biraz desteğe ihtiyacı vardı.

"Seni seviyorum, Benny."

"Ben de seni seviyorum, Jean Marie."

Ablasının başının tepesini öptü, arabasına bindi ve herhangi bir şey onu kalmaya ikna etmeden önce arabasını sürüp Dream Harbor'dan ayrıldı.

Pumpkin Spice Kafe, Noel'den iki gün sonra nispeten sakindi; tezgâhın arkasında Jeanie vardı. Kira, üst kattaki daireye hiç gitmemişti, bu yüzden kafe alanından geçmeden Bennett'in kapısını çalmanın bir yolu olup olmadığını bilmiyordu. Jeanie'yle konuşmaktan başka seçeneği yoktu; özellikle de Bennett'e mesaj atmadığı düşünülürse. Sonuçta, sürpriz unsuru önemli görünmüştü.

Kuşkusuz buraya geldiği için şaşkındı ama bu sabah uyanmıştı ve Bennett'i özlemişti. Şimdiden çok özlemişti ve bu Kira'yı çok korkutmuştu ama Bennett'e söylemek zorundaydı. Yüz yüze. Onu özlediğini, Bennett'in de mükemmel olduğunu ve belki... belki bir çözüm bulabileceklerini ona yüz yüze söylemek zorundaydı. Sırf Bennett yakında eve gideceği için her şeyi bir kenara atmamaları gerektiğini.

Üşüyerek ve yalnız uyandığı kış sabahının puslu ışığında hepsi çok mantıklıydı ama şimdi bu sıcak karşılayan kafede dikilirken kendini sorgulamaya başlıyordu.

"Selam, Kira!" Jeanie onu gördüğünde şaşırmış görünüyordu; bu da gayet anlaşılırdı. Kira, münzevilik döneminde kasabaya pek sık uğramamıştı. Yeni yılda bunu değiştirmeyi planlıyordu.

"Selam!" Tezgâha yürürken mekâna göz attı. Burası, bol ışığı ve duvarlarını süsleyen renkli resimleriyle iç açıcıydı. Kira, her sabah kendi kahvesini yapma azminin günbegün azaldığını fark ediyordu. Belki de bundan sonra buraya gelmeliydi; Jeanie, Annie ve Hazel'la oturup sohbet etmek güzel olurdu.

Hoş olurdu.

"Sana ne verebilirim?" diye sordu Jeanie, koyu renkli gözleri Kira'nın yüzünü inceleyerek.

"Şey... aslında, ben kardeşin burada mı diye merak ediyordum."

Jeanie'nin yüz hatlarından tekrar bir şaşkınlık ifadesi geçti. "Ah, üzgünüm, Kira. O dün ayrıldı."

"Dün mü?" *Dün mü?!* Panik duygusu içine hızla yayıldı. Hayır, hayır, *hayıır*. "Ben... şey... üzgünüm, onun yılbaşına kadar kalacağını sanıyordum."

Jeanie hâlâ onu inceliyordu; nezaketsizce değil, sanki Bennett'in ona açıkça vermediği cevapları arıyormuş gibiydi.

"Erken ayrılmaya karar verdi. Sanırım dönmesi gerekiyordu."

Kira kendini gülümsemeye zorladı. Bir baş onayı vermeye. "Tabii. Elbette. Bu mantıklı."

Öyle miydi?! Gitmiş olması, birdenbire gitmiş olması mantıklı mıydı?!

"Sende telefon numarası var mı?" diye sordu Jeanie. "Onu arayabilirsin."

"Ben..." Kira yavaşça geri çekiliyordu. Buradan çıkması gerekiyordu ancak o zaman gizlice, kimse fark etmeden parçalara ayrılabilirdi. "Evet, olur. Ona mesaj atacağım. Teşekkürler."

El sallayıp arkasını döndü ve kafeden âdeta kaçarak çıktı.

"Ona nasıl hissettiğini söylemelisin!" diye bağırdı Jeanie arkasından. Ama bu, Kira'nın yalnızca adımlarını sıklaştırmasına neden oldu.

Bennett gitmişken, Kira içinden geçenleri nasıl söyleyebilirdi ki? *Kalman gerektiğine karar verdim.* Bu, çoktan uçağa binmiş ve buradan uzaklaşmakta olan bir adama gönderilecek en saçma mesajdı.

Kafeden çıktıktan sonra dönüp Ana Cadde boyunca uzun adımlarla yürümeye başladı; nereye gittiğine dair en ufak bir

fikri yoktu. Arabası hemen kafenin önünde duruyordu ama yürümeye ihtiyacı vardı. Sabah havası soğuk, keskin ve sertti ama bu kez umursamadı. Düşüncelerini toparlamaya çalışıyordu.

Bennett söylediği gibi gitmişti. Kira neden şaşırmıştı ki? O Bennett'ti, dünyanın en saygılı erkeği. Elbette söylediğini yapacaktı.

Hem zaten, oturup Kira'nın hayatını yoluna koymasını beklemek zorunda değildi. Kira bundan nefret etse de sanki biri kalbinden koca bir parçayı söküp almış gibi nefes almakta zorlanıyor olsa da... Bennett'le gurur duyuyordu.

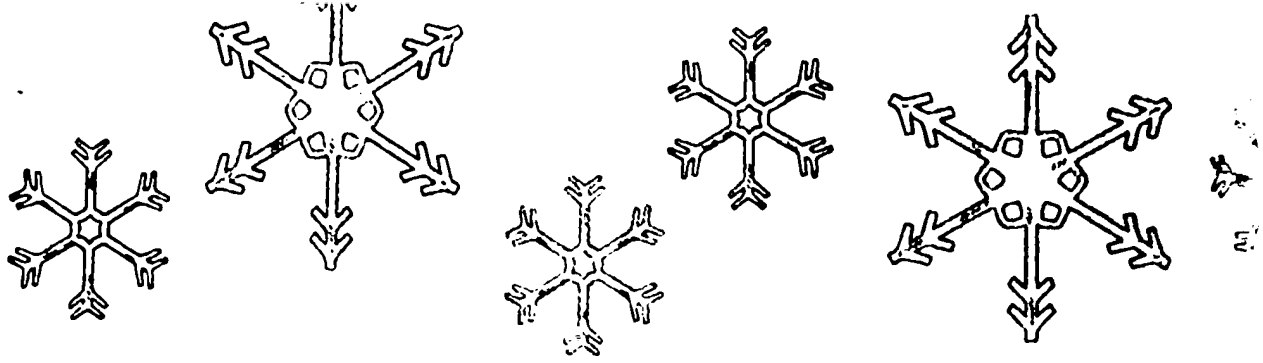
Gittiği için onunla gurur duyuyordu.

Kendisi için en iyisini yaptığından dolayı onunla gurur duyuyordu. Bu da Kira'nın kendisiyle gurur duymasına yol açtı. Kendisi ve DNA'sının yüzde yüzünü paylaşan kişi dışında birini gerçekten önemsiyordu. Ne yazık ki kimse, gelişmenin bu denli acı verebileceğinden pek söz etmiyordu.

Söylemen yeter, hemen buraya dönerim.

Kira onun bunda ciddi olup olmadığını bilmiyordu ama henüz bunu söylemeye hazır değildi. Önce kendi hayatını yoluna koymaya ihtiyacı *vardı.*

Ve sonra... belki sonra Jeanie'nin tavsiyesine uyardı.

Yirmi Yedinci Bölüm

Bennett hiçbir zaman yılbaşı gecelerinin hayranı olmamıştı ama bu yıl her zamankinden de sevimsizdi. San Francisco'daki küçük dairesine dönmüş, karton kutudan Çin yemeği yiyordu. Köpekleri etrafındaydı. Normalde böyle bir akşam onun için gayet ideal olurdu ama artık öyle değildi. Kira'nın yanında olmayı sol kolundan daha çok isterken değil. Nefes almak kadar isterken hiç değil.

Kapıya vurulmasıyla aşırı dramatik düşüncelerinden uzaklaştı. Gerçekçi olması gerekiyordu.

"Geliyorum!" Hayvanları nazikçe kucağından itip köpek yığınından sıyrıldı ve kapıya yöneldi. Kapıyı açtığında, yılbaşı gecesi bir anda milyon kat daha kötüleşti.

"Ben! Hayattasın!"

"Kahretsin."

Nicole kaşlarını çattı, kırmızıya boyanmış dudaklarını büktü. "Bu nasıl bir karşılama böyle?"

Bennett iç çekti. Nazik davranacak enerjisi yoktu. "Ne istiyorsun, Nic?"

"İçeri girebilir miyim?"

Bennett burnunun kemerini sıktı. "Tabii."

Neden olmasındı? Neden eski hayatına balıklama geri dalmıyordu? Kira onu istemiyordu ama belki Nicole hâlâ istiyordu. En azından her zamanki seviyede.

Nicole yanından kıvırtarak geçti. Üzerinde pullarla kaplı mini siyah bir elbise vardı, topuklu ayakkabılar da bir altmışlık boyunu neredeyse bir yetmişe çıkarıyordu. Tarafsızca bakıldığında son derece ateşli görünüyordu. Ama ne yazık ki Bennett üzerinde en ufak bir etkisi yoktu. Bu kesinlikle adaletsizdi. Kira'yla birlikte olamıyordu ama Kira diğer tüm kadınları onun gözünde silmiş miydi? Tek kelimeyle zalimceydi.

Elizabeth ve Odie, merakla başlarını kaldırıp gelenin kim olduğuna baktılar, ardından çabaya değmeyeceğine karar verdiler. Pudgy ise uyanmaya bile zahmet etmedi. Nicole de onları tamamen görmezden geldi; küçük ekibe asla sıcak bakmamıştı zaten. Ve anlaşılan köpekler Bennett'ten daha zekiydi; yeterince reddedildikten sonra derslerini almışlardı. Nicole onlardan hoşlanmıyordu.

"Pekâlâ, öncelikle," dedi Nicole, sehpaya dağılmış yemek kutularına ve yatak odasının kapısının yanında duran yarı boş bavula göz atarak. "Senin için endişelendim. Mesajlarıma cevap vermedin." Bir elini Bennett'in kolundan aşağı doğru kaydırdı ve ona, bir zamanlar Bennett'e kendini önemli ve gerekli hissettiren o tanıdık gülümsemeyi sundu. Ama artık sadece öfke uyandırıyordu. Nicole'e kızgındı. Tepki vermediği için kendine kızgındı. Zihnini hâlâ meşgul ettiği için Kira'ya kızgındı.

"Burada değildim."

"Öyle mi? Ne güzel. Küçük bir tatil her zaman hoştur."

Küçük bir tatil. Kahredici bir kalp kırıklığı. Çok hoş. Şiddetle tavsiye ederdi.

"Tamam, hayatta olduğumu doğruladın. O hâlde, sanırım gidebilirsin."

Nicole yine somurttu. Bennett eskiden onu öperek neşelendirirdi.

"Tanrım, Bennett. Tüm arkadaşlarına bu şekilde mi davranırsın?"

"Biz bu muyuz? Arkadaş?"

Somurtması seksi bir gülümsemeye dönüştü. "Sıkı fıkı arkadaşlar."

Bennett alaycı bir kahkaha attı. "Artık öyle hissetmiyorum, Nic. Bana kalırsa, ihtiyacın olduğunda beni kullanıyorsun ve benden sıkıldığında başından savıyorsun."

O konuşurken Nicole'ün gözleri irileşti. Bennett, o kadar ağır sahte kirpiklerle gözlerini bu kadar açmanın zor olup olmadığını merak etti.

"Gerçekten böyle mi hissediyorsun?"

Tanrı aşkına. Şu anda bu konuşmayı yapmak istemiyordu. "Önemi yok."

"Önemi var!" Nicole, bir elini kalçasına koyup incinmiş bir tavırla kalçasını yana çıkardı.

"Şimdi duygularımı umursuyor musun?"

"Ben her zaman duygularını umursadım."

Bennett kuşkuyla ona baktı. Onu başından savmalıydı. Ya da yatağına almalıydı. Hangisini istediğinden emin değildi.

"Bir içki alır mısın?" diye sordu. Nicole'ün gülümsemesi genişledi.

"Tabii."

Dairesi temelde tek bir odadan ibaretti, bu yüzden buzdolabından iki bira alırken Nicole'ün bakışlarını hâlâ üzerinde hissedebiliyordu. Kapağı hızla açtı ve birayı ona uzattı.

Sessizce içerlerken Nicole yemek masasının kenarında tünediği yerden onu izliyordu.

"Neden buraya taşındın?" diye sordu. Bennett yalan söylemek istedi. Ama belki yeni bir yılın başlangıcı, geçmişinin tüm yükünden arınmak için kusursuz zamandı.

"Sen benden bunu istedin."

Nicole başıyla onaylayıp bir yudum daha içti. "Tek sebep bu muydu?"

"Evet. Aptalcaydı. Artık bunun farkındayım." Hâlâ, onca yıl sonra bile, bunu itiraf etmek çok utanç vericiydi. O zamanlar Bennett de burada bir iş bulduğunu iddia etmişti. Her zaman Batı Kıyısı'na taşınmak istediğini. Fakat gerçekte sadece âşık olduğu güzel kızın peşinden gitmek istiyordu. Kendine dürüst olsaydı, o zaman bile Nicole'ün onunla aynı şekilde hissetmediğini bilirdi. Ama Nicole ondan *istemişti*. Bennett'e ihtiyacı olduğunu, yalnız olmak istemediğini söylemişti. Ve Bennett buna tamamen aldanmıştı.

"Benimle birlikte geldiğin için mutluydum."

Bennett homurdandı. "Bunu tuhaf bir biçimde gösterdin. Birkaç ay sonra beni terk etmen pek mutluymuşsun gibi hissettirmedi."

"Çok gençtik! Ne istediğimi bilmiyordum."

"Şüphesiz."

"Seni incittiysem çok özür dilerim, Bennett ama o kasabadan ayrılmak zorundaydım. Çok korkuyordum ve sen benim yanımdaydın."

Bennett umursamıyormuş gibi omuz silkti. Sanki o tek deneyim, o günden beri ilişkiler hakkındaki düşünce biçimini şekillendirmemiş gibi.

"Kendimi savunmak için," dedi Nicole, bir tutam saçını parmağının etrafına dolarken. "Buraya gelmek için başka sebeplerin olduğunu söylemiştin. Her zaman Batı Kıyısı'nda yaşamak istiyordun, hatırlıyor musun?"

"Yalan söyledim!" Bennett kahkaha attı; sesi sert ve kabaydı. "Seninle birlikte olmak istiyordum."

Nicole, sanki Bennett'in hayatını altüst etmesinin tek sebebi kendisi değilmiş gibi hayretle baktı.

"Ama haklısın," dedi Bennett başını iki yana sallayarak. "Gençtik. Ama şimdi yetişkin olmamıza rağmen yine de buradasın."

Nicole masadan ayrıldı ve yavaşça ona yaklaştı, her adımında kalçaları salınıyordu. "Yine de beni evine kabul ettin."

Yine de onu evine kabul etmişti.

Tanrı aşkına.

Bennett onu her zaman kabul etmişti. Nicole'e bir kez bile nasıl hissettiğini söylememişken, onu ne kadar suçlayabilirdi ki? Hiçbir zaman onu geri çevirmemiş, "Artık seni görmek istemiyorum" dememişti. Nicole kapısında belirdiğinde ya da gece yarısı bir mesaj gönderdiğinde, Bennett her seferinde oradaydı. Bu düzenin onu mutsuz ettiğini Nicole nasıl bilebilirdi ki?

Aralarındaki ilişkiyi asla sonlandırmaya çalışmamıştı.

Şimdi Nicole karşısında duruyordu; her zaman sürdüğü çiçeksi parfümün kokusu havayı doldurmuştu. O tanıdık koku, baştan çıkarıcı bir aşinalık taşıyordu.

Bakışlarını hızla Bennett'e çevirerek "Dönmene sevindim," dedi. Bir elini onun göğsüne dayadı, sıcaklığı Bennett'in tenine sızıyordu. "Biz yeni yılı her zaman birlikte kutlarız."

"Nedenmiş o, Nic?" diye sordu. Gerçekten bilmek istiyordu. Neden? Neden Nicole onu uzun vadeli olarak çevresinde bulundurmak istemediği hâlde geri gelip duruyordu?

"Gelenek?" Daha fazla yaklaşıp kollarını Bennett'in boynuna doladı, bedenini onunkine bastırdı. "Ve sana her zaman güvenebilirim, Ben," diye mırıldandı. "Her zaman yanımdasın."

Ah, evet. Bennett bir sığınılacak limandı.

"Tamam, bunu daha fazla yapabileceğimi sanmıyorum."

Bennett boynundaki kollarını çözerken Nicole'ün gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Burada durup senin bana ihtiyaç duymanı bekleyemem."

"Asla niyetim senin durup beklemen değildi, Ben. Bizim bir... düzenimiz olduğuna inanıyordum. Dediğim gibi, sıkı fıkı arkadaşlar olduğumuza falan."

"Arkadaşlar birbirinin yanında olur, hâlbuki sen yılın dokuz ayı ortadan kayboluyorsun ve sonra yalnız kaldığında, terk edildiğinde veya lanet yılbaşında geri geliyorsun."

"Bennett..."

"Hayır, hayır, üzgünüm, Nic. Ben artık bunu yapamam." Bennett, aralarına biraz mesafe koyma ihtiyacıyla bir adım geriledi. Eski alışkanlıklarına istemeden kapılmaktan korkuyordu. Çünkü *bunlar* kötü alışkanlıklardı: İnsanlara yardım etmek, onları önemsemek... Ama Kira'nın yanında olmayı istemek kötü bir alışkanlık değildi. Gerçek kötü alışkanlık, onu perişan eden bir ilişkide kalmaktı. Kötü olan, bu kadına ne hissettiğini bir türlü söylememesiydi.

Nicole haklıydı. Her şey başladığında çok gençlerdi.

Fakat artık genç değillerdi.

Bennett bu ilişkinin başlangıcından pişmanlık duymuyordu. Saftı, âşıktı, bir kızın peşinden ülkenin diğer ucuna gitmişti ve birkaç ay harika geçmişti; heyecan vericiydi. Bennett bu deneyimi yaşadığı için mutluydu.

Ama o sonun gerçekten son olmasına izin vermediği için pişmandı.

Toksik bir ilişkiye çok uzun süre tutunmuştu.

"Gitmelisin," dedi.

Nicole, kaşlarının arasına yerleşmiş hafif bir çatıklıkla onu süzüyordu. "Birisiyle mi tanıştın?"

Evet. Kira buna inanmasa bile, o mükemmel biriydi. Zekiydi, eğlenceliydi, can acıtacak kadar güzeldi. Köpeklerini, rengeyiklerini ve muhtemelen yeryüzündeki diğer bütün hayvanları seviyordu. Üstelik inatçıydı. Ve cesurdu.

Bennett'ten daha cesurdu çünkü değişmeye çalışıyordu.

Fakat Nicole'ün bunların hiçbirini bilmesine gerek yoktu.

"Önemli değil. Ben sadece..." İç çekti ve parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Ben sadece artık senin yedeğin olmak istemiyorum. Üzgünüm."

"Ya ben daha fazlasını istiyorsam?"

"İstemiyorsun."

Nicole'ün elleri yine kalçalarındaydı. "Belki istiyorumdur. Belki seni kaybetmek istemiyorumdur. Senin istediğin kişi olmayı... deneyebilirim."

Nicole ona iri gözlerle baktı; Bennett, onun korktuğunu biliyordu. Nicole'ün onun için çabalayacağına, onu kaybetmek istemediğine inanıyordu. Ama bu konuda biraz bencil olmaya hakkı vardı.

"Bizim fırsatımız vardı, pek çok fırsatımız vardı. Bence nihayet kendi yollarımıza gitmemiz, ikimiz için de en iyisi."

Nicole'ün gözleri yaşla doldu; Bennett ona kollarını açtı. Nicole kendini onun kollarına bıraktı, yüzünü göğsüne dayadı.

"Üzgünüm," diye burnunu çekti. "Bunun, senin için sorun olmadığını sanıyordum. Beni görmekten hoşlandığına inanıyordum."

"Elbette hoşlanıyordum. Hâlâ hoşlanıyorum." Onun pullu sırtını sıvazladı. "Ama ben... kendi yoluma gitmeliyim."

Uzun bir süre öylece kaldılar; Bennett, geçmişini kollarında tutuyormuş gibi hissetti. Hayatlarının büyük bir kısmını birbirine dolanarak geçirmişlerdi. Anılar birer birer zihnini istila etti: Nicole'ün fazlasıyla küçük yurt odasındaki dar yatağında geçen geceler; hedeflerine ulaşma umuduyla, onun eski, hurda heçbek arabasıyla ülkeyi bir uçtan diğerine kat ettikleri yolculuklar; ilk stüdyo dairelerinde, şişme bir yatakta uyudukları o ilk aylar... Nicole'ün onu terk ettiği ilk seferde, Bennett haftalarca ağlamıştı —bir arkadaşa, biraz teselliye ihtiyaç duymuştu— ve sonunda bu, yeniden birlikte olmalarıyla sonuçlanmıştı.

Tekrar tekrar aynı döngüye girmişlerdi.

Şimdiye kadar.

Bennett onun başının tepesini öptü ve Nicole geri çekildi. Mucize eseri makyajı bozulmamıştı.

"Seni bu akşam Sunny'nin partisine davet edecektim ama sanırım bu bir hayır."

Bennett hafifçe gülümsedi "Bu bir hayır."

Nicole başıyla onayladı, saçlarını düzeltip kulaklarının arkasına soktu. "O hâlde kurallar nedir? Hâlâ seninle konuşabilir miyim?"

"Eninde sonunda. Sadece biraz zamana ihtiyacım var."

"Tamam." Sesi boğuk bir fısıltıydı. Bennett'in kalbi azıcık kırıldı.

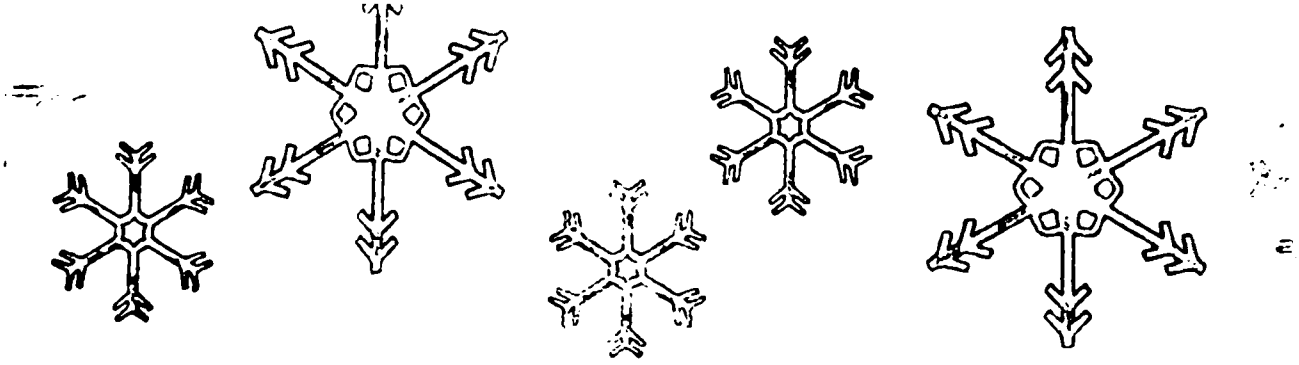
Kapıda, Nicole uzanıp onun yanağına bir öpücük kondurdu.

"Mutlu yıllar, Nic."

"Mutlu yıllar, Bennett."

Bennett, kapıyı onun arkasından kapattı. Kalbi hâlâ sızlıyordu ama içi biraz hafiflemişti. Belki de geçmişin yükünü üzerinden atmak işe yaramıştı. Belki bu kez, gerçekten *yeni* bir yıl olacaktı.

Ayışığı Kitaplığı

Yirmi Sekizinci Bölüm

Ocak ayının sonuna gelmişlerdi ama Kira hâlâ ışıkları kaldırmamıştı. Sonuçta burası Kira'nın mekânıydı ve kuralları o koyardı. Kira da bundan pek memnundu. Hem, o parıl parıl ışıklar karanlık eve dönmeyi biraz daha kolaylaştırıyordu.

"Gelecek hafta görüşür müyüz?" diye sordu Iris. Kira'nın garaj yolunda vitesi park konumuna getirdi.

"Bunu kaçırmam."

Iris gülümsedi. "Harika! Sen eve girene kadar bekleyeceğim. Burası çok karanlık."

"Teşekkürler ama endişelenme. Benny beni korumak için burada."

Iris gülümsedi. Kira arka koltuktan yoga matını çıkarmakla cebelleştikten sonra kapıyı kapattı ve arkadaşına son bir kez el salladı. Üç haftadır salı akşamları Iris'in yoga derslerine gidiyordu ve bu akşam, Savaşçı III duruşunu tepetaklak devrilmeden yapmayı başarmıştı. O yüzden kendini epey "zen" hissediyordu.

Ya da en azından kapıyı açıp neredeyse aşırı coşkulu ev arkadaşına takılana kadar hayli zen havasında hissediyordu.

"Selam! Selam, bebeğim! Eve geldim!" Barınaktan sahiplendiği, iri ama asla korkutucu olmayan pitbull cinsi

Benny'nin kulaklarının arasını kaşıdı. Köpek, keyifle dilini dışarı sarkıtmıştı.

"Beni özledin mi? Seni koca bebek." Onun kocaman başını okşadı ve evin içine ilerlemeye çalıştı. "İçeri girmeme izin ver artık, ahbap." Köpeği kenara itti; Benny ona ancak bir karışlık alan bıraktı ama bu, kapıyı kapatması için yeterliydi. Atkısını çözerken ve montunu asarken Benny ona zamk gibi yapıştı. Koridordaki kalorifer mutlulukla tıslıyor, evi sıcacık bir havayla dolduruyordu. Yeni kazan harika çalışıyordu.

Kapı aralıklarındaki battaniyeleri bile sökmüştü; Iris ve Jeanie'nin yardımıyla yatağı tekrar üst kata taşımıştı. O ve Bennett'in iki hafta boyunca birlikte yaşadığı, kendi küçük kar küresi dünyası artık resmen yok olmuştu.

Evet, onsuz yaşamaya çalıştığı birinin adını köpeğine vermenin pek sağlıklı olmadığını biliyordu ama o zamanlar bu, kader gibi gelmişti.

En azından bir Ben ona aitti.

"Hadi mutfağa, akşam yemeği hazırlayacağım." Bunun üzerine büyük, şapşal köpek onun yanından ayrılıp mutfağa doğru koştu, tırnakları ahşap döşemede tıkırdıyordu. Kira gülerek onun peşinden gitti.

Bennett gideli garip bir ay olmuştu; zordu ama güzeldi. Kira, kendi isteğiyle seçtiği yalnızlıktan çıkmaya resmen karar verdiğinden beri, Dream Harbor'daki hayatı fena görünmüyordu. Gerçi, topluma yeniden karışma işini biraz abartmış olabilirdi. Son bir ayda yogaya yazılmış, kitap kulübüne katılmış, Annie'nin pastanesinde üç farklı pişirme dersine gitmişti. Hatta biraz fazladan para kazanmak için Mac'in Barı'nda birkaç vardiya bile almıştı. Logan'ın ziraat mühendisiyle, hatta bizzat Logan'la bir çiftliğin nasıl yönetileceğine dair yaptığı toplantılar da cabasıydı. Üstelik Chloe için bir iş planı hazırlamakla da epey vakit harcamıştı.

Eski ahırla ilgili fikirler üretmeye bile başlıyordu. Onu yenilerse, burada etkinliklere ev sahipliği yapabilirdi.

Kira yoğundu. Ve bu... muhteşemdi. Ve yorucu.

Akşam yemeği için arta kalan çorbayı ısıtırken Benny ayaklarının dibinde sızlandı.

"Sen yemeğini çoktan yedin," diye hatırlattı ona, ama köpek hâlâ açlıktan ölüyormuş gibi bakıyordu. Kira iç çekti, yine de tencereden küçük bir parça tavuk koparıp uzatırken istemsizce gülümsedi. Bu iri köpek, onun Bennett'e dönme isteğine direnmesini sağlayan tek şeydi. En azından bir süreliğine. Evet... en azından bir süreliğine.

Çünkü günlerini doldurduğu, arkadaş edindiği, ısıtma sistemini tamir ettiği, bir iş planı oluşturduğu ve sonunda bunu başarabileceğine, dünyada kendi başına var olabileceğine ikna olduğu hâlde yine de onu çok özlemişti.

Dünyada kendi başına var olmak istemiyordu.

Bu yüzden mektubu göndermişti.

Çorbasını bir kâseye doldurup masaya taşırken, mektubun içeriğini düşünmemeye çalıştı ama başaramadı. Her düşündüğünde içini bir endişe kaplıyordu.

Mektubunu almış mıydı? Kira onu birkaç gün önce göndermişti. Postanın buradan oraya ulaşması ne kadar sürüyordu? Ya kaybolursa? Postalar sürekli kaybolurdu, değil mi?

Ve daha kötüsü, Bennett mektubunu aldıysa, onunla ilgili ne düşünüyordu?

Belki de Edwin'in mektup yazma konusundaki üretkenliği Kira'ya ilham vermişti. Hâlâ, içlerinden birine gizlice bir hazine haritası yerleştirmiş olabileceği ihtimaline karşı tüm mektupları tek tek ayıklıyordu. O sırada bir mektup yazmak, Kira'ya da iyi bir fikir gibi görünmüştü. Daha az anlık, daha düşünerek hareket edebileceği bir yol arıyordu. Bennett'e cevabını göndermeden önce açık ve kesin bir şekilde ifade

etmesine imkân tanıyacak bir yol. Bir mesajın yazma noktasına gözlerini dikmeden, ekrandaki o yanıp sönen imleci görmeden düşünebileceği bir yol. Çünkü o imleç —o noktalar— Kira'yı paramparça ederdi.

Fakat şimdi beklemek eşit ölçüde kötüydü.

İstemen yeter...

Bennett bunda ciddi miydi?

Belki de gerçek dünyaya, o hayal âleminden uzaklaşarak dönmüş ve her şeyin aslında sadece koşullardan ibaret olduğunu fark etmişti. Dönemin büyüsünden... ya da yalnızlıktan.

Ama bu doğru olsa bile, Kira mektubu gönderdiği için memnundu. Son kavgalarında Bennett ona bir sürü güzel şey söylemişti, oysa Kira karşılık olarak sadece buz gibi bir sessizlik sunmuştu. Bennett en azından Kira'nın onun hakkındaki duygularını bilmeyi hak ediyordu. Onunla geçirdikleri o Noel'i ne kadar sevdiğini bilmeyi.

Zaten artık çok geçti. O heyecanlı el yazısıyla yazılmış mektup artık onun kontrolünde değildi, onu geri alamazdı. Lanet şeyi o kadar çok kez yazmıştı ki her kelimesini hâlâ ezbere biliyordu.

Sevgili Bennett,

Edwin'in onca mektubunu okuduktan sonra bile buna nasıl başlayacağımı bilmiyorum (üzgünüm ama bu müstehcen olmayacak). Sanırım sen buradan ayrılmadan önce söylemem gerektiği hâlde bunu başaramadığım birkaç şeyi söylemek istedim.

İlişkimizi bitirerek doğru olanı, hatta fedakârlık yaptığımı sanmıştım. Eve dönmen konusunda ısrar etmem gerektiğini düşünmüştüm. Ama yine, bir kez daha, seni düşünmüyordum. Ne istediğini düşünmüyordum. Senden kuşku duymamalıydım. Eğer kalmak isteseydin, kalmana izin vermeliydim.

Hâlâ gelişmeye devam ediyorum.

Fakat senin de benim için mükemmel olduğunu bilmeni istedim. Dürüst olmam gerekirse, bu beni şaşırttı. Sen, istediğimi bile bilmediğim her şeysin. Ama sana âşık olmamın nedeni, iyi ve nazik olmandı. Neredeyse dayanılmaz ölçüde yakışıklı bir koruyucusun. Özverili ve tatlısın. Ve şimdiye kadar hayatımın en iyi seksini seninle yaşadım. Sen gittiğinden beri o küçük, pembe vibratörü seni düşünerek o kadar çok kullandım ki bataryasını bozdum (tamam, o hâlde, bir parça müstehcen).

Belki de çok geç kaldım; bağımsız olmanın aslında yalnızlık anlamına gelmediğini ancak şimdi anlıyorum.

Seni özledim.

Dolayısıyla, sanırım, gelmeni istiyorum...

En içten sevgilerimle,

Kira

Not: Çoraplara bayıldım.

Çorbasını içerken *Bahçecilik ve Siz* adlı son podcast'i dinliyordu. Benny, iri başını ayaklarına dayamış, mışıl mışıl uyuyordu. Kira, Bennett'in yazdıklarını okumasıyla ilgili düşünmemeye çalışıyordu. Benny hırlamaya başladığında, kâsesini eviyeye koyuyordu.

"Ne oldu, ahbap?" Köpek arka pencerelere gözlerini dikmiş bakıyordu. "Herhâlde bir kokarca falandır," diye onu sakinleştirirken dışarı baktı ama Benny susmadı. Hırlamaları havlamalara dönüştü.

"Tamam, beni korkutuyorsun."

Köpeğin peşinden oturma odasına ilerlerken yolda telefonunu kaptı. Gerekirse, o iri köpek bebeğini korkutan her neyse onu uzaklaştırmaları için polisi, Logan'ı ya da ulaşabileceği herhangi birini aramaya hazırdı.

Ön pencereden dışarı baktı. Ağaç kulübesinin ışıkları yanıyordu; ilk birkaç sıradaki ağaçların üzerine astığı tele dizilmiş ışıklar da parlıyordu. Ama kalbini durduran şey, çiftlikte koşan üç köpekti.

"Vay canına, Benny."

Köpek yanında sızlanarak başıyla onun bacağını dürttü.

"Sorun yok. Onlar... arkadaş." Kira çoktan kapıya yönelmişti; aceleyle botlarını giymeye, montunu üzerine geçirmeye çalışıyordu. Fermuarı çekemedi; elleri fena hâlde titriyordu.

Bennett buradaydı.

Geri gelmişti.

Onun için.

Kapıyı açıp titreyen bacaklarla verandaya çıktı.

"Bennett?" Sesi neredeyse bir fısıltıydı. İsmini seslenmek delilikmiş gibi geliyordu. Ama köpekleri buradaydı, o da burada bir yerde olmalıydı.

Benny hâlâ ona sokuluyordu. "Hadi, ahbap. Sorun yok. Gidip bir bakalım."

Garaj yolundan ağaç çiftliğinin girişine doğru yürüdüler. Elizabeth, ağaçların arasından hızla fırlayıp doğrudan onlara yöneldi. Benny gırtlağından kısık bir hırlama çıkardı. Köpekler, birbirlerini koklayarak ve hırlayarak etraflarında dönmeye başladılar.

"Her şey yolunda, Benny. Korkma." Birkaç tur attıktan sonra köpekler bir tür ateşkes yapmış göründü, hırlamalar yerini mutlu havlamalara bıraktı ve ikisi birlikte koşup gitti.

Kira yürümeye devam etti ve yolda bir yerde Pudgy onu bulup yanında paytak paytak yürümeye koyuldu. Kulübenin yanındaki ağacın süslendiğini fark etmek yalnızca bir dakikasını aldı.

"Bu nedir?" diye sordu ayaklarının dibindeki küçük köpeğe ama Pudgy cevap olarak sadece homurdandı. Ağaç,

kırmızı fiyonklara bağlanmış zarflarla kaplıydı. Orta kısmına doğru bir tanesinin dışında bir yazı vardı.

Önce aç.

Kira zarfı ağaçtan çekip aldı. Nefesi boğazında sıkışmıştı ve gözyaşları gözlerinin arkasını yakıyordu.

Zarfı yırtıp açtı ve içindeki mektubu çıkardı. Son zamanlarda okuduğu eski mektupların aksine bu kâğıt yeniydi, beyazdı ve Bennett'in titiz el yazısıyla yazılmıştı.

Şeftali,
Mektubunu aldım.

Gözyaşları görüşünü bulanıklaştırmadan Kira ilk cümleyi güçbela okudu.

Şahsen mektup yazmada çok yetenekli değilim ama torunlarımızın asla eski mektuplarımızı bulamayacağını söylemen beni üzdü. Başlangıç için bunun yeterli olacağını düşündüm.

Gelmemi istemen beni gerçekten sevindirdi.

Ben de seni özledim.

Sevgiler,

Ben

Kira onu görmeyi bekleyerek başını kaldırdı ama Bennett hâlâ ortalarda görünmüyordu. Bu yüzden bir başka mektubu aldı.

Şeftali,

Saçların dağınıkken, uykudan yeni uyanmışken, o yumuşacık hâlinle öylesine güzelsin ki... Bu hâlinle sana sonsuza kadar bakabilirim.

Sevgiler,
Ben

Ve bir mektup daha.

Şeftali,
İnanılmaz inatçısın ama bundan da hoşlanıyorum. Enerjik ve kararlısın. Bunlar seni harika bir eş yapar.
Sevgiler,
Ben

Kira'nın elleri artık fena hâlde titriyordu; kâğıdı zar zor tutabiliyordu. Burnunu çekti, gözyaşlarını sildi.

"Neredesin?" diye seslendi ama Bennett ortaya çıkmadı.

Şeftali,
Tüm bu mektupları uçuşta yazıyorum. Umarım bunda ciddisindir. Umarım beni orada istiyorsundur.
Sevgiler,
Ben

"Tabii ki ciddiyim! Hangi cehennemdesin?" diye yüksek sesle bağırdı ama tek yaptığı şey köpekleri etrafına toplamak oldu. "Lanet olsun, Bennett Ellis."

Başka bir mektubu açtı.

Şeftali,
Geçtiğimiz Noel benim de favorim. Umarım birlikte çok daha fazlasını kutlarız. Hayat boyu yeterli olabilir.
Sevgiler,
Ben

"Bennett." Sesi çatladı.

"Selam, Şeftali."

Kira döndü ve Bennett oradaydı; tıpkı ilk günkü gibi ağaçların arasında yürüyordu. Tıpkı ilk günkü gibi ama tamamen farklı. Çünkü şimdi Kira onu seviyordu. Ve o da Kira'yı seviyordu.

"Geri gedin."

"Geldim."

"Ve kalacaksın."

"Kalmayı planlıyorum." O mükemmel gülümsemesiyle baktı. "Eğer kalmamı istersen."

Kira ona doğru koştu ve kendini onun kollarına attı. "Evet. Kal. Lütfen."

Bennett yüzünü onun boynuna gömdü; Kira onun sıcak nefesini teninde hissediyordu. "Tanrım, seni çok özledim."

"Ben de seni özledim. Sana asla gitmeni söylememeliydim. Çok üzgünüm."

"Buna hazır olmak için yapman gerekeni yaptın. Pişman olmamalısın."

"Peki sen buna hazır mısın?" diye sorarken hâlâ ona sarılıyordu.

Bennett sırıttı. "Seni sevmeye mi? Kahretsin, evet."

"Bennett, ağzından çıkana dikkat et! Köpekler seni duyuyor."

Bakışlarını ayaklarının etrafına toplanmış köpeklere indirdi.

"Ekibe yeni bir üye getirmişsin."

Kira bir kahkaha attı. "Bu... ah... şey... bu Benny."

Bennett'in gözleri sevinçle açıldı. "Kira, köpeğine benim ismimi mi verdin?"

"Hayır! Tabii ki hayır."

Bennett, gözlerini onunkilerden ayırmadan bekledi. Kira, yüzünü ifadesiz tutmaya çalıştı ama bunda acınası bir şekilde

başarısız oldu. "İsmi vardı... ama sanırım onu bu yüzden seçtim."

Köpek Benny sızlandı. "Çünkü o çok iyi bir oğlan," diye mırıldanarak köpeğin başını kaşıdı.

Bennett kıs kıs güldü. "Vay be, beni bu kadar çok özlediğinin farkında değildim."

"Ah, kapa çeneni." Kira şakacı bir tavırla koluna bir şaplak attı. Bennett onu elinden yakalayıp tekrar kendine çekti. Kira memnuniyetle ona teslim oldu; tekrar onun sıcaklığıyla sarılmaktan çok mutluydu. "Burası aşırı soğuk. İçeri girelim."

Eve geri yürürlerken Bennett'in kolu hâlâ onu sarıyordu, köpekler önlerinden koşuyordu.

"Çantan var mı? Araban nerede?" Eve yaklaşırlarken Kira etrafına bakındı. "Buraya nasıl geldin?"

"Ben... şey..." Tatlı bir utangaçlıkla bakıyordu. "Beni Jeanie bıraktı. Yanıma sadece köpekleri ve bir el bagajı alabildim; sanırım çantayı Jeanie'nin arabasında unuttum." Ona utangaç bir gülümseme yöneltti. "Buraya varmak için biraz acele ediyordum."

Kira'nın kalbi öylesine doluydu ki göğsünde sızlıyordu.

"Endişelenme, şimdilik bornozumu ödünç alabilirsin."

Bennett gülerek onun peşinden eve girdi. Koridorda hoplayıp zıplayan köpekler etraflarında koşturuyordu ve birden, Kira'nın evi artık soğuk ya da yalnız değildi. Kalabalıktı, gürültülüydü ve sıcaktı. Mükemmeldi.

"Ah, evin ısısı gayet iyi," dedi Ben, montunu onunkinin yanına asarken.

"Yeni kazan aldım."

"Öyle mi?"

"Evet. İşte de bir yatırımcım var, bu sayede ev için birkaç şey satın alabildim."

"Bir yatırımcı, ha? İyi yapmışsın."

Kira'nın yüzü gururla ısındı. İyi yapmıştı. Ayrıca bunu yaptığı için kendisiyle gurur duyuyordu. Evden ayrıldığı ve baştan başladığı için. Yardım istediği için.

Bennett'i hayatına kabul ettiği için.

"Yatırımcı kardeşim olsa da her şey çok resmi."

"Eminim."

Oturma odasının girişinde dikiliyorlardı. Kanepede hatırı sayılır miktarda yastık ve yalnızca iki battaniye vardı; geri kalanlar yatak odasına taşınmıştı. Elbette yatak da gitmişti.

"Yatağı nasıl üst kata geri taşıdın?"

"Yardım aldım."

"Sevindim."

"Üst kata çıkıp onu görmek ister misin?" diye sorarken Kira'nın kaşlarını yukarı aşağı oynatması Bennett'e inanılmaz seksi göründü; o da kendini tutamayarak kahkaha attı.

"Elbette isterim." Onu tekrar yakınına çekti, elleri belindeydi. Kira yüzünü onunkine doğru kaldırdı. "Ama kalmak zorunda değilim."

"Ne? Neden olmasın?"

"Ben kesin olarak döndüm. Sadece burada kalmak zorunda olduğumu düşünmeni istemiyorum. Senin evinde. Bunu ağırdan alabiliriz."

"Ağırdan almak mı? Bennett, sen dalga mı geçiyorsun? Az önce ülkenin bir ucundan diğerine uçup elli yıl sonra torunlarımızın bulması için ağaçlarıma mektuplar yerleştirdin ve şimdi ağırdan alabiliriz mi diyorsun?"

"Onların özellikle *bizim* torunlarımız olması gerektiğini söylemedim."

"Evet, tamam." Kira gözlerini devirdi. Bennett de onu alnından öptü. "Bak, bu berbat bir fikir mi veya çok mu erken, çok mu hızlı ya da mantıklı gelmiyor mu umurumda değil. Ben bu ay bir şey öğrendim."

"Öyle mi?" Bennett ona bakıyordu. Kira onun kirpiklerinin ne kadar uzun, ne kadar koyu renkli olduğunu neredeyse unuttuğunu fark etti. Hâlâ sinir bozucuydu ama şimdi Kira onu sevdiğinden bununla başa çıkması gerekiyordu.

"Evet. Sensiz olmak istemediğimi öğrendim. Bu kadar basit."

"Bu kadar basit mi?"

"Hı hı."

Yüzüne yayılan gülümseme tatlıydı. "Tamam, güzel. Ben de seninle olmak istiyorum, bu kadar basit."

"Mükemmel. O hâlde karar verildi."

Bennett'in alnında küçük bir endişe çizgisi oluştu. "Yakın zamanda, geçmişte insanların niyetlerini yanlış yorumladığımı öğrendim, bu yüzden bunu bana açıklayabilirsen harika olur, Şeftali."

Kira, parmaklarını saçlarının arasına geçirip Bennett'in saçlarını eski dağınıklığına kavuşturdu. "Taşınıyorsun, Bennett. Dream Harbor'a, burada benimle ve köpeklerimizle, belki bir veya iki rengeyiğimizle birlikte yaşayacaksın. Ve biz sonsuza kadar mutlu yaşayacağız. Bu yeterince açık mı?"

"Tamamen. Teşekkür ederim." Gülümsemesi haylazdı. Kira tepki veremeden, Bennett onu tam bir mağara adamı edasıyla omzuna atıp merdivenlere yöneldi. Kira, onun kollarında ciyaklayıp kıvranırken Bennett onu sıkıca tuttu ve kıçına hızlı bir şaplak indirdi.

"Bennett!"

Güldü. "Şimdi gidip şu yatağı görelim."

"Oturma odasındaki battaniye kalesini özlemem tuhaf mı?" diye sordu Bennett, sabahın ilk ışıkları süzülürken. Tüm gece uyanıktılar; öpüşüp konuşmuş, planlar yapmışlardı. Birbirlerini yeniden tanıyorlardı. Bennett, ellerini Kira'dan uzak tutamıyordu. Onun gerçekten yanında olduğuna kendini inandırmaya çalışıyordu. Ne zaman uykuya dalsalar, Kira'nın kalçasını avuçlamış ve kontrol edemediği bir arzuyla uyanmış hâlde buluyordu kendini. Dinlendirici bir gece olmamıştı ama güzeldi.

"Hayır, onu bazen ben de özlüyorum."

Kira başını onun göğsüne yasladı ve Bennett parmaklarını onun saçlarının arasında gezdirdi. Kira'nın çıplak bacakları onunkilere dolanmıştı.

"Belki bu bizim Noel geleneğimiz olabilir," dedi Kira. "Ateşin karşısında uyumak."

Bennett "Hoş olur," diye mırıldanırken parmaklarının Kira'nın sırtına doğru inmesine izin verdi. Bennett burada, tekrar kollarında Kira'yla olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu. Rüya gibiydi. Sadece birkaç gün önce evinde onsuz hayatını yaşamak için elinden gelenin en iyisini yapıyordu ama artık buna mecbur değildi.

Dünyadaki en şanslı adam olmalıydı.

"Kız kardeşim ilkbaharda ziyarete gelecek," dedi Kira. Gece boyunca böyle geçti; hayatlarının küçük parçalarını birbirlerine anlatıyor, kaçırdıkları onca şeye dair birbirlerini yeniden tamamlıyorlardı.

"Harika. Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"Hâlâ Edwin'in mektuplarını okuyorum."

"Öyle mi?"

"Evet, hâlâ hazinesiyle ilgili ipuçları bıraktığını umuyorum."

"Başardın mı?"

Kira başını iki yana sallarken saçları onun çıplak göğsüne sürtündü. "Henüz değil. Ama sonunda şu Tiffany lambalarını buldum. Tavan arasında, eski şifonyerin arkasına saklanmışlar."

Bennett kendi kendine gülümsedi; Kira'nın pes etmemiş olmasına seviniyordu. Başından beri yaşlı Edwin'in geride bir şey bırakmadığından neredeyse emindi ama Kira hâlâ iyi bir şeyler bulmayı umuyordu ve Bennett onun bu yanını seviyordu.

Kira ona bakabilmek için kollarında kıpırdandı. "Hey." Burada olduğu için Bennett kadar şaşkın ve heyecanlıymış gibi gülümsedi.

"Hey."

"Burada olman çılgınca."

"Biliyorum."

Kira gülümsedi ve Bennett, o burada olmasına rağmen onu özledi. Kira da onu özlemişti. Onu daha yakında hissetmeye ihtiyacı vardı. Kira'yı nazikçe yuvarladı, kendini onun üzerine konumlandırdı ve başını eğip onu öptü. Kira uykuluydu, yumuşacıktı.

Onun dinlenmesine izin vermeliydi.

"Bennett," diye mırıldandı.

"Evet?"

"Seni seviyorum."

Bennett'in nefesi kesildi, hâlâ bunu duymanın şokundaydı, hâlâ bunun doğru olabilmesi şaşırtıcıydı.

"Ben de seni seviyorum, Şeftali."

Kira gülümsedi, kollarını onun boynuna doladı ve onu aşağı çekerek uyluklarının arasına aldı. Bennett, onu ezmemek için ağırlığını ön kollarına verdi ama Kira bacaklarını onun sırtına dolayarak ona sımsıkı sarıldı.

Bennett burnunu onun boynuna sürterek kokusunu içine çekti: şampuan, odun dumanı, çam ve Kira. Kokusu ona olan

arzusuyla Bennett'i sersemletti. Ona dayalı bir biçimde sallandığında Kira nefesini içine çekti.

"Uyumak istiyor musun?" diye fısıldadı Bennett yanağına doğru.

Kira başını iki yana salladı. "Henüz değil. Seninle geçireceğim hiçbir zamanı kaçırmak istemiyorum."

Bennett gülümsedi. "Bir noktada uyumamız gerekecek."

"Henüz değil," diye fısıldadı. Bennett onu öperek kelimelerini çaldı. Onun dudaklarını ve çenesini öptü; aşağı inerek boynunu öptü, dudaklarını zarif teninde sürükledi. Köprücükkemiğini öpüp memelerine doğru inerken Kira sırtını büktü. Yaladı, emdi ve öptü; ta ki Kira nefes nefese kalana, kalçalarını onunkilere doğru sallayana, bu gece bunu yaptıkları onca seferden sonra bile rahatlama arayana kadar. Yeterli değildi. Asla yeterli olmayacaktı.

Bennett onun bedeninden aşağı kayarak başını, uyluklarının arasına gömdü.

Kira bunu nasıl da özlemişti.

Kira'nın tadını, kokusunu, dilindeki hissini. Parmaklarının saçlarını çekişini, nefeslerini ve sızlanmalarını. Bennett uyluklarını sıkıca tutup onu sabitledi; onu bir an bile serbest bırakmak istemiyordu.

İlk seferinde gittiği için bir aptaldı.

Şimdi bu kadını sonsuza dek sımsıkı tutmayı planlıyordu.

"Ben!" Kira'nın uylukları onun etrafında gerginleşti, kalçaları diline karşı dalgalanıyordu. Gerildi ve sonra parçalanarak ellerinde titredi. Bennett onun zevk sıvısını yaladı, son damlasına kadar sınırlarını zorladı; ta ki Kira'nın bedeni ellerinde tekrar yumuşak ve esnek olana kadar.

Yavaşça tekrar bedeninin yukarısına ilerlediğinde Kira'nın yüzünde doymuş bir gülümseme vardı.

Bennett sırıttı. "Şimdi uyumak istiyor musun?" diye sordu ve Kira'nın gözleri heyecanla açıldı.

"Henüz değil." Düpedüz ahlaksız bir gülümsemeyle Bennett'i tekrar aşağı çekti. Bacaklarını tekrar ona sardı ve öyle kaygandı ki Bennett içine tek hamlede girdi.

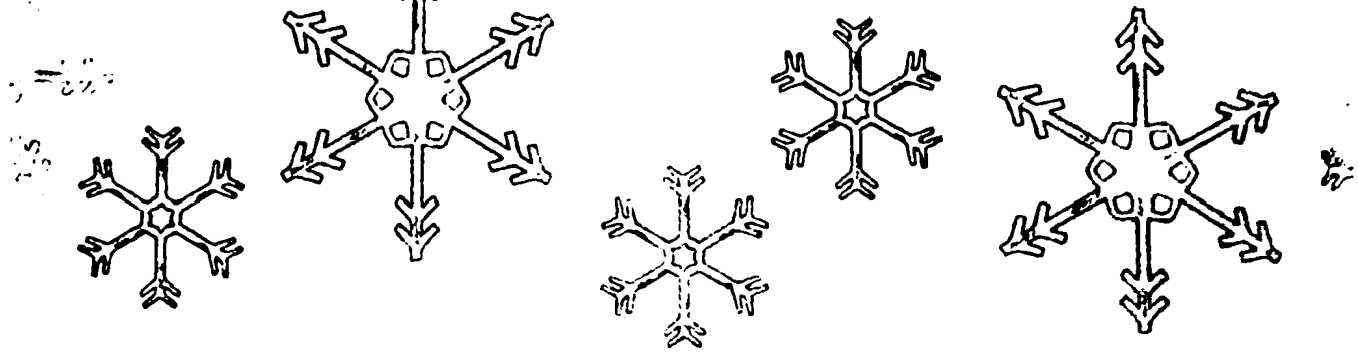
"Kira." İsmi bir inlemeden ibaretti. Bennett alnını onunkine dayayarak kendini hâlihazırda içinde ayaklanan zevke sabitledi.

Kira onu öptü, tırnaklarını sırtından aşağı doğru gezdirerek omurgasının altına doğru karıncalanan bir zevk gönderdi. Bennett homurdandı ve Kira onun dudaklarına karşı gülümsedi.

Bennett tekrar tekrar kendini onun içine iterken "Seni seviyorum," diye fısıldadı Kira. Dudaklarına, kulağına, boynunun kıvrımına fısıldarken ona tutundu. Bennett tekrar, tekrar onun içine girdi; ta ki onun üstünde parçalanana, onun kollarında dağılana kadar.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldarken dudaklarını onun terli alnına bastırdı. Uzun bir süre böyle, bedenleri birbirlerine dayalı hâlde kaldılar; ayrılmak istemiyorlardı. En sonunda uykuya dalana kadar.

Sonuçta önlerinde birlikte geçirecekleri bir hayat vardı. Birkaç saatlerini uyumak için ayırabilirlerdi.

Son Bölüm

Beş ay sonra

"Dışarısı düşündüğümden daha sıcak," dedi Kira. Alnını sildi ve Bennett'in yanında toprağın üzerine oturdu. "Çok hoş. Kıştan sonra nihayet buzlarım çözülüyor."

Bennett kıs kıs güldü. "Bir de bunlar büyürse, kavanozlarda dizebileceğin turşuları düşün."

Kira ona gülümsedi; bahçıvan şapkasıyla, yanağına çizgi çizgi bulaşmış toprakla absürt görünüyordu ama Bennett hayatında bu kadar güzel birini hiç görmemişti. Hep böyle hissederdi zaten. Sabahın ilk saatinde, çamura bulanmış hâlde, deli gibi yakıcı bir yoga seansından ter içinde çıktığında bile... Onun her hâlini göz kamaştırıcı buluyordu.

"Bunu yaptığın için teşekkür ederim..." Kira, Bennett'in ilkbaharın başlarında evin arkasında kazıp hazırladığı, şimdi de salatalık ektikleri bahçeyi işaret etti. Turplar hâlihazırda filizleniyordu ve Bennett yakında küçük domatesler ilave etmeyi umuyordu.

Kira, doldurmak üzere cam kavanoz stoğunu hazırlamıştı. Kış boyunca Bennett'e, çiftlik evinden aldığı ilhamın bir kısmını göstermişti. Bennett bunların hepsini fazlasıyla etkileyici bulduğunu kabul etmeliydi.

"Seve seve yaptım." Bennett eğilip Kira'nın burnuna bir

öpücük kondurdu. Köpek Benny altta kalmamak için Kira'nın yüzünün yan tarafını yaladı.

"Ay," diye inledi Kira. Köpeği itti ama kahkaha atıyordu. O köpeği seviyordu. Tüm köpeklerini seviyordu. Kahretsin, asla tanışmadığı köpekleri bile seviyordu ama bu Bennett'in onunla ilgili sevdiği çok sayıda özelliğinden yalnızca biriydi.

"Bize biraz limonata getireceğim," dedi Kira. Ayağa kalktı ve şortundaki toprağı silkeledi. Benny arkasından salya akıtarak onu takip etti. Diğer üç köpek, bahçede farklı pozisyonlarda güneşleniyordu. Odie sırtüstü yuvarlanıyor, poposunu sallıyor ve eve dönene kadar beyaz kürkünün beyaz kalmamasını garanti ediyordu. Elizabeth, kulaklarını dikmiş bir hâlde oturuyordu; rahat görünse de her an tetikteydi. Yaşlı kız Pudgy ise onun yanında horul horul uyuyordu.

Ve burada, yeni evlerinde hepsi mutluydu. Dışarıda koşacak, dolaşacak alanları olmasını seviyorlardı. Bennett'in küçük dairesinden çok daha iyiydi. Üstelik Bennett'in buraya gelmek için uçağa binmesi tamamen delice görünmüş olsa bile o da burada mutluydu.

Nasıl geri dönmezdi?

Kira'nın mektubunu peş peşe beş kez okumuştu ve yarım saat içinde uçak biletini ayırtmıştı.

Kira'nın söylediği gibiydi. Basitti. Onunla birlikte olmak istiyordu. Bu yüzden buradaydı.

Ve elbette, ailesine yakın olmak da güzeldi. Üstelik Kira, en küçük yatak odasını onun uzaktan çalışması için mükemmel bir ev ofisine dönüştürmüştü. Ayrıca onu öyle çok ev projesiyle meşgul etmişti ki Bay Sorun Çözücü tarafı hem güzelce tatmin edilmiş hem de fazlasıyla takdir görmüştü.

Noel Baba şu Noel dileğini başarıyla gerçekleştirmişti. Yaşlı adam dileğinin sınırını aşmıştı. Noel'de kar ve hayallerinin kadınını vermişti; bundan daha iyisini yapmak zor olacaktı.

Bennett serin, nemli toprağı kazarken bunu düşünerek kendi kendine gülümsedi. Ellerini kirletmek çiftlikte yaşamakla ilgili yeni favorisiydi. Bir de her gün Kira'nın yanında uyanmak.

Bir şeye isabet etti. Sert bir şeye. Belki bir kayaydı? Etrafını kazdı, toprağı savurdu; ta ki küçük bir kutunun metal kapağı görününceye kadar.

"Bu da ne?"

Sesindeki şaşkınlığı duyan Elizabeth incelemek için yanına geldi. Burnunu çukura soktu ve gürültülü bir nefes verdikten sonra Bennett'e dönüp daha fazla talimat bekledi.

"Bunu benim halletmeme izin ver." Köpeği yana itti ve kutuyu topraktan çıkarana kadar etrafını kazdı. Bir kermeste, paranızı saklayabileceğiz çeşitte bir kutuya benziyordu. Veya belki eski bir Yılbaşı Ağacı Çiftliği'nde.

"Baksana, Şeftali," diye seslendi. "Bunu görmek isteyebilirsin."

Toprağı silkeledi ama kutuda hiç yazı yoktu.

"Hemen geliyorum!" diye seslendi Kira mutfak penceresinden ama Bennett bekleyemedi.

Kutuyu açtı.

"Vay canına."

Üstte duran mektubu çıkardı; el yazısını görür görmez kimin yazdığını biliyordu.

Kutuyu bulan kişiye,

Çok şanslısın. Açgözlü kuzenimin bunlara sahip olmasını istemediğim için sanırım artık bunlar senin. Hayatında, onu hak eden birine verebileceğini umuyorum. İyi insanlar bulmak zordur; bu yüzden onu asla bırakma. Sakın mahvetme.

-Edwin

"Hiç niyetim yok, Ed," diye fısıldadı Bennett. Elizabeth başını kaldırdı. Bennett inci kolyeyi ve iki zarif bileziği kenara ittikten sonra kutunun dibinde elmas küpeleri buldu.

Onları avuçlarının içinde tutarken, değerli taşlar güneş ışığında parıldıyordu. Tam o sırada Kira bahçeye çıktı. Ayakları çıplaktı; kesik uçlu kot şortunun altında bacakları uzun ve bronz görünüyordu. Ellerinde bir limonata tepsisi, yüzünde hoşnut bir gülümseme vardı. Çimlerin arasından ilerlerken köpekler onu karşılamak için sevinçle koşturdu.

Ve Bennett, Edwin'in haklı olduğunu biliyordu. İyi insanları bulmak zordu.

Ve onu asla bırakmayacağına kesinlikle emindi.

Kira yaklaşırken "O nedir?" diye sordu.

"Hazine," dedi kutuyu kaldırarak. Kira'nın gözleri açıldı. Toprakta çömeldiği yerden kalkıp onun ayaklarının dibine çömelmek zor değildi. Sıradaki önerisini dile getirmek de öyle.

"Onları paraya çevirelim, Şeftali."

Kira onu sımsıkı tutup sırtüstü çimenlere devirmeden önce her nasılsa tepsiyi yere koydu.

"Onları paraya mı çevirelim?" diye sorarken ona sırıtıyordu. Arkasındaki gökyüzü olağanüstü bir maviydi; Kira'nın altında ise Bennett'in kalbi olağanüstü bir gürültüyle atıyordu.

"Evet, onlardan ne kadar para elde edebileceğimize bakalım."

Kira'nın gülümsemesi genişledi, gözleri yeni fikirlerle parlıyordu. "Ahırı yenileyebiliriz."

"Tıpkı istediğin gibi."

"Tıpkı istediğim gibi." Kira kahkaha attığında sesi, yukarıdaki kuşların cıvıltılarına ve etraflarındaki çam ağaçlarının arasından esen melteme karıştı. "Partiler düzenleyebiliriz! Düğünler! Aman Tanrım, bu harika olurdu. Bunu gözünde canlandırabiliyor musun?"

Şimdi gülümseme sırası Bennett'teydi. Kira buraya taşındığında kurduğu hayalle birebir örtüşene kadar bu çiftliğin her karışını onarmasına yardım edecekti. Bennett hiçbir yere gitmiyordu.

"Büyüleyici," dedi Kira, doğrulup kutuyu incelemeye başladı. "Burada gerçekten bir hazine olduğuna inanamıyorum. Mücevherler eski görünüyor. Eski ve değerli. Bunlarla çok fazla şey yapabiliriz."

"Bence Edwin planlarınla ilgili mutlu olurdu." Bennett onu tekrar kendine çekip yanağından öptü. "Yeter ki onları birlikte yapalım."

"Sen kabul ediyorsan, ben zaten varım," dedi. "Çılgın fikirlerimden sıkılmazsan."

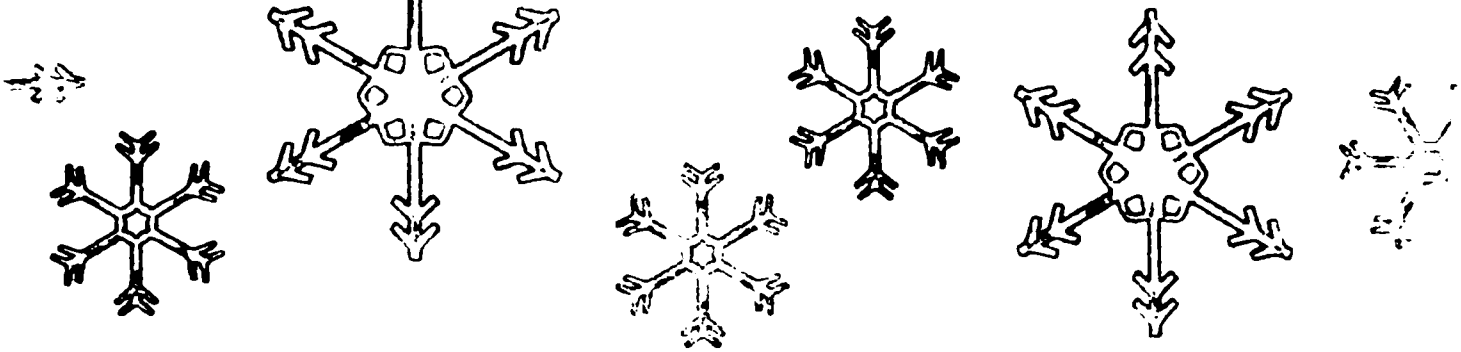
"Asla."

"Asla mı?"

"Sonsuza dek kabul ediyorum, Şeftali. Çılgın fikirlerini ve her şeyi."

Kira ona gülümsedi. "Tamam. Ben de. Anlaştık."

"Anlaştık." Ve Bennett anlaşmayı mühürlemek için onu öptü.

Teşekkürler

Her zamanki gibi, bu kitapların hayata geçmesini mümkün kılan Ona More Chapter ekibine ve HarperCollins'teki herkese kocaman bir teşekkür ediyorum. Sayenizde gerçekten rüyamı yaşıyorum. Charlotte, Jennie, Emma, Chloe, Arsalan, Christina ve Jo; hikâyelerimi kitaplara dönüştürmemi ve ardından bu kitapların okurlara ulaşmasını sağladığınız için hepinize minnettarım. Gerçekten, siz olmadan bunu başaramazdım.

Pek çoğunuz gibi, ben de iyi bir Noel romantik komedisini severim. Ama fazla tatlı, fazla kusursuz olanlar hep beni biraz daha fazlasını istemeye iter. Umarım bu hikâye, jenerik yazıları belirmeden hemen önce gelen o klasik öpüşmeden biraz daha fazlasını sunarak, içinizi ısıtacak bir Noel hikâyesi arzunuza karşılık verir.

En sevdiğim animasyon Noel filmi *Garfield's Christmas* ve "eski aşk mektuplarını bulma" sahnesinin yanı sıra, Bennett'in köpeğine Odie adını vermem de kuşkusuz ona bir selamdı. O hâlde, Garfield'a selamlar!

Bir şeyleri bulmanın çok zorlaştığı anlarda yanımda olan bir anne dostu olduğu, otobüs durağındaki beyin fırtınası seansları ve Scrabble'ın seksi olabileceği yönündeki çılgın fikrini paylaştığı için Jamie'ye özel bir teşekkür borçluyum. Haklıydın; umarım o sahnenin hakkını verebilmişimdir!

Kız kardeşim Liz'e: Biz hiç ağaç çiftliği işletmedik ama onunla ilgili yazmak, sanırım buna epey yakın sayılır. Ve şimdi, benim adımı verdiğin iki köpeğin var! Bu gerçekten büyük bir onur.

Bu evde teknolojiyle ilgili her şeyi her zaman sen hallettiğin için ve bana kablosuz internetin ne olduğunu —hatta hücre sinyalinden nasıl farklı çalıştığını— sabırla açıklayan eşime teşekkürler. Gerçi hâlâ tam olarak anlamıyorum. Sen en iyisisin. Ve ömrümüzün sonuna kadar bilgisayar konusunda senden yardım istemeyi, unuttuğum şifrelerle seni çileden çıkarmayı sabırsızlıkla bekliyorum.

Her zaman yazmamın nasıl gittiğini sorduğu için anneme, benimle gurur duyduğunu söylediği için babama teşekkür ederim. Ve çocuklarıma... sadece siz olduğunuz için. Sizi tüm kalbimle seviyorum.

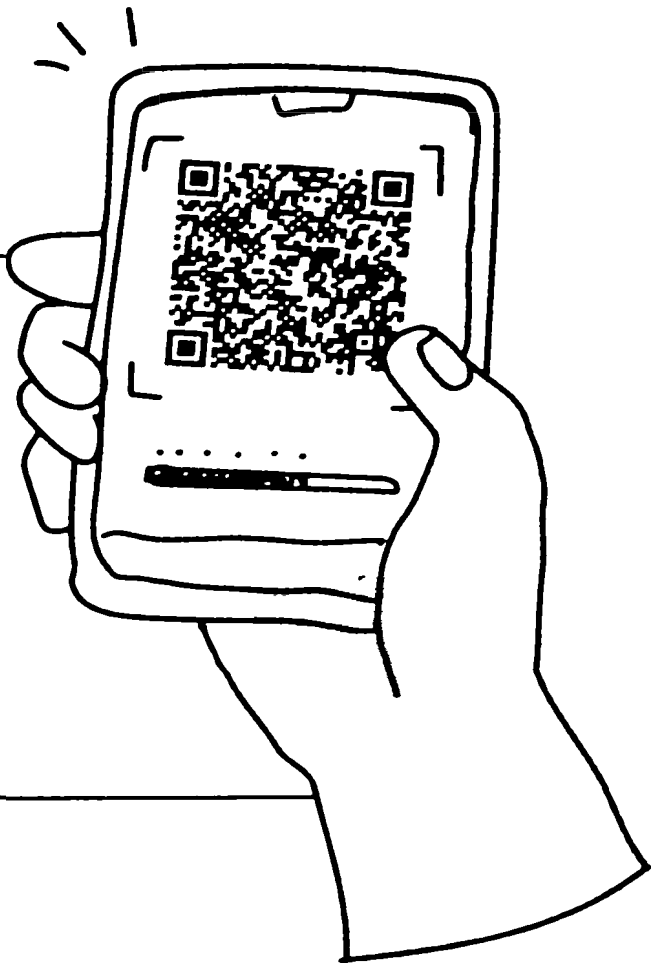
Ayrıca siz sevgili okurlarıma; artık üç kitabımız var! Benimle ve tüm Dream Harbor ekibiyle birlikte olduğunuz için size ne kadar teşekkür etsem az. Her zamanki gibi, okuduğunuz için teşekkürler!

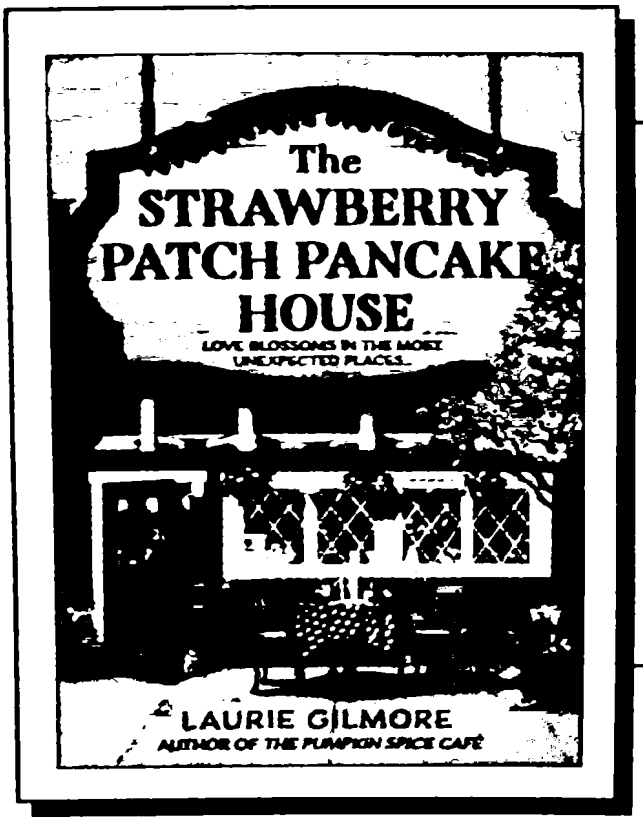
Ayışığı Kitaplığı

Ayışığı Kitaplığı

@AYISIGIKITAP

Kitaba özel hazırlanan Spotify müzik listesine göz atmak istersen:

Dream Harbor serisi *The Strawberry Patch Pancake House* ile devam edecek.